Carmen Reid

KAKTUSUN

Hayat Bazen Tatlıdır

epsilon®

BİR KADIN KENDİNİ ANCAK BU KADAR KUSURSUZ VE ÖZEL HİSSEDEBİLİR!

Bella Browning çekici, başarılı ve **hırslı** bir kadındır... Bunu pek sık belli etmese de gazeteci olan kocası Don'a tapan, sıkı çalışan, zoru deneyen bir kadın... İçten içe özlemini çektiği şeyin ne olduğunun da farkındadır: Bir bebek!

Bella hamile kalınca Don **dehşete kapılır**. Bu arada Bella yönetim kurulunda bir numaraya oynamaktadır... Ama bunların üstesinden gelecektir!

Gelebilir mi gerçekten?

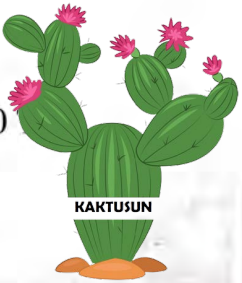
Sabah bulantıları, **hormon akını** ve ofiste yaşanan birkaç sevimsiz olaya rağmen... Bella kısa süre içerisinde çalışan, mükemmel, seksi ve **modern bir anne** olmanın ne kadar zor olduğunu keşfeder.

"Yılın kitabı olmaya aday!"
B Magazine

"Yirmi birinci yüzyılda anne olan kariyer sahibi bir iş kadınının acı tatlı ama kesinlikle eğlenceli hikâyesi."
Cosmopolitan

facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

KAKTUSUN

Hayat Bazen Tatlıdır

HAYAT BAZEN TATLIDIR

Orijinal Adı: Three In A Bed
Yazarı: Carmen Reid
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Bilgesu Ustura
Editör: Aslı Güçlü
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

Baskı: Mart 2012

ISBN: 978 9944 82-173-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© Carmen Reid 2002

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa
Tel: (0212) 674 97 23

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18-4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Hayat Bazen Tatlıdır

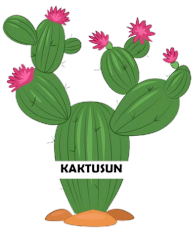

Carmen Reid

Çeviri
Bilgesu Ustura

epsilon®

BELONGS TO
EDITOR TEAM

1

Saat 06.29'du. Yatağın hemen yanında duran dijital saatin alarmı çalmaya başladı. Alarmın sinir bozucu biplemesiyle telefon da aynı anda çalmaya başlamıştı.

Bella alarmı kapatıp telefona cevap verdi.

"Alo?"

Hattaki cızırtıyla birlikte uzaktan gelen bir ses, "Alo!" dedi ve şarkı söylemeye başladı.

"İyi ki doğdun Bella... İyi ki doğdun Bella..."

"Don!" diye bağırdı Bella, sesi yankılandı.

"Merhaba Bella, uyan hadi! Seni seviyorum, seni çok özledim."

"Ben de seni seviyorum!" dedi Bella gülerek.

"Ne? Söylediklerin anlaşılmıyor, hat çok cızırtılı."

"Ben de seni seviyorum!" diye bağırdı Bella. "Eve dönmek için ne zaman izin alacaksın?"

"Hmm... Şu anda Grozny Havalimanı'ndayım. Sen işten döndüğünde evde olurum."

"Gerçekten mi? İnanamıyorum! Müthiş bir şey bu!"

"Buradaki işim bitti," dedi Don süper kahraman edasına bürünerek. "Cidden kâbus gibiydi ve giderek daha da tehlikeli bir hal alıyordu, bu yüzden beni çıkardılar. Ayrı-

ca ben zaten onlara senin doğum günün olduğunu ve eve gitmem gerektiğini söylemiştim, yoksa hâlâ isyancı güçler bekleniyor."

"İyi misin?" diye sordu Bella.

"Çok yorgunum, üç haftalık cehennem hayatından sonra... Oh kahretsin! Tatlım... Şimdi gitmem gerek. Akşamı iple çekiyorum, görüşürüz."

"Ben de. Kendine iyi bak."

Bella güç de olsa gülümsedi ve düşünceli bir şekilde *Bella Operasyonu'na* başlamak için yataktan kalktı. Bella'yı diğer kadınlardan ayıran en belirgin özellik her zaman en zoru denemesi ve mükemmel olmak için uğraşmasıydı. Aslında 'uğraşmak' iyi karne getirmek için kullanılan bir tanımdı küçüklüğünde.

Mesleki yaşantısının ilk başlarında tüm yazını, tayin edildiği New York'da geçirmişti. Bella orada manevi kız kardeşler edinmekle kalmamış iş dünyasında var olabilmek için seksi olma gerekliliğini anlamış ve koşu yapan, spor salonlarına giden, manikür yaptıran kusursuz bir New York kadınına dönüşmüştü.

Bella'nın gözleri açılmıştı. JFK Havalimanı'nda sorun olabilecek her şeyi tekrar tekrar düşündü. Bu gerçek olamazdı! Her ne kadar iyi saklamayı öğrenmiş olsa da endişeleri hâlâ oradaydı.

Eşofmanlarını ve spor ayakkabılarını giydi; hafta sonları hariç İSTİSNASIZ her sabah yirmi beş dakika koşardı. Bunun her saniyesinden nefret etse de önceki gecenin sarhoşluğundan ancak bu yolla sıyrılabilirdi. Ayrıca düzgün vücut hatlarını koruması gerekiyordu ve sürekli yaptığı egzersizler bunu garantiliyordu.

Koşudan sonra duşunu aldı, kurulandı ve nemlendiricisini sürdü. Saçlarını büyük, beyaz bir havluya sarıp banyo aynasının karşısına geçti.

Yüzüne uzun uzun baktı. Bugün tam olarak yirmi sekiz yaşına basmıştı. Güler gibi yaparak gözlerinin etrafındaki çizgileri inceledi. Göz kapakları torbalanmış, yüzü apaçık sarkmaya başlamıştı.

Fondöteni cömertçe sıkıp elmacık kemiklerinden saç diplerine kadar süngerle yaydı, ardından fırçasına aldığı pudrayı tüm yüzüne dağıttı. Makyaj yapabildiği için her sabah tanrıya dua ediyordu. Kafasındaki havluyu çıkardı, saçlarını iyice kurulayıp topuz yaptı, bunun onu daha yaşlı gösterdiğini ve iş için fazla ciddi göründüğünü düşündü.

Yatak odasına gitti, iç çamaşır çekmecesini açtı ve karıştırmaya başladı. Don eve geliyordu! Uzun zamandır dışarıdaydı, bir seferinde geldiğinde Bella'yı seksi gri pantolonu ve koşu sutyeniyle bulmuştu ama kahrolsun ki ona gerektiği ilgiyi göstermemişti. Bella yeni aldığı pembe siyah dantelli sutyenle ona uygun G-string'i çıkardı ve gardırobu açtı. İç çamaşırını ve diz üstü çorabını giydi. Diz hizasına gelen dar eteğinin üstüne vücudunu saran siyah ceketini geçirdi.

Boy aynasında kendini gözden geçirdi ve beğendi. Şüphesiz, New York'ta çalışmaya başladığından beri Bella'nın iş kıyafetlerini değiştirme şansı pek olmamıştı. Ancak Bella saç ve makyaj dersleri almıştı; renk ve imaj uzmanıydı artık. Kıyafetlerini ve aksesuarlarını kendine mükemmel bir şekilde uydurmasını öğrenmişti... Tıpkı *üst düzey bir iş kadınının* yapması gerektiği gibi.

Bella mücevher çekmecesinden Don'ın ona verdiği, ucunda platin sallantıları olan küpelerini taktı, raftan yüksek topuklu deri ayakkabılarını aldı ve alelacele mutfağa geçti.

İki adet portakalı elektrikli meyve sıkacağında sıkıp bardağa boşalttı, sonra bardağı bir kap yoğurtla birlikte mermer masanın üstüne koydu. Ardından gazeteleri almak için ön kapıya gitti. Kahvaltısını yaparken Don'ın dergile-

rini bir kenara itip *Financial Times*'ı eline aldı, son raporları bulana dek sayfalara dikkatlice göz gezdirdi.

Saat 07.45 olmuş ve işe gitme vakti gelmişti. Bella yağmurluğunu, evrak çantasını, laptopunu ve anahtarlarını alıp kapıya yöneldi. Apartmanın ağır ahşap kapısını sol eliyle iterek açarken gözü parmağındaki alyansa takıldı, alyansın üzerindeki minik elmas ışıl ışıl parlıyordu. Bella gülmemek için kendini zor tuttu. Tanrım! Evlilik onun için hâlâ alışılmamış bir şeydi.

Daha bir yıl önce başka bir alışılmamış yatak odasında uyanmıştı... Gözeneklerini doldurmuş makyaj kalıntıları ve geceden kalma kafasıyla. Burun delikleri sızlamış, şüphelenmiş ve gördüklerini kabul etmek istememişti. Yanında ismini dahi hatırlayamadığı şişman, horuldayan bir borsa simsarı yatıyordu.

Bella iç çamaşırlarını bulmuş, üzerine önceki geceden kalma alkol ve ter kokusu sinmiş elbisesini geçirmiş, çantasını ve ayakkabılarını toparlayıp sessizce evden ayrılmıştı. Köşedeki İtalyan kahvesinde kalp atışlarını hızlandıracak kadar sert üç fincan espresso içip gerçeklerin farkına varmayı denemişti; kariyeri için gösterdiği özveriyi özel hayatına da gösterme vakti gelmişti. Sonrasında yaklaşık olarak bir ay boyunca bu ruh halinden sıyrılmaya çalışmış, kendini toparlayana dek erkeklerden ve tek gecelik ilişkilerden uzak durmuştu.

Ve... Sonunda turnayı gözünden vurmuştu. Bella'nın en uzun süren ilişkisiydi, oldukça romantik geçen bu on üç haftalık sürede Bella Don'a iyice bağlanmıştı. Sözüm ona bağlanmaktan korkuyordu ha!

Bella'nın hayatında yeni bir sayfa açılmıştı artık. Don kadınlara nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyor, asla kendinden taviz vermiyor, hayatına giren kadınlar ona âşık olmaya cesaret dahi edemiyordu. Ancak tüm bu yanlışların ardından Don *bir numaralı romantikle* karşılaşmış, Bella'nın

elini tutmuş gerçekten âşık olduğuna onu inandırmıştı. Bella'yı harekete geçirmek için çok uğraşmış, sonunda da sürpriz bir seremoniyle yüzüğü Bella'nın parmağına takmıştı. Bella korkmuş olsa da Don'ın sevgisinin gerçek olduğuna inanmış, evlilik teklifini kabul etmiş, hemen akabinde de imzalar atılmıştı.

Bella kapıdan çıktı ve yüzünü mayıs güneşine çevirdi. Arabaların sesini bu mesafeden bile duyabiliyordu. Zorlu bir gün onu şimdiden yolun başında bekliyordu. Eğilerek krem renkli klasik Mercedes 280/SL'nin kapısını açtı. Yağmurluğunu ve laptop çantasını yolcu koltuğuna fırlattı. Arabaya binerken kapının kenarındaki yağın sağ bacağına bulaştığını fark etti.

"Lanet olsun!" diye bağırdı, sonra torpido gözünü açıp yarım düzine yedek çorap paketinden birini aldı. Bacağını arabanın dışına çıkarıp çorabını değiştirdi. İşe yetişmek için alelacele motoru çalıştırdı.

Yağmurluğu, evrak çantası ve laptopuyla birlikte, köşedeki marketten aldığı büyük boy Evian ve bir adet Marlboro Lights paketi ile Bella saat 08.25'te Prentice and Partners'a vardı. Prentice and Partners şehrin en küçüklerinden biri olsa da en sağlam yönetim danışmanlığı firmasıydı.

Ofisine doğru yürürken, "Günaydın Kitty," dedi Bella.

Kitty geniş resepsiyon bölümündeki masasından başını uzatıp, "Merhaba Bella," dedi.

"Susan içeride mi?"

"Tabii."

"İlk bayanlar gelmiş. Beyler bugün dışarıda mı olacaklar?"

"Hector gelmek üzere." Kitty ekranı gözden geçirdi. "Chris'in de öğleden sonra toplantısı olduğu gözüküyor ama daha erken gelebilir."

Bella yüzünde hınzır bir gülümsemeyle, "Pekâlâ...

Günlük programımı ayarlayıp kahvemi aldıktan sonra senin için hazır olacağım Kitty," dedi.

Ofisine geçip masasına yerleşti, sonra kalkıp ceketini astı ve laptopunu açmadan kahve makinesini çalıştırdı. E-maillerini kontrol etti ve günlük programını açtı.

8 MAYIS
Salı

* İyi ki doğdun -unutulma ihtimaline karşı seni zavallı kadın.
* Petersham'ın ofisini aramak için zaman ayır. Kuşkuları yok etmeye çalış.
* Merris'le bir görüşme ayarla.
* BOLLOCK Hector.
*Chris ve Susan saat 14:00'da buluşacaklar. Petersham ve Merris ayrıntıları.
* Hamile kal?

Ne???! Bella son maddeyi yeniden okudu. Tanrım peki bunu neden oraya yazmıştı? Bu, aklından geçmiş olsa da günlük programına yazılı olmamalıydı. Bella son maddeyi sildi, ekranı kapattı fakat bunu bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bir bebek istediğini artık biliyordu. Gerçekten... Gerçekten bir bebek istiyordu. Birkaç aydır içinde belli belirsiz bir istek uyanmaya başlamıştı. Gerçekten çok tuhaftı.

Bella çocuk sahibi olmayı neden bu kadar çok istiyordu? Sürekli olarak bunun nedenini bulmaya çalışıyordu: Belki de kendi ebeveynleri birçok hata yapmış, hayatını altüst etmişlerdi. Bella daha iyisini yapmak istiyordu. Belki de geleceğe dair tutunacak bir şey bırakamayacağı için endişeleniyordu. Don'ın da çocuğu yoktu ve ondan on üç yaş büyüktü. Bella kendini yalnızlıktan delirmiş, çocukları

ya da torunları yerine idrarını tutamayan kedilerle birlikte yaşlanmış bir kadın olarak hayal edemiyordu.

Ayrıca çocuk sahibi olmanın çok zaman alacağı konusunda da endişeleniyordu. Annesi Bella'yı yirmi dokuz yaşında doğurmuş, daha sonra sekiz yıl boyunca düşük yapmış, en sonunda umudunu yitirip pes etmişti. Bella evlerinin tavan arasında duran beşiği ve özenle paketlenmiş bir sürü bebek kıyafetini hâlâ anımsıyordu; küçük bir kızken birçok kez orada annesini ağlarken görmüştü.

Fakat en büyük problem şu ki yedi ay önce Don'la evlenmişti ve Don çocuk istemiyordu. Bir keresinde Bella'ya çocuk sahibi olmak için fazla yaşlı ve başına buyruk yaşayan biri olduğunu söylemişti. Bella da "çocuk yok" diyerek onu onaylamıştı. Gerçekten düşündüğü şeyin bu olmadığını ise Bella ancak şimdi fark edebilmişti.

Bu fikir Bella'nın zihninde şekillenmeye başlamıştı artık... Kazara hamile kalırsa Don buna çok şaşıracak fakat sonunda her zamanki gibi Bella'nın istediği olacaktı.

Kitty'nin kapıyı çalmasıyla Bella düşüncelerinden sıyrıldı.

Bella Kitty'ye ve kendine birer fincan kahve koyduktan sonra her zamanki gibi Kitty'ye sataşmaya başladı.

Kitty'nin saçları kısacık ve uçuk kırmızı renkteydi. Genç kadın üzerine kalçalarını saran gümüş renkli pantolon, pembe mini T-shirt ve gri bir yelek giymişti. Kalın tabanında yürüdükçe yanıp sönen ışıkları olan spor ayakkabıları ise görünüşünü tamamlamıştı.

Bella kaşlarını kaldırarak, "Ana yük gemisi ne zaman karaya yanaşacak?" diye sordu.

Kitty boş gözlerle ona baktı.

"Bu dünya dillerinden birini konuşabiliyor musun?" diye ekledi Bella.

"Kapa çeneni Bella," dedi Kitty gülmekten katılarak. "Çünkü sen sadece uçak hosteslerine benziyorsun, yir-

minci yüzyılın harikası..." Kitty Bella'nın abartılı nefes alış verişlerine aldırmayarak ekledi: "Gümüş rengi *şimdilerde* çok moda."

"Kitty! Peki ya sen... Kıyafet seçiminde başarılı olduğunu mu sanıyorsun... Bence değilsin."

"Sen bir çeşit kolektif klon üyesi gibisin! Etkili giyinmek her zaman aynı etkiyi yaratmaz." Kitty sırtını dikleştirdi. "Haksız mıyım? Şu haline bak..."

"Tanrım!" dedi Bella iç geçirerek. "Radikal feministler gibi bağırarak atıp tutmak için erken değil mi? *Lütfen!*" Sigara paketini eline aldı ve bir sigara yaktı, yüzünde memnun bir ifadeyle gözlerini kapattı; günün ilk sıkıcı olayı atlatılmıştı.

Saat 09'a geliyordu, Bella Kitty'yi ofisinden şutladıktan sonra telefonda günlük görüşmelerini yapmaya başladı. İki büyük sözleşme arasında çok ciddi bir boşluktaydı ve sürekli olarak yeni müşteriler arıyordu. İlk görüşmesini tamamladığı sırada masanın üstünde duran telefon çalmaya başladı.

"Bella Browning," diye cevapladı.

"Bella benim Kitty, çok sinirli bir adam seni arıyor, meşgul olduğunu söylememi ister misin?"

"Hayır, geri arama yapanlardan biridir, kimmiş?

"AMP'den Tom Proctor."

"Tamam... Bana otuz saniye ver, sonra bağla."

Bella gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Sakin olmalıydı; paralel telefonun yanıp sönen düğmesine usulca bastı.

"Merhaba Tom, nasılsın?" dedi.

"Bir daha beni arama Tom ha, seni sürtük!" diye bağırdı hattın diğer ucundaki adam. "Benim nasıl olduğumu sen çok iyi biliyorsun. Beni işten sepetlediler, on yedi yıl boyunca bu şirket için her şeyimi verdim ve sen buraya sekiz haftalığına gelip her şeyi mahvettin."

Bella'nın işinin en zor kısmı acı verici olan suçluluk duygusuydu. Tom elli üç yaşında, üç çocuğu olan, iyi eğitim almış ve lüks içinde yaşayan bir adamdı. Ancak işinde gösterdiği performans pek de mükemmel olmadığından Bella onu kovmuştu. Ve Tom... Düşük performansından ötürü yeni bir iş bulmada zorluk çekiyordu.

"Burada olduğun süre içerisinde çevrene ne kadar zarar verdiğin hakkında hiç bir fikrin var mı?" dedi öfkeyle. "Ailelerine ve çocuklarına bakmak zorunda olan iş arkadaşlarımın hepsi eşyalarını plastik çöp torbalarına doldurup oradan gözyaşları içinde ayrıldılar."

Bella bunları gerçekten duymayı beklemiyordu, Tom'un söylediklerini sineye çekti.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye haykırdı Tom. "Sana diyorum seni kendini beğenmiş, saçma sapan bir okuldan mezun olmuş sürtük... Tek bildiğin insanları kovarak maliyet verimliliği sağlamak öyle değil mi? Şehirdeki her adamın altına yatarak en çok para ödenen pozisyona sahip olduğuna bahse girerim!"

Tanrım! Bu kadarı çok fazla!

Bella sakin bir şekilde cevap verdi: "Bay Proctor... Ben London Üniversitesi, Ekonomi Bölümünü birincilikle bitirip mastırımı tamamladım, Prentice and Partners'a katılmadan önce dört yıl boyunca ülkenin en iyi danışmanlık şirketlerinde çalıştım. Ve Susan Prentice bir kadın olduğu için onun altına yatmak gibi bir ihtiyaç duymadım."

Tom bağırmaya devam ediyordu. "Oradaki lanet olası kan emicilere ihtiyacımız yok bizim. Bizi dağıtmış olabilirsiniz ama şundan eminim ki bu şehirde başka bir iş anlaşması daha yapamayacaksınız, sizi kendini beğenmiş adi herifler."

Bella duyduklarına inanamıyordu. Masasından kalktı ve sesini yükseltti. "İşinde sandığın kadar iyi olsaydın AMP, danışmanlık için bir şirket arama ihtiyacı duymazdı.

Benim yardımlarım olmasaydı maksimum iki sene içinde iflasın eşiğinde olacaktı ve eğer ödemeleriniz devam etseydi herkes sizin durumunuza düşecek, işsiz kalacaktı."

Bella ekledi: "Hakaretler savurmak için beni aramaya nasıl cüret edersin? Bu ülkeden taşınıp antika eşyaları restore etmeye başladıktan sonra mı aklına geldi söyleyeceklerin, öyleyse neden defolup kendi işine bakmıyorsun?"

Lanet olsun! Bella bir an için söylediklerinden pişman olmuştu ama Tom ona *adi* demişti! Buna nasıl cüret ederdi?

Kapıya göz attı, Chris kapı eşiğinde durmuş gülümseyerek ona bakıyordu ve Bella'yı onaylar şekilde başparmağını havaya kaldırmıştı. Bella'nın ihtiyacı olan şey de buydu... Çabucak ekledi: "Bay Proctor, şu an çok meşgulüm, benden af dilemeniz gerekiyor. Aradığınız için teşekkürler."

Tom'un şaşkınlıktan sesi soluğu kesilmişti, bunun üzerine Bella bir şey söylemesini beklemeden telefonu onun yüzüne kapattı.

Chris sırıtarak, "Vay be! Her şeyi söyledin!" dedi. "Susan Prentice bir kadın olduğu için onun altına yatmak gibi bir ihtiyaç duymadım... Defolup git bu ülkeden ve antikalarını restore et..."

"Chris, seni kalpsiz bok herif," dedi Bella, Tom'un bu kadar umursamazca davranması onu rahatlatmıştı. "Bunları duyduğun için çok utanıyorum. Sen beni ateşe mi atacaksın?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Hayır," dedi Chris, ses tonu ciddileşmişti. "Sadece hayatta fazla düşman edinmemeye çalış. Her neyse, hafta sonun nasıl geçti?"

"İyi," diye karşılık verdi Bella. "Don burada değildi ben de kızlarla takıldım. Bilirsin... On tane ellilik bira içip, üç sıra kokain çekip hiç tanımadığım bir yabancıyla tuvalette seviştim."

Chris şaşkın bir bakış attı.

"Şaka yapıyorum, Chris," dedi Bella ancak çok geçmeden Chris'in bakışlarına yerleşen ifadeyi anladı. "Olamaz!! Sen gerçekten yaptın değil mi! Seni şanslı herif, fakat senin yaşında biri artık sağlığını düşünmeli, bilirsin."

"Ben henüz otuz dört yaşındayım!"

Bella, "Hmm... Fakat bu senin kıdemli ortak olmanı sıkıntıya sokabilir," diyerek Chris'e şaka yollu takıldı.

"İşi elimden almak için muhtemelen beni öldürmen gerekecek. Neden ben hiç seni dışarı sandviç almaya göndermiyorum."

"Asla gitmem!"

"Bella..." Chris kapı koluna uzandı. "Bu benim için her zaman bir zevk olacak fakat öğleden sonraki toplantıdan önce bir araya gelip halletmemiz gereken bir sürü işimiz var. Merris, Petersham ve diğer soruşturmalar... Hemen karşı kapındayım, anahtar deliğinden seni gözetliyor olacağım."

"Sonra görüşürüz," dedi Bella ve Chris yüzünde çapkın bir gülümsemeyle odadan ayrıldı.

Kapı yeniden çaldı.

"Girin." Bella gelenin Hector olduğunu biliyordu. Hector üniversiteden yeni mezun olmuş bir gençti. Bıkıp usanmadan İskoçyalı büyük büyük babalarının kahramanlıklarından bahsediyordu ve bu sinir bozucu meziyetlerinden sadece bir tanesiydi.

"Beni mi görmek istediniz?" dedi Hector kapı aralığından kafasını uzatarak.

"Evet," dedi Bella.

Hector içeri girdi, yüzünde her zamanki gibi kibirli bir ifade vardı. Üzerine yün kaşmir karışımı bohem bir takım giymişti.

Bella'nın masasının karşısındaki sandalyeye oturdu.

Bella, "Pekâlâ... Nedir bunlar?" diyerek rulo haline getirilmiş raporu masanın üzerinden Hector'a doğru fırlattı.

"Ah, ben de birkaç yanlışın çıkıp çıkmadığını merak ediyordum..."

"Birkaç yanlış!!" Bella raporu yeniden eline alıp rasgele bir sayfa açtı. "586.000 poundun yüzde 32'si?" Bella kendine hâkim olmaya çalışıyordu. "187.520 pound. Buna hâlâ inanamıyorum, 28.500 pound aşağıdasın. Toplama bakıldığında ise gerçek rakamlarla uzaktan yakından alakası yok."

"Senin gibi bir matematik dehası olmadığımı kabul ediyorum Bella," diyerek sinirli bir şekilde karşılık verdi Hector.

Bella, "Bu hesabı bu hale getirmek için ne ile çalıştın sen? Neden kendine boktan bir hesap makinesi almıyorsun?" diyerek Hector'ı tersledi. "Bu iş gidip kendine yeni bir takım elbise almaya benzemiyor. Silkelen ve kendine gel artık!"

Hector hayretler içinde Bella'ya bakıyor, Bella ise konuşmaya devam ediyordu: "Dört aydır buradasın ve hiçbir şey öğrenmiş gibi görünmüyorsun. Bu rapor birincil öneme sahip bir şirketle ilgili ve sen... O şirketin kârlarını, giderlerini, kazançları belirlemek için çalışıyorsun. Senin hataların yüzlerce binlerce pounda mal oluyor, insanlar da bunun yüzünden işlerini kaybediyorlar. Bu bir oyun değil Hector, teori problemi de değil, sınıftaki tartışmalara benzemez. Tanrım! Artık kendini kanıtlama zamanı geldi."

Uzun bir sessizlik oldu.

Bella elindeki raporu yüzüne tutmuş sallıyordu. Hector endişelenerek, "İYİ MİSİN?" diye sordu.

Hector şaşkın görünüyordu. Çok geçmeden sayfaların ardından gülme sesleri yükseldi.

"Oh Tanrım!" Bella raporları masanın üstüne bıraktı. "Sen tam bir..."

"Hmm... Çok özür dilerim. Tekrar yapmamı ister misin?" diye sordu Hector.

"Hayır, bu neredeyse bitti. Sadece bir dahaki sefere benden aldığın işlere iyice konsantre olmanı istiyorum."

"Elbette... Özür dilerim."

Bella ofisinde tek başına kalınca kahkahalarla güldü. "On yaşında olsaydın sen de gerçekten bir potansiyel var derdim." Bella kendi kendine sordu acaba nerede, hangi bilbortta okumuştu bunu.

Bir sigara daha yakıp içine derin bir nefes çekti ve şakaklarını ovuşturdu. Günü resmen cehenneme dönmüştü.

Kapı yeniden çaldı, Kitty elinde kocaman bir buket çiçekle içeri girdi.

"Unuttuğumuzu düşündün değil mi?"

"Neyi unuttuğunuzu?" diye sordu Bella.

"Doğum gününü tabii ki seni şapşal."

"Tanrım... Teşekkür ederim!" Bella çiçekleri Kitty'den aldı, buketin içinde duran dördü tarafından imzalanmış notu okudu.

"Tekrar teşekkür ederim..." dedi, ardından çiçekleri koyabileceği bir yer bulabilmek için odanın etrafına bakındı.

"Resepsiyonda bir vazo olacaktı, istersen görüşmeler bitene kadar orada kalsın," dedi Kitty.

"Evet, sen muhteşem birisin Kitty zira ben millete saldırırken unutabilirim."

Bella dokuz saat sonra... Yüzlerce telefon görüşmesi, hesaplama, Chris ve Susan'la yapılan yorucu toplantının ardından son notlarını yazıp masasını toparladı. Saat 19:15 olmuş ve Chris her zaman olduğu gibi kapıda belirip iş çıkışı onu yol üstünde bir şeyler içmeye davet etmişti.

Bella bu teklifi geri çevirdi... Çünkü sonunda Don'ın eve dönme vakti gelmişti. Şehrin karşı yakasına giden tüm yollarda trafik korkunç derecede yavaş ilerliyordu, bu yüzden Bella makyajını tazeledi, parfümünü sıktı ve tekrar tekrar başa dönen CD'ye daha fazla dayanamayarak radyo-

yu açtı. Don'ı daha fazla bekleyebilecek bir halde değildi... Tam üç hafta... Bu birbirlerinden ayrı kaldıkları en uzun süreydi.

Nihayet eve vardı, apartmanın ön kapısını itekleyerek açtı, asansöre koştu ve asansör gelene kadar sabırsızca düğmeye tekrar tekrar bastı. Daireye girdiğinde hiç ses yoktu, kalbi ezilerek Don'ın eve dönmediğini düşündü. Derken koridorda Don'ın çantasını ve yağmurluğunu gördü. Parmak uçlarında yatak odasına doğru yürüdü. Perdeler kapalıydı ve Don yatağa uzanmış derin bir uyku çekiyordu.

Bella Don'ı gördüğüne çok sevinmiş, midesine yumruk yemiş gibi olmuştu. Daha yakınına gitti ve Don'a uzun uzun baktı. Bembeyaz yastığın aksine yüzü kahverengi görünüyordu. Yorgun ve süzülmüş bir hali vardı. Kalın gri saçları darmadağınıktı ve hâlâ ıslaktı, yatmadan önce duş almış olmalıydı. Gözlükleri komodinin üstündeydi. Yeni tıraş olmuş tertemiz görünüyordu.

Bella Don'ın yorganın altında çıplak olduğuna emindi, kendini daha fazla tutamadı, onu... Vücudunu hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Çantasını ve yağmurluğunu bir kenara fırlattı, ayakkabılarını çıkardı, soyundu ve yavaşça Don'ın yanına sokuldu. Kıvrılıp kocasının çıplak, sıcacık sırtına yanaştı. Ona sarıldı, burnunu boynuna gömdü, sandal ağacı kokulu sabunun kokusunu alabiliyordu... Bella da Don'ı çok özlediği zamanlarda o sabunu kullanırdı.

"Merhaba Don..." dedi fısıldayarak.

Don, "Hmm..." diyerek kımıldadı, Bella ona daha da yaklaştı. Elleri Don'ın sıcak göğsünde ve karnında gezindi, ardından erkekliğine uzandı.

Uzun derinden bir *hmm...* yanıtı geldi Don'dan. Bella erkekliğini ellerinin arasında tutuyordu.

"Merhaba," dedi Bella. "Uyanacak ve bana merhaba diyecek misin?"

"Oh evet," diye yanıtladı Don, yüzünde hâlâ uykulu bir

ifade vardı. Bella'ya dönüp onu dudaklarından öptü. Sonra gülümsedi ve Bella'nın gözlerinin içine bakarak onu ne kadar çok sevdiğini söyledi. Bella'nın o an nefesi kesildi.

"Hayatım... Döndüğüm için ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin," dedi Don uykudan kalınlaşmış sesiyle.

"Ben de seni çok özledim," diyerek öpüşüne karşılık verdi Bella ve Don'a sımsıkı sarıldı. Kasıkları birbirine değiyor, Bella Don'ın erkekliğinin kımıldadığını hissedebiliyordu. Don erkekliğini elleriyle Bella'nın belinden kalça hizasına doğru getirdi.

"Seninle evlendiğime hâlâ inanamıyorum..." dedi Don Bella'nın dudaklarına küçük öpücükler kondurarak. "Ve sen şu an çıplaksın!"

Don Bella'yı bu kez adamakıllı öptü, dudaklarını dudaklarının arasına alıp sıkıştırdı. Bella Don'ın dudaklarının nane kokulu sıcaklığını hissedebiliyordu.

Don Bella'yı sertleşmiş erkekliğinden uzaklaştırdığı için Bella daha çok işve yapıyor, parmaklarını Don'ın saçlarının arasında gezdirip muzip bir şekilde boynunu, kulak çevresini öpüyordu.

"Seni çok özledim," diye mırıldandı Bella.

"Ben de seni çok özledim, özellikle de göğüslerini..." Gülümseyerek cevap verdi Don, ardından Bella'nın göğüslerini nazikçe okşayıp öpmeye başladı.

Birbirlerini hissettiler... Öpüştüler... Yatakta bir oyana bir bu yana yuvarlandılar... Ta ki Don Bella'nın üstüne çıkana kadar. Don Bella'nın yüzünü seyrederek yavaşça onun derinliklerinde kayboldu.

"Benimle alay ediyor olmalısın," diye mırıldandı Bella, sonra elleriyle Don'ın kalçalarını kavradı ve onu daha hızlı hareket ettirmeye başladı, çılgınlar gibi soluk soluğa seviştiler.

Zevkin doruğuna çıktıktan sonra terlemiş, nefes nefese kalmış bir halde yan yana uzandılar.

"Tanrım! Gerçekten iyiydin..." dedi Bella gülümseyerek. "Senin benim kocam olduğuna hâlâ inanamıyorum. Benim bildiğim kocalar terlik giyip araba yıkarlar! Karılarına da böyle muazzam bir orgazm yaşatmazlar."

"Her günkü işler canım abartmaya gerek yok!" diye yanıtladı Don.

Bella, "Hey!" diyerek kalkıp yatağa oturdu, Don'ın gözlerini göğüslerinden alamama gerçeğini seviyordu. "Unutma bugün benim doğum günüm, bana daha iyi davranmalısın."

"İlk işim seni aramak oldu, hatırladın mı?"

"Tamam... Telefon ettin ama nerede benim büyük, pahalı hediyem?"

"Bella, ben savaş alanından geldim, oradan alınabilecek çok fazla şey yok... Bana bir şans ver."

Bella ne söyleyeceğini bilemiyordu. Belki de Don'a haksızlık etmişti. Ama... Ama en azından Çek Havaalanı'ndaki mağazalardan bir şey almış olabilirdi, öyle değil mi?

"Ama yine de..." Don eğilip yatağın altına uzandı. "Bu senin için," diyerek kocaman, haki yeşili, kulaklıkları olan kürklü şapkayı Bella'ya uzattı. "Hakiki Rus Ordusu'na ait," dedi yüzünde haylaz bir gülümsemeyle.

"Oh, teşekkürler..." Bella'nın yüzünde zoraki bir minnettarlık ifadesi vardı daha sonra ekledi: "Bu şu ana kadar senden aldığım ilk doğum günü hediyesi. Önümüzdeki sene hatırlat da başka bir koca bulayım kendime."

"Vee..." Don yeniden yatağın altına uzandı ve kurdeleyle sarılmış parlak pembe bir kutuyu Bella'ya uzatırken, "Bunu karaborsada nasıl zar zor takas ettirip aldığımı söylesem inanamazsın," dedi. "İyi ki doğdun."

Bella kurdeleyi çözüp kutuyu açtığında içinden abartılı lila ve siyah renkli ipekli bir iç çamaşırı seti çıktı... Dantel-

lerle süslenmiş sutyen, G-string, kısa gecelik ve jartiyer! Bella sutyeni alıp etiketine baktı -doğru bedendi, çok şaşırmıştı. Karaborsa ha, ha!

"Bu hediye benim için mi yoksa senin için mi?" diye sordu Bella, fakat Don'ın cevaplamasını beklemeden ekledi: "Çok teşekkür ederim. Çok tatlısın." Sarıldı ve Don'ı dudaklarından öptü.

Don, "Oh harika! Beğendiğine sevindim, çünkü ben de gerçekten beğenerek almıştım. Şimdi beni burada bekle," dedi yataktan kalktı ve robdöşambrını giydi. "Şarabı açıp, yemek sipariş verip hemen geliyorum. Döndüğümde tüm geceni benimle yatakta geçirmen için seni ikna etmeye çalışacağım."

"Güzel, peki şimdi anladım, bütün bu ekipmanlar bunun içindi demek," dedi Bella ve geceliği kutudan çıkardı.

Yatakta yemek yiyip sohbet ettiler. Bella işinden, Don ise savaş hikâyelerinden bahsetti.

"Giderek yaşlanıyorum ve buna daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim."

"Şunu keser misin?" dedi Bella. "Sen yaşlı değilsin, kırk bir yaşındasın ve gücün kuvvetin de fazlasıyla yerinde." Bella eğildi ve Don'ı alnından öptü. "Sen yaşının yarısı olan adamlardan bile daha iyisin," diyerek Don'ın erkekliğini okşadı.

Don Bella'yı biraz geriye kaydırıp kucağının üstüne oturttu. "Bana bu kadar güven verdiğin için teşekkürler sevgilim," diyerek Bella'yı dudaklarından öptü.

"İğğğ! Siyah bezelye sosu!" dedi Bella yüzünde yapmacık bir tiksinme ifadesiyle her şeyi berbat etmişti.

"O halde ben de başka yerlerini öperim," dedi Don, Bella'yı kucağından indirip göğüslerini ve karnını öpmeye başladı. Sonra kasıklarına indi nazikçe üfledi. Bella dizlerini büktü ve Don'a yaklaştı.

Don diliyle Bella'nın kadınlığını okşuyor, Bella'nın derin iç çekişlerini dinliyordu. Daha sonra parmakları göğüs uçlarında gezinmeye başladı. Bella yumuşak bir sesle, "Hmmm. Bu doğum günü olan her kadının ihtiyacı olan bir şey. Pastadan *ve* pastayı yiyip şişmanlamaktan çok daha iyidir."

Don kalkıp Bella'nın üstüne çıktı. Şehvet dolu salınımlar eşliğinde karısının her bir kasını hissedebiliyordu.

Bella onu daha derinlerinde hissedebilmek için Don'a sımsıkı sarılmıştı, her bir hamleden zevk alıyordu.

Bir hayli uzun sürmüştü. Bella en sonunda gözlerini yumdu ve, "Ben daha fazla dayanamayacağım... Ben... Ben..." diyerek inledi.

Bella Don'ın üzerinden inmesine engel oldu, Don'ın erkekliğinden fışkıran spermlerin sıcak ıslaklığını bacaklarında hissedebiliyordu, müthiş bir hazla içine akıtmıştı tüm zevki. Ayrıca bu gece bilerek doğum kontrol haplarını da almamıştı çünkü... Hamile kalmak istiyordu.

2

Bella ofisinde e-maillerini gözden geçirdi. Önümüzdeki hafta son aşamasını yapacakları kontratı düşünmekte zorlanıyor, işine bir türlü konsantre olamıyordu.

Bella inanamıyordu... Üç ay çabucak geçip gitmişti ve hâlâ hamile kalamamıştı. Her regl korkunç bir hayal kırıklığı yaratıyordu.

Oh, pekâlâ, tek gereken biraz daha fazla seks yapmaktı. Zorlu, korkunç bir bekleyişti bu.

"Bella? Bella, Merhaba!" Kitty kapıda belirdi, üzerine arka cebinde kabarık beyaz tüylü bir kedi dikilmiş olan pembe bir işçi tulumu giymişti.

"Evet?" Bella uzun uzun kediye baktı.

"Susan hazır, içeri girebilirsin. Chris de birkaç dakika içinde gelmiş olur."

Bella, "Teşekkürler tatlım... Peki o kedi de neyin nesi?" diye sordu dosyalarını toplarken ve Susan'ın ofisine yöneldi.

"Post-post modern," diye yanıtladı Kitty.

Sürpriz, sürpriz, sürpriz! Susan telefon görüşmesi yapıyordu. Bella'ya el salladı ve oturması için sandalyeyi işaret etti.

Susan Bella'nın şu anki patronu bir zamanlar onun akıl hocasıydı. Kırklı yaşlarda, dal gibi incecik, insanları ve onların davranışlarını kendi istediği gibi kontrol etme hastası olan işkolik bir kadındı. Saçları aşırı derecede gürdü ve üzerine her zamanki gibi pahalı, bej renkli bir takım giymişti. En az kendisi kadar başarılı bir adamla evliydi ve henüz çocukları yoktu.

Susan Laurence Şirketi'nin yıldızlarından biri olmuştu, lanet olsun, Laurence önde giden bir danışmanlık firmasıydı, Bella üniversiteden mezun olduktan sonra orada bir süreliğine çalışmıştı. Ancak Susan kendini geliştirmek istediğini söyleyerek oradan ayrılmıştı... Hem de şirkettekilerden biriyle ağız dalaşı yaparak. Kontrattaki kurallara karşı geldiği gerekçesiyle mahkemelik olmuş, onu tam anlamıyla pisliğe doğru sürüklemeye çalışmışlardı, fakat sonra kendi işinin patronu olmuş aradan bir yıl geçtikten sonra da Bella ile çalışmaya başlamış ve çok daha büyük başarılara imza atmıştı.

Bella ofise ne kadar erken gelirse gelsin Susan her zaman orada olurdu ve en geç o çıkardı. Yüzde yüz mükemmel görünmek için sürekli olarak telefonla görüşürdü; kemerine küçücük bir klipsle tutturulmuş ve incilerle süslenmiş incecik kulaklıklar kullanırdı, bu sayede görüşmelerine ara vermeden minik parlak titanyum kaplama laptopunu tıklatabiliyordu.

"Merhaba Bella," dedi Susan. Görüşmesini sonlandırmış olsa da kulaklıklarını çıkarmamıştı.

"Ben de Anne ile konuşuyordum... Onu geçen seneki işten hatırlarsın... Tebrik etmek için aramıştım, yeni doğum yaptı. Ne büyük sıkıntı! Çocuk yapma gibi bir planın olmadığı için senin adına çok seviniyorum. Zaten bu yüzden seni işe aldım... Cidden. Asıl ihtiyacım olan şey benim gibi işinde iyi olan başka bir kadın. Bebeği için çekip gidecek birini istemiyorum..."

Nefes almak için duraksadı ve ekledi: "Çalışan annelerin sana ne söylediği önemli değil... Gerçek şu ki bir kez çocuk sahibi olduktan sonra akıllarını asla işlerine vermezler. Kariyerleri göz açıp kapayıncaya kadar uçup gider. Gerçekten..." Küçümseyici bir gülümsemeyle duraksadı. "Gerçekten... Dikkatlerini işlerine veremiyorlar."

Bella gülümseyebilmek için kendini zorladı ancak yüzünün Cherie Blair'in ifadesine bürünmüşçesine kasıldığını hissedebiliyordu. Ne zaman Susan'la konuşsa çocuk yapmaktan vazgeçiyordu. Ve Susan yine aynı etkiyi yaratmıştı! Belli ki Susan hiçbir zaman kararlarından ödün vermeyecekti. Oysa Bella şu an evli bir kadındı ve geçen zaman içinde çocuk yapma konusundaki fikrini değiştirmişti. Bu durum Bella'yı çok şaşırtıyordu; Susan genelde cinsel ayrımcı patronlara erkeklerin bile dile getirmeye cesaret edemeyecekleri şeyler söylerdi... Hem de sigara dumanıyla kaplı erkek kulüplerinde.

Chris'in şans eseri içeri girmesiyle Bella bir sürü soruyu cevaplamaktan kurtuldu ve hemen toplantı başlatıldı.

Saat 15:00'a gelmeden toplantı bitmiş ve yapılacak başka bir şey olmadığı için Susan onları erkenden göndermişti.

Bella arabasına bindi ve korkunç trafiğin içine daldı. Hava oldukça güneşliydi, bu yüzden arabasının üstünü açtı ve yeni aldığı güneş gözlüklerini taktı. Kavşakta kuyruğa yakalandığı sırada Don'a telefon açtı.

"Merhaba tatlım."

"Merhaba hayatım, arkadan gelen trafik sesi mi? Tanrım! Ofisten erken mi çıktın?"

"Evet... Bugün iyi hal ve tavırlarımızdan ötürü erken çıktık."

"Ben şehirdeyim," dedi Don. "İşim bitti sayılır ama sonra haber ajansına geri dönmem gerek, şimdi benimle buluşmak ister misin akşam yemeği için buralarda bir yerlere gidebiliriz."

"Oh... Akşamki partiyi unuttun mu?!"

"Hmmm..."

"İçkileri..." dedi Bella tiz gülünç bir sesle, sonra ekledi: "Sekiz gibi Mel, Jasper, Lucy ve bir müşteri getirecek, hesabı kimin ödeyeceğini hatırlamıyorum."

"Hmmm," dedi Don. Ses tonu canı sıkılmış gibi gelmiyordu, ne de olsa bu gibi partiler her zaman için eğlenceli geçerdi.

"Ben üstümü değiştirmek için eve gidiyorum, sen de gelecek misin? Ya da orada buluşuruz nasıl istersen."

"Orada buluşuruz," diye yanıtladı Don. Bella bunun üzerine Don'a ayrıntılardan bahsetti ve vedalaşıp telefonu kapattılar.

Bella dahil olduğu küçük arkadaş grubunu Laurence'da çalışırken edinmiş ve onlara inanılmaz derecede bağlanmıştı. Aslında birbirlerine çok benziyorlardı; erken gelişmiş zekâları, hırsları ve bir an önce başa geçme tutkuları mesela. Zor bir işte çalışıyorlar ve en zor olanı istiyorlardı. Sıkı dostluklarında kendilerine özgü şakalar, şifreli kelimeler, nefret ettikleri ev hayvanları ve oyunlar vardı. Farklı şirketlerde çalışmaya başladıklarında dostluklarında değişen hiçbir şey olmamıştı. Ancak Bella özellikle son birkaç aydır onların bir parçası olmadığının farkına varmış, sadece evliliğine odaklanmıştı. Her gece sosyalleşmek yerine Don'la birlikte evde zaman geçirmeyi yeğliyordu. Eve gittiğinde de başlıyordu milletin dedikodusunu yapmaya... Kim kiminle uyumuş, bu gece dün gece ya da yarın gece neler olacak, kim işe alınmış kim kovulmuş, kim ne kadar prim almış...

Daha da kötüsü Bella onların kendi aralarında ondan habersiz toplandıklarını da biliyor ve bu duruma fazlasıyla kafasını takıyordu. Bella olmadan gayet güzel eğlenmelerine devam ediyorlardı. Ayrıca Bella onların Don'ı aralarına kabul etmemelerine de fazlasıyla içerlemişti. Onun Don

gibi parayla ilgisi olmayan bir adamla ne işi olabilirdi ki! Evet tam olarak böyle demişlerdi!

Bella'nın akşam için hazırlanması fazla uzun sürmedi. Duşunu alıp kıyafetlerini gözden geçirdi. Giyim felsefesi çok basitti; kaliteli ve şık kıyafetler alıyordu kendine. Yüzüne, saçlarına, göğüslerine özen gösteriyor, bacaklarını beğendiği için asla pantolon giymiyordu. Hafta sonu dışında ise her zaman topuklu ayakkabıları tercih ediyordu. Saçlarını ya şık bir şekilde toplayarak topuz yapıyor ya da düzleştirip açık bırakıyordu.

Bella saat 20:00'dan sonra evden çıktı. Mekâna gidince Don'ı görebilmek için bardaki uzun taburelerden birine oturdu, daha Don'ı göremeden Mel'i gördü ve hoplaya zıplaya onun yanına koştu.

"Canım -öpücük, öpücük- nasılsın? Çok hoş görünüyorsun."

Mel vücuduna güzel bir şekilde oturan bordo renkli sevimli bir elbise giymişti.

"Buraya gel hayatım... Lucy seni şu an üzerinde çalıştığı bir serseri grubuyla tanıştırmak istiyor... Jaz da buralarda bir yerlerde."

Bella heyecan dolu laf bombardımanına girmeden önce Don'a el salladı. Yüzüne ilgili bir sırıtma yerleştirdi ve el sıkışmak için kendini hazırladı. İş... İş... Neydi bütün bunlar!

Hemen hemen bir saat geçmiş ve sonunda Don'la baş başa kalabilmişti.

"Merhaba," dedi Bella ve Don'ın beline sarılıp onu öptü. Don viski kokuyordu.

"Merhaba Bella... Keyfin yerinde gibi görünüyor."

"Beni tanırsın işte bildiğin şeyler, güç gösterisi yapıyorum."

"Ne?" dedi Don gülerek.

"Mali zırvalıklardan bahsediyor ama transparan kıyafetler giyiyorum."

"Ölümcül kombinasyon," diyerek karşılık verdi Don.

"Karşı konulamaz..." dedi Bella ve bir sigara yaktı.

"Daha çok kalmayı düşünüyor musun?" diye sordu Don.

"Biraz daha... Jasper ve yeni elemanlarla biraz konuşurum sonra kaçarız, çok sıkılmadın değil mi?"

"Yoo..." diye yanıtladı Don. "Ben de öyle takılıyorum, gelip geçenle konuşuyorum."

"Benimle gelip Jasper'la muhabbet etmek ister misin?"

"Olur, eğer istersen."

Don yerinden kalktı ve kalabalığın içinde karısını takip ederek ilerledi. Bella'yı süzen insanları seyrediyordu; Bella üzerine siyah renkli, dar, saten bir etek ve koyu yeşil renkte şifon bir bluz giymişti. Ciddi bir görünüme sahip olsa da yakından bakıldığında kıyafeti tamamen içini gösteriyordu. Minicik sutyeni apaçık ortadaydı.

Don bu üç parçanın insanlar üzerindeki etkisine hem şaşırmış hem memnun olmuştu -kendisi ise eski püskü süet botları ve buruşuk takım elbisesiyle oradaki en yaşlı ve en salaş görünümlü adamdı.

Sonunda mekândan dışarı çıkıp eve dönmek üzere arabalarına bindiler. Don, Bella'nın o topuklarla arabasını nasıl kullanabildiğini hâlâ anlamıyor, onun en azından iki kadeh şampanya içtiğini umuyordu.

Evlerine vardıklarında Bella yaramaz bir şekilde Don'ı kapının arkasına dayadı ve ona uzun bir eve dönüş öpücüğü verdi. Don gevşemeye başlayarak ellerini Bella'nın sırtından kalçalarına doğru kaydırdı ve onu yavaşça kendine doğru çekti.

Öpüşmeye devam ediyorlardı. Don Bella'nın eteğinin fermuarına sertçe asıldı ve etek bacaklarından kayarak yere serildi. Bella iç çamaşırı giymemişti!

"Aman Tanrım, seni becermek istiyorum," diye fısıldadı Bella'nın kulağına.

"Peki, tamam öyleyse," dedi Bella ve ellerini Don'ın erkekliğine götürdü.

Sonrasında Bella Don'ın yanına kıvrılmış yatıyordu ve suçluluk duygusu ağır basmıştı. Hamile kalırsa... Don onu affeder miydi? Bella bunun üzerine geçerli nedenler sıralayabilir, ona gerçekten iyi bir baba adayı olabileceğinden bahsedebilirdi. Ancak... Don bir gazetede baş muhabir olarak uzun saatler çalışıyordu ve genelde dışarıda oluyordu, arkadaşlarıyla içmeye gitmeyi seviyordu, üstelik kırklı yaşlardaydı. *Dahası* babasını çok küçükken kaybetmişti ve kesinlikle çocuk istemiyordu.

Yüce İsa! Bella sigarasını almak için çantasına uzandı.

Don evlenmeden önce Bella'yla konuşmuştu, ellili yaşlarda genç bir çocukla uğraşmak ve tüm emekli ikramiyesini bir öğrenciye yatırmak istemiyordu. Yine de... Bu bir şekilde Bella'nın suçuydu... Zaman içinde Don'ın fikirlerini değiştirebilirdi çünkü Don iyi bir adamdı ve eşini de çok seviyordu.

"Yatakta sigara içme," diye homurdandı Don.

"Don lütfen... Bir sigaraya ihtiyacım var." Bella yatağa oturdu, Don Bella'nın göğüslerini görebiliyordu. Bella sigarayı dudaklarının arasına götürdü derin bir nefes aldığında sigara kor gibi parlayarak çıtırtılar çıkardı.

"Tamam, ben duşa giriyorum," dedi Don ve yerinden kalkarak dumanların arasından yataktan çıktı.

Bella bunu umursamadı. Yoğun sıcak bir nefes dumanı daha ciğerlerine çekti, nikotin dalgalanarak ilerliyordu damarlarında. Sırtını yastığa dayandı ve ileride sahip olacağı minik tatlı bebeğin hayalini kurmaya başladı.

3

Bella saçlarını tarayarak düzeltti ve açık bıraktı. Çantasından çıkardığı küçük pudrasının aynasında yüzüne baktı ve kıpkırmızı bir ruj sürdü.

Kendi kendine gülümseyerek kaç kez 500.000 pound değerinde bir anlaşma için kutlamaya çıktık ki diye düşündü. Danson işi en sonunda cepteydi. Şirket müdürüyle sosyal bir ortamda tanışmış, adamın başını döndürerek işi bağlamıştı.

Bella'nın heyecandan başı dönüyordu –çok fazla nikotin ve kafein tüketmişti o da ayrı!

Bu sabah yaptığı gebelik testi de ters giden bir şeyler olduğunu kanıtlamıştı -yumurtlama ile ilgili, orman kanunlarına göre çiftleşmesi için avlanması gerekiyordu.

Bu fikri David Attenborough kafasına sokmuştu.

İşte bizim Bellamız. Yirmi sekiz yaşında, çiftleşmesi gerek ama pek şansı olmayabilir, sürüyü dağıtacak ve boğa daha doğurgan bir dişiyle çiftleşecek.

Tanrım... Bella kendi kendini sınıyordu. İlk adet olduğum tarihten bu yana yıllar geçti ve otuz altı yaşıma kadar süreceğini kimse kanıtlayamaz!

Bella bugün iyi göründüğünü biliyordu fakat daha sek-

si olmak adına satın almış olduğu yeni takım düşündüğünün üç misline mal olmuştu. Opps... Bella'nın kırmızı ipek gömleğinin önü tesadüfen iliklenmemişti, göğüs çatalı belli oluyor, öne eğildiğinde sütlü kahve rengindeki dantelli sutyen kendini ortaya koyuyordu.

Bella saate baktı. Saat 17.30 olmuştu. Kimsenin kutlama yapmaya niyeti yoktu herhalde! Hemen Chris'e e-mail attı.

Daha gitmiyor muyuz seni sevimli tatlı adam? İyi soğutulmuş bir kadeh şarabın kokusunu buradan bile alabiliyorum.

Merhaba Bella, tamamdır... O ateşli takımı giyeceksin değil mi?

Tabii ki giyeceğim!

Çok ayıp...

Bella ertesi sabah alarm çaldığında kafası davul gibi uyandı, ağzında da berbat bir tat vardı.

"Tanrım..." diyerek homurdandı. En kötüsü de bugün cumaydı ve koşuya gitmesi gerekiyordu.

Dört profesyonel insan nasıl olur da gece patronlarıyla dışarıda takılmak gibi bir hata yapabilir? Tabii ki çok içerek. Susan'ı restoranın kapısında tam olarak üç saat bekletmişlerdi.

Bu üç saatlik süreçte sadece içki içilmemişti, Hector ya da Chris geceye renk katmak için kokain getirmişti. Bella ve Kitty sarmayı es geçmişlerdi tuvalette doz takılmak için. Kokainin ve şişeler dolusu şampanyanın ardından neden orada olduklarını hatırladıkları an akıllarına neyse ki Susan gelmişti!

Her nasılsa yoğun bir konsantrasyonla herkes masada oturması gereken yere yöneldi, yemekler yendi. Biraz zaman geçtikten sonra Hector ve Kitty tuvalete gitmek için izin istediler, arkalarını döndüklerinde derin bir oh çektiler ve bir daha da geri dönmediler! Bella Chris'le birlikte Susan'la masada tek kalmıştı. Acı verici de olsa Bella gerçeklerin farkındaydı, dudaklarını kontrol etmekte zorlanıyordu.

Sonunda Susan platin American Express'ini masaya fırlattı, hesabı ödedi ve yanlarından ayrıldı; apaçık kızgındı. Ve bu gerçek bir sorunun başlangıcı olmuştu.

Masada yeni açılmış bir şişe şampanya vardı ve Chris ziyan olmasın diye ısrar ederek kadehleri doldurdu. Bella anlayamıyordu bu kadar ilginin nedenini. Chris sarhoş komplimanlarını peş peşe sıraladı ve salakça hikâyeler anlattı. Bella'yı bolca güldürmüştü. Şişe boşaldığında ise gitme vakti gelmişti.

Bella taksiye bindikten sonra Chris'in kollarının arasında buldu kendini ve tereddüt etmeden yüzünü ona döndü, sonra da yol boyunca eve varana dek öpüştüler.

Tanrım! Bella gözlerini kapatmıştı fakat o an hafızasından bir türlü çıkmıyordu... Çok zevkliydi.

Chris tüm gece içmesine rağmen çok güzel kokuyordu ve dudaklarının tadı harikaydı. Takside geçen yirmi dakika boyunca öpüşmüş koklaşmışlardı.

Ayrıca Bella Chris'e söylediği her şeyi hatırlıyordu: "Bu gerçek ben değilim, Chris, sanırım şu an hormonlarım en üst seviyede, sevişmem gerek."

UTANÇ VERİCİ! Neden diğer içki içmiş insanlar gibi hafıza boşluklarına sahip değildi.

Bella eve, Don'ın yanına döndüğünde sarhoştu, koko çekmişti ve muhtemelen ruj izleri orasına burasına bulaşmıştı, iliklenmemiş gömleği de cabası... Don belli etmese de bu duruma çok sinirlenmişti.

Don yaklaşık üç galon su içirdikten sonra Bella'yı yatırdı.

Don gece yaşananlar hakkında bir şey sormadıkça Bella'nın konuşmaya niyeti yoktu. Bella taze suçluluk duygusunu iliklerinde hissediyordu: Tanrı aşkına! Evleneli daha bir sene bile olmamıştı!

İşe geç kalmıştı ve kendini korkunç hissediyordu. Alelacele ofise gitti, bilgisayarını açtı ve e-maillerine baktı:

> Bella ben tüm gün dışarıda bir müşteriyle olacağım. Sadece bu sabah Susan'ın gönlünü almak için bir buket çiçek siparişi verdiğimi bilmeni istedim. İyi bir plan değil mi? Chris

Bella Chris'e tek cümlelik bir cevap gönderdi.

> Zekice.

Bella Chris'in bilgisayar başından ayrılmadığına emindi ve haklı da çıkmıştı çünkü bir dakika geçmeden Chris'den yeni bir e-mail aldı.

> Ooo, merhaba, sonunda meydana çıktığına sevindim. Söyleyemedim ama dün gece tam anlamıyla bir felaketti...

Chris, biz korkunç derecede fazla içmiştik. Düşünmemeye çalışıyorum ve zaten tüm geceyi tam olarak hatırlayamıyorum.

Kulağa oldukça dokunaklı mı geliyordu? Bella gönder tuşuna basarken bir an için kararsız kaldı.

> Pekâlâ.

Bella ekrandaki kelimelere uzun uzun baktı ve gördüklerinin en iyi ayrılık konuşması olduğuna karar verdi.

"Merhaba." Kitty kapıdaydı... Cansız, solgun, kızarıp kabarmış saçlarıyla. Üzerine alışılmadık, sade kıyafetler giymişti; bunun anlamı Kitty kesin hasta olmuştu.

"Oh, otur canım dur ben minik sevimli makinemden sana biraz kahve doldurayım, o arada sen de dün gece tüm olan biteni anlatırsın bana... Hector'a duyduğun tutkulu aşkı, seni şeytan."

"Hector çok sevimli değil mi?" dedi Kitty, sandalyeye resmen yığılmıştı.

"Eveeet... Öyle." Bella söylediklerinin kulağa samimiyetsiz gelmediğini umuyordu.

"Hector'dan uzun zamandır hoşlanıyorum." Kitty fincanını titreyen elleriyle tuttu. "Kokomuz vardı ve kadınlar tuvaletinde beni elledi, ama benimle eve gelmek istemedi, bu yüzden kendimi çok kötü hissettim... Aklından neler geçmiş olabilir?"

"Hmmm..." dedi Bella.

"Asıl sen ve Chris'den ne haber?" dedi Kitty ve ekledi: "Evli bir bayana göre fazla işveli görünüyordun."

"Değildim," dedi Bella ve savunmaya geçti. "Biz sadece Susan'ın iki elemanının ortadan kaybolması gerçeğinden uzaklaşması için çabaladık, bu sabah Chris af dilemek için ona çiçek ayarladı."

"Chris bu konularda tam bir uzman," dedi Kitty.

Saat 16:00 olmuştu ve Bella hâlâ Chris'i düşünüyordu. Tek ihtiyacı olan adrenalin patlamasına sebep olan uzun öpüşmelerini düşünmekti.

Kendimi kontrol edebilirim, dedi kendi kendine. *Hemen kes şunu!* Ben kocamdan bebek yapmak istiyorum, evlilik dışı birinden değil.

Fakat kafasında durmadan tekrarlanan bir şey vardı -bu

senin son şansın. Chris, Bella'nın elde edebileceği tek fırsattı... Çocuk sahibi olmaktan vazgeçmeden önce!

Lanet olsun bu da ne böyle!! Evli bir kadındı... Çocuğunu da onunla bununla yatarak değil kocasından yapacaktı! Eğer bir yerlerde bir şansı varsa zor da olsa bulup çıkaracaktı onu.

Kitty sonunda yaptığı müstehcen şeyleri, tuvalette Hector'la nasıl fingirdeştiğini itiraf etti kıkırdayarak. Bella kıskançlığını zor bastırıyordu.

Daha sonra Bella Don'ı düşündü ve bedeni suçluluk duygusuyla titredi. Evlilik hayatı mükemmeldi, sadece ara sıra bekârlığında olduğu gibi seks maceraları arıyordu. Bu Mc Donald's yemek gibiydi; gerçekten çok istersin, yerken çok eğlenirsin, çok hoşuna gider fakat sonra kendini bir pislik gibi hissedersin.

Fakat madalyonun diğer yüzü Bella'nın Don'ın da aynı şeyleri yapmasına izin vermesi gerektiğini gösteriyordu. Ama Bella buna asla ama asla izin vermeyeceğini çok iyi biliyordu. Don'a böyle bir şey yaparsa testislerini tırnak makasıyla parça parça koparacağını daha önceden söylemişti.

Neden Chris'le böyle bir şey yaşamıştı? Chris Bella'nın patronu, Susan'ın çalışanıydı ve Susan kesin kuralları olan bir kadındı; yanında çalışan insanlar bekâr olsalar dahi birbirleriyle yatamazlardı -*ki ben bekâr değilim* diye sert bir şekilde hatırlattı Bella kendine.

4

Bella yol boyunca sadece bebek yapabilmesini sağlayacak yumurtaları düşündü. Hafta sonu 1960'ların aşk filmlerinden birine gitti, John Lennon'dan cesaret almıştı. Don'ı düşünme zamanıydı yalnız Don'ı... Onu sevmeyi, onun çocuğunu taşımayı...

Chris servis arabasının üzerinde duran şekerli çörekti ve Bella onu *yemeyecekti.* Bella'nın söyleyeceği şey: "Hayır teşekkür ederim, ne bugün ne de başka bir zaman yemeyi düşünmüyorum," olacaktı.

Bella sadece bir bebek istiyordu. Bebek, bebek, bebek! Düşündüğü tek şey bir bebekti. Eğer bir adamın dördüncü parmağında sana ait bir yüzük yoksa onunla yapacağın seksten zevk almak gibi bir şey söz konusu değil, diye homurdandı.

Akşamları süpermarkete gidip bebek arabalarındaki bebekleri görünce kendini kaybediyordu. Onları arabalarından alıp sıkıştırmamak için kendini zor tutuyordu.

Bu durum giderek daha da tuhaf bir hal alıyordu. Tasarım harikası pahalı takım elbisesinin içinde başarılı iş kadını rolünü fazlasıyla yerine getirerek arabasını son sürat evine sürüyor olsa da abartılı deri evrak çantasının de-

rinlerinde bir yerdeki gebelik testi onun şu anki hayatını kontrol ediyordu.

Bella çocuksuz bir gelecek fikrine dahi dayanamıyordu.

Ancak hafta sonu hiçbir şey planladığı gibi gitmedi. Bella pazar günü yürüyüşten eve dönerken kendine ne yaptığını güçte olsa anlamıştı. Oturma odasının pencere pervazında sigara paketini gördü. Lanet olsun ki içinde sadece üç tane kalmıştı.

Hafta sonu olanlar tamamen felaketti. Don cuma akşamı yine efsanevi içki maratonlarından birine gitmişti ve Bella'nın bunun üzerine söyleyebileceği hiçbir şey yoktu, sadece telefon açıp eve dönmesi için avazı çıktığı kadar bağırıp çağırmıştı o kadar!

Don cumartesi sabaha karşı eve dönmüş ve öğlene kadar uyumuştu. Bella bu duruma aşırı derecede sinirlenmiş olsa da Don bunun sebebini anlamamıştı.

Cumartesi akşam yemeği için dışarı çıktılar, Bella yemek boyunca Don'a önceki akşamın hesabını sordu ve ancak pazar sabahı sevişebildiler.

Telefon çaldığında hâlâ yataktaydılar, Don elini kaleme uzattığı anda Bella onu iş için dışarı göndereceklerini anladı. Halbuki Don Galler'den döndükten hemen sonra hafta sonuna kadar bir yere gitmeyeceğini söylemişti. Bella kendini güçsüz hissetti, bir şeyler durmadan engel çıkarıyordu, çok sinirlenmişti. Bebek yapmak için yeni bir deneme yapmadan önce yine tüm ay boyunca onu beklemek zorunda kalacaktı.

Bella kendini somyanın üstüne atıp bir sigara yaktı. Sigarasından birkaç nefes çektikten sonra Tania'yı aramaya karar verdi.

Tania nefes nefese kalmış bir halde telefonu açtı.

"Alo?"

"Tani."

"Bella."

"Bu öğleden sonrası için bir planın var mı?"

"Hmmm... Seks."

"Yani vazgeçebilirsin?"

"Durumun ne kadar acil olduğuna bağlı."

"Oldukça önemli. Kocam beni başından attı bu hafta ve sen de beni epeydir havlular içinde görmedin."

"Spor salonu?"

"Ne zaman orada olabilirsin?"

"Üç gibi?"

"Seni seviyorum, Tan."

"Hadi ordan! Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal."

Tania ve Bella spor salonunda rutine bağladıkları yorucu egzersizleri yaptıktan sonra yüzüp saunaya girerlerdi. En sonunda da cin tonikle başlayıp bir şişe şarapla tamamlanan bol dedikodulu bir akşam yemeğine geçerlerdi ve bu onların tüm yorgunluğunu silerdi.

Üniversiteden beri arkadaşlardı. Bella Tania'ya bir bakış atmış ve onun matematik sınıfındaki en farklı kız olduğunu anlamış, ona hayran kalmıştı.

Bella'nın on sekiz yaşına kadar gördüğü en büyüleyici şey Tania'ydı. Tayt ve kısa elbiseleriyle dikkat çeken, dolgun saçlı, iki erkek arkadaş sahibi bir kızdı. Kontak lens kullanıyordu ve annesi Fransız'dı. Marlboro içiyordu, işveli işveli kıkırdıyordu ve kıpkırmızı üstü açık Beetle'ı vardı.

Oxford'da o dönemlerde tüm kızlar feminist takılıyordu, Bella da bu yörüngenin fazla dışında kalamamıştı. Kot pantolon, Dr. Martens ve siyah bluzlar giyip kısa saçlarını aksesuarlarla süslüyordu. Gözlük takmayı da asla es geçmiyordu. Tek başına bakire!

Bella Tania'yla konuşmayı bırak onunla arkadaş olmayı

dahi ummuyordu. Ama yanılmıştı. Tania Bella'nın acayip matematik dehasına korkuyla karışık saygı duyuyordu. Salaklığının altında, spekülatif dış görünümü ile Tania Bella'yı aşırı derecede komik buluyordu ayrıca iyimser, hırslı ve olgun...

Tania onu spor salonundan sonra kuaföre götürdü, sonra Tania'nın inanılmaz derecede şık giyinen annesi Valerie ile alışverişe çıktılar. Bella hâlâ Valerie'nin ona verdiği tavsiyeleri yerine getiriyordu: "Her zaman Chanel bebeğim, diğerleri cildini mahveder... Temizlemek için de her zaman temizleyici kullan, o korkunç sabunları değil."

Bella üniversiteden mezun olana dek Tania'dan daha inceydi. Saçları upuzundu, o sıralarda gözlerinden de ameliyat olmuştu. İki senedir Daniel'le birlikteydi ve ona deli gibi âşıktı. Ancak çok geçmeden Laurence'da staj yapmaya gitme kararı aldı.

Bu değişim Bella'nın ailesini korkutmuştu -özellikle de annesini. Bella'nın annesi Oxford'da bir profesörle evlenmiş, çocuk yaparak akademik hırslarından sıyrılmıştı. Sonrasında iyi bir okulda matematik öğretmeni olmaya karar verse de zamanında aldığı kararlardan ötürü duyduğu pişmanlık hiçbir zaman geçmemiş, sadece tek çocuk sahibi olabilmiş ve hayatı boyunca kocasının akademik kariyerini seyretmişti. Bu yüzden Bella'nın kariyer sahibi bir kadın olmasını istiyordu.

Bella gerçekten çok yetenekliydi, ayrıca saygın bir üniversitede okumuştu. Ancak her şeyi şehirdeki bir iş uğruna geri çevirdi. Evet, şehirdeki bir iş uğruna! Bu seviyeye çıkmak için matematiğe ihtiyacı yoktu. Bu durum annesini hâlâ psikolojik olarak hasta ediyordu. Ne kadar çözümlemeye çalışırsa çalışsın Bella'yı tam olarak anlayamıyordu. Neden böyle bir kariyer yapmak istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bella'nın şehirdeki köpekbalıklarıyla omuz omuza çalışmasından tedirgin oluyordu. Sıkış sıkış

şirketler, kovulma riski, iyi para kazanabilmek için koşturup duran insanlar...

Celia sonunda Bella'nın tutkusunu anlasa da bu konunun bahsini hiç açmadı. Kızı uzun saçları, boyalı tırnakları, topuklu ayakkabıları ve mini eteğiyle Celia'nın tüm beklentileriyle alay eder gibiydi.

Bir keresinde Bella'nın bulduğu G-string yüzünden kavga etmişlerdi.

Bella on üç yaşındayken bir öğleden sonra anne ve babasının gardırobunu açıp oradaki ceket ve takımları denemişti. Annesinin tarafında pırıltılı ya da şık hiçbir şey bulamamıştı... Sadece gri, siyah ve bej renkli örgü giysilerle pantolonlar vardı. Dünyanın en sıradan, en rüküş, en despot öğretmeni annesiydi.

Bella babasının yün ceket takımlarından birini giyip yakasını kaldırmış, ellerini cebine sokup çıkardığında ise eline uçuk pembe renkli bir G-string gelmişti. Çamaşırı daha yakından incelemişti -ve annesinin çekmecesindeki beyaz külotlara benzemediği kesindi.

Toyluğundan gidip annesine göstermişti, üstüne üstlük nasıl rahatsız edici bir şey olduğundan bahsederek gülüp dalga geçmişti.

Celia çamaşırı Bella'nın elinden kapmaya çalışmış ve sesi titreyerek ona onu nereden bulduğunu sormuştu. Bella babasının cebinde bulduğunu söyleyince de annesinin yüzü bembeyaz olmuş ve başka bir şey duymaya ihtiyacı kalmamıştı.

Bella acı verici de olsa babasının şiir sanatı öğrencilerini becermeye olan düşkünlüğünün farkına varmıştı.

Yıllar sonra bir gün annesiyle erkekleri etkilemek adına doğruları ve yanlışları tartışırken Bella G-string olayından bahsederek annesine, "Biraz daha özen göstermiş olsaydın babam mutluluğu başka yerlerde aramazdı," demişti.

Söylediği şeyin affedilemez bir şey olduğunu bilmesine

rağmen söylemişti. Celia gözyaşları içinde kabul etmişti özrünü fakat Bella ne yaparsa yapsın bu sözleri telafi edebilecek bir yol olmadığını biliyordu.

Bella'nın ne annesi ne de babası kırklı yaşlarda bir gazeteci ile alelacele evlenmesine razı olmuştu. İtalya'da bulunan inzivaya çekildikleri villalarından telefonla yaptıkları her konuşmada kavga ediyorlardı. Düğüne gelmemişlerdi ve Don'la tanışmayı reddetmişlerdi. Bella ayda bir istemeye istemeye onlarla telefonda görüşüyordu ve ara sıra e-mail atıyordu.

Ama hiçbir şey durumu değiştirmeye yetmiyordu. Bir pazar magazin ekinde "Profesör Perv öğrencileriyle uygunsuz bir durumda yakalandı" başlığına yer verilmiş ve babası disiplin cezası almıştı. Haliyle Don da bir gazeteci olarak bu sınıflandırmaya katılmış, Celia yalan yanlış her şeyi Don'ın durumuyla bağdaştırmaya başlamıştı.

Bella'nın babası sadece bir dönemliğine başka bir bölüme geçirilmişti. İlk kızgınlık hali zamanla geçse de Celia harap olmuş, bu olaydan sonra birkaç yıl düzenli olarak terapiye gitmişti. Ancak babasının boktan davranışlarına rağmen tüm problem annesinden kaynaklanıyormuş gibi geliyordu Bella'ya. Bu yüzden Bella Londra'ya taşınıp Tania'yı keşfettiğinde hayatının da tüm akışı değişmişti. Öngörüldüğü üzere liberal entelektüel bir yetiştirilme tarzına rağmen içinde bastırılmış mutlu, neşeli yanını ortaya çıkarıp başkaldırmaya karar vermişti.

Rutin aktivitelerin ardından Tania ve Bella Tania'nın yeni evine geçtiler. Tüm arkadaşları koyu renkli duvar kağıtlarından ve dokuma perdelerinden yakınıyor olsa da Bella o evin Tania için ne kadar önemli olduğunun farkındaydı. Tania yaşlandığında kim bilir nasıl olacaktı... Bella bunu merak ediyordu doğrusu! Aslında Tania'yı kıskanmıyordu, sadece onun yaşam tarzına hayrandı.

Tania birden kolundaki bilekliği kolundan çıkarıp yere fırlattı.

Bella elini Tania'nın omzuna koydu ve, "Sorun ne hayatım?" diye sordu.

"Of hayatım sorma, bu alçak Greg beşinci seferdir elinde kırmızı mücevher kutusuyla eve geliyor, ancak ben tam tanrıya şükür sonunda bana evlenme teklif edecek derken kutunun içinden ya bilezik ya kolye ya da broş çıkıyor!"

"Peki, Greg senin evlenmek istediğini biliyor mu?" diye açık bir şekilde sordu Bella.

"Şey... Konusu açılmadı aslında ama böyle bir şeyi ben teklif etmek istemiyorum. Onunla evlenmek istediğim açıkça belli değil mi! Yoksa neden hâlâ onunla birlikte olayım ki?"

"Belki de evlendiğinizde bu kadar mutlu olamayacağınızı düşünüyordur. Aynı evde yaşamak çok farklı bir şey..."

"Greg kendi evimiz olmasında ısrar ediyor. Bunun iyi bir yatırım olacağını ve sadece bu civarda bir yerde yaşamak istediğini söylüyor. Yani bu durumda benim taşınmam gerekiyor."

Bir an için sessizlik oldu, sonra Tania gözlerini çabucak sildi, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Tanrım özür dilerim Bella. Nefret ederim üzgün, saplantılı kadın hallerinden... Ama ben de senin gibi yüzüğü parmağıma taktırmak istiyorum artık," diyerek kıkırdadı.

"Yo, ben evlenmeyi hiçbir şekilde düşünmüyordum, Don tutturdu." *Kapa çeneni bu şekilde ona yardımcı olmuyorsun,* diye geçirdi içinden Bella.

Greg Don'la aynı yaştaydı. Bella, Tania Greg'i bulmadan önce Don'la aralarını yapmamış olsaydı neler olacağını hep merak etmişti. Don açık görüşlü, Rolling Stones dinleyen, kendi çapında asi kırk bir yaşında bir adamdı. Greg ise soğukkanlı, bankacılıkla uğraşan, kişisel finans planları

olan biriydi. Belki de Greg Tania'yı düşünerek evliliği ima edici hiçbir davranışta bulunmamıştı. Bu tür adamlar genellikle ciddi bir şekilde gelenekçi olurlardı.

"Hadi biraz da işten bahsedelim." Tania sessizliği bozdu. "Ben iş konusunda bombayım biliyorsun. Aslında benim bir müşterim danışman sana mutlaka onun numarasını vermeliyim."

Bella Tania'nın müşterisinin ismini ve numarasını aldı... Çarşamba günü Chris'e vermek üzere!

"Bu gece geç çıkacağız farkındasın değil mi?" dedi Chris kafasını odanın kapısından uzatıp. "Önerilerin yarınki toplantı için hazırlanması gerekiyor."

"Evet, o problem değil, başka bir şey yok zaten," dedi Bella. Takside yaşanan olaylardan sonra ilk baş başa görüşmeleriydi.

Akşam sekiz civarıydı, herkes gitmişti. Chris işlerini bitirmişti, Bella'ya evrakları ve planları toplantı odasına koyup koymadığını sordu. Bella bir çizelge üzerinde çalıştığı sırada Chris kalktı ve Bella'nın yanına gitti. Bella etrafına bakmasa da Chris'in nefesini ensesinde hissedebiliyordu.

"Ben ofis gecelerinin nasıl sonlandığını unuttum aslında ve biliyor musun bence sen de öyle," dedi Chris kısık bir sesle. "Ben sadece nasıl hissettiğini merak ediyorum Bella."

Bella arkasına döndü ve Chris'in simsiyah gözlerine derin derin baktı. Bakışları adeta "Ben evliyim ve bu gece dışarı çıkmak istemiyorum," diye haykırıyordu.

Bella ağzını açıp bir şey söylemeye fırsat bulamadan Chris ile burun buruna buldu kendini. Öpüşmeye başladılar ve birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar.

Chris'in doymak bilmez öpüşleri Bella'nın dudaklarından boynuna kaydı. Bella'yı geriye doğru itti. Bella masa ile Chris'in erkekliğinin arasına sıkışıp kalmıştı.

Chris Bella'nın kalçalarını kavradı, Bella alev alev yanıyordu. Kalbi yerinden çıkacakmışçasına deli gibi çarpıyordu. Bella gözlerini kapattı, Chris'in kemer tokasını hissetti, tek düşünebildiği ofis masasında onunla çılgınca sevişmekti. Elini gömleğinin altına sokup sıcak tenini okşamaya başladı. "Oh Tanrım..." dedi kendi kendine, en son uyuşturucu aldığında hissettiği adrenalin patlamasını yaşıyordu Bella. Her yanı uyuşmuştu, hiçbir şey hissedemiyordu. Fermuarını açmadan elini içeri sokup Chris'in erkekliğini kavradı.

Chris bir yandan Bella'yı öpüp okşamaya devam ediyor bir yandan zevkten inliyordu. Ellerini Bella'nın eteğinin altına sokmuş kalçalarını okşuyordu, parmaklarını Bella'nın iç çamaşırının altında dolaştırıyordu. Bella'nın ayakları yerden kesilmişti, inleyerek derin derin nefes alıyordu.

Chris Bella'nın kadınlığını okşarken Bella da onu şehvetle öpüyordu. Sonunda zevkten sarhoş olmuş olan Bella'yı masanın üstüne oturtup eteğini yukarı kaldırdı.

İç çamaşırını sıyırırken, "Böyle iyi mi?" diye fısıldadı ve Bella'nın derinliklerinde kayboldu.

Bella, "Ooh evet, evet," diyerek kendinden geçmiş bir halde mırıldanırken bir anda antrede kapı açılma sesi duyuldu. LANET OLSUN!

Her ikisi de yerlerinden fırladı, Susan içeri gelene kadar alelacele kıyafetlerini düzelttiler.

Kahretsin, kahretsin. Susan olan biteni kesinlikle tahmin etmişti. Nasıl unutmuşlardı onu. İkisi de korkak birer tavşan gibi titriyordu. Lanet olsun!

Ancak Susan hiç renk vermedi, her zamanki gibi "Merhaba, umarım sıkı çalışıyorsunuzdur," deyip ofisine geçti. Ancak imalı bir şekilde kapıyı aralık bıraktı.

Chris ve Bella hiçbir şey olmamış gibi işlerinin başına

döndüler. Saatler sonra Chris'e gelen telefonu fırsat bilen Bella çaktırmadan oradan ayrıldı.

Gece ayazı Bella'nın yüzüne bir tokat gibi çarptı. Ne halt ediyorum ben? Lanet, lanet, lanet olsun dedi kendi kendine. Gösterişli arabasının kapısını yavaşça açtı, içeri geçip çantasını bir kenara fırlattı, kapıyı bir hışımla kapattı. Kendi kendine bağırmaya başladı: "Bella, seni kaltak. Sen tam anlamıyla beyinsiz sürtüğün tekisin!"

Durumun ciddiyetini anlamaya başlamıştı. Bella Don'ı aldatmıştı. Neden? Ne için? Patronlarından biriyle masa üstünde birkaç dakika oynaşabilmek için! Neyse ki Susan içeri girmişti.

Arabasını çalıştırdı, gözlerinden süzülen yaşları silmek için bir süre bekledi. "Dünyadaki en kötü insan benim. Benim derdim ne? Aklım başımda değil."

Cep telefonu çalmaya başladı, ofisten arıyorlardı. Telefonu kapattı ve Chris ona yetişmeden otoparktan ayrıldı.

Bella spor ayakkabılarını giyip sabah koşusuna çıktığında durumun o kadar da korkunç olmadığını düşündü. Tamam, çok büyük bir hata yapmaktan kıl payı kurtulmuş, sonuç olarak Chris'le yatmamıştı... Ve şu an böyle bir şeyin tekrarlanmayacağından adı gibi emindi, *hiçbir şekilde tekrarlanmayacaktı.* Bella evliydi, kendini adadığı bir eşi vardı, ondan çocuk yapmak istiyordu ve Chris sadece onun patronuydu. Bu tamamen kurallara aykırıydı.

Bella işe gittiğinde onu bir e-mail bekliyordu.

> Bella, bugün ve yarın bütün gün ofis dışında olacağım. Konuşabilir miyiz? Bu gece bir şeyler içmek için buluşabilir miyiz? Chris.

Bella'nın yaşananları kestirip atması gerekiyordu... Ama düzgün bir şekilde! Yeni bir sayfa açtı ve yazmaya başladı.

Chris, ne diyebilirim ki? Aniden gelişti, çok eğlenceliydi... Ama ben bugün kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum. Gerçekten kötü. Ben evliyim... Senin başka şeyler düşünmene sebep olduysam özür dilerim. Yani ne diyebilirim ki?

Seninle birlikte çalışmayı seviyorum ve bunu berbat ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Geçen akşamı unutmamız mümkün mü ve "sadece iyi arkadaş" olabilmemiz? Eğer yardımı dokunacaksa bu akşam seninle buluşurum ama yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum. Bella.

Bella mesajı attıktan birkaç dakika sonra gelen kutusu yanıp sönmeye başladı. Bella mesajı açtığında sinirinden resmen titriyordu. Tüm olanlara rağmen Chris onun patronuydu, Bella rütbesini adeta hiçe saymıştı.

Arkadaş???? Oh, TAMAM.

Biraz incindim.

Ama sen bu konuda çok hassassın. Bu geceyi unut gitsin, sonra görüşürüz.

Bella mesaja karşılık olarak sadece "teşekkürler" yazıp gönderdi, ellerini kenetledi ve her şeyin yoluna gireceğini düşündü. Tüm bu budalalıklarından sonra aklına takılan tek şey ise işti.

Don cuma günü eve geldiğinde saat gece yarısına yaklaşıyordu. Ertesi gün yayınlanacak hikâyesi nihayet tamamlanmıştı, bu yüzden kendini bir hayli iyi hissediyordu. Bella duştan yeni çıkmış, Don'ı kapının arkasında ipek sabahlığı ve enfes kokusuyla karşılamıştı.

Don, "Merhaba rüyalarımın kadını," diyerek tüm tatlılığıyla sımsıkı sarıldı Bella'ya.

"Merhaba hayatım, seni çok özledim," dedi Bella, içini kemiren suçluluk duygusuyla.

"Bu sadece ikimiz için..." diyerek elindeki şampanya şişesini gösterdi Don.

"Bu benim için," diye salladı elindeki fastfood poşetini.

"Ve bunlar da senin için..." diyerek benzin istasyonundan alınma gülleri Bella'ya uzattı.

"Teşekkür ederim, bunlar da senin için," dedi Bella ve sabahlığını aralayarak göğüslerini Don'a doğru salladı gülümseyerek.

Don Bella'yı öpmek için elindekileri yere bıraktı.

Birkaç dakika sonra Don, "Hayatım seni bırakmak çok zor ama önce bir şeyler yemem gerekiyor, açlıktan ölüyorum," dedi.

Don yemeğini yedikten sonra yataklarına uzandılar, şampanyalarını yudumlarken Don haftalık maceralarını anlattı. Ve hikâye bittiğinde Bella'yı alnından öpüp geçen hafta sonu olanlar için ondan özür diledi.

"Don ben olanları çoktan unuttum." Don ortada özür dilenecek bir şey görmese de Bella kendini rahatlatmak için günah çıkarıyordu.

"Sen o kadar kendine güvenen, kendi kendine yetebilen bir kadınsın ki bazen beni yanında isteyebileceğini bile düşünemiyorum. Bana ihtiyacın var mı diye sormaya cesaretim yok."

Bella, "Tabii ki sana ihtiyacım var," diyerek sarıldı Don'a. "Tüm ihtiyacımız olan birbirimizi sevmek, sımsıkı sarılmak ve seksin doruğuna ulaşmak."

Don gülümseyerek kadehleri yere bıraktı ve, "Tamam o halde hemen başlayalım," dedi.

Don Bella'nın sabahlığını hafifçe açıp omzunu usul usul öpmeye başladı.

Bella Don'ın kıyafetlerini çıkarmasına yardım etti, yatağa uzanıp birbirlerinin gözlerinin içine uzun uzun baktılar. Bella o an Don'ı ne kadar sevdiğini fark etti. Lanet olsun nasıl yapabilmişti! Şu an ait olduğu yerdeydi, Don onun gerçek hayattaki tek kahramanıydı. Savaş bölgelerine gidiyordu, hatta bir keresinde kalp krizi geçiren birinin hayatını kurtarmıştı. Don'ın yanında diğer erkekler evcilleştirilmiş gibi geliyordu Bella'ya. Chris de sırf bu yüzden ona eğlenceli gelmiş, onun aklını çelmişti.

Bella ayrıca Don'ın haberi olmadan hamile kalmaya çalıştığını düşündükçe deli oluyordu. Bunu oturup birlikte hesaplamaları gerekliydi, yeni bir eve ihtiyaçları vardı ve her şeyden önemlisi ikisi de çok yoğun çalışmaya başlamıştı. Bella iki ana firmayla sözleşme yapmıştı ve çalışmalarında çok ama çok dikkatli olmalıydı.

Bir sonraki gün Bella şehre indi ve yeni kararlarının altını çizmek adına korkunç pahalı bir takım aldı kendine.

5

Bella şoktaydı, tarihi iki kez kontrol etmişti, şüphesi kalmamıştı artık regli beş gün gecikmişti.

Öğlen arasında gizlice işyerinden ayrılıp gebelik testi aldı ve kutuyu çantasına koydu, heyecanı gitgide artıyordu.

Akşam altı olduğunda gerginliği iyice artmıştı, gerekli e-mailleri atıp beklediği müşterisiyle bir şeyler içtikten sonra ofisten ayrıldı.

Eve alelacele dönerken aklındaki tek şey çantasındaki testti. Kapıdan girip meraktan deliye dönmüş bir halde doğruca banyoya koştu.

Çantasından laptopunu çıkarıp gebelik testini eline aldı.

TAMAM, çubuğun üzerine idrarınızı damlatıp bir dakika kadar bekleyiniz. Tam anlamıyla roket hızı sayılmaz.

Bella yapması gerekenleri yaptı ve testi ters çevirip bir dakika kadar başında bekledi. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Hemen kalkıp kilodunu çekti. Eteğini ve ceketini düzeltip paltosunu banyo askısına astı.

Kahretsin, zamanı geldi!

Test çubuğunu eline aldığında ellerinin titrediğini fark

etti. Çevirip baktığında ikinci mavi çizgiyi gördü, bunun anlamı *evetti.* Bella tamamen şoktaydı.

Olduğu yerde yere çöktü ve elindeki çubuğa öylece bakakaldı. Beyni durmuştu.

Bella bir bebek istediğini biliyordu... Fakat gerçekten olmuş muydu? Şimdi? Başlamış mıydı? Muhtemelen dokuz ayım vardı, Tanrım hayır, sekiz ayı mı kalmıştı? Ya da yaklaşık o kadar? Don'dan habersiz? Aman Tanrım kendimi hiç iyi hissetmiyorum!

Bir yandan utanç içinde ağlarken diğer yandan testi kutusuna yerleştirmeye çalışıyordu. Yatak odasına gidip kutuyu çekmeceye koydu, ardından cep telefonunun çaldığını fark ederek çantasını bulmak için odadan çıktı.

"Alo?" dedi sesini düzelterek.

"Selam tatlım, benim." Don'ın sesi duyuldu hattın diğer ucundan.

"Merhaba canım, yolda mısın?"

"Evet. Akşam yemeği için ne yapalım?"

"Bilmem ki, hiç düşünmedim."

"Buzdolabında bir şeyler olacaktı."

"Bir bakayım. Günün nasıl geçti bu arada?" diye sordu Bella mutfağa geçerken. "Fena değil. Senin ki?"

"İyiydi, bakalım dolapta neler varmış… Tavuk göğsü, biraz biber, soğan. Tavuklu erişte yapabiliriz."

"Süper, görüşürüz hayatım."

"Görüşürüz."

Bella'nın aklı başka bir yerdeydi bu akşam… Don onun iyi olup olmadığını merak etmişti.

"Sadece yorgunum," dedi Bella. Fakat yorgun bir insana göre fazla hareketliydi. Sonunda Bella duşunu aldı ve erkenden uyumaya gitti. Don Bella'nın laptopunun yatak odasında olduğunu fark etti.

Hemen hemen bir saat sonra Don yatak odasına gir-

diğinde Bella yatağa sırtını yaslamış ekrana odaklanmıştı. "Nasıl gidiyor?" diye kibarca sordu Don. "İşle mi ilgili?"

"Hayır, hayır." Bella şaşkın ve de karamsar bir ifadeyle Don'a baktı. "Jenna'ya e-mail atıyordum... Bilirsin, benim Newyork'daki arkadaşım, ama hatlarda bir sorun var sanırım." Bella güçlükle gülümsedi.

"Nasılmış peki?" diye sordu Don.

"Çok iyi. Jenna yeni bir iş buldu ve California'ya taşınıyor, sevgilisi de büyük ihtimalle onunla birlikte taşınacak, ama Jenna sanırım bundan biraz korkuyor. Önceki gün yazdığı e-mailde bana seni sordu, evliliğimizin nasıl gittiğini ve senin doğru adam olup olmadığını nasıl anladığımı..." Bella'nın sesi giderek kısılmıştı.

"Ah-ha ve sen orada oturmuş bizi tanımlayacak sözcükleri bulmaya çalışıyorsun?" Don Bella'ya gülümsedi. "Hadi, kay bakalım, benim hitabetim güçlüdür."

Don Bella'nın yanına oturdu. Bella o arada usulca Jenna'ya yazdığı hamilelikle ilgili tüm vicdan muhasebesini sildi.

"Pekâlâ..." Don laptopu kucağına alıp on parmak yazmaya başladı: "Aşkın Gerçek Olduğunu Nasıl Anlarsın" başlığını attıktan sonra altına "Sadece anlarsın. Hissedersin sol göğsünün altında ve midende. Ona özgü şeyleri değil: Görünüşü, kilosu, saç rengi, işi... Bu kişi seni mutlu etmeli, içini ısıtmalı."

Don, "Hayır," diyerek yazdıklarını sildi. "Çöpçatan köşe yazıları gibi oldu.... Şöyle diyelim... Sana güven ve huzur vermeli... Seni güldürmeli, seni düşündüğünü hissettirerek seninle sevişmeli. Seninle kilometrelerce yola gidebilmeli ve sen bunu yalnızca senin için yaptığını bilmelisin."

"Of, yazdıkların çok tatlı hayatım," dedi Bella omzunun üzerinden Don'ın yazdıklarını okurken.

"Tatlı?" Don Bella'ya dönüp gülümsedi. "Ben burada aşk felsefemi göstermeye uğraşıyorum ve senin tek söyleyebildiğin tatlı öyle mi?"

"Hımm..."

"Utandın değil mi? Sen beni benim seni sevdiğimin yarısı kadar seviyor musun acaba?" Don gülümsüyordu, Bella sinirinin geçtiğini anlamıştı.

"Tabii ki seviyorum Don, tabii ki."

"Peki, o halde."

Bella Don'a sarılıp onu dudaklarından öptü fakat ona hamile olduğunu söyleyebilecek kadar cesaretini toplayamamıştı.

Bir hafta sonra Bella hamile olduğunu Don'a hâlâ söyleyememişti. Korkuyordu. Bu, Don için çok büyük bir problem haline gelecekti... karısı planladığı her şeyi bir kenara itip tamamen farklı bir yöne dönmüştü. Bella Don'ın nasıl bir tepki vereceğini bilse de merak ediyordu.

Hemen hemen bir yıl önce, Chelsea nüfus dairesinde alelacele evlenmişlerdi. Soğuk bir düğün olmuştu, beyazlar içinde geleneksel bir seremoni tadında değildi. Daha doğrusu düzenlemeler için yeterli vakitleri olmamıştı -Don, Bella evet dedikten sonra fikrini değiştirmeden bir an önce nüfus müdürlüğündeki ilk tarihi ayarlamıştı. Bella eski, uzun, şarap rengi dantelli bir elbise... Don ise hafif kırışık keten bir takım giymişti ve nasıl olduysa çiçekler unutulmamıştı.

Sadece yakın arkadaşlar ve birkaç akraba davet edilmişti; Bella'nın ailesinin gelmemesi olayı daha çok kolaylaştırmıştı. Herkes taksiyle muazzam bir öğle yemeği için Claridges'e gelmişti, sonrasında Don ve Bella misafirleri uğurlamış ve balayı başlamıştı.

Otelde mükemmel odalarındaki devasa küveti sıcak su ve köpükle doldurmuşlardı. Pahalı şampanyalarını yudumlayarak aşk şarkıları söylemiş, küvetin musluğundan kaynaklanacak herhangi bir kazadan sakınarak saatlerce sevişmişlerdi.

Her şey çok romantikti, yataklarına uzandıklarında Bella Don'ın göğsüne yaslanmış onun nefes alıp verişini dinlemişti. Don ile ilgili her şeyin hayatının bir parçası olması çok romantik ve eğlenceliydi.

Don ile şans eseri tanışmışlardı. Bella iş arkadaşlarıyla ilk ve son kez gittiği kalabalık gürültülü bir barda kaç trilyonuncu sigarasını yakmaya çalışırken çakmağın çalışmadığını fark etmiş, ateş istemek için en yakınındaki adamın gömleğini çekiştirmişti. Ona doğru dönen adam Don'dı ve bakışlarını bir süre Bella'dan alamamıştı.

Bella sigarasını kaldırarak, "Ateş?" diye sormuştu.

Don inceden İskoç aksanıyla, "Bir gün sigara kullanmadığım için pişman olacağımı biliyordum," demişti.

Bella içtenlikle gülümsemiş ve yeniden bir süre bakışmışlardı.

"Çok kötü," demişti Bella. "O halde onun yerine bana bir içki ısmarlamak ister misin?"

"Çok sevinirim," diye yanıtlamıştı Don. "Bu neden ilk benim aklıma gelmedi ki?"

Bella kendini tutamamış ve işveli bir ifadeyle, "Sorun değil zaten birçok kız ilk hamleyi yapan erkeklerden hoşlanmaz," demişti.

Barda saatlerce konuşmuşlardı ve aralarındaki yakınlaşma giderek artmıştı.

Don çekici, zeki, ilgili ve yüzüksüzdü. İlk içkiler bittiğinde Don'ın eli Bella'nın belindeydi. Don ile ilgili her şey Bella'nın ilgisini çekmişti. Don üzerine şık bir takım giymişti, gömleğinin içinde ise hırpalanmış bir T-shirt vardı. Kalın tabanlı botları ve plastik kayışlı dalgıç saati de dikkatinden kaçmamıştı Bella'nın.

Don çok rahat ve sakin görünüyordu. Finans kolonisinden biri değil bir gazeteciydi. Kırklarındaydı ama bu onu daha da ilgi çekici kılıyordu. Bella Don'ın yüz hatlarını beğenmişti, huzur verici dinginlikte, karakteristik bir

yüze sahipti. Espri anlayışı biraz sert ve alaycı olsa da görünüşte iyimser ve anlayışlıydı. Bella daha önce Machiavelli ve Woody Allen'dan alıntı yaparak konuşan bir erkekle hiç tanışmamıştı.

"Tanrım, sen faşist olmak için biraz genç değil misin?" diye sormuştu Don sırıtarak.

"Fakat ben bu tarza bayılıyorum, bilirsin parlak ayakkabılar, geometrik kesim saçlar..." Bella manalı bir şekilde lafı hemen çevirmişti.

Birbirlerine bakıp, gülüşmüşler ve tam öpüşmeye başladıkları anda telefonları çalmaya başlamıştı.

"Vauv... Senkroniye bak..." demişti Don telefonu yanıtlamadan önce.

"Peki ya sen ne yapıyorsun?" diye sormuştu Don sonrasında. "Yönetim danışmanlığı," diye yanıtlamıştı Bella ve Don tam anlamıyla afallamıştı.

"Aman Tanrım!" demişti Don. "Sen tam bir iş kadınısın o halde. O halde büyük patronlar sana insanları kovman için yığınla para ödüyordur?"

"Hey!" demişti Bella. "Orada dur bakalım! Ben şartları düzenleyerek insanların çalıştığı işten para kazanmalarını sağlıyorum. Çalıştığım firmalar orta ölçekli ve çalışma prensiplerim var, teşekkür ederim. Peki sen ne yapıyorsun... Bay sözde idealist özgür düşünce, sen de Tamamen Şeytani Global Haberler A.Ş'de çalışıyorsun," demişti takılarak. "Bahse girerim Levi's ve Nike giyip muhtemelen günde üç kez Starbucks'a gidiyorsundur, değil mi? Sakın bana ruhunu büyük şirketlere satmışlıktan bahsetme."

"Tamam." Don çok şaşırmış ve ürkmüş bir yüz ifadesiyle Bella'ya bakmıştı. Onu gülümsetmeye çalışsa da pek işe yaradığı söylenemezdi.

"Tanrım!" demişti Bella sinirli bir şekilde ve sözlerini sürdürmüştü: "Neden insanlar büyük şirketlere karşıdır? Onlar sadece kredi taksitleri, aileleri ve idealleri olan in-

sanlar için varlar. Ve büyük şirketleri değiştiremiyorsan... Onları iyi işletmen gerekir ki çevreye zarar vermesinler, sen nereden başladın?"

"Özür dilerim... Çok şaşırdım, konuya birçok detay ekledin," demişti Don.

Bella böyle bir cevap almayı beklemiyordu. "Neden? Çünkü ben yüksek maaşlı bir iş kadınıyım sadece?"

"Çok etkilendim... Tamam mı? Tanrım, Starbucks'dan kahve içmiyor musun yani?" Don sesini yumuşatmaya çalışmıştı.

"Hayır. Ben kendi kahvemi kendim yapıyorum!"

"İş yerindeyken de?"

"Evet."

"Vay canına. Ve spor ayakkabı giymiyorsun?"

"Yoo... Giyiyorum ama yabancı ürünleri tercih etmiyorum, *gülme!* El yapımı ayakkabıları tercih ediyorum." Ayağını kaldırmış ve Don'a ayakkabılarını göstermişti.

"Peki sigara üreticileri hakkında ne düşünüyorsun?" diye sözü Bella'nın sigarasına getirmişti Don.

"Pekâlâ... Tamam, zayıf noktamı yakaladın. Demek istediğim şu, etik, katkısız olması için çabalıyorum, bu aynı şey değil." Bella derin bir nefes alıp gülümsemişti. Don gerçekten de çok sevimli bir adamdı.

Son içkilerini bitirdiklerinde Bella kendine verdiği tüm sözleri boş verip Don'a sormuştu: "Peki öyleyse Starbucks müdavimi, benim kahvemi denemek ister misin? İyi sertlikte bir espresso seni tüm gece ayık tutabilir."

"Neden olmasın," demişti Don ve bardan birlikte çıkmışlardı.

İlk kez yolun başında öpüşmüşlerdi, sonra da taksinin arkasında. Bella Don'ı inanılmaz derecede arzulamış, kapının kilidini zar zor bulup açmıştı. Çantalarını, paltolarını ve ceketlerini fırlatıp holde sevişmeye başlamışlardı.

Daha sonra Don büyük bir şefkatle onu öpmeye başla-

mıştı. Nazikçe Bella'nın gömleğinin düğmelerini açmış ve göğüslerini öpebilmek için sutyenini omuzlarından aşağı indirmişti. Uzun bir süre holde ayakta sevişmişler, giderek tutkulu ve uyumlu bir hal almışlardı.

Bella'nın eteği çok dar olmadığından Don onu rahatlıkla yukarı kaldırabilmişti. Sonra da kemerini çözmüştü.

Bu Bella'nın kalp atışlarını iyice hızlandırmış, kendini onun kollarına bırakmıştı. Don parmaklarını ustalıkla hassas noktalarında gezdirmeye başladığında ise Bella zevkten çılgına dönmüştü. Bella Don'ın kendinden emin hali ve rahatlığını çok tahrik edici bulmuştu. Don cüzdanından bir prezervatif çıkartıp Bella'nın kulağına eğilmiş ve, "Tam bir iş bitirici olduğumu düşünüyorsundur..." demişti. Ve Bella'nın o an kulağından omuzlarına kadar tüm tüyleri diken diken olmuştu.

"Aynı şekilde sen de benim..." diye fısıldamıştı Bella, gözlerini kapatmış ve karşısındaki yakışıklı erkeği duvara yaslayarak azgın ve sabırsız bir şekilde onu öpmüştü.

Sonrasında Don'ı derinliklerine alabilmek için hafifçe parmak uçlarında yükselmişti. Don'ın ilk hamlesinde Bella derin bir iç çekmiş, bir an için neden bu kadar heyecanlandığını anlamamıştı. Daha sonradan fark etmişti aralarındaki mükemmel uyumu.

Don, "Tanrım seni hissetmek inanılmaz güzel," diye fısıldamıştı.

İlk sevişmelerinde birçok kez birleşmişlerdi. Bella engellediği tüm düşüncelere izin vermiş ve sonunda aradığı erkeği bulmuştu.

Don hafta sonu Bella'da kalmıştı ve onun boş apartman dairesiyle dalga geçmişti.

"Burada hiçbir şey yok, yeni mi taşındın?" diye sormuştu cumartesi sabahı. Etrafa göz atmış ve oturma odasında sadece kanepe, televizyon, sehpa ve bir yığın finans dergisi görmüştü.

Ama güzel bir daireydi; iki büyük odası, tavana kadar geniş pencereleri vardı. Banyosu ve mutfağı genişti. Terası küçük olsa da çok şirindi.

"Şey, aslında beş ay önce taşındım ama evde fazla durmuyorum," demişti Bella durumu kurtarmaya çalışarak. Ayrıca Don'ın evin astronomik kirasını merak ettiğini de tahmin ediyordu.

"Olamaz, bu bir şaka olmalı." Don buzdolabını açmıştı. "Hepsi bu mu?" Dolapta sadece yoğurt ve birkaç portakal vardı.

"Sanırım daha çok dışarıda yiyorum ya da hazır bir şeyler sipariş ediyorum. Ben tam anlamıyla işkolik bir kadınım, beni anlıyor olman lazım..." diye cevaplamıştı Bella.

"Benim mi seni anlamam lazım?" demişti Don ve sahiplenici bir şekilde Bella'yı kollarının arasına almıştı. "Yani devam edebiliriz," demişti gülümseyerek.

"Sence ne kadar sürdürebiliriz?" demişti Bella muzip bir tavırla.

Don, "Ooo bir hayli," demişti. "Ben gerçekten senden hoşlanıyorum." Bella bunun üzerine aşırı derecede heyecanlanmıştı.

Aralarında geçen sevişme oturumlarını saymazsak, hafta sonunu cafelerde, barlarda, parklarda, yatakta durmaksızın konuşarak geçirmişlerdi. İkisi de aralarındaki muhteşem uyumu fark etmişti.

Bu aynı şeylerden hoşlanma klişesi değil... Birbirlerinden farklı olmalarının çekiciliğiydi. Bella yetişkin, asi, girişken bir iş kadınıydı, Don'ın ise paraya karşı hiçbir ilgisi yoktu.

Birbirlerine karşı oldukça ilgili olsalar da asla belki de birbirlerini yeteri kadar tanıyamayacaklardı. Ancak... Pazar gecesi gelip çattığında Don eve gidip hazırlanması gerektiğini söylemişti, bunun üzerine Bella şüpheyle ürpermiş ve düşünmüştü... Yaşadıkları gerçek miydi? Don

tekrar arayacak mıydı? Birbirlerini bir daha görebilecekler miydi?

Birlikte geçirdikleri iki inanılmaz günün ardından Bella'nın yüzüne yalnızlığın melankolisi yerleşecekti ki Don, "Neden benimle gelmiyorsun?" diye sormuştu. "Yanına bu gecelik bir şeyler al ve benimle gel."

Bella Don fikrini değiştirmeden çabucak iş kıyafetlerini bir çantanın içine koymuştu.

Tabii ki Don Bella'nın arabasını görünce oldukça etkilenmişti.

"Fazla para vermediler," demişti Bella. "Benim de biraz birikmiş param vardı yirmi birimdeyken." *Ah, çok geç!*

"Bu senin 21. doğum günü hediyen mi?" demişti Don şaşırmış bir ses tonuyla. "Aman Tanrım ben bir çocukla flört ediyorum."

Of evet... Sevgili okur... Sadece ikinci gün ve Don 'flört etmek' demişti. Bella tam anlamıyla şoktaydı. Arabasını çalıştırıp yola çıktıklarında, "Arabalar çok önemlidir," diye söylenmişti, konuşmasındaki gücü yeniden kazanmış gibi hissediyordu kendini.

"Neden?"

"Arabalar kıyafetlere benzer... İçimizdeki şehvetin, isteğin ve arzuların dışa vurumudur."

"Bence etrafı dolaşmak için en iyi yol."

"Evet, doğru ve dur bir tahmin edeyim, sen geniş, kocaman bir Jeep kullanıyorsun değil mi dostum?"

Don buna gerçekten çok şaşırmıştı.

"Gördün mü! Ben her zaman haklıyımdır. Bazı insanların tahmin yeteneği güçlüdür. Ben de arabalar konusunda uzmanım. Geniş, koyu renk, beygir gücü yüksek, susamış bir Jeep... Klasik bir Cherokee mesela."

"Sana bundan mutlaka bahsetmiş olmalıyım!"

"Hayır bahsetmedin!" Bella Don'ın şakasına kızmış gibi yaptı.

Don'ın dairesi Bella'nınkinin aksine alçak tavanlı, karanlık, tıka basa eşyalarla doluydu. Tüm duvarlara kitap rafları sıralanmış, onların yanında da eski kameralar, kayıt cihazları, PC diskleri, bitmiş mumlar, süs eşyaları, kalemlerin olduğu kupalar, çerçeveli çerçevesiz fotoğraflar ve çoraplar vardı! Tanrım, evin bu haline Bella'nın gündelikçisi bile yardım edemezdi. Don'ın bir Feng Shui uzmanına ya da taşınmaya ihtiyacı vardı.

Neyse ki hâlâ kurtlanmamıştı. Evde küçük bir tura çıktıklarında Don Bella'ya odasını gösterdi. Bella temiz bembeyaz nevresimleri gördü. Ve ev ile tamamen tezat bir şekilde temiz olan banyonun esaslı bir temizlikten geçtiğini fark etti.

Don çin porseleni, üzerinde yaprak motifleri olan demlikte çay hazırlamıştı, gerçekten güzeldi fakat Bella sadece kahve içerdi. Sonra Don antik görünümlü viski şişesini getirmiş ve beraber ekose kumaşlarla kaplı salaş kanepelerde oturup yıllanmış içkilerini yudumlamışlardı.

Bella bir sigara yakmış ve yüzünü Don'a çevirip bacak bacak üstüne atıp sigarasının dumanını Don'a doğru üflemişti.

"Peki, neleri seversin? Ne yapmaktan hoşlanırsın?" diye sormuştu Don.

"Hey büyük korkunç gazeteci..." demişti Bella. "Bu standart sayılabilecek bir sevgili mülakatı mı?"

"Belki de..." Don gülümsemişti.

"Tamam, bir düşüneyim o halde... Ben genellikle çalışıyorum. İşimi seviyorum. Çalışmadığım zamanlarda ise ya yemek yiyorum ya spora gidiyorum ya sigara içiyorum ya da rahatlamak için alışverişe çıkıyorum. Boş zamanlarımın çoğunu tanımadığım yerlerde tanımadığım insanlarla sevişerek geçiriyorum ama bu alışkanlığımdan kurtulmaya çalıştığımı da bilmeni isterim..." İkisi birden kahkahayı bastı. "Şu sıralar zamanımın çoğunu gazete okuyarak geçi-

riyorum ama seninkini değil. Ayrıca işletme üzerine... Anlaşılması zor olan kitaplar okuyorum. Niçin bunları sana söylüyorum?" İkisi birden tekrar gülmeye başlamışlardı.

"Tiyatroya ya da sanat galerilerine gitmem," diye eklemişti Bella. "Londra'da kimin zamanı var ki turistler ve işsizler dışında..."

"Ah ha!" demişti Don.

"Tanrım... Beni her zaman hayal kırıklığına uğratmıştır tiyatrolar, post modern sanat galerileri ya da post post modern sanat galerileri veya her ne halt ise..."

"Neden senin yaşındaki insanlar kendimi daha genç hissetmemi sağlıyor?" diye sormuştu Don. "Sen çok olgun ve duyarlısın..."

"Biz ekonominin yükselişte olduğu bir dönemde büyümedik bildiğin gibi, hani gençlerin sadece saçlarını uzatıp güneşin batışında sandal sefası yaptığı..." demişti Bella.

Don gülerek Bella'ya sormuştu: "Okuldan tanıdığın herhangi biri ailesinin evinde yaşıyor mu?"

Bir süre sessizlikten sonra Bella lafı değiştirmişti, Don'ın yaş konusu üzerine konuşmasını istemiyordu. "Ne kadar zamandır kendi evindesin?"

"İki yıldır buradayım, bir arkadaşımdan kiraladım." Bu Bella'yı şaşırtmıştı.

"Delikleri var," demişti Don. "Deliklerin içinde fareler de... Ve rutubetli... Kışları pek ısınmıyor. Sana taşınabilirim..." Bu ilk bakışta bir şakaymış gibi görünse de birbirlerine baktılar, bunun olacağını biliyorlardı.

Bella Don'ı öpmek için eğildiğinde Don da ona tutkuyla karşılık verdi. O anda şehvetli bir şekilde kıyafetlerini çıkarıp sevişmeye başladılar. Oldukça güzeldi, bittiğinde ikisi de hüsrana uğramış ve tekrar oynaşmaya başlamışlardı. Sonra Bella Don'a iki hafta bu konuyu düşünmeleri gerektiğini söylemişti. Don ise Bella'ya çok hassas bir kadın olduğunu ve onu bu yüzden sevdiğini söylemişti. İki

hafta sonra Don birçok eşyasını yanına almadan Bella'nın yanına taşınmıştı bile.

Bella yatağına uzanmış yatarken beraber geçirdikleri ilk hafta sonunu anımsadı ve düğünlerini... Bella Don'ın onu sevdiğini biliyordu ve sevmemesi için de bir neden yoktu. Hamile olduğunu öğrendiğinde Don muhtemelen çok sinirlenecekti ancak artık öğrenme vakti gelmişti. Bella yarın Don'a söyleyecekti... Evlilik yıldönümlerinde.

Yarın akşam, 10 Ekim'de ilk buluştukları yerde yemek yiyeceklerdi.

Bella iki kadeh şarabın ardından konuşmaya karar vermişti ancak garsonların gelişiyle biraz daha beklemek zorunda kaldı. Garson tabaklarını değiştirdi, Bella o arada kadehine biraz daha şarap doldurdu ve el çantasından sigarasını çıkardı. Bir hayli gerilmişti.

"Sigara içmeyeceksin değil mi?" dedi Don öfkeli bir şekilde ona bakarak. "Yemeğin ortasındayız."

"Don biz yemeğin arasındayız. Dırdır etme lütfen. Çok uzun bir gün geçirdim ve biraz rahatlamaya ihtiyacım var."

"Bu sadece anti sosyallik başka bir şey değil."

"Of kapa çeneni lütfen. Evlenmeden önce sana sigarayı bırakacağımı vaat etmedim bu yüzden sızlanmayı bırak."

Bir an için bir sessizlik oldu. Bella neden kavga çıkarttığını düşündü? Hâlbuki hamilelik haberini vermek için muhteşem bir ortam yaratmıştı.

"Özür dilerim Don hadi başka şeylerden bahsedelim."

Bella derin bir nefes alıp sigarasını kül tablasında söndürdü. "Beraber bir ev almamıza ne dersin?" diye sordu Bella.

"Bence bu süper bir fikir," dedi Don ve uzanıp Bella'nın elini tuttu.

"Hmmm... Sana her seferinde kirada mutlu olduğumu

söyledim fakat şu an düşünüyorum da kendimize ait bir evimizin olması gerçekten çok iyi olacak."

"Evet, bu gerçekten harika olacak. Biliyorum hastalıklı bir düşünce belki ama..." diye gülümsedi Don.

Bella görüşünün kaydığını fark etti. Tam sınırdaydı, garsonun yemekleri getirmesi ile kendine geldi.

Yemeğe başladıklarında ağızları dolu olduğu için bir süre sessizlik oldu.

"Çok lezzetli," dedi Bella.

"Muhteşem," diye onayladı Don ağzındakileri çiğnerken.

Uzun bir aradan sonra Don Bella'ya baktı, "İş yerinde bir problem mi var? Gerçekten çok gergin görünüyorsun bu gece," dedi.

"Hmmm...Yooo," diye yanıtladı Bella. "Ama başka bir şey var..."

Bella Don'a baktı ve sakinleşmeye çalıştı. "Sana söylemek istediğim bir şey var... Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama..."

"Peki..." dedi Don gülümseyerek, Bella'nın neden bu kadar ciddi göründüğünü merak ediyordu. "Kredi kartı limitlerin mi doldu?" diye sordu gülümsemeye devam ederek. Çok geçmeden Bella'nın gülümsemediğini fark etti ve ekledi: "Bundan daha kötü ne olabilir ki... Hey konuştuğun kişi benim... Eminim bir şekilde halledebiliriz."

"Şey..." Buraya kadardı, Bella derin bir nefes aldı ve söyleyeceklerini pat diye söyledi. "Sanırım ben hamileyim. Hayır, aslında eminim, ben hamileyim."

Don tepkisiz öylece kalakaldı. Dakikalar sonra sakin bir sesle: "Tanrım sen bu çocuğu gerçekten istiyorsun?"

Tüm bunlar Bella'nın beklediği tepkilerdi fakat Don'ın son söylediği onlardan biri değildi.

Hareketsiz bir halde birbirlerine boş boş bakarak bir

süre oturdular. Bella gözyaşlarını zorlukla tutuyordu. Sesini yükselterek Don'a sordu: "Bunu bana nasıl sorarsın, tabii ki istiyorum."

Bella masadan ayrılmak için apar topar kalktığı an Don onu bileğinden yakaladı ve sandalyesine oturtturdu. Yüksek sesle fısıldayarak, "Tanrım nasıl bir tepki vermemi bekliyorsun? Sana inanamıyorum. Bu nasıl oldu? Ben senin hap kullandığını sanıyordum," dedi.

Bella hiçbir şey söylemedi, bu yüzden Don konuşmaya devam etti: "Bunu sordum çünkü çok mutsuz görünüyordun, bana çocuğu aldırmak istediğini söyleyeceksin sandım... Hiçbir zaman bana çocuk istediğini söylemedin. Sen işine âşık bir kadınsın, işin senin her şeyin. Demek istediğim sen bir çocuk sahibi olmanın ne demek olduğunu gerçekten düşündün mü?"

Bella Don'ın söylediklerine daha faza katlanamayacaktı, bileğini Don'ın elinden kurtarıp ayağa kalktı ve Don'a, "Evet istiyorum. Bu bir sürpriz olabilir ama ben her şeyin güzel olacağını düşünmüştüm. Aynı şeyleri hissedemediğimiz için özür dilerim. Kahretsin..."

Bella çantasını aldı ve kabanına yöneldi, gözyaşlarından önünü göremediği için sendelememeye gayret ediyordu.

O anda garson masayı kontrol etmek için geldi. Don'ın boş tabağı ile Bella'nın neredeyse dokunulmamış tabağını alıp, "Hanımefendi sanırım yemeği beğenmedi," dedi sempatik bir tavırla.

"Hayır, beğenmedi sanırım," diye yanıtladı Don. "Bana bir şişe viski getirir misiniz lütfen."

"Tabii efendim."

Don şokun etkisi ile restoranda kalıp içkisini içerken Bella taksi ile evine dönüyordu. Bella gerçekten eve gitmek istemiyordu fakat aklına gidebileceği başka bir yer gelmemişti.

Eve yaklaşmışlardı ki Bella taksiciyi köşedeki içki

dükkânında durdurup kendini dışarı attı ve pahalı bir şişe beyaz şarapla bir paket Marlboro Lights aldı, ardından Don'ın diğer kredi kartlarının limitleri dolduğunda kullanması için verdiği daha önce hiç kullanmadığı kartı uzattı. Bu, biraz da olsa onun kendisini iyi hissetmesini sağlamıştı.

Bella birkaç kadeh şarap ile sigara içip ağlayarak uyumayı planlıyor, Don'ın ona sabah aynı şekilde davranmayacağını biliyordu.

Uzun bir süre debelendikten sonra sonunda uyuyabilmişti, uyandığında sabah olmuştu ancak Don yanında değildi. Bella tam o anda duşun sesini duydu; Don duştaydı.

Bella sinirli değil aksine oldukça sakindi. İşe gideceklerdi, gitmeleri gerekiyordu. Üzerini değişmek için yataktan kalktı ve yatak odası kapısını açtı. Hol güllerle doluydu! En az altı kocaman demet olmalıydı; kırmızı, beyaz, pembe, sarı... Oturma odasının kapısını açtığında ise daha fazlasıyla karşılaştı.

Evdeki tüm vazolar, kupalar, bardaklar, fincanlar, çaydanlık bile güllerle doluydu. Pembe ve kırmızı karanfiller ipe dizilip duvara asılmıştı. Çok saçma sapan görünseler de Bella duyarlılığı için Don'a minnettardı.

Bella'nın ilk aklından geçen eline bir makas alıp hepsini yere indirmekti. Birkaç demet çiçekle gönlünü alamayacağını Don'ın anlaması gerekiyordu.

Duşun sesi kesilmişti. Bella Don'ın ilk ne diyeceğini merak ettiği için banyoya yöneldi yoksa çiçeklerin başlarını yolmaya başlayacaktı.

Don banyoda bir havlu ile belini kuruluyordu. Bella'yı görür görmez, "Özür dilerim Bella, çok üzgünüm gerçekten. Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi.

"Çiçekler için teşekkürler."

"Aaa... Evet bir arabaya alınmak için çiçekleri satın almak zorunda kaldım."

"Ne demek istedin? Anlamadım."

"Saatlerce şehirde yürüdüm, tamamen kaybolmuştum. Bir çocukla tanıştım, çiçekçinin önünde dikiliyordu. Eğer bu kadar çiçeği alırsam beni ve çiçekleri eve bırakacağını söyledi. Sanırım daha çok vazoya ihtiyacımız var biliyorsun değil mi?"

Bella gülümsedi.

Sonra Don ekledi: "Tüm gece yürüdüm seni, bizi ve... Bebeğimizi düşündüm." Don ıslak kolları ile Bella'ya sarıldı. "Benim hâlâ aklım almıyor."

Bu kulağa hoş geliyordu. Bella tek kelime etmedi, Don'ın devamında neler söyleyeceğini merak ediyordu.

"Ben... Sakinleşip düşünmeden önce kendimi hâlâ genç sanıyordum. Ama gerçek şu ki kırk ikime basacağım, evliyim ve baba olacağım. Tüm bunlar biraz sarsıcı oldu."

"Sadece sen endişelenmiyorsun, biliyorsun değil mi?" dedi Bella.

"Düşünmeye ihtiyacım var," dedi Don Bella'nın saçlarını okşarken. "Demek istediğim her şey yoluna girecek. Bence çok güzel olacak... Eğer ne istediğini biliyorsan."

"Evet," diye fısıldadı Bella. "Sanırım biliyorum."

"Tamam öyleyse bu fikre alışmaya başlamamız gerek."

"Tamam... Çok güzel olacak Don... Her şey çok güzel olacak..." diyerek Don'a sımsıkı sarıldı.

6

Bella bacaklarını araladı, soğuk demir içine doğru girerken rahat olmaya çalışıyordu. Bu alet de nereden çıkmıştı böyle? Kadınlar mı seferberlik ilan etmişlerdi yoksa doktorlar mı bulmuştu bunu?

Nihayet muayene bitti ve Bella Dr. Wilson'ın masasının karşısındaki küçük sandalyeye oturdu. Bella tam olarak yirmi altı gündür regl olmamıştı bu da onun hamile olduğuna işaretti.

Doktor gözlüklerinin üstünden yavaşça Bella'ya baktı, Bella'nın komik mi yoksa sadece salak mı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Her zamanki monoton konuşmalardan sonra, "Hmm, burada bir idrar kutusu var, tahlile gönderebiliriz," dedi.

Ve sürpriz, sürpriz, sürpriz... Bella kesinlikle hamileydi. Bebeğin yaklaşık yedi haftalık olduğunu söyledi doktor.

Sonra Bella'yı tarttı, ölçtü, kan basıncına baktı ve kısa bir "yaşam tarzı" konuşması yapmak için ona oturmasını söyledi.

Hepsi zaten Bella'nın bildiği şeylerdi -taze meyve, sebze yemek, dengeli egzersizler, bol bol su içmek. Folik asit tabletleri –iyi... Alkol, sigara, aşırı stres -kötü.

"Günde kaç tane sigara içiyorsun?" diye sordu doktor.

"Yaklaşık on," diyerek yalan söyledi Bella.

"Güzel o halde bırakabilirsin. Eğer tamamen bırakamazsan beşe indir, sana verdiği zarar bir yana bebek için çok tehlikeli."

"Peki ya kokain?" Bella kendini günah çıkartıyormuş gibi hissetti.

Doktor vuruşu ıskalamamıştı. "Biz önermiyoruz."

Doktor sonra hangi hastaneye gitmek istediğini sordu Bella'ya.

"Hastane?" dedi Bella, kafası karışmıştı.

"Doğum için."

"Tanrım, fakat doğum haziranda... Buna şimdiden karar vermek zorunda mıyım?"

Doktorun cevabı uzun bir "hmmm" oldu, devamında, "Hayır fakat bu benim işimi kolaylaştırır," dedi.

"Pekâlâ... Çocuk sahibi olacak siz değilsiniz, nasıl olsa bu konu için size yeniden geleceğim," dedi Bella.

Fakat sonrasında doktor elindeki notlara göz attı ve, "Ayrıca sana bulaşıcı hastalıklar için birkaç test yapmalıyız," dedi. "Resepsiyona uğrarsan hemşire hanım birkaç dakika içinde seninle ilgilenir."

Bella ertesi sabah Merris Grup'la ilgili çalışmaya başlamadan önce erkenden kalktı ve kendini daha zinde hissetmek için günlük koşusuna çıktı.

Merris Grup Bella'nın tek başına yürüteceği ilk proje olacaktı. Susan ihaleyi kazandıklarından beri Bella'nın işin üstesinden geleceğine inanıyordu. Tabi bu durum Bella'yı daha da çok geriyordu, heyecanını kontrol edemiyordu. Bu kişisel bir finans şirketiydi ve Bella sürekli olarak kendine bunun uzmanlık alanı olduğunu hatırlatıyordu... Evet fakat fazla *yaşlı*lar... Bu yüzden "*kurumsallaşma*" kulağa sinir bozucu geliyor. Gerginliğinden arınmak için Bella daha da hızlı koşmaya başlamıştı.

Bu iş Bella'yı korkutmamıştı, aksine kendinden oldukça emindi. Reklam şirketlerinin geniş kapsamlı değişikliklerde işe yaramadığı belliydi. Bella'nın müşterileri de işin kurdu olmuşlardı, avın kokusunu bir mil öteden alıyorlardı.

Bella duşunu aldıktan sonra savaş için zırhını kuşandı. Ciddi bir makyaj yapıp en şık takımını giydi... Beyaz gömlek, siyah çorap ve siyah topuklularıyla gitmeye hazırdı artık.

Arabasının mesafe bırakmaksızın arkasına park eden arabanın ön camına bıraktığı notu alıp her gün işe metroyla gidip gelen insanların arasına katıldı.

Tanrım, Bella metronun sabahın erken saatlerinde ne kadar kalabalık ve sıcak olduğunu unutmuştu. Ceketini çıkardı ve en sondaki koltukların soluna sıkıştı. On dakika geçmeden terlemiş, midesi bulanmaya başlamıştı. Elindeki dosyaları yere bıraktı ve yolculuğun bir an önce sonlanmasını umarak gözlerini kapadı.

Saat sekizde hafif sarhoş ve tükenmiş bir halde Hammersmith'e vardı. On dakika yürümek yerine taksiye bindi. Görkemli binaya yaklaşırken günün geri kalanı için kendine gelmeye çalıştı.

Hadi Bella toparlan, diye motive etti kendini.

Laptopunu, evraklarını, el çantasını ve montunu alıp bir şekilde taksicinin parasını verdi. Mermer basamaklardan hızlı adımlarla çıkarak döner kapıdan içeri girdi. Resepsiyona kendini tanıttı. Resepsiyon görevlisi yöneticilerin Bella'yı konferans salonunda düzenlenen kahvaltı için beklediklerini söyledi.

Bella asansörün aynasında kendine çeki düzen verdi. Midesi bulanıyordu ve aşırı sinirliydi. Kozmetik malzemelerinin yarattığı etkiye minnettardı. Modern, güzel ve profesyonel bir iş kadını gibi görünüyordu. Derin derin

nefes alıp verdi, sonra asansörün kapısı çınlayarak açıldı, konferans salonu tam karşısındaydı.

Bella ağır kapıyı aralayıp geniş maun panellerle kaplı salona girer girmez inanılmaz büyüklükte bir masada oturan herkes kafasını çevirip ona baktı. Açık büfede tabaklar dolusu pastırma, yumurta, kruvasan, kızarmış ekmek dilimleri vardı. Buğulanmış demliklerden etrafa kahve kokusu yayılıyordu.

Midesi iyice bulanmış, nefesi kesilmişti. Soğuk soğuk terlemeye başladı. Bella aniden fark etti bunun sebebini. Sabah bulantısı. Bir yandan tüm gözler ona kitlenmişti, Bella öylece kalakaldı, ağzını açamıyordu. Cilalı parkelerin üzerine kusmak üzere olduğunu anladı.

Nasıl olduysa kendini tuttu ve, "Herkese merhaba, ben Bella Browning. Nereye oturabilirim acaba?"

Bay Merris'in açılış konuşmasını yaptığı sırada Bella sendeleyerek yerine oturdu. Bir fincan çay istedi ve kendini bir nebze daha iyi hissedebilmek için çayını yudumlamaya başladı. Masaya göz attığında oturan tüm adamlar ondan daha yaşlıydı; hepsi kesin bu kız bizim için ne yapabilir ki? diye düşünüyordu.

"Bizim rutin konuşmalarımızı kısa kesebilirim değil mi?" dedi Merris. "Bayan Browning'e konuşması için daha çok zaman tanıyalım."

Bella Merris'i dikkatlice dinledi. İlk toplantıda firma ile ilgili haftalık rakamsal analiz raporlarından daha çok şey öğrenebileceğini biliyordu. Kim işinde iyi, kim geçiştiriyor kolaylıkla ayırt etmişti. Firmaya resmi bir havanın hâkim olduğunu ve prosedürlere dikkat edildiğini hemen söyleyebilirdi. Bu yüzden yeni fikirlere, amaçlara ihtiyaçları olduğunu tahmin ediyordu. Tanrım! Hâlâ kendini berbat hissediyordu.

Konferans sonlandığında Bella'ya içi boş bir bilgisaya-

rın ve dosyaların olduğu küçük bir ofis gösterildi. Bella hemen birkaç telefon görüşmesi yaptı.

Daha sonra durumundan şüphelendiği için doktorunu aradı. Doktor meraklanacak bir şeyin olmadığını, bunun altı haftalık bir süre içinde yavaş yavaş azalacağını söyledi.

Altı hafta!! Bu korkunç şeyi altı hafta daha mı çekecekti. Ve neden bu lanet sabah bulantısı tüm gün sürmüştü?

Akşam 20:00'a kadar ofisten kaçamamıştı ve Merris'deki ikinci günü de aynı şekilde kötü başlamıştı. Konferans salonuna girdiğinde yumurtanın olduğu tabağa uzun uzun baktı, kusmamak için kendini zor tutuyordu. Uzakta bir yere oturmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Kendini korkunç derecede hasta ve zayıf hissediyor olsa da bir şekilde sandalyesine oturdu. Çay fincanına uzandığında elinin titrediğini fark etti. Daha da kötüsü bunu diğer insanlar da fark etmişlerdi.

İkinci uzun toplantı sona erdiğinde nihayet ofisinde kendi köşesine çekilebilmişti. Biraz enerji toplamak için güç bela oturup bir sigara yaktı. Tam o sırada kapı çaldı ve insan kaynakları yöneticisi olan Mitch kapıda belirdi ve içeri girebilir miyim diye sordu.

"Evet tabii ki," dedi Bella ve onu içeri çağırdı. Oda sigara dumanıyla kaplanmıştı. Mitch arkasından kapıyı kapatarak içeri girdi, Bella'yla el sıkıştı ve izin istemeksizin bir sandalyeye oturdu.

"Dürüst ol," dedi Mitch ciddi bir yüz ifadesiyle. "Buradayım çünkü biz hepimiz senin için endişeleniyoruz. Bunu söylediğim için beni bağışla ama iyi görünmüyorsun." Bella durumu iyi saklayamadığını anladı. Mitch sözlerine devam etti. "Bizim bir danışmana ihtiyacımız var ama bu kişinin yüzde yüz on bizim için burada olması gerekiyor."

Bella sinirlenmeye başlamış olsa da Mitch'i sakin bir şekilde dinlemeye çalışıyordu. "Senin bizim için doğru

kişi olup olmadığın konusunda şüphelenmeye başladık... Yani demek istediğim şey... Sanki bir problemin varmış gibi görünüyor."

"Mitch," dedi Bella. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Şey... Solgun ve durgun görünüyorsun, ellerin titriyor. Bilirsin bazıları içki problemin olduğunu söylüyor," dedi Mitch imalı bir tavırla gülerek ...böyle düşünmeleri gayet doğaldı sanki.

Bella afallamış olsa da çenesini tutmayı başarmıştı. Verilecek tek bir cevap vardı, burnundan soluyarak güldü ve ekledi. "Hayatımda bunun kadar saçma bir şey duymadım."

Bella sigarasını kül tablasını oyarcasına söndürdü ve Mitch'e dönerek, "Sağlığıma ne kadar dikkat ettiğimi sizinle tartışacak değilim. Şimdiye dek kimse böyle bir problemim olduğunu söyleyerek beni suçlamadı. Kahvaltılarınız ilgimi çekmiyor diye içki problemi adı altında bir şeylerden bahsediyorsunuz... Bu bir çeşit karalama politikası mı!?" dedi.

Mitch şaşkına dönmüştü. Hatasını anlayıp toparlamaya çalıştı.

"Bak, şey..." Mitch kravatı ile oynuyordu. "Umarım özrümü kabul edersin. Bu tamamen yanlış anlaşılma. Eminim bir süre sonra sabah kahvaltı toplantıları düzene girecektir," diyerek gülümsedi. "Fakat bir şeyler yemen gerek, bilirsin protein bazlı kahvaltılar daha verimlidir."

"Oh, gerçekten mi?" dedi Bella fakat Mitch alaycı imasını kaçırmıştı.

"Elbette, bence sen de bunu biliyorsun," dedi Mitch. "Tüm bunlar performansı arttıran şeyler. İyi beslenmek çok önemli."

Bu kadarı fazlaydı.

"Haftanın beş günü on iki saat çalışan insanların gerçeği ne olacak, performansın altında çalışanları hemen işten

atıyorsunuz. Hastalananlara ya da ağır depresyona girenlere daha fazla izin günü verilmeli." Bella iğneleyici bir cevap vermişti.

"Bu konuda bu kadar erken yargılamada bulunma bana kalırsa." Oh, Mitch demek giderek çirkinleşecekti!

"Hayır," diye yanıtladı Bella uzlaşmacı bir tonda. "Bence siz çok geç kalmışsınız. Bence ailenizin yanına gitmeniz en güzeli."

"Evet, peki... Her şey çok güzel olacak," dedi Mitch gülümseyerek.

"Çocuğun var mı?" diye sordu Bella, çünkü son zamanlarda kendi yaşındakilerin çocuk yapıp yapmadığını merak ediyordu.

"Evet... İki oğlum var. Mickey, beş... Joel ise üç yaşında."

"Güzel isimler," dedi Bella.

"Teşekkürler."

"Kahvaltı edip gelme fikrini düşüneceğim. Bu şekilde çalışmak benim için çok daha iyi olacak, teşekkürler," diyerek gülümsedi Bella.

"Bella..." Mitch ellerini kum rengi saçlarının arasında gezdirdi ve gülümsedi. "Burada yanlış bir adımla başlamak istemeyiz. Prentice and Partners'daki çalışmalarına göz attım ve senin firmaları inanılmaz bir hızla düzelttiğini gördüm. Tanrı biliyor, bizim de kendimize gelmeye ihtiyacımız var, fakat şirketimiz için ne gibi yenilikler tercih etmeliyiz bu konuda hiçbir fikrim yok."

"Güzel... Siz sadece izleyin ve öğrenin öyleyse," dedi Bella kaşlarını kaldırarak.

"Göreceğiz. Bu arada nerede oturuyorsun?"

"Belsize Park, Londra'nın kuzeyinde," dedi Bella.

"Geoff'un şoförü her sabah onu Swiss'den alıyor, belki seni de yol üzerinden alabilirler."

Bir daha metro yok. Teşekkürler tanrım.

Ertesi sabah 07:00'da gösterişli bir limuzin Bella'nın yanına yanaştı. Bir limuzin! Bella da kendi kendine nasıl aşama kaydedebileceğini düşünüyordu... Bu çok iyi olmuştu. Yeni işletim planları faaliyete girmeliydi.

Finans yöneticisi Geoff arka koltuktaydı, neyse ki ilk görüşme umutsuz geçmemişti. Gayet güzel yan yana oturup Financial Times'larını okumuşlardı.

Merris Gruba vardıklarında Bella ofisine çıkıp yoğurt yemişti. Geoff ise direk olarak kahvaltı salonuna yönelmişti. Bella'nın sabah bulantıları devam ediyor olsa da artık katlanabiliyordu. Bu yüzden bu hafta ilk kez önündeki işler hakkında oldukça olumlu düşünebiliyordu, bu dinazor şirketi tamamen nesli tükenmeden değiştirebilecekti.

Bella günün ilerleyen saatlerinde e-mailleri arasında Chris'in yeni e-mailini gördü.

Canım, nasıl gidiyor Hammersmith köyünde yaşam? Merris senin muazzam zekân olmadan birkaç gün geçirmek zorunda kalacak çünkü iş için birlikte Birmingham'a gideceğiz.

Chris, merhaba, Birmingham??? Gerçekten mi? Ben bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne zaman? Nereye? Kimlerle?

Ah! Oradasın. Müdürün alelacele verdiği bir karar. Üç günlük bir görüşme... Önümüzdeki hafta muhteşem Salwood House Otel'inde... Sadece sen, ben, yoğun çalışma temposu ve iyi kalite şaraplar. Çok güzel olacak. Müşterimiz Bensons, Amerika'da büyük ortakları olan küçük bir finans firması.

Tamam, peki ara beni önümüzdeki hafta ayrıntıları konuşalım. Ben icabına bakarım. İyi bir iş olacak.

Bu işi halledersek hepimizin arabası bir üst modelle değiştirilecek tatlım.

Ben arabamı seviyorum.

O çok eski!!!

O bir klasik. Tamam mı? Şimdi git yapmam gereken işler var.

Görüşürüz. Birmingham'ı sabırsızlıkla bekliyorum.

Aman Tanrım! Chris'in aklından geçen kesinlikle çok çalışmak değil... Ve şu an Bella'nın aklından geçenler de değil.

Bella konuşma sayfasını kapattı ve işine odaklanmaya çalıştı.

7

Bella yataktan fırlayarak kalktı ve hızla atan kalp atışlarını dinledi. Lanet olsun ne oluyordu böyle? Chris'in odasına gelme ihtimaline karşı kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırmıştı –bunu yaparken iki kez düşünmüştü, üç... Belki de dört!

Bella lüks bir otelde esmer, yakışıklı ve saldırgan iş arkadaşı tarafından tuzağa düşürülmüştü. Cumaya kadar burada birlikte kalacaklardı ve henüz günlerden çarşambaydı. Bella kendine çok fazla güvenmiyordu. Olan olduktan sonra ne yapabilirdi!

Bella akşam yemeğine inmek için Chris'le merdivenin başında buluştu. Chris yemek için siyah bir takım giymiş ve parlak, kalın bir kravat takmıştı. Bella'yı öpmek için yanağına doğru eğildi ve, "Ağzım çok sıkıdır, yemin ederim," dedi.

Bella'nın cevabı tek kaşını kaldırarak kıkırdamaktı, çünkü "evet" demek istemiyordu fakat nasıl "hayır" demesi gerektiğini de bilmiyordu.

Müşterileriyle barda buluşup yemek salonuna geçtiler. Chris masada Bella'nın yanına oturdu ve yemek boyunca dizlerinin üzerinde usulca Bella'nın ellerini tutup

parmaklarını bacaklarının arasında aşağı yukarı hareket ettirdi. Bella'nın çorabının altındaki teni ellerinin altında savunmasızca duruyordu.

Bella kendini zor tutuyordu, masanın üzerinde hararetli finansal bir tartışma, altında ise ateşli bir davet vardı. Bu kombinasyon Bella'nın başını döndürmüştü. Görüşme beklendiğinden hızlı ve şehvetli geçmişti. Kadehleri ardı ardına bitiriyordu.

Yemekten sonra konyaklarını alıp çalışma odasına geçtiler, sonra müşteriler Amerika'daki ofisle telefon konferansı yapmak için ayrıldılar.

Chris, Bella ve etraftaki içkiler odada bir başlarına kalmışlardı. Bella ateşler içinde yanarak oturduğu koltuğa adeta gömülmüştü.

"Ne kadar süreceği umrumda bile değil Bella, seni yorduğumun farkındayım..." dedi Chris sessizce. "Ama kaldığımız yerden devam edebiliriz. Heyecanı hayal edebiliyor musun? Biri içeri giriyor ve iki finans uzmanını halının üstünde çırılçıplak kıvrılmış bir pozisyonda buluyor."

Bella bunun üzerine kahkahalarla güldü, bir yudum konyak aldıktan sonra, "Bu sanırım ahlak kurallarına aykırı bir hareket Chris... Ama yine de bu benim terfi şansımı arttırır mı?"

Chris Bella'ya baktı, anlamlı bir şekilde gülümseyerek: "Şey... Pislik herifin teki olsaydım buna evet derdim. Fakat gerçek şu ki sen tahmin ettiğinden çok daha önce ortağı olacaksın firmanın. Sen çok zeki bir kadınsın."

"Ben bunu zaten biliyorum," diye cevap verdi Bella.

"Ayrıca çok çekicisin."

"Oh, maalesef bunu da biliyorum," dedi Bella kadehinden son bir yudum daha alırken. "Ve cazibemin tüm avantajlarını kullanıyorum."

"Seninle odana kadar yürüyebilir miyim?" diye sordu Chris, ne demek istediği ortadaydı.

"Neden olmasın," diye cevapladı Bella, koltuktan yavaşça kalktı ve çalışma odasından çıktı. Holü hızlıca geçti, birden takip edildiğini anladı ve basamakları ikişer ikişer çıkarak koşmaya başladı, Chris'in de arkasından koştuğunu duyabiliyordu.

Bella koridoru geçti ve kıkır kıkır gülerek odasının kapısına doğru koşmaya başladı. Chris hızla arkasında belirdi. Kapıda yüz yüze geldiler, nefes nefese kalmışlardı. Chris Bella'yı geriye yasladı ve dakikalarca öpüştüler. Bella Chris'in ağzındaki brendi tadı ve sıcaklığıyla zevkten ürperdi. Sonra elini Chris'in pantolonunda içeri sokup gömleğini dışarı çıkardı, sırtının yumuşak teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Chris erkekliğini Bella'ya yaslayarak düğmelerini çözmeye başladı.

Bella'nın gözleri kapalıydı. Arkasına yaslandı ve Chris göğüslerini öperken kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Bella çok yaklaştığını biliyordu... Hem de çok...

"Chris yapamam," dedi güçlükle.

"Ssh!" dedi Chris fısıldayarak. "Bunu istediğini biliyorum."

Ve Chris haklıydı, Bella da istiyordu. Yapabilirdi, gerçekten yapabilirdi ama yapmadı.

"Özür dilerim... Özür dilerim," diyerek nazikçe Chris'i kendinden uzaklaştırdı.

Chris gözlerini açtı ve uzun uzun Bella'ya baktı, sonra beklenmedik bir şekilde, "Senin derdin ne? Beni tamamen çıldırtmak mı istiyorsun?" diyerek Bella'yı belinden kavradı.

Bella Chris'in ihtiraslı bakışlarına rağmen kendine hâkim olarak, "Ben çok üzgünüm Chris gerçekten. Burada durmamız gerek. Tanrım ben evliyim... Sen de benim patronumsun, bu bir saçmalık."

Chris hiçbir şey söylemediği için Bella devam etti.

"Şimdi sana iyi geceler dileyip her şey berbat bir hal almadan uyumak istiyorum."

Chris ellerini Bella'nın belinden çekti. "Tamam, peki," dedi sonunda. "İyi geceler öyleyse." Arkasını dönüp yürümeye başladı.

Bella Chris koridorda gözden kaybolunca dek onu izledi, ardından odasına girip vicdan azabıyla yatağına uzandı. Benim sorunum ne? Bu kadar saçmalık yeter, diye düşündü. Tanrı aşkına, ben hamileyim! Hamile! Tamamen çıldırmış olmalıydı. Bella'nın aklına Mitch'in sözleri geldi, yardım almalıydı.

Don'ı sonsuza kadar elinde tutmak istiyorsa ona sadık davranmalıydı. Fakat hayat boyu bağlılık Bella'yı korkutuyordu. Tedavi gören alkolikler gibi günde bir doz alıyordu.

Bella ilk aşkı olan Daniel'e tam anlamıyla sadıktı, fakat kalbi o kadar çok kırılmıştı ki ondan sonra her erkeği ya aldatmış ya da terk etmişti, ta ki Don'ı tanıyana dek.

Don engelleri kaldırmak için Bella'yı ikna edebilmişti.

Bella Don'a güveniyor fakat Daniel ile birlikte kalbinin bir parçasının yitip gittiğine inanıyordu. Bu yara kapanmış olsa da ne zaman bir aşkın sonsuz ve kusursuz olduğunu düşünse içi sızlıyordu. Çok karmaşık bir mekanizması yoktu, sadece günlük ayarlama ve bakım yapması gerekiyordu... Ya da buna benzer ıvır zıvır şeylere duyarsız kalırsın ve her şeyi alt üst edersin!

Tanrım, Bella'nın kafasında her zaman üç erkeğin olması çok yorucuydu ...Biri birlikte olduğu, biri ayrıldığı, biri ise istediği. Ve şimdi severek evlendiği erkeğe az da olsa bağlılık gösterme zamanıydı. Don'a güveniyordu, güvenecekti de ve artık her şeyi berbat etmeyi kesmesi gerekiyordu.

Saat 01:15 olmasına rağmen evin numarasını tuşladı.

"Alo?" Hattın diğer ucundan Don'ın uyku mahmuru sesi yükseldi.

"Merhaba sevgilim," dedi Bella nazikçe. "Seni uyandırdım, özür dilerim daha erken arayamadım."

"Önemli değil," dedi Don. "Yoğun bir geceydi sanırım."

"Evet... Seni seviyorum Don."

"Ben de seni seviyorum, iyi misin?"

"Evet iyiyim. Sadece sesini duymak istedim, sen uyumaya devam et."

Birbirlerine iyi geceler dileyip telefonu kapattılar. Bella kendini daha iyi hissediyordu.

Ertesi sabah erkenden uyanıp koşuya çıktı. Chris ile tekrar yüz yüze geleceği için oldukça gergindi.

Salaş gri eteğini, soluk gri kazağını ve gösterişsiz ayakkabılarını valizden çıkarttı. Bu kesinlikle yeşil ışık sinyalleri veren bir gün olmayacaktı.

Kahvaltıya inerken midesinin bulandığını hissetti ...sabah bulantısı ve asabiyet!

Yemek salonunda herkes çoktan yerini almıştı, Bella kontrollü bir şekilde, "Günaydın," dedi.

Chris gülümsedi. "Merhaba hayatım. Omlet şahane biraz al, gel yanıma otur ve söyle bakalım bugün neler yapacağız?"

"Teşekkürler Chris," dedi Bella. Görünüşe bakılırsa Chris dün gece yaşananlardan sıyrılmıştı.

İyi geçen bir günün sonunda yine toplantı odasında baş başa kalmışlardı fakat tavırları oldukça farklıydı.

Deri kaplı kitapların ve ahşap rafların arasında Bella kendini oldukça rahatlamış hissediyordu. Hava flörtten uzaktı ve aralarındaki cinsel çekim dağılmıştı. Aynı kanepede yan yana oturuyorlardı ve durum Bella'nın sandığı kadar tehlikeli görünmüyordu. İş hakkında konuşuyorlar ve müşterilerinin dedikodularını yapıyorlardı.

"Mükemmel olabilirler ama kalın kafalılar," dedi Bella. "Yeni golf kulübü ile ilgili fikirleri oldukça komik."

Chris güldü, sonra ciddi bir yüz ifadesiyle Bella'ya döndü.

"Bella ben neden senin dünya üzerinde benim için en mükemmel insan olduğun düşüncesini kafamdan atamıyorum, çok mu geç kaldım?"

Chris'in sürpriz cevabı karşısında Bella bir an duraksadı ve onun bir cevap beklediğini fark etti.

"Hmmm... Teşekkürler, bu çok hoş..." dedi Bella. "Fakat ben senin mükemmelin değilim, çünkü hislerim hep aynı kalacak ve hiçbir zaman değişmeyecek."

Bella kadehindeki konyağı sallarken ekledi: "Ben evliyim, beni beğenmen yalnızca bağlanma korkunun farklı bir belirtisi. Bunu biliyorum çünkü ben de biraz öyleyim."

"Gerçekten mi?" Chris oldukça şaşırmıştı.

Bella sigarasından derin bir nefes çektikten sonra, "Kocamı gerçekten seviyorum. O karşıma çıkan en güzel şey. Çocuklarımız olsun istiyorum, birlikte yaşlanmak ve her şeyi onunla yaşamak. Fakat ben her şey iyi giderken kendi kendine zarar vermeye başlamak gibi kötü bir alışkanlığa sahibim."

Bella sigarasını söndürmek için kül tablasına eğildiğinde gözleri dolmuştu. Hemen başka bir sigara aldı ve yaktı.

"Tamam," dedi Chris. "Aramızdakiler hiç yaşanmadı, tamam mı? Sadece delete tuşuna basacağız. Sen gönül rahatlığıyla evliliğine devam edebilirsin..."

Güzel bir düşünceydi fakat bu vicdan azabı kolay kolay gitmiyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra Chris, "Tamam belki de sen haklısın Bella, ben otuz dört yaşındayım, hayatımı düzene sokup iyi bir kadın bulabilirim ama seni tanıdıktan sonra onunla evlenmek isteyeceğimi hiç sanmıyorum."

"Ah! Özür dilerim... Ne söyleyeceğimi bilemiyorum tüm bu tuhaf iltifatların..." dedi Bella.

Chris derin bir iç çekerek arkasına yaslandı. "Tamam, bu kadar yeter senden vazgeçebilirim... Şu an için. Neyse ki şu an için."

8

Bella saunada Tania'nın yanında oturuyordu. Aralık ayının gri pazarının ve soğuğun üstesinden gelmiş, spor salonunda rahatlıyorlardı.

"Tanrım, Bella sen gitgide şişiyorsun," dedi Tania; bunu sadece gerçek dostların söyleyebileceği dobralıkla Bella'nın yüzüne vurmuştu. "Bu kadar kilo almayı nasıl becerdin?"

"Seni inek, çünkü ben dört aylık hamileyim."

Bella Tania'nın yüzündeki şok geçirmiş ifadeyi görünce çok eğlenmişti.

"NE!!!"

"Evet. Ben de sana söylemek için can atıyordum. Don ve benim... Bir bebeğimiz olacak. Senin de bebeğimizin vaftiz annesi olmanı istiyorum."

"Aman Tanrım. Buna inanamıyorum. Sen ve Don... Anne ve baba!!!" Tania çığlık atıp Bella'ya sımsıkı sarıldı ve onu öptü. "Kesinlikle muhteşem bir şey bu. Hâlâ inanamıyorum. Sen... Matematik dahisi ve kariyer sahibi bir kadın... Sen anne olacaksın. Tanrım! Sen hâlâ çok gençsin! Lanet olsun! Planınız ne peki?"

"Doğum iznine ayrılıp sonra da işe geri dönmek."

"Tabii ki. Ama bu kadar sorumluluk almak cidden ce-

saret ister. Ben şu an o kadar meşgulüm ki kedimi bile beslemeyi zor akıl ediyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok Tania."

"Tanrım, hâlâ şoktayım. Sen ve Don... Ben sizi sadece bir barda içerken hayal edebiliyorum. Yaptığınız en iyi iş birbirinizi evcilleştirmek olmuş belli ki. Aman Tanrım! Don bebek arabası ittirecek. O ne düşünüyor peki?"

"Don gayet iyi," diye yanıtladı Bella. "Çok olgunlaştı. Bence artık büyüdüğünün farkına vardı."

"Bu harika," dedi Tania. "Nerede doğum yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum."

"Cinsiyeti belli mi?" diye sordu Tania heyecan içinde.

"Henüz bilmiyoruz."

"Sana kocaman hamile kıyafetleri almak için alışverişe çıkmamız gerek ve tabii... bebek giysileri de alırız. Aman Tanrım, bunun ne anlama geldiğinin farkındasın değil mi!!! Ben senden daha zayıf olacağım! Evet! Evet! Evet!" Tania yeniden Bella'ya sarıldı. "Bu çok eğlenceli olacak."

Bella'nın gözlerinin içi gülüyordu. Tania durumu beklediğinden çok daha iyi karşılamıştı. Bella Tania'nın bu durumu tasvif etmemesinden açıkçası çekinmişti.

"Ailenle konuştun mu?" diye sordu Tania.

"Tabii ki hayır. Don'ın dışında bir tek sen biliyorsun, ha bir de doktorumuz var." Kahretsin, iptal ettiği son randevu için hâlâ gün almamıştı.

"Anne ve babana mutlaka söylemelisin," dedi Tania.

Bella derin bir nefes aldı. "Biliyorum, biliyorum. Bu konuda kesinlikle felaketim. Annemin hamilelik dönemlerini nasıl tuhaf atlattığını biliyorsun ve Don'la hâlâ tanışmadılar. Her şeyin olduğundan daha kötüye gitmesinden korkuyorum."

"Kafana takma," dedi Tania. "Her şeyin yoluna gireceğine eminim. Bu gibi problemlerin çözümü torun sahibi olmaktan geçer..."

"Hadi bakalım... Göreceğiz," diye mırıldandı Bella.

"Aman Tanrım, çok iyi görünüyorsun. Merris Grup'ta sana epeyce iyi bakmışlar."

Bu Susan'ın Bella ile birkaç gün sonra bir öğle yemeğinde buluştuklarındaki merhabasıydı.

Bella'nın patronunun açıkça ima ettiği şey: Şu kiloların bak, resmen şişmişsin... Toplantı yemeklerine çok mu katıldın, idi.

Susan kendine salata söyledi. Fakat Bella kendini tutamamıştı... Kıtır esmer ekmek, sonrasında somon balığı ile birlikte tereyağlı patates püresi ve salata.

Bella tatlı yemek için de can atıyordu ancak Susan'ın dehşete düşmüş yüz ifadesini görünce fikrini değiştirdi.

Bella keyifli bir öğle yemeğinden sonra patronuna bebek haberini vermek için iyi bir fırsat yakaladığını düşünmüştü fakat Susan bir hayli gergindi ve sadece işten bahsetmek istiyordu. Grubun gidişatı hakkında raporlar istedi ve Donsonlar'ın işine planladığından çok daha önce, baharda başlanması gerektiğini söyledi.

Bella duyduklarına inanamıyordu. Lanet olası hamilelik iznine nasıl çıkacaktı şimdi? "Ben Dansonlar'ın ağustostan önce bizi istemediklerini düşünmüştüm," dedi.

"Doğru ancak fikirlerini değiştirdiler," dedi Susan. "Bütçelerini mayıs ya da haziranda düzenlemeye başlamayı düşünüyorlar. Merris ile ilgili bir problem mi var?"

Bella lafı kıvırmaya çalıştı: "Evet şöyle ki Merris'in üretimindeki artış sonrasında stoklarını eritememe ihtimali var. En iyisi senin Dansonlar'a eğer çok istiyorlarsa ağustosu beklemelerini söylemen. Sanırım bir ön rapor hazırlayabiliriz fakat işe ancak temmuz sonu ağustos başı gibi başlayabiliriz. Bu işi gerçekten istiyorum Susan, kontratı yapmak için çok çalıştım."

"Merris asla nisan sonuna kadar sürmez. Senin bahara planladığın başka bir şeyler mi var?" diye sordu Susan sert bir şekilde.

"Şey... Aslında sana bahsetmek istediğim bir şey var," diyerek başladı söze, fakat sonra cesaretini kaybetti. "Bu... Hmmm..." Bella susma kararı aldı hata yaptığını bile bile.

"Evet seni dinliyorum." Susan dikkatle Bella'ya bakıyordu.

"Şey, şu an söylememem daha doğru olur." Tehlikeli bir andı, Bella Susan'ın bu konuyu üsteleyeceğini düşünmeye başlamıştı. "Peki, tamam, eminim gerektiğinde bana söyleyeceksindir."

Ne kadar da haklıydı.

Susan minik laptopunu hızla kapadı ve hesabı ödemek için masanın üzerine kredi kartını koydu.

"Sen iyi bir danışmansın Bella. En iyilerinden biri olacaksın. Seni kaybetmek istemiyorum. Eğer biri sana bir teklifte bulunursa lütfen ilk bana gel ve benimle konuş. Bu arada ocak ayına kadar sağlıklı bir çıkış yakalayacaksın ve sana söz veriyorum yılbaşı ikramiyen seni hayal kırıklığına uğratmayacak."

Kahretsin, dedi Bella kendi kendine. "Teşekkür ederim Susan, bunun benim için anlamı çok büyük."

Tamam, Bella bebek hakkında konuşamamıştı ama yemek genel olarak çok da kötü değildi.

Akşam eve döndüğünde iç çamaşırlarını çıkartıp aynanın karşısına geçti. Göğüsleri kocaman olmuştu. Karnı çıkmaya başlamıştı, top göbek olma alarmı veriyordu ve bel oyuntusu tamamen kaybolmuştu.

Bella hamile bir kadın gibi görünmüyor aksine şişmanlamış ve eski moda giyinmeye başlamış biri gibi görünüyordu. Bütün bunlardan hiç de memnun değildi.

Bella kapının açılıp kapandığını duydu. Don eve gelmişti. "Bella?" diye seslendi.

"Yatak odasındayım."

"Ne kadar şanslıyım." Don antrede durmuş Bella'ya bakıyordu.

"Ben depresyona girdim," diyerek yatağa attı kendini Bella. "Şu halime bak tam bir şişko oldum. Kıyafetlerimin içine dahi giremiyorum."

Don Bella'nın yanına uzandı.

"Hey, harikulade görünüyorsun," dedi Don ve Bella'yı şefkatle dudaklarından öptü. "Göğüs dekoltene baksana, harika görünüyor."

Don Bella'nın sutyen askılarını omuzlarından aşağıya indirerek göğüs uçlarını öptü.

"Şişman görünüyorum," diye feryat etti Bella.

"Bence mükemmel görünüyorsun ve harika bir şey yapıyorsun. Şu an yeni bir insan yaratıyorsun içinde."

Komik olan şu ki Bella şimdiye kadar bunu hiç düşünmemişti. Sadece hamile değildi, aynı zamanda içinde bir bebek yaratıyordu. Bu çok garipti. Don'a yaklaştı ve onun hafif terli, günün kirinin sindiği yağlı kokusunu içine çekti. Sarmaş dolaş öpüşüp koklaşmaya başladıklarında Bella çırılçıplaktı, Don ise hâlâ takım elbiseleriyleydi.

"Nasılsın?" diye sordu Bella.

"Oh, iyiyim, güzel birkaç şey aldım. Sana akşam yemeği hazırlayacağım."

"Oh evet. Bence mutfaktaki hünerin seni seksi kılan en belirgin özelliğin," diyerek Don'a takıldı Bella.

"Gerçekten mi… Peki o halde ben gidip doğrayıp, ocağa koyup çevire çevire pişireyim."

"Oh evet," dedi Bella can atıyormuşçasına. "Peki marine mi edeceksin yoksa güveçte mi pişireceksin? Heyecandan tüylerim diken diken oldu."

Don Bella'nın çıplak vücuduna yaklaşıp dudaklarını dudaklarının etrafında gezdirdi, Bella bir yandan Don'ın kemerini çözüyordu. "Senin bu harika vücudunu daha iyi hissettirebilmek için ne yapabilirim?" diye sordu Don.

"Hmmm... Birkaç şey yapılabilinir," diye yanıtladı Bella.

★★★

Cumartesi birlikte alışverişe çıktılar çünkü Bella'nın gittikçe büyüyen göğüslerine sutyen almaları gerekiyordu.

Don sessizlik talimatına uyarak soyunma kabinindeki tabureye oturmuştu. Fakat karısının halka yarı açık bir yerde iç çamaşırsız ayağa kalkmış prova yapmasına katlanmak zorunda kalıyordu. Don Bella'yı kendine doğru çekti ve fısıldadı. "Bella, hiçbir fikrin yok. Benim hayattaki en büyük fantezilerimden biri burası."

Bella önümüzdeki yıl kırk iki yaşına girecek biri için oldukça etkileyici bir seks hayatı olduğunu düşündü Don'ın... Özellikle de kabarmış pantolonuna bakarken.

Bella ise hayatında ilk defa en beyaz ve en sade sutyeni deniyordu. "Hamilelik" kısmına hoş geldiniz -ve aniden Don'ı etkileme ihtiyacı duydu. Evlendiği kadının şok edici seksilikte olduğunu düşünmesini istiyordu.

Don'ın önünde diz çöktü ve pantolonunun fermuarını açtı. Birkaç dakika sonra şaşırtıcı derecede sessiz bir şekilde Don çabucak zevkin doruğuna çıkmıştı bile.

Çok geçmeden mağaza görevlisi kabin perdesinin önünde denenenlerin nasıl olduğunu öğrenmek için belirdi.

Don alelacele fermuarını çekti, Bella ayağa kalktı ve başını çevirdi. "Acaba sizde daha küçük, şık bir hamile sutyeni bulunuyor mu? Bunlar iğrenç."

Görevli kabine göz atınca köşede sıkılmış kendi kendine oturan Don'ı gördü, sonra Bella'ya baktı, giydiği beyaz

sutyen göğüsleri ile köprücük kemiği arasında iyice gerilmişti.

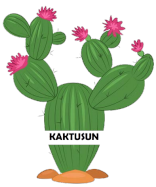
"Sizin önümüzdeki birkaç ay için destek sağlayacak bir şeye ihtiyacınız var," dedi kadın ...yani eşek küfesi boyutunda sutyenlere alışmanız gerekecek anlamına geliyordu bu! "Göğüsleriniz çok ağır ve eğer desteklenmez ise sarkacaklardır. Normal iç çamaşırlarını önermiyoruz, bu yüzden destekleyici yumuşak olanları tercih etmeniz daha iyi olacaktır."

"Doğru," dedi Bella. "Ben bu ucubelerden günlük kullanmak için iki tane alacağım, ama şöyle güzel ipekli 34DD'lerden istiyorum özel durumlar için, bulabilir misiniz?

Kadın kucak dolusu parlak saten ve dantelli sutyenlerle geri geldi. "Bunları beğeneceksiniz."

Bella G-stringlerine uyması için yeşil, turuncu ve kahverengi olanları seçti. Hamile kıyafeti kâbusunu bir nebze olsun yoluna koymuştu.

Bunun üzerine Don kaşlarını kaldırarak, "Zevkine hayranım, Bella," demişti.

9

Bella doktorun bekleme odasında elindeki dergiyi endişe içinde sallıyordu. Ne için? Tanrı biliyor, evrak çantasındaki şişkin dosya yığınını görmemezlikten geliyordu. Fakat asabiyetin sınırındaydı şu an ve Merris Grubun yatırım artış rakamlarının detaylarına konsantre olamadığını biliyordu.

Dört aylık hamileydi ve işlerin yoğunluğundan hemen hemen her hafta doktor randevularını iptal etmek zorunda kalıyordu. Sonunda sorumluluklarından kaçıp Dr. Wilson'ın muayene gününe denk getirip tüm gün izin almıştı.

Fakat beklemekten öylesine sıkılmıştı ki yerinde duramıyordu.

"Bayan Browning..." Resepsiyondan çağırılıyordu. "Dr. Wilson sizi bekliyor."

Bella el çantasını ve evraklarını toparlayıp hızlı adımlarla doktorun ofisine doğru ilerledi.

"Selam Bella, nasılsın?"

"Teşekkürler, iyiyim."

"Yani... Dört aylık hamilesin ama pek de göstermiyorsun," dedi Dr. Wilson Bella'yı görünce.

"İnan bana, sutyenim beş beden büyüdü ve her tarafım geriliyor."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok iyi hissediyorum. Bulantılarım hafifledi ve olağan enerjik halime geri döndüm."

Dr. Wilson'ın cevabı, "Hmmm," oldu. "Tamam, uzan bakalım, hızlı bir muayene yapacağım ve seni Declan'a yönlendireceğim."

"O da kim?" diye sordu Bella uzanırken.

Doktor kibarca Bella'nın alt abdomenine baskı uygularken, "Gebelik ve doğum uzmanımız," dedi.

"Oh evet," dedi Bella. İçten içe uzmanın neden erkek olduğunu merak ederek ve bu düşüncesinin garipliğini fark ederek.

Resepsiyonist, "Bay Declan sizi bekliyor," diyene kadar Bella bir başka uzun on dakikayı bekleme odasında dergilere göz atarak ve Menenjit nasıl engellenir, Kalp krizi nasıl savuşturulur, Cumartesi randevuları sadece acil durumlar içindir, Soğuk algınlığı acil bir durum değildir gibi duvar yazılarını okuyarak geçirmişti.

Koridorun sonundaki kapıyı açtı ve gözlerini Declan'a dikti, pek de umduğu gibi bir adam değildi.

"Bella Browning. Ne hoş bir isim," dedi Declan, İrlanda Denizi'nin ne tarafında doğduğunu belli ederek.

Bella, "Merhaba," diyerek Declan'ın uzattığı eli sıktı. "Bu iş için yeterince yaşlı görünmüyorsunuz."

"Oh, meraklanmayın, otuz bir yaşındayım. Bu işi profesyonel olarak on senedir yapıyorum. Fakat aslında, ilk doğumu on iki yaşımdayken gerçekleştirdim. Oturun ve rahatınıza bakın. Daha çok uzun zaman olmamış, bu yüzden tanışmak için ve seçeneklerinizi gözden geçirmek için bir sürü zamanımız var. Şimdi, ilk olarak bir ay önce randevunuzu almış olmanız gerekirken neden on altı haftalıkken buraya geldiğinizi bana açıklayabilir misiniz?"

"Pekâlâ, ben oldukça meşgul bir kadınım."

"Evet, siz ve küçük İtalyan ayakkabılarını bu ameliyathaneye sokan her kadın meşguldür." Bu cevap Bella'yı şaşırtmıştı. Declan konuşmasını sürdürüyordu. "Doğum öncesi bakım, resmi izin için hak kazandığınız ciddi bir iştir."

"İşyerinize hamile olduğunuzu *söylersiniz* ve onlar da 'sorumluluk eksikliği' gösterdiğinizi *reddederlerse*." Neden bu konunun sinirine böylesine çok dokunduğunu merak ediyordu Bella.

"Eminim bu tür şeylere karşı kanunlar olduğunun farkındasınızdır."

"Eminim ki bu kanunlara karşı metotlar bulunduğunun farkındasınızdır," diye karşılık verdi Bella.

"Tamam, stresli olduğunuz için kitabınıza büyük bir S koyalım isterseniz..." Mavi broşürün kapağını katladı.

"Gebelik planlı mıydı?"

"Bu sizinle konuşmam gereken bir şey mi?"

"Bakın, gebelik bilgilerinizi doldurmaya çalışıyorum, bu resmi bir soru. Eğer cevaplamak istemiyorsanız cevaplamayabilirsiniz."

"Evet, planlıydı," diye çıkıştı Bella, neden böylesine kızgın olduğundan hâlâ emin değildi. Declan'ın *evet* kutusunu işaretlemesini izledi.

Birlikte soru listesini gözden geçirdiler -yaş, alerjiler, hastalıklar- sonra Declan ona sigara içip içmediğini sordu ve Bella o an birdenbire gözyaşlarına boğuldu.

Declan içgüdüsel olarak kolunu Bella'nın omzuna attı ve ona iyi olup olmadığını sordu. Bella durumunu tümüyle idrak etti... Don'a kazayla hamile kaldığını anlatma suçluluğu, annesinin çocuk düşürme talihsizliğini kendisinin de tecrübe edeceğine inanması, annesi üzülür diye ona hamile olduğundan bile bahsedememe... Kendisine bile

kabul ettiremediği tüm bu korkuları, burada tamamıyla yabancı birine anlatmak...

"Hamile değilmişsin gibi davranmıyor musun?" Declan'ın bu soruyu nazik bir ses tonuyla sorması Bella'yı adeta yıkmıştı.

"Evet sanıyorum öyle..." dedi Bella, gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu.

"Bu konuda streslisin diye çok sigara içiyor musun?"

Bella başını salladı ve kendini kaybederek yeniden ağlamaya başladı.

"Çok alkol alıyor musun?"

Bella ellerini başına koydu.

"Bak, bu sorun değil..." Declan yavaşça Bella'nın sırtını okşadı. "On altı hafta... Bu gerçekten iyiye işaret... Şimdiye kadar ne yaptığına endişelenmenin hiçbir anlamı yok. Fakat bundan sonra kendine biraz daha iyi bakman gerekiyor. Durduramıyorsan, azalt, tamam mı? Ve her şey hakkında çok fazla endişelenmeyi bırak."

Bella sakinleştiğinde hastaneler, testler ve rutin kontroller hakkında konuştular, sonra Declan Bella'nın kolunu sıyırdı kan almak için.

Bella o akşam eve vardığında, içki ve on adet sigaradan fazlasını arzulamama konusunda azimliydi. Mutfakta, geniş bir kadehe bir miktar beyaz şarap doldurdu, bir yudum alıp ağzında çalkaladı, şarabın tadına vardı, sonrasında lavaboya tükürdü. Daha sonra dolaptan bir şişe soda alıp içmeye başladı. Acı yok... Kazanç yok... Daha az sigara içecek ve oldukça az alkol tüketecekti.

Birkaç gün sonra düşüncelere dalmış bir halde Merrisler'deki küçük ofisinde köşesine çekilmişti. Cep telefonu titrediğinde ekranındaki grafiklere bakıyordu.

Telefonunu telesekretere yönlendirmediği için lanet etti.

"Merhaba."

"Merhaba, Bella Browning'le mi görüşüyorum?"

"Evet benim."

"Merhaba, ben Declan."

Kafası karışmıştı. "Declan?"

"Doğum uzmanı olan."

Bella utanarak, "Oh evet. Merhaba, o gün için üzgünüm, ne yaptığımı şaşırmış bir haldeydim... Ama şu an gayet iyiyim," dedi.

"Bella, moralini bozma, tamam mı? Konuşmamız gerek, senin için uygun mu yoksa daha sonra mı arayayım?"

"Müsaitim. Konu nedir?"

"Kan testlerinin sonuçları belli oldu, gelebilirsen onlar hakkında görüşebiliriz."

Ensesindeki saçlarının diken diken olduğunu hissetti Bella.

"Ulu Tanrım," diye fısıldadı. "HIV pozitif."

"Hmmm... Hayır... Ben öyle düşünmüyorum." Bella Declan'ın sayfaları çevirişini işitebiliyordu. "Hayır, değilsin."

"Oh tanrıya şükürler olsun." Bella içi rahatlayarak sandalyesine yaslandı.

"Ama... Bak gerçekten gelip beni görmelisin."

"Lütfen Declan, şimdi söyle."

"Pekâlâ, bana öyle geliyor ki büyük bir olasılıkla..." Sesi azaldı, sonra ekledi: "Buraya gelmeni tercih ederim."

"Büyük bir olasılıkla derken?"

"Ellide bir olasılıkla Down Sendromu."

"Yüzde iki? Çok küçük, aslında istatistiksel olarak bu önemsiz," diye karşılık verdi Bella buna kendini inandırmaya çalışarak.

"Pekâlâ, yüzdelerin yükselme olasılığını düşünüyoruz... Özellikle yaşın göz önünde bulundurulduğunda. Kontrol ettirmen gereken bazı aşamalar var. Amniosentez

testi yaptırman gerek. Buraya gelmen ve bunun hakkında konuşmamız en iyisi."

"Gelemem Declan, bunu telefonda halletmemiz gerekiyor." Declan'ın ses tonundaki ciddiyet Bella'nın korkmasına sebep olmuştu.

"Pekâlâ, tamam, sana cep telefon numaramı vereceğim. Bu gece nöbetçiyim, her neyse, eve vardığında, ayaklarını uzat, rahatla ve beni ara konuşalım."

"Teşekkür ederim."

"Pekâlâ, şimdi kapatmam gerek. Daha sonra konuşuruz."

"Görüşürüz." Bella telefonu kapattı ve tekrar ekrana baktı. Ağlamak üzereydi. Hemen başını geriye yasladı, neyse ki gözyaşları rimelini akıtmamıştı. Yüzde iki olasılıkla Down Sendromu! Bu da ne anlama geliyordu şimdi?

Kapı çaldı. Bella gözyaşlarından uzaklaşmak için gözlerinin altını sildi. "İçeri gel," dedi normal göründüğünü umarak.

"Selam." Gelen Mitch'ti.

Mitch Bella'nın işaret ettiği boş koltuğa oturdu ve, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim. Gözlerim tüm gün ekrana bakmaktan yoruldu artık."

"Belli oluyor. Buradan çıkma iznin var, biliyorsun, öğle yemeğini dışarıda yiyebilirsin..."

"Biliyorum. Fakat yapmam gereken bir sürü kahrolası iş var. Zamanında tamamlanamayacak diye panik oluyorum. Uzatılmış kontrat istemiyorum."

"Burada işler senin beklediğinden daha mı kötü?"

"Yorum yapmak profesyonelce değil."

"Seninle dürüstçe konuşabilir miyim?" diye sordu Mitch. "Karım baharda üçüncü bebeğimizi doğuracak ve ben İngiltere vatandaşı değilim. Eğer yeni bir işe ihtiyacım varsa, şimdiden bakmaya başlayacağımı bilmeni istiyorum."

Bunu neden ona soruyordu? Bu dürüstçe değildi. Bella'nın kafası karışmıştı; Mitch kendi patronları için onu test mi ediyordu?!

"Eksiksiz bir değerlendirme yapana kadar durumu net olarak gerçekten bilmiyorum, sonrasında durumu yönetime detaylarıyla rapor edeceğim."

"Tanrım... Şirketin robotu gibi konuştun. Ben sana kendi fikrini soruyorum."

Mitch yorgun ve stresli görünüyordu. İyi bir adamdı, endüstriyel ajanlara dahil olmaya çalışan tiplere benzemiyordu. Tanrım, Bella gittikçe paranoyaklaşıyordu.

"Pekâlâ..." Duraksadı. "Merris'in bir yarış atı olduğunu düşünebiliriz şimdilik ve ben paramı Merris'in başı çekeceğine yatırmazdım. Söyleyeceklerim bu kadar."

Mitch bu sözler üzerine kahkahalara boğuldu. Fazla rahat, diye düşündü Bella. Eğer Merris bir yarış atı olsaydı, Bella kesinlikle onun üstüne bahse girmez ve belki bir umut vardır diyerek veterinere telefon ederdi. Fakat burada veteriner Bella'ydı. O, değerli mi yoksa içi boş bir şey mi diye yorumda bulunacak tek kişiydi ve... İşinin sorumluluğu fazlasıyla canını sıkıyordu.

Mitch gittiğinde yeniden telefon çaldı. Arayan Don'dı.

"Merhaba," dedi Bella. "Tüm bu olanlara gittikçe öfkeleniyorum."

"Seni sonra aramamı ister misin?"

"Hayır, hayır seninle konuşmak istiyorum. Bebek hakkında... Test sonuçlarını aldım... Bebeğin Down Sendromlu olabilme olasılığı varmış." Tüm bu sözcükler Bella'nın ağzından bir anda çıkmıştı.

"Ne? Ne testi?"

"Kan testi yaptılar. Bebeğin yüzde iki olasılıkla Down Sendromu olabilme ihtimali varmış. Daha fazla test yaptırmamızı tavsiye ediyorlar."

"Peki..." dedi Don usulca. "Tamam. Her şeyin yolu-

na gireceğine eminim... Bunun hakkında biraz daha fazla bilgiye ihtiyacımız var, sence de öyle değil mi?"

"Eve geçtiğimde doğum uzmanıyla konuşmayı düşünüyorum." Bella kalp atışlarının hızlandığını fark etti ve gerçekten paniğe kapıldığını hissetti. "Eve erken gelebilir misin? Ben birazdan çıkacağım."

"Tamam. Bir son dakika aksiliği çıkmadıkça yediden sonra evde olurum. Yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

"Evet lütfen."

"Ne istersin?"

"Fark etmez, Don."

"Tamam, görüşürüz tatlım. Endişelenme... Her şey yoluna girecek."

Neden erkekler hep bunu söyler!

Bella zor da olsa, "Teşekkürler Don," diyebildi. "Görüşürüz."

Bella biraz daha çalışmak için mücadele verdi fakat sonunda bilgisayarı kapattı. Bugünlük yeteri kadar çalışmıştı ve daha fazlasına konsantre olamıyordu. Eli karnının üzerinde duruyordu. Kendini korkmuş, korunmaya muhtaç ve kafası karışmış hissediyordu.

Akşamın sonunda, Bella ve Don bir karara vardılar. Amniosentez testi yaptırmayacaklardı. Declan bunun bebeğin durumunun iyi olacağına emin olmanın tek yolu olduğunu söylemişti fakat Bella yüzde bir ya da dört düşük yapma riski taşıyan prosedür ile yüzde iki riski değerlendirmenin delilik olduğuna ikna olmuştu.

Yüzde seksen olasılıkla kesin sonucu veren detaylı bir tarama yaptırmak için yarın hastaneye gideceklerdi.

Ertesi sabah, Bella limuzine bindi, Geoff'le merhabalaştı, sonra koltuğuna kuruldu. Oldukça yorgun ve endişeliydi. Günün geri kalanında yüzleşmek zorunda kalacakları

kararın berbatlığı hakkında düşünmek oldukça korkunçtu ve Bella düşünmeden edemiyordu.

Karnının garip bir şekilde titrediğini hissetti... Tekrar titredi ve Bella bunun bebeğin hareketlenmeleri olduğunu biliyordu. Sihirli başlangıç deneyimlerinden biriydi... İlk öpücük, ilk uçuş, ilk sevgili gibi...

Geoff'in gözyaşlarını görmediğinden emin olmak için pencereden dışarı bakıyordu. Bella bir bebek bekliyordu. Gerçek, canlı, küçük bir insan... Sanki ilk kez bunu anlıyordu.

Bebek Down Sendromlu doğarsa ne olacaktı? Bu o kadar da kötü müydü? Gerçekten ondan vazgeçmek zorunda kalacak mıydı? Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Doğumun başlaması ve minik, ölü doğmuş bir bebeğin doğumu... Tüm bunlar hayal dahi edilemeyen bir korkuydu.

"Tüm bu Doğu Asya Teknolojisi ISA hakkında ne düşünüyorsun?" dedi Geoff.

"Hmm?" Geoff elinde tuttuğu gazetenin kenarından ona bakarken Bella aklından geçenlerin gerçekliğinden korkmuştu. "Pekâlâ, biraz fazla paran varsa, sakla..." diye yanıtladı. "Geride dur ve mantar gibi çoğalıp orijinal değerinin kırk katına çıkmasını veya yok olup gitmesini izle. Hâlâ oldukça riskli."

Geoff başka bir şey söylemedi. Sadece kişisel finans sayfasına geri döndü.

Tanrım... Kendi banka hesabına kafa yorduğu kadar şirketin finans durumuna da yorsaydı Merris böylesine acınacak durumda olmazdı, diye düşündü Bella.

Her gün daha fazla değeri gözden geçiriyordu bilgisayarda ve batmanın yeni alanlarını ortaya çıkarıyordu. Şirket güzel bir şekilde etkinliğini sürdürüyor fakat hiçbir yere varamıyordu.

Emekli maaşı, hayat sigortası, hastalık ödemeleri ve buna benzer şeyleri temin ediyordu, kasa dağ gibi ödenek-

lerle doluydu fakat son iki yılda kaydedilen müşteri sayısında dramatik bir düşüş gözleniyordu. Ufukta Merris'in sattığı finansal ürünlerde yeni bir pazarlama ya da canlandırma planı yoktu. Merris parasını buna yatırmalı ve gelirlerine ivme kazandırmalıydı artık.

Aynı zamanda bir grup şirketin seneye Merris'i tekrar mahkemeye götürmesi hakkında ciddi bir şekilde endişe duyuluyordu. Davayı kaybetmesi halinde Merris öyle ya da böyle baskı altına girecekti.

Bu Bella'nın sadece tek başına yönettiği ilk iş değildi, aynı zamanda bu kadar kötü bir durumda olan bir şirketle ilk defa çalışıyordu. Bu durum Bella'yı daha da çok geriyordu. Merris hiç değişmeyen bir kültürle yoluna devam ediyordu, Bella onu nasıl yavaş yavaş değiştirmeye başlayabilirdi ki?

Bella öğleden sonra saat ikide hastanenin ana girişinde Don'la buluşmak üzere sözleşti. Taksiden indiğinde ikiye on vardı, tanrıya şükürler olsun ki Don erken gelmişti.

Don montunun önünü iliklemiş, aynı zamanda yakalarını rüzgârdan korunmak için kaldırmıştı. Bir dosya kâğıdı okumak için mücadele veriyor fakat rüzgâr okumasına engel oluyordu. Bella kısa süreliğine Don'ı izledi. Cep telefonu çalınca Don'ın kaşları çatıldı.

Bella o an Don'ı ne kadar çok sevdiğini düşündü... O özgür, zeki adamı gerçekten çok seviyordu.

Don Bella'yı fark etti ve onun yanına koştu. Telefonu hâlâ kulağındaydı.

Bir koluyla Bella'ya sarılırken, telefondaki kişiye, "Özür dilerim, bu çok önemli. Beni birkaç saat idare etmelisiniz... Tamamdır beşte orada olurum, sonra da çözümleriz... Tamam, görüşürüz."

Don telefonu cebine koydu ve Bella'ya dönüp gülümsedi. "Merhaba, Bella." Onu dudaklarından öptü. "Önemli bir şey değil, endişelenme, sadece ofiste panik yaratan bir çalkantı."

Bella Don'ın burada olmasından oldukça memnundu. Don ısrarla onun yanında olmayı istemişti. Don'ın beline sarıldı ve birlikte içeri girip kasvetli flüoresan aydınlatmalı koridorlardan ultrason bölümüne yöneldiler.

Büyük ve kurumsal insanlarla dolu bej renkli bekleme salonunda, tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir adam vardı. Sandalyeler ağır ve hafif hamile kadınlarla doluydu.

On sekiz yaşlarında bir kız köşede hıçkıra hıçkıra ağlıyor, baştan aşağı yeşil ve uzun beyaz ceket giyinmiş üç kadın karmakarışık resepsiyon masasının arkasında aceleyle bir şeyler yapıyordu.

Dünyadaki cehenneme... Başka bir deyişle Ulusal Sağlık Servisi'ne hoş geldiniz, diye düşündü Bella.

Randevu kartını eline aldı ve resepsiyondaki kadınlardan birine gösterdi.

"Lütfen oturun ve bol su için. Tarama için mesanenin dolu olması gerekiyor."

Kadın ona bakmıyordu bile, sadece yazmaya devam ediyordu.

Bella bunu daha önceden biliyordu ve çoktan bir şişe 'Evian' içmişti. Mesanesi doluydu. Bekleyen kadınlara baktı ve bir yanlışlık yapmış olabileceğini fark etti. Tuvalete gidip yeniden su içmeye mi başlamalıydı? Ya da dişini sıkıp bu bekleyişin fazla uzun sürmeyeceğini mi ummalıydı?

Don'la birlikte bir köşeye oturdular. Beklemekten başka yapılabilecek hiçbir şey yoktu... Herkes sessizce sıranın kendisine gelmesini ve içeri alınmayı bekliyordu.

Bella Don'a, "Çantamda gazete var. Okumak ister misin?" diye sordu.

Don Bella'nın elini tuttu ve hafifçe parmaklarını okşadı. "Herşey yoluna girecek..." diye fısıldadı.

Bella çantasına uzanıp gazeteyi çıkardı ve okumaya başladı. İsmi söylendiğinde isteksiz bir halde 'Bir tesisatçı ile

neden saraydaki yaşamımı tutku için bıraktım?' başlığına göz atıyordu.

Birden kalp atışları hızlandı, soğuk terler döküyordu. Bu gerçekten meydana geliyordu, birkaç dakika içinde öğreneceklerdi. Ayağa kalktı ve Don'ın elini sıkıca tuttu.

Zihni çalışıyordu. Don'la birlikte hastanedeydiler -ilk kez- ve bebeklerini bir ekranda görmek üzereydiler ve muhtemelen zihinsel olarak sorunlu ya da özel yetenekleri olduğu ya da bugünlerde doğmadan önce kullanılan hangi adlandırmayı kullanmak istiyorsanız ondan olup olmadığını anlayacaklardı. Bu... Gerçekdışıydı. Bella Don'ın elini sıkıca tutarak koridorda ilerliyor, kalp atışları kuru boğazını inletiyordu.

Kısa boylu, güler yüzlü Filipinli bir hemşire selamladı Bella'yı, daha sonra ona perdelerle çevrili bir yatağı işaret etti. Bella bluzunu ve eteğini çıkarıp yatağa uzandı.

Don acemice ayakta dikiliyor, hareket ettikçe perdeye takılıyordu.

"Tamam, biraz jel sürelim." Hemşire gülümsedi ve buz soğukluğunda mavi yapışkan bir maddeyi Bella'nın karnına sürdü. "Şimdi de bebeğe bir bakalım." Elindeki cihazı Bella'nın kaygan göbeğinde hareket ettirirken, yatağın hemen yanındaki ekrana dikkatle bakıyordu.

Bella zar zor nefes alıyordu. Don gözlerini Bella'nın görüşünde olmayan ekrana odaklamıştı. Birkaç uzun dakikadan sonra hemşire durdu ve hiçbir şey söylemedi, ardından bir düğmeye bastı.

"Sadece daha iyi görüş için birkaç kesit alıyorum." Bu pek de güven verici değildi.

Kahredici uzun dakikalar geçmek bilmiyordu. Bella gözlerini Don'a odaklamıştı ve Don ona soluk bir gülümseme verebilmek için ekrandan gözlerini kaçırıyordu.

Sonunda hemşire Bella'ya bakmak için döndü ve, "Özür dilerim..." Bu söz havada asılı kaldı, bundan sonraki her

şey ağır çekime uğramıştı. Bella hemşirenin cümleyi nasıl tamamlayacağını anlamak için onun dudaklarını izliyordu: "Özür dilerim bu kadar uzun sürdüğü için. Emin olmak istedim."

Bella kanının başından boşaldığını ve soğuk terler döktüğünü hissedebiliyordu.

"Bebek kesinlikle normal görünüyor. Bunu tarama yaparak garanti edemeyiz ama endişeye neden olacak bir şey göremiyorum. İzin verin size açıklamaya çalışayım..."

Hemşire ekranı Bella'ya doğru çevirdi ve Don da yatağın etrafından dolanarak onun hemen yanına geçti. Bella Don'ın elini hissetti ve sıkıca tuttu. Don da onun elini sıktı. Zihninde *kesinlikle normal* sözlerini tekrarlayarak kendini rahatlatmaya çalışsa da hâlâ aşırı derecede gergindi.

Hemşire cihazı tekrar Bella'nın karnında hareket ettirdi ve ekranda beyaz bir görüntü belirdi. Ayın yüzeyine benziyordu ve Bella hayal gücüyle orada küçük bir astronotun hareket ettiğini görebiliyordu.

"Bebek işte burada... Aşağı yukarı hareket ediyor, elleri ve ayaklarını görebilirsiniz." Bir düğmeye bastı. "Bu kalbin bir kesiti. Dört tane çember var ve hepsi normal."

Ekranda zayıf atan, aralıksız bir tempoyla kasılan ve açılan bir kalp vardı.

"Bu da beynin bir kesiti... Bu da normal."

Gri bir şey kapladı ekranı. Bella daha doğmadan bebeğinin kafasının içine bakıyordu. Garip bir duyguydu... Çok garip!

Hemşire ay yüzeyi şeklindeki görüntüye geri döndü. Küçük astronot tasasız ve neşeli bir şekilde ekrana geri dönmek üzereydi.

"Tamam, işte bu kadar." Monitörü kapattı ve Bella'ya karnını silmesi için bir parça kâğıt peçete uzattı.

"Raporu gebelik defterinize koyacağım, bu konuyu sizinle tekrar değerlendirecek olan doğum uzmanıyla görü-

şürsünüz... Fakat endişeye hiç gerek yok. Bayanlar tuvaleti soldan ikinci kapı."

Nasıl da unuturdu? Karnının ortasında acı verici bir halde çığlık atan mesanesiydi.

İdrar maratonundan sonra Don'la birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar.

Don Bella'nın elini tuttu ve koridorda ona eşlik etti. "Bu tecrübe ettiğim en ilginç şeylerden biriydi," dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı Bella. "Tanrıya şükürler olsun ki her şey yolunda."

"Eğer olmasaydı ne yapardın?" diye sordu Don Bella'nın ne kadar sarsılmış göründüğünü fark ederek.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum..."

"Geçti artık," dedi Don ve Bella'nın omzunu sıktı. "Ben de bilmiyorum. Hadi gidip bir şeyler içelim."

"İşe geri dönmem lazım." Sesi sıkkın geliyordu.

"Ben de..."

"Tamam."

Hastanenin önündeki yola bakıyorlardı ve ileride bir bar tabelası gördüler.

"İşte bu!" Don aceleyle Bella'yı yönlendirdi ve sıcacık küçük bir barın kapısını araladılar. Bar öğle içicilerinin karmaşası sonrası ve akşam sıkışıklığı öncesi sessizliğindeydi.

Don bara yönelirken Bella bir masaya oturdu. Çantasından sigara paketini çıkardı fakat paketi suçlulukla sadece elinde tutuyordu.

Don bir kadeh beyaz şarap ve buzlu viskiye benzeyen bir şeyle geri geldi. "İşte başlıyoruz..." Don Bella'nın yanına oturdu. Bella Don'ın barda bir tane daha devirdiğinin kokusunu alabiliyordu.

"Sigara içmeli misin?" diye sordu Don.

"İçmemeliyim. Viskileri dört misli içmeli misin?"

"Aha, yakalandık yine. Kahretsin." Don kadehinden bir yudum aldı. "Bir hayli kaygılıydım, biliyorsun. Bugüne

kadar kafamı meşgul ediyordu." Duraksadı. "Tanrım, ikimizi bir bebekle hayal edemiyorum, Bella," Derin bir iç çekti.

Bella bir şey söylemedi, Don viskisinden bir yudum daha aldı ve sonrasında devam etti. "Bunun için hazır değilim. Hiç bebek arabası itmedim ya da bebek bezi değiştirmedim ya da biberon tutmadım ya da sadece bir bebek düşünemiyorum. Ve birdenbire iyi olup olmayacağıyla ilgili tüm bu kaygılar..."

"Hiç sorulmadı bize," dedi Bella birdenbire. "Erkek mi kız mı olduğunu dahi bilmiyoruz."

"Hayır. Pekâlâ, her neyse. Tüm bu korkular... Kaygılıyım hem de var olan fakat daha doğmamış bir bebekten korkuyorum."

Bella sigara paketini çantasına geri koydu. "Bunu ben de hissediyorum. Fakat panik yapmayalım. Bebek iyi. Biz de iyi olacağız."

Şarabına uzandı ve ağız dolusu içti. Sinirlerini bastırdığını daha şimdiden hissedebiliyordu. Gözlerini kapattı, bir yudum daha aldı ve dehşet içinde kadehinin bittiğini gördü.

"Bir tane daha alsan iyi olacak," dedi Don.

"Hayır. Limon ve soda, tatlım, gerçekten almamalıyım."

Diğer bir kadeh viski, Bella'nın hafif içeceği ve ikinci bir kadeh şarap dizili halde geri geldi.

"Burada oturup sarhoş olmamalıyız," diye anımsattı Bella.

"Geçmişte birçok problemimi çözdü." Don neşeli ve rahatlamış görünüyordu. Arkasına yaslandı, ceketinin iliklerini çözdü, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve bir kaşını kaldırarak Bella'ya baktı.

"Oh, bana böyle bakma," dedi Bella.

"Nasıl bakmayayım?" diye sordu Don, tek kaşı hâlâ havadaydı.

"Şu... Çook üzgünüm, benimle yaramazlık yapmak istediğini biliyorsun bakışı. Sana işe geri dönmem gerektiğini söylemiştim."

"Pekâlâ, dışarı çık, telefon et, trafikte sıkışıp kaldığını yarın erkenden orada olacağını söyle."

"Hayır. Hayır. Hayır." Bella Don'a bakıp gülüyordu.

"Tamam, biliyorum, burada oldukça hoş, rahat bir saat geçiriyoruz, sonrasında taksiye atlayıp ofislerimizde olacağız ve dış gezegenlerdeki barlarda bizi dürüstçe aynını yaparak içmeye zorlayan uzaylılar tarafından alıkonulduğumuzu söyleyeceğiz."

"Git ve benim için bir taksi çağır *şimdi*." Bella bunu kesin bir dille söyledi fakat Don'a kızgın değildi.

"Hiç komik değilsin Bella. İşte bu yüzden seninle evlendim, sarhoş bir berduşa dönmemi engellediğin için."

"Ben komiğim. Fakat doğru zamanda doğru yerde."

"Anladım."

Don bara doğru gitti ve Bella onun, "Yirmi dakika içinde iki taksi çağırabilir miyiz, lütfen? Biri doğuya, diğeri Hammersmith'e gidecek. Şerefe, dostum..." sözlerini duydu.

"Yirmi dakika?!" diye sordu Bella Don yanına geri geldiğinde.

"Şerefe..." Bella sodasını yudumlarken Don viskisini bitirdi.

"Kafayı buldun," diye güldü Bella. Kahretsin! Taramanın bir resmini istemeyi nasıl da unuttuk!

"Ailelerimize bebekten bahsetmemizin tam zamanı," dedi Don.

"Evet, biliyorum," diye yanıtladı Bella.

10

"Merhaba?"

"Tania, benim."

"Bella! Nasılsın?"

"İyiyim. Senden ne haber, tatlım?"

"Yaşamaya devam ediyorum. Bu hafta buluşuyor muyuz? Lütfen evet de."

"Evet... Ben de bu yüzden aramıştım zaten, sana uğrayabilir miyim? Elbise seçiminde kararsızım."

"Ciddi misin?"

"Bu hafta gitmem gereken iki Noel partisi var ve karnımdaki şüpheli şişliği gizleyemeden hiçbir kıyafetimin içine giremiyorum."

"Sakın bana henüz kimsenin bilmediğini söyleme."

"Henüz dört aylık ve çok az kişi biliyor."

"Korkağın tekisin," dedi Tania ve sözlerine devam etti: "Şirin gözükmeye çalışıyorsun fakat aslında şişman arkadaşından bol bir giysi ödünç alma niyetindesin."

"Öyle deme... Şişman değilsin, sadece benimkilerden daha güzel kıyafetlerin var."

"Evet... Daha büyük beden kıyafetler. Bella... Bu, senin bebek hakkında ailenle hâlâ konuşmadığın anlamına mı geliyor?"

"Hayır, konuştum. Sorun yok, şaşırtıcı bir şekilde iyi geçti."

"Anlıyorum."

Ailelerle telefon görüşmeleri birkaç akşam önce olmuştu. Don'ın annesi, Maggie heyecanlanmıştı elbette ve Bella'yla sabah bulantıları ve sırt ağrıları hakkında konuşup onu rahat olması konusunda uyarmıştı. Tatlı bir telaş yapmış ve her ikisini de Noel'de görmek için sabırsızlandığını dile getirmişti.

Bella ahizeyi yerine koyup ailesinin telefon numarasını çevirip çevirmeme konusunda garip bir huzursuzluk yaşamıştı. Bunun üzerine Don, sonunda ahizeyi kaldırmış ve numarayı çevirmişti.

Uluslararası çevirme sesi kulağındayken Bella'ya dönüp, "Günümün çoğunu telefon görüşmeleri yapmak ve insanları benimle konuşmaya ikna etmekle geçiriyorum," demişti.

Bella odanın diğer tarafına kaçıp bir köşeye oturmuştu. Korku ve rahatlık duyguları birbirine karışmıştı sanki. Konuşmanın sadece Don kısmını dinliyordu.

"Merhaba Profesör Browning..." diyerek söze başlamıştı Don. "İsmim Don McCartney, Bella'nın kocası. Nasılsınız?"

"Hayır, hayır, o iyi. O gerçekten iyi. Aslında... Biz bir bebek bekliyoruz ve Bella bu konuyu size anlatıp anlatmama konusunda oldukça tedirgin."

Bu sırada Bella yüzünü ellerinin arasına saklamıştı. Bu gerçekten dayanılmaz derecede acı veren bir durumdu.

"İkinizin de benimle konuşmayı reddetmesinden ötürü... Sanırım kendini biraz mahcup hissediyor."

Don uzun süre sessiz kalınca Bella babasının Don'a neler anlattığını merak etmeye başlamıştı.

Sonra Don, "Umarım... Buluşmanın çok iyi olacağını düşünüyorum. Bir daha ne zaman burada olursunuz?" demişti.

Bella başını kaldırıp Don'a bakmış, Don başparmağı ile işaret ederek, "Güzel, tamam öyleyse, telefonu Bella'ya veriyorum," demişti ve ahizeyi Bella'ya uzatmıştı.

"Selam baba."

"Selam tatlım, tebrikler," demişti babası içten bir memnuniyetle. "Nasıl gidiyor? Ne kadar oldu?" diye sormuştu.

"Dört buçuk ay."

"Bravo Bella."

Kısa bir sessizlik olmuştu. Bella, babasının bize neden daha önce söylemedin diye sormadığı için minnettardı.

"Annen çok heyecanlanacak."

"Gerçekten mi? Emin misin?"

"Evet tatlım... Öğrendiği zaman seni arayacaktır." Kısa süreli bir duraksamanın ardından eklemişti: "Biliyorsun... Ufak bir önyargı beslemiştik... Kocan hakkında."

"Don."

"Evet... İyi birine benziyor."

"Öyledir, baba," demişti Bella. Don'la birlikte annesi ve babasıyla bir masada oturduğunu... Birlikte normal bir aile gibi konuşup, yemek yediklerini hayal ederken. Belki bir gün gerçek olur!

Fakat annesinin akşamki telefonu Bella'nın biraz tadını kaçırmıştı. Celia haberi mutlulukla karşılamış fakat bebek doğana kadar neden yanlarına gelemeyeceklerini hızlı bir şekilde listelemişti: Çok meşguldü... Konferans turu, evin tadilat işleri, komşusu yokken evine bakmak vs vs...

"Belki de sen ve Don bizi ziyarete gelirsiniz?" diye sormuştu. Bella arkadan babasının annesine bir şeyler fısıldadığı duymuştu. "Noel'de mesela?"

"Don'ın annesi buraya geliyor," demişti Bella bu bahaneye minnettar bir şekilde. "Bakalım, anne, bebeğin gelmesine yakın fazla müsait zamanımız yok. Fakat siz gelirsiniz, değil mi?"

"Elbette," demişti Celia mutlulukla. "Bir torun, ne kadar heyecan verici!"

Fakat bu sözler kulağa biraz samimiyetsiz gelmişti.

Noel partisinin olduğu gün, işten öğleden sonra dörtte çıkılacaktı... Böylelikle herkes evine gidip kostümlerini giyebilecekti. Her sene yapılan bu parti çalışanlar, müşteriler ve çeşitli misafirler için Dorchester'da bir balo şeklinde düzenlenmişti. Bella bu sene, ileride ne olacağını öğrenince şaşırmış fakat yöneticilerin, şirketin zor durumda olduğu dedikodularını bastıracağını ummuştu.

Ofisten çıkmadan Don'ı aradı, Don zamanında geleceğine dair inandırmıştı Bella'yı. Don eve geldiğinde Bella hâlâ banyodaydı. Banyoya girdi ve oradaki tabureye oturdu.

"Merhaba tatlım," dedi Don, buğulandığından ötürü gözlüklerini çıkardı. Bella Don'ın gözlerinin altında belirmiş olan yorgun hatları seçebiliyordu, ama yine de hâlâ ne kadar sevimli görünüyor diye düşündü gülümseyerek.

"Harika görünüyorsun," dedi Don.

Don Bella'nın yanına gitti ve ayağına masaj yapmaya başladı. Küvetin kenarında diz çöküp ellerini suyun içine soktu ve Bella'nın baldırlarına ulaştı.

"Don..." Bella hemen bacaklarını birleştirdi. "Bunun için zamanımız yok."

"Eğlenmek için daima zaman vardır," dedi gülümseyerek Don.

"Hayır, havamda değilim." Bella ayağa kalkıp havluya uzandı.

"Değilsindir doğru... Senelerdir seks yapmıyoruz," diye mırıldandı Don.

"Yaptık... Daha geçen hafta yaptık," dedi Bella havluyu bedenine sarıp küvetten çıkarken.

"Hayır yapmadık."

"Tamam, bir hafta önceydi." Bella buna şaşırmıştı.

"Peki, bu tamamıyla doğru," dedi sinirli bir şekilde Don.

"Üzgünüm, çok yoruluyorum, işten, hamilelikten, bebek korkusundan dolayı."

Don aniden pişmanlık duydu. "Özür dilerim, tatlım, gel buraya." Uzandı ve Bella'yı kollarının arasına aldı.

Bella, "Sorun değil," dedi ve ufak bir öpücük kondurdu Don'ın dudaklarına. "Gel, hadi parti için hazırlanalım."

"Bir duş alacağım."

"Peki."

Bella Tania'dan uzun, altın rengi, vücudunu çok sarmayan bir elbise ödünç almıştı. Tania elbisenin yanında Bella'ya yere kadar uzanan altın rengi güzel bir tafta kaban da vermişti.

Bella balenli pembe bir sutyen, minicik siyah bir çamaşır giydi. Saçlarını toplamış ve büyüleyici bir makyaj yapmıştı.

Ayakkabılarını giyerken Don yanına geldi.

"Vay canına!"

"Sakın elleme ve öpme." Bella şakayla karışık itti Don'ı. "Taksi on beş dakika içerisinde burada olacak, hazır mısın?"

"Evet, hanımefendi."

Bella asansöre binerken Don'ı tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. Gece kıyafeti ikinci eldi ve biraz eski püsküydü; gömleği doğru düzgün ütülenmemişti ve aynı şekilde kravatı da düzensizce bağlanmıştı. Fakat bu Don'ın oldukça seksi görünmesini sağlıyordu... Yataktan henüz çıkmış olmanın aurası!

"Seni çok seviyorum, Don."

"Ben de seni çok seviyorum," dedi Don. "Harikulade görünüyorsun -asla hamile gibi değilsin."

Asansörün kapıları açıldı ve taksiye doğru yürürken

Bella bunun hamile gibi göründüğünde harikulade görünemeyeceği anlamına gelip gelmediğini düşündü.

Saat 21:00'ı henüz geçmişti ki Dorchester'a vardılar. Üst düzey yetkililerden biri onları karşılamak için gelirken ellerine birer şampanya kadehi sıkıştırıldı.

"Merhaba, nasılsınız? Ne iyi ettiniz geldiniz..." faslından sonra yine yalnız kaldılar.

"Sanırım, ben barda bir yer bulup orada takılacağım," dedi Don.

"Seni zavallı alkolik ayyaş," diye takıldı Bella.

"Ha ha. Şimdi git ve uslu bir kız gibi davran. Sanırım şu köşedeki zavallı osuruk kalabalığı, senin yanlarına gidip pis gerçeklerden bahsetmen için dua ediyor."

Don'ın işaret ettiği gruptan bir adam kalkıp, "Bella..." diye seslendi ve ona el salladı.

"Daha sonra görüşürüz hayatım," dedi Don Bella yanından ayrılırken.

"Bella, seni benim eskiden tanıdığım yakın dostlarımdan birkaçıyla tanıştırmak istiyorum," dedi Merris. Bella ellerini sıkarken, Merris sırayla herkesi tanıtıyordu.

"Bu bayan Bella Browning... Bizim sorunlarımızı halleden kişi. Sadece tamamıyla büyüleyici değil aynı zamanda hayranlık uyandırıcı bir zekâya sahip."

Kalabalıktan kıkırdama sesleri yükseliyordu. Lanet olsun, diye düşündü Bella, Jurassic Park'a hoş geldin.

"İşte şimdi hep birlikteyiz, Tony." Bella gülümsedi, bilerek Merris'in ön adını kullanmıştı -daha önce kimsenin yaptığını duymadığı bir şeyi yapmıştı aslında, ön adı Anthony'di, belki de şimdiye dek kimse ona Tony diye seslenmemişti. Bu onları susturabilirdi.

"Evet, evet elbette." Merris şimdi ondan daha fazla etkilenmişti: Ne sıradışı bir öfke!

Bella dinazorların birkaçından gelen soruları yanıtladı, ardından Merrit'i bir köşeye çekerek, "Yeni yıldan önce

seninle konuşma şansı bulursam çok minnettar olacağım. Bu çok önemli."

"Olur. Şimdi git ve eğlencenin tadını çıkar."

Bella şirketten tanıdıklarıyla ve onların misafirleriyle sohbet ederek salonda dolanıyordu. Barın hemen yanına, Don'ın etrafında toplanmış küçük topluluktan gelen boğuk gülüşmelerin olduğu yere hızlıca göz gezdirdi. Yanlarına gitmek üzereyken Mitch çıkageldi ve onlara hamile eşini tanıttı. İrice göğsü çenesine yakın hizaya gelmişti ve kocaman karnı elbisesinin içinde büyükçe yeşil kadife paskalya yumurtası gibi dalgalanıyordu.

"Doğum ne zaman?" diye sordu Bella.

"Şubat ayında."

"Vay canına." Bella'nın karnı üç ay sonra bu büyüklükte olacaktı öyle mi! Korkunç bir manzara!

Bella içinde pahalı ziynetler olan küçük cam kabinlerin bulunduğu parlak sarı bir koridora yöneldi. Topukları mermer zeminde hafifçe yere vuruyordu. Burası görkemli bir otel gibiydi. Köşeyi dönüp Don'a yöneldi.

"Merhaba," dedi ikisi de aynı anda.

"Nasıl gitti?" dedi Don hoş bir sarhoşlukla.

"En azından diğer iki işin de çantada olduğunu düşünüyorum." Bella kendi özel başarısının verdiği heyecanı yansıtıyordu.

"Ne hoş. On adet hikâyem var. Beşi işe yarar, ikisi idare eder ve üçü tamamıyla basılamaz."

"Kadınlarla edepsiz sohbetler ettin mi bakalım?"

"Hayır tabii ki."

Bella onu öpmek için eğildi.

Uzun ve derin bir öpüşmeden sonra Don Bella'nın kulağına yaklaşıp mırıldandı, "Orada bana eşlik edecek kimse yoktu, biliyorsun."

"Ciddi misin?"

Don, "Ah, evet," diyerek Bella'yı yeniden öptü ve onu

kendine doğru çekti. Bella Don'ın sıcak, tanıdık dudaklarındaki şampanya tadını alabiliyordu. Reddetmiyordu... Uyarılmıştı ve belki de daha da önemlisi Don'a daha önce söylediği "seks yok" lafını telafi etmek istiyordu.

Bella donuk ve kayın ağacından yapılmış parlak, nefis, küçük bir dünyaya açılan tuvalet kapısını açtı. İçerisi bomboştu. Parmağıyla Don'a işaret etti ve kabinlerden birine aceleyle girip kapıyı hızlıca kapattılar, sonra da birbirlerine dönüp kahkahalara boğuldular.

Don, Bella'nın önünde dizleri üstüne çöküp, "Seni sutyen değiştirme kabinine geri götürüyorum," dedi.

"Oh..." diye yanıtladı Bella.

Bella kabanının önünü açtı, elbisesinin şeffaf kısmını kaldırdı ve üzerinden geriye düşmesini sağladı. Gözlerini kapatmış ve duvara yaslanmıştı. Küçük külotunu yana sıyırdı ve Don'a, "Seni içimde istiyorum," dedi.

Don Bella'yı öptü. Bella bacağını kaldırarak Don'ın salınımlarına eşlik etti. Ve kısa süre içerisinde zevkin doruğuna ulaştılar.

Cuma akşamı, Bella yine üstünü giyiniyor ve neden bu kadar endişeli olduğuna hayret ediyordu. Bu, Susan, Kitty, Chris ve Hector'la birlikte çıkacağı bir Noel partisiydi. Akşam yemeği, şampanya, işler...

Üzerine yine altın rengi kabanı giydi, fakat bu sefer siyah pantolon ve botlarıyla. Şaşırtıcı bir şekilde çekici görünüyordu. Don fikrini söylemek için yanında değildi, işten sonra spora gitmişti.

Bella ayarladığı özel görüşmeyi sabah Tony Merris'le gerçekleştirmişti. Bütün çekincelerini listelemiş olmasına rağmen Merris'in tepkisini ölçmekte zorlanmıştı. Merris dikkatlice Bella'yı dinlemiş, hatta birkaç not bile almıştı. Bella Merris'in davayı kaybedip, bahsi geçen şirketlerin boyunduruğuna girebileceğini belirttiği zaman ise Merris,

"Doğru yerdeki tanıdıklarının kendisine bunun olmayacağı hakkında güvence verdiğini," söylemişti.

Bella hazırladığı raporlara bakarak belirgin bir acil durum planı uygulamayı tavsiye etmişti. Merris de bunun üzerine planı incelemeye koyulmuştu.

"Beni yardıma çağırarak ne başarmayı umuyordun?" diye sormuştu Bella.

"İşin gitme şeklinden oldukça hoşnutum, fakat büyümediğinin de farkındayım."

"Sana gerçekten işin kötüye gittiğini söyleseydim..."

"Hmm," demişti Merris kaşlarını kaldırarak. "Bazı verileri görmem gerek."

"Problem değil." Bella dosyalarına uzanmış ve içlerinden bir tanesini masanın üzerine koymuştu.

Merris dosyayı alırken Bella odaya göz gezdirmiş ve duvarda asılı duran ciddi görünümlü portreleri fark etmişti. "Baban mı?" diye sormuştu portrelerden birini işaret ederek.

"Evet, yanındaki de onun babası. Ben buradan sorumlu olan üçüncü kuşağım," demişti Merris.

"Bir hayli ciddi görünüyorlar," olmuştu Bella'nın cevabı.

Bella'nın rahatlığı karşısında Merris gülümsemiş, "Evet, oldukça ciddi görünüyorlar... Sıkı bir gemiyi süren bahriyeliler gibiler."

"Sen ise burada daha kolay bir gemiyi kullanıyorsun, çok daha kolay, oldukça normal, oldukça demode."

"Bu bir sorun mu?" demişti korku veren gür gri kaşlarını kaldırarak Merris.

"Bazı şeyleri değiştirmek zor olmalı."

"Hmmm..."

"Ne zaman emekli olmayı planladığını sorabilir miyim?" Bella nefesini tutmuş ve ellerini kenetlemişti.

"Biraz haddinizi aştınız, küçük hanım."

"Bunun hakkında düşünmedin mi hiç?"

"Düşündüm, fakat henüz bir karar vermedim."

"Bu biraz... İleri gidersem durdur beni lütfen... Fakat gerçek değişimler organizasyon gerektirir ve bu noktada uygulanıp uygulanmayacağını merak ediyorum... Pekâlâ, ama sen..." Tanrım gerçekten de idari amirine, patronuna, kurucusunun torununa durumunu değerlendirmesini söylemeli miydi? Bella buna karar vermemişti.

"Bu iş için doğru adam mıyım? Bana sormaya çalıştığın şey bu mu?" Tiz bir kahkaha atmıştı Merris.

Bella gülümsemiş ve söyleyeceği kadarını söylediğini düşünmüştü. Anthony Merris'e yeni bir idari amir bulmasını söylemekle pozisyonunu riske atmaya ihtiyacı yoktu gerçekten de!

"Nereye varmaya çalıştığını anlıyorum," demişti Merris sonunda. "Olaya dikkatlice yaklaşıp doğru kararı vereceğim."

Bella gününün geri kalan kısmını olabildiğince açık sözlü davranmaya çalışarak ve Tony'yi harekete teşvik edecek şekilde notlar alarak geçirmişti.

Bella saatine baktı ve hâlâ biraz daha zamanı olduğunu fark etti, kabanını düzeltti, suçluluk duygusuyla bir sigara yaktı ve kanepeye oturdu.

Haftalardır ofisten kimseyi görmediğinden partiyi sabırsızlıkla bekliyordu fakat hâlâ kendini onlarla paylaşmaya hazır hissetmediği hamilelik sırrı sıkıntı yaratıyordu.

Taksinin geldiğini gördü, sigara paketini çantasına attı ve dışarı çıktı. West End'de büyük şık bir restoranda akşam yemeği için sözleşmişlerdi. Oraya ulaşan son kişiydi ve korolar halinde merhabalarla masalarda çoktan yerini almış herkesi selamladı.

Herkes oldukça şık giyinmişti, hatta Hector bile olağandışı bir şekilde çok hoş bir siyah takım giymişti. Bella

yerine oturdu ve birden kendini rahatlamış hissetti. Herkesi yeniden görmek ne kadar da güzeldi!

"Bella! Her zamanki gibi çok hoşsun," dedi Chris.

Kur yapmak eğlenceliydi ama kesinlikle bunun altında yatan başka bir şey yoktu, diye inandırdı kendini Bella.

Susan hemen sağındaydı, onun yanında da Hector oturuyordu. Kitty solunda, karşısında ise Chris. Yuvarlak bir masaydı, herkesin bir grup sohbeti yapacağı kadar büyük bir masaydı. Hector ve Kitty konuşuyorlardı -Kitty zırvalamamaya çalışıyordu. Bella, Chris ve Susan şüphesiz bir süre alışverişten bahsedeceklerdi.

Çok geçmeden Susan, Merris işinin nasıl gittiğini öğrenmek istedi.

"Onlara düşüşte olduklarını söyleyemeyiz," dedi Susan. "İşleri daha pozitif görünür kılmanın yollarını düşünmelisiniz. İşin durdurulması ve yeni bir başlangıç, tamamıyla yeni bir yönde küçük ölçekli bir başlangıç, belki devir belki bir şirketle ortak olma. Eğer onlara dibe vuran bir gemide olduklarını anlatırsanız, bir sonraki adımda onlara birer cankurtaran sandalı atmanız gerekir."

"Biliyorum," dedi Bella. "Ve senden gerçekten bazı öneriler almak istiyorum. Seninle bir ara buluşup verileri gözden geçirebiliriz."

"Olur, pekâlâ," diye yanıtladı Susan. "Yarın olabilir, sonraki gün izinliyim."

"Oh ne kadar güzel..." dedi Bella.

"Neden on gibi ofiste buluşmuyoruz, her şeyi gözden geçirip sonrasında da öğlen yemeğine çıkarız?"

"Bu harika olur," diye yanıtladı Bella.

"Belki de Hector'a bir bakması için rica edilmeli. Beklenmeyen dahi fikirlerle ortaya çıkabilir," diye araya girdi Chris.

Bella ve Susan bir şey söylemediler.

Chris ekledi: "O parlak zekâlı. Biraz düzensiz o kadar..."

"Ve temel matematik becerisinde eksikliği var," dedi Bella sessizce –Hector söylediklerini duymamıştı.

"Ama dâhiyane fikirler üretiyor," dedi Chris. "Zirveye oynuyor."

Bella bu duruma şaşırdı, kendini geleceğin yıldızı olarak görüyordu, üniversitenin dışında kalmış dayanılmaz bir şekilde kendini beğenmiş Hector değil. Kendi kendine çok öfkelendi ve kadehini bitirdi. Oh olamaz, şimdi ne içecekti? Maden suyu biraz şüphe uyandırıcı olurdu. Tekrar doldurulmasını kabul etti.

"Nasılsın bir tanem?" Dikkatini Kitty'ye yöneltti.

Kitty üzerine pullarla bezenmiş gümüş rengi daracık bir elbise giymişti. Saçını daha da kısaltmıştı ve oldukça seksi görünüyordu.

Susan bir hayli rahat davranıyordu. Herkesin arasında hoş bir uyum vardı. Bella, Kitty Hector'ı arzuluyor, Chris de hâlâ kendisini hayal ediyor diye düşündü. Ne hoş! Bella üçüncü kadeh şaraptan sonra hafif çakırkeyif olmuştu.

Hector eğildi ve kulağına fısıldadı: "Yanımda biraz ot getirdim eğer istersen... Son denememizdeki eğlenceyi hatırla."

Bella kıkırdayarak Hector'a doğru döndü ve fısıldayarak, "Teşekkürler fakat gerçekten yapmamalıyım, çünkü hamileyim..." dedi. Birbirlerine tümüyle şaşkınlıkla bakıyorlardı: İkisi de Bella'nın söylediklerinden dolayı şaşkındı.

"Nee??!!" dedi Hector. "Ne zamandır?"

Herkes Hector'a bakıyordu. "Bella hamileymiş..." diye bağırdı yüksek sesle.

Üç insan bundan daha fazla şok olmuş görünebilir miydi? Bella ifadelerini anlamaya çalışıyordu: Kitty sevinçli ve şaşkın... Chris afallamış ve şaşkın... Susan tam anlamıyla öfkeli ve şaşkındı.

"Bu muhteşem!" dedi Kitty ilk olarak.

"Ne zaman öğrendin?" diye sordu Chris.

"Ne zaman doğacak?" dedi Susan.

"Bu konu hakkında gerçekten üzgünüm. Yeni yıldan sonrasına kadar bir şey söylemek istemiyordum ama ağzımdan kaçırdım." Bella öfkeyle ve sinirle Hector'a bakıyordu ama bu bakışlar Hector'ı etkilememişti.

"Yolun yarısına geldim sayılır. Bebek haziranda doğacak." Herkes ağzı açık bir halde ona bakıyordu. "Don bu habere gerçekten çok sevindi," diye ekledi. "Ve ben de tabii ki. Geçen hafta kontrolden geçtim ve bebek gayet sağlıklı."

"Kız mı erkek mi?" diye sordu Kitty heyecan içinde.

"Henüz bilmiyoruz."

"Seni bir bebekle hayal edemiyorum, Bella. Bu inanılmaz," dedi Kitty. Belli ki başka kimse ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Tebrikler," dedi Chris en sonunda.

"Yarın öğle yemeğinde bunun hakkında konuşacak çok vaktimiz olacak," dedi Susan ve bu... Kulağa kötü bir şey gibi geliyordu.

Yemek Bella ve onun haberleri konu olmaksızın bir şekilde devam ediyordu. Bella bunun hakkında daha fazla konuşmak istemediğini, Kitty'nin hamilelik ve sonrası hakkındaki sorularını nazikçe savuşturarak açıkça belli etmişti. Gece yarısı olduğunda biraz sarhoş, fazla kaygılı ve bitkin görünüyordu. Güçlükle bir taksiye bindi ve yarın Susan'la nasıl başa çıkacağını merak ederek eve doğru yol almaya başladı.

11

City of London'ı oluşturan The Square Mile anlaşılmaz bir şekilde cumartesileri tenhadır. Mağazalar, cafeler ve barlar kapalıdır; pazartesiden cumaya takım elbiselilerle dolu olan kaldırımlar ya da güvenlik elemanları ile arada sırada uğrayan ziyaretçiler dışında iş kuleleri bomboştur.

Bella Susan'la görüşmesinin iyi geçmesini umarak ofisten içeri girdi. Sözleştikleri zamandan on beş dakika önce varmış olmasına rağmen Susan çoktan gelmiş, ofisinde sandalyesini pencereye doğru çevirmiş oturuyordu.

Bella Susan'a selam verdi. Susan sandalyesini Bella'ya çevirerek, "Merhaba Bella, girsene..." dedi. Susan'ın ses tonu kulağa oldukça normal geliyordu.

"Merhaba," dedi Bella.

"Otursana." Susan donuk bir gülümsemeyle tam karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Pekâlâ, dün gece hepimizi resmen şok ettin. Buna rağmen kilo problemin yok gibi görünüyor."

Neydi bu? Bir şaka mı? Bella gülmedi, sadece planladığı diğer aşamaya geçti. "Susan... İşimi seviyorum. Senin için çalışmayı seviyorum. Birkaç ay doğum izni alıp sonra

doğruca geri dönmeyi planlıyorum. Bu... Hep yapmak istediğim bir şey."

"Ne? Bir bebek mi?"

"Hayır tabii ki... İşimden bahsediyorum." Duraksadı ve ekledi: "Biliyorsun ki seninle çalışmaya başladığımda çocuk istemiyordum. Fakat Don'la tanıştım, evlendik ve düşüncelerim değişti. Beni anlayacağını umuyorum."

"Pekâlâ, oyalanmak istemiyorum, Bella. Burada bana doğruca işe döneceğini ve şimdi yaptığın gibi yoğun bir şekilde çalışacağını vaat ediyorsun, fakat bu gerçekçi mi?" diye çıkıştı Susan.

"Bunu gerçekten yapacağım," diye cevapladı Bella.

"Seni Dansonlar'ın işinden çekmek zorunda kalabiliriz."

Bunu yapamazsınız, Bella kızmıştı. "Bu işin içine girdim, Susan. Bunu benim yapmamı istediler. Onlara 1 Ağustos'ta orada olacağımı söyle. Bunu benim için yapabilir misin?"

Susan parmaklarını hafifçe masaya vurarak, "Tamam 1 Ağustos... Ama Hector'ı da yanına alacaksın."

Bella bundan hoşnut olmasa da, "Peki," dedi, ağustosa kadar önünde uzun bir zaman vardı, bunu daha sonra düşünebilirdi.

"Pekâlâ, tamam, sözünden etkilendim," dedi Susan. "Nasıl yürüyeceğini göreceğiz."

Konu kapanmış gibi görünüyordu, bu yüzden Bella dosyalarını çıkardı ve Susan'la Merris Grup hakkında konuşmaya başladılar.

Bella Susan'ı dinliyor ve ondan bir şeyler öğreniyordu. Patronu her zamanki gibi hayranlık uyandırıcıydı.

Bella iki haftalık yeni yıl iznini kullanacaktı. 3 Ocak'a kadar Merrisler'de olmayacaktı, aynı şekilde Don da 1 Ocak'ta izinliydi, fakat bunu fark edemeyecek kadar meşgul olabilirdi.

Bella tatil için tipik bir 'yapılacaklar listesi' hazırladı: Yeni yıl hediyeleri ve hamilelik kıyafetleri almak... Ve bir ev satın almak ya da en azından araştırmaya başlamak. Aynı zamanda hastanesini de değiştirmek istiyordu. Üçüncü sınıf bekleme salonu ve tamamıyla yorgun personeliyle birlikte ultrason departmanı onu bu kararı almaya itmişti. Bunu gizli yürütüyordu.

Her şeyden önce biraz gevşemeye ihtiyacı vardı, salı günü alışverişe çıkacaktı. Tania da o gün izinliydi, bu sayede birlikte şehri fethedebilirlerdi.

Tania sabah kahve içmek için buluştuklarında ona, "Buralarda hamile kıyafetleri satan büyüleyici bir mağaza var..." dedi. "Ben senin için bakınmaya başladım bile."

Tania birlikte alışverişe çıkılacak en mükemmel insandı. Ben yarı Fransızım, diye tanımlardı kendini.

"Ayrıca güzel görünmeye de ihtiyacımız var!" dedi Tania çok geçmeden.

"İlk olarak yeni yıl hediyeleri alalım," dedi Bella. "Henüz hamile kıyafeti alışverişini eğlenceli görmüyorum." Bir anda daha da şişman görünmenin karamsarlığına kapılmıştı.

Bu yüzden Selfridge'e gidip yeni yıl alışverişi yaptılar: Çerçeveler, şamdanlar, kilimler, kitaplar...

Bella Don'a bir süveter almayı planlamıştı fakat alışveriş başını döndürünce... Bir süveter, bir gömlek, bir de kaşmir siyah bir palto almıştı. "Sadece eskimiş ince bir şeyi vardı..." dedi Tania'ya. "Kahretsin, ona yeni bir evrak çantası da almalıyım!"

"Hepsini nasıl taşıyacağız?" diye sordu Tania.

"Taksiyle."

"Göründüğün kadar zengin misin?"

"Yeni yıl ikramiyesi," dedi Bella sırıtarak.

"Ah-ha, şehir sürtüğü seni," diye sataştı Tania ona.

Hamile kıyafeti almak için Tania'nın bahsettiği mağaza-

ya gittiler, satış görevlilerini savuşturarak rafların aralarında dolanıyorlardı.

"Biraz bakınmama izin verin," dedi Bella onlara somurtkan bir şekilde.

"Tanrım, her şey ne kadar da tuhaf!" diye yakındı Tania'ya. "Pembe ve leylak tonları... Toplantılara bu halde giremem!"

Bella soyunma kabinine girdi. Bir kıyafetten sonra diğeri geliyordu denemesi için. Kolsuz elbiseleri ya da tulumları denemeyi reddediyordu. Sonunda gri renkli bir takım önerdiler; etek ve kazaktan oluşan bu takım diğerlerine nazaran hiç de fena sayılmazdı! Streçti, astarı, dikişi ya da vatkası yoktu.

"Bu ellerinde olan tek takımmış," dedi Tania. "Bunu beyaz gömleğinle dene. Çok da kötü görünmeyecektir."

Gerçekten o kadar da korkunç görünmüyordu! "Pekâlâ, bir gri polyester takım ve bir siyah. İki gömlek... Biri beyaz, biri pembe. İş için başka ne giyebilirim?" dedi Bella.

"Bu nasıl?" Görevlilerden biri kabul edilebilir mükemmellikte siyah renkli, derin V yakalı bir ceket getirdi. Altına da giymesi için uyumlu diz boyunda bir etek.

Bu daha çok hoşuna gitmişti, hemen üstüne geçirdi. Kötü görünmüyordu, hatta seksi göründüğü de söylenebilirdi. "Pekâlâ, başka ne renk bununla gider?"

"Gri," dedi Tania.

"Siyah ve gri? Pekâlâ, ikisini birden alıyorum. Peki, deri hamile pantolonları var mı?" Bu bir şakaydı.

"Evet, doğrusunu söylemek gerekirse, var," diye şaşırttı görevli Bella'yı.

"Yaşasın! Onlara da bir bakmam lazım."

Don eve vardığında Bella aldıklarını bir de onun için denedi.

"Nasıllar?" diye sordu Bella.

"Takımlardan anlamam."

"Anlaman mühim değil nasıl görünüyorum ondan bahset!"

"Kendi kredi kartlarını mı bitiriyorsun?" diye sordu Don, ama kınayarak dile getirmemişti bunu.

"Sadece biraz yeni yıl ikramiyesi aldım."

"Benim hediyem için sınırı aşma, çünkü ben ikramiye almadım." Sesi oldukça sevimsiz çıkmıştı.

"Pekâlâ," dedi Bella, fakat bunun için artık çok geçti.

"Yeni yıl yemeği için nereye gidiyoruz? Maddie'yle beni dışarıya, gösterişli bir yere götürmek ister misin?" diye sordu Don'a.

"Evde olmaya ne dersin?"

"Hayır, olmaz, üçümüz de evde oturarak puding ve hindi gibi şeyler yapmayacağız. Bütün gün ne yapacağız evde oturarak?"

"Eğleniriz. Seninle ve annemle olmak benim için yeterli..." dedi Don ve Bella'ya gülümsedi.

"Ben dışarı çıkmak istiyorum. Gerçekten hoş bir restorana gidebiliriz."

"Peki, nasıl istersen..."

"Bu senin istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Benim için fark etmez Bella, sen bilirsin..." Don kanepeye geçerek televizyon kumandasına uzandı.

"Ev hakkında konuşmamız gerek, Don. Bir ev satın alacağız, öyle değil mi?"

"Evet, plan budur." Ses tonu pek hevesli görünmüyordu.

"Bu güzel bir yatırım. Bence harcayabildiğimiz kadar harcamalıyız. Birikimlerimizi depozito, mobilya, dekorasyon vs. için kullanabiliriz. Belki biraz da borçlanmamız gerekebilir."

Bella elinden geldiğince sözlerine özen gösteriyordu. Birikimlerden bahsederken benim yerine bizim demeyi tercih ediyordu. Bu hassas bir konuydu çünkü Don on-

dan daha az kazanıyordu ve bunun hatırlatılmasından da hoşnut olmuyordu. Bella Don'ın tam olarak ne kadar kazandığını bilmiyordu -farklı banka hesapları vardı- fakat onun vergi numarasını biliyordu ve işin aslı hiç birikimi olmadığını da biliyordu. Bu Don'ın "Hayat çok kısa, daha çok gencim, herkes fazla materyalist" hayat felsefesinin bir parçasıydı.

"Yani ne kadar büyüklükte bir mortage düşünüyorsun?" Don kafasını kaldırıp ona baktı.

"Benim kazancımın dört katı olabilir, fakat ikimizin kazancının üç katını veren bir yer buldum."

"Yani ne kadar?" diye sordu Don.

Bella hesapları Don'la paylaştı.

"Lanet olsun," diyerek yerinden doğruldu Don. "Bu yarım milyon pounddan uzak olmayan bir rakam. Kahrolası aylık geri ödemeler ne kadardır kim bilir!"

"Kiramızın bir buçuk katı."

"Bella, ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum! Bir bebeğimiz olacak... Bu kadar masraf..."

Aman Tanrım, patronluk taslarmışçasına konuşuyordu.

"Evet, biliyorum, Don. Fakat işime hemen geri dönmeyi planlıyorum ve gerçekten de bana ait bir evim olsun istiyorum... Bize ait bir ev," Ah, tam zamanında düzeltmişti ağzından çıkanı.

"Hadi lütfen gülümse," diyerek Don'ın yanına oturdu. "Bu gerçekten heyecan verici bir durum... Yeni bir ev... Bir bebek. Tüm bunlar heyecanlandırmıyor mu seni?"

Don'a sokulup ona sarıldı. Don nazikçe dudaklarından öptü Bella'yı ve beklenmedik bir şekilde dudaklarını hemen kaçırdı.

"Bella, stresli birkaç gün geçirdim ve çok yorgunum, sanırım vurup kafayı yatacağım."

"Oh, tamam," diye iç geçirdi Bella. "İyi geceler öyleyse, ben biraz daha duracağım eğer sorun değilse."

"Pekâlâ, sorun değil." Don kafasını salladı ve gitmek için ayaklandı.

Bella Don'ın kazancından ötürü kendini aciz hissettiğinden şüpheleniyordu. Zararı yok, Bella bunun üstesinden gelebilirdi. Yani ondan biraz daha fazla kazanıyordu -hatta ikramiyelerle daha da fazla. Ne olmuş yani?

Kanepeden sigara paketine uzandı. Son kalan sigarayı aldı ve yaktı.

Orada uzanırken, elini karnına koydu ve bebeğini düşündü.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diye fısıldadı karnındaki küçük insana. "Beş günde bire düştüm, bazen de iki. Gerçekten, gerçekten umarım bu senin için sorun değildir. Çok üzgünüm ama bırakamıyorum."

Sigarasından birkaç derin nefes aldı. "Sen kesinlikle benden daha akıllı olacaksın ve sigara içmeyeceksin. Sadece bir konuda anlaşalım... Şu çılgın dahi tiplerden biri olma yeter..." Gülümsedi.

Aman Tanrım, kendi kendine kahkahalara boğuldu... Şu tez canlı, titiz annelerden olmayacağım.

12

Bella 3 Ocak'ta tekrar Merris Grup'daki ofisine dönmüştü. Güzel bir tatildi.

Don ona yeni yıl armağanı olarak küçük elmaslarla bezeli bir küpe almıştı. Bella'nın ona aldıklarını görünce şaşırmış, "Bella, gerçekten bu kadarına hiç gerek yoktu," demişti. Bella da Maddie odada değilken sesini yükselterek kendi parasını istediği gibi harcayabileceğini söylemişti. Bunu sonra halledebilirlerdi, fakat Bella'nın cömertliğinden Don'ın rahatsız olması hâlâ Bella'nın canını sıkıyordu. Bella ne kadar çok kazandığını ona kanıtlamaya çalışmıyor, sadece onu şımartmak, onu ne kadar çok sevdiğini ona hatırlatmak istiyordu.

Yeni yıl izninden sonra karnı aniden belirgin bir hal almıştı. Uzun ceketler bile karnını gizleyemiyordu artık. Bu sabah gardırobunun önünde durmuş, şu korkunç kazaklardan birini giyme ve Merris'tekilere hamile olduğu haberini verme kısmıyla yüzleşmişti. Problem çıkmasından öte hamilelik iznindeki ödemelerinden önce iş sözleşmesi sona erebilirdi. Özel hayatını ofise taşımak onu oldukça utandırıyor, bu durum hiç de profesyonelce görünmüyordu. Fakat ne yapabilirdi ki? Bebeğini evde kuvöze mi bıraksaydı?

Mitch Bella'nın ofisine uğradı, ona mutlu bir yıl dileyip konferansın öğleden sonraya ertelendiğini söyledi.

"Tatilin nasıl geçti?" diye sordu Mitch kafasını kapı girişinden uzatarak.

"Gayet hoştu, peki ya senin?"

"Değişik görünüyorsun," dedi Mitch. "Oldukça farklı?"

"Çok fazla Noel pudingi yedim," dedi Bella ellerini karnının üzerinde kenetleyerek.

"Aman Tanrım, sen hamilesin!"

"Pekâlâ, tamam... Tahmin edeceğini bilmeliydim."

"Tebrikler. Bu şanslı adamın kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Mitch! Bunu nişanda sorabilirsin, hamilelikte değil. Ben mutlu, evli bir kadınım."

"Gizli derinlikler var sende, hiç şüphelenmediğim," dedi Mitch sırıtarak.

"Don'ı Noel partisine getirmiştim."

"Tuvalette *kocanla* mı seks yaptın? Sen inanılmazsın."

"Ne diyorsun sen?" Bella'nın kafası karışmış, yaptıklarının ortaya çıkmasının endişesiyle korkuya kapılmıştı.

"Partide koyu renk saçları olan gizemli birini kadınlar tuvaletine çektiğin dedikodusu ofiste hızla yayılıyor."

Bella en etkili öfkeli kahkahasını attı.

"Üzgünüm," dedi Mitch. "Kimse gerçekten buna inanmıyor. Takma kafana, bebek haberi hepsinin çenesini kapayacaktır."

"Elbette."

"Neyse, sonra uğrarım."

"Görüşürüz."

Bella Mitch'in koridordan bağırarak ilerleyişini duyabiliyordu: "Haberler yeni... Ele avuca sığmaz kızımız Bella hamile!"

Bella yeniden ekrana döndü. Susan'ın tavsiyeleri, yönetimin kötü haberleri olabildiğince erken almasına sebep olmuştu, bunun yanında pratik çözümleri de tabii.

E- maillerine baktı... Bir tanesi Chris'ten gelmişti.

Bella, merhaba. Noel partisinden beri konuşma fırsatı bulamadık. Haberlerini aldım, seni tebrik etmek ve bunun muhteşem bir şey olduğunu söylemek istedim. Evet... Aslında kabul etmek gerekirse biraz şaşırdım. Özellikle bizim... Her neyse bir gün yine seninle bir şeyler içmek isterim, olayların nasıl gittiğini konuşabiliriz... Sen gittiğinde, tekrar döndüğünde vs... Kendine iyi bak ve baş belalarının moralini bozmalarına sakın izin verme. Chris.

Chris... Bella'nın aklına haftalardır gelmemişti. Ondan haber almak ve onun kendi tarafında olduğunu bilmek güzel bir şeydi... Hemen cevapladı:

Çok memnun oldum. Çarşamba veya perşembe akşamına ne dersin? Bella.

Ah evet! Bugün yapması gereken bir şey daha vardı. Daha önce çantasına koyduğu kartviziti aradı, sonrasında ise emlakçıyla derin bir muhabbete daldı.

"Gerçekten hemen taşınmaya ihtiyacım var," diye ekledi Bella. "Bebek yolda, bir de hareketli çalışma takvimi..."

Pekâlâ, yönetim toplantısı, yönetim toplantısı... Konsantre olma zamanı, diye söylendi telefonu kapatır kapatmaz.

Finans departmanından bir mail düştü postalarına. Daha önce önerdiği son raporlar "uygun" bulunmamıştı.

Bu çok gülünç bir şeydi! Bella finans müdüründen neler olup bittiğini öğrenmeliydi. Ara rapor toplantısı hazırlıkları onu yönetimle birlikte hemen hemen on saat boyunca ofiste tutacak gibi görünüyordu... Don'a haber vermeliydi.

Don'a bir mesaj bıraktı, böylelikle akşam yemeği eve döndüğünde hazır olabilirdi.

Eve vardığında Don'ı mutfakta tavuğu biber, soya sosu, pirinç ile karıştırırken bulmuştu.

"Hmmm... Muhteşem kokuyor," dedi Don'a merhaba öpücüğü verirken.

Don, "Bu gece seni elde etmeye çalışıyorum," diye uyardı Bella'yı, gülüyordu ve tavayı çılgınca karıştırmaya devam ediyordu.

"Ne hoş..." dedi Bella. İçten içe hayır, olamaz, uyumaya *ihtiyacım* var diye yakarıyordu.

Birlikte akşam yemeği yediler ve Don Bella'ya kanepeye uzanması için ısrar etti. Jartiyerini çıkardı ve ayaklarına kremle masaj yapmaya başladı.

"Bu... Mükemmel," dedi Bella gözlerini kapatarak ve hemen uyumanın eşiğine geldiğini hissederek.

"İş nasıl?" diye sordu Don.

"Oldukça yoğun." Bella ayrıntılara girmek istemiyordu.

"Gerçekten iyi gidiyorsun, biliyorsun değil mi?" dedi Don Bella'nın karnını hafifçe okşayarak.

"Teşekkürler," dedi Bella esnememeye çalışırken. "Üzgünüm, çoğunlukla yorgun oluyorum."

Don, "Sorun değil," dedi, duraksadı ve ekledi: "Bahçeli bir ev mi alacağız?"

"Umuyorum."

"Bebeğimiz bir örtünün üstünde oynarken gazetemi bahçede okuma fikri hoşuma gidiyor."

"Çimleri biçmek zorunda kalacaksın," diye uyardı Don'ı Bella gülümseyerek.

"Sorun değil, biçerim. Yaşım ilerledikçe evcimen bir erkek olduğumu hissediyorum."

"Gerçekten tapılasısın, biliyor musun," dedi Bella Don'ın yüzünü okşayarak, ardından gözlerinin içine bakarak ekledi: "Sakın bizi bırakıp başka birini bulma!" Kulağa şaka gibi gelse de derinlerde bir yakarma saklıydı.

"Saçmalama, sen benim bir tanemsin!"

13

Bella haftalar sonra Merris'deki küçük ofisinde otururken ellerinin titrediğini hissetti. Bu, ara raporu ve bulgularını özetlemek için yönetimle yapacağı ilk toplantıydı.

Kötü haberleri vardı... Muhtemelen onların umduğundan çok daha kötü haberleri. Ama yine de kendisine güveneceklerini umuyordu; sadece doğru olduğundan ve kötüye giden durumu hızlı bir şekilde düzeltebileceğinden emin olmaları gerekiyordu.

Bella bu sabah itinayla kendisini azami ölçüde otoriter ve ağırbaşlı gösterebilecek kıyafetler seçmeye karar verdi. Fakat bu, karnının tam ortasından çıkan komik şişkinlikle oldukça zor oluyordu. Yirmi sekiz yaşından çok daha büyük göstermesini umarak üzerine oturan siyah kloş bir etek giydi. Elmas küpelerini ve altın kolyesini taktı. Ağır bir makyaj yaparak saçlarını kafasının tam üstünden topladı.

Görseller, raporlar ve yapacağı konuşmalar zihninden tekrar tekrar yeniden geçiyordu. Giriş konuşmasını bir kez daha gözden geçirdi.

Yalnızca gerginsin, diye söylendi kendi kendine ve suçlu bir şekilde günün ikinci sigarasını söndürdü.

Saatine baktığında dokuza sekiz dakika kaldığını gördü. Başlama vakti gelmişti. Dosyasını ve kâğıtlarını toplayıp ofisinden çıktı.

Herkes konferans masasının etrafına yerleştiğinde, Merris giriş formalitelerini geçti, sonra Bella ayağa kalktı ve tüm bakışlar ona çevrildi.

"Baylar," diye söze başladı Bella, önce maddi kaynakların önemsiz bir artış kaydettiğini dile getirdi, ardından da yeni işin neredeyse köreldiğine değindi.

Kollar kavuşuyor, ağızlar ince birer çizgi halini alıyor ve Bella sinir bozucu iç çekiş seslerini duyabiliyordu.

Devam ediyordu... Cesurca, kendinden emin, kesin bir ses tonuyla. Neden netleşen herhangi bir planınız yok? Yeni düzenlemeleri görüşmek ya da... Mahkeme için hazırlanmak için, diye sordu.

Merris dışında diğer herkes öfkeli ve biraz şok olmuş görünüyordu.

Pekâlâ baskın yapmanın ve onları neşelendirmenin zamanı geldi! Bella kendi çözümlerini sıralamaya başladı: Yeni finansal ürünler, yeni pazarlama başlangıçları, online servisler...

"Hepinizle özel olarak konuştum ve her birinizden birçok harika fikir duydum. Merris Grup'u düzlüğe çıkarmak çok uzun sürmeyecek," dedi yüreklendirici bir şekilde.

Bu başlı başına bir yalan olsa da Bella bunu deneyebilir ve bu fikirden hoşlanabilirdi.

"Fakat hepinizin bunun nasıl finanse edileceğini merak ettiğini biliyorum." Birçoğu kuvvetli bir şekilde başını sallıyordu.

"Pekâlâ..." Bir numaralı tavsiyesinin tutulmayacağını biliyordu yine de onlarla paylaştı. "Bence Merris Grup bir ortak ya da ana şirket ile işbirliği yapmalı." Bir başka deyişle birleşme veya birini satın almaya ikna etme.

Herkes keyifsiz bir şekilde homurdanmaya başlamıştı.

Bella diğer seçeneklere geçti, kafasını fazla kaldırmıyordu çünkü karşılaşacağı korku dolu yüzler olduğunu biliyordu. Yeniden notlarına baktı. Bitirdiğinde, yerine oturdu ve Merris'le göz göze geldi.

"Çok teşekkür ederim, Bayan Browning," dedi Merris tümüyle nötr ses tonuyla, ardından, "Sorusu olan var mı?" diye ekledi. Hayret verici bir şekilde kimse tek kelime etmedi. "Pekâlâ... Bunu kendi aramızda tartışırsak çok iyi olacak ve Bayan Browning... Herhangi bir bilgiye ihtiyacımız olursa sizi tekrar çağırırız."

Bella, "Tamam," diyerek ayağa kalktı. Kâğıtlarını topladı ve kendini yara almamış gibi hissetmeye çalıştı. Ne bekliyordu ki? Çılgınca bir alkış mı? Sessizleşen odadan hızla çıktı ve beklemek üzere ofisine geçti.

Bu korkunçtu. "Teşekkür ederiz, fakat sizin yardımlarınıza daha fazla ihtiyaç duymuyoruz," da diyebilirlerdi ya da "Merris Grup yöneticileri oldukça sıkı ve nahoş, zor bir karar alacak." Bella kendinden nefret ederek bir sigara daha yaktı, bir fincan kahve içti ve bekledi.

Sonunda telefon çaldı.

"Merhaba, Bayan Browning?" Arayan Merris'in sekreteriydi.

"Evet," dedi Bella, kalbinin hızlıca çarptığını hissederek.

"Raporunuzu tartışmak üzere konferans salonuna bekleniyorsunuz."

"Teşekkürler, birazdan orada olacağım."

Tamam... Aman Tanrım! Bu onu kovacakları anlamına gelmiyordu. Yöneticiler hâlâ şoktaydı ve Bella onların hâlâ kendisine gerçekten inandıklarından emin değildi, fakat en azından onu biraz daha dinlemeyi arzuluyorlardı.

Bunu takip eden, moralini yükselten şeylerden biri de emlak acentesinden aldığı heyecan verici telefon çağrısıy-

dı: Kendisine yeni bir daire bulduğunu gösteren telefon çağrısı.

Bunun yanında bir de mesaj gelmişti Declan'dan: "Bella, seni lanet olası işe yaramaz inek... Bir aydır kontrole gelmiyorsun. Kıçını kaldır ve haftaya burada ol yoksa başına çok büyük bir bela alacaksın."

Cumartesi sabahı Bella Don'la birlikte eve bakmaya gidecekti. Don'ın Jeep'ine binerken içerisini incelemeye başladı. Tam anlamıyla tiksindiriciydi! Arka koltuk gazetelerle, boş kahve bardaklarıyla ve sandviç paketleriyle doluydu. Ön tarafta birbirine dolanmış bilgisayar kabloları, telefon şarj aletleri vardı. Kül tablası ise dolup taşmış, küller yere ve koltuklara saçılmıştı.

"Lanet olsun," dedi Bella. "Arabada mı içtiniz?"

"Ne olduğunu anlatacağım, benzin istasyonundan geçerken temiz hale getiririm," dedi Don.

"Çöp konteynırından geçerken demek istedin sanırım."

"Hadi ama, gel hadi, yaygarayı bırak, en azından ayaklarını uzatıp manzaranın tadını çıkarabilirsin."

"Ben kendi arabamda son derece rahatım," dedi Bella arabaya binerken, giydiği temiz deri hamile kıyafetine minnettar olarak.

İlk kırmızı ışığa kadar yol boyunca sustular. Don arabayı hızlı sürmeyi seviyordu –ki bu Londra'da biraz karşı çıkılan bir şeydi. Hele bir de otobanda gidiyorsa kesinlikle kendini kaptırırdı.

İstasyonda Jeep'i temizlettirdikten sonra kuzey Londra'ya ve pek de çekici olmayan evimiz diyebilecekleri kente doğru yol aldılar, biraz geç kalmışlardı.

Bella camdan dışarı bakıyordu. Kebapçılar, çamaşırhaneler ve karanlık kule bloklarıyla dolu sokağın her köşesi küçük gruplar halinde yeniyetme gençlerle bezenmişti.

Victorya tarzını yansıtan, eski püskü, sevimsiz evler dikkat çekiyordu.

Bella Don'a bakarak, "Burası olamaz?" dedi.

"Bence de..."

Gri ve kirli görünen evlerin olduğu uzun bir sokağa girdiler. Sokağın sonundan sola döndüler ve muhit birdenbire değişime uğradı. Buradaki evlerin yeni boyanmış pencereleri, zarif tahta panjurları ve parlak renkli kapıları vardı. Tuğlalar süslenip püslenmiş, parmaklıklar onarılmıştı. Bahçelerde canlı çiçeklikler bile vardı.

Bella arabalara göz attı: Bir dizi yeni Scenic, Espace ve Golf. Pekâlâ, bu biraz daha umut vericiydi.

Yolun sonuna doğru dikkat çeken kocaman bir "SATILIK" levhası gördüler.

"Şurası olmalı," dedi Don.

Jeep'i evin önüne park edilmiş olan bir aracın hemen yanına çektiler.

"Merhaba, siz Browningler olmalısınız." Şık giyinmiş genç bir adam elini uzatmış onlara doğru geliyordu.

"Bella Browning," dedi Bella adamın elini sıkarken. "Ve bu da kocam Don McCartney."

"Merhaba, ismim Stephen Rennie... Size etrafı göstereyim."

Basamaklardan çıkarken Bella kocaman pencereleri olan cilalı, şarap renkli kapıyı fark etti.

"Merak ediyorsanız evin sahipleri şu an şehir dışında," dedi Stephen turuncu renkli capcanlı bir koridora girerken.

Sol tarafta geniş pencereleri olan büyükçe bir salon vardı. Duvarlar koyu yeşile boyanmıştı ve kanepeler üzerlerindeki renkli kilimlere rağmen oldukça demode görünüyordu.

Bunun yanında odanın çok sevimli eski ahşap bir zemini vardı. Her şey düzenlice toplanmış ve ileride kullanıl-

mak üzere bir kenara koyulmuş olsa da çocuk döküntüleri belli oluyordu: Köşede oyuncaklarla tıka basa dolu büyük kutular, kahve masasında sayfaları kıvrılmış kitap yığınları, televizyonun yanındaki raflarda istiflenmiş Disney videoları...

Odanın arka taraflarındaki pencere küçük bitkilerin ve sarmaşıkların kapladığı duvarla rüzgârda hareket eden parlak salıncağın olduğu bahçeye bakıyordu.

Kitap rafları odanın arka tarafına yerleştirilmişti ve Bella bir bakışta yemek, bahçe ve çocuk kitaplarını fark etmişti. Açık şöminenin yanında rahat bir koltuk vardı.

"Şömine kullanılabilir durumda," dedi Stephen, Bella'nın gözünü şömineye diktiğini görünce.

Bella heyecan ve hüznün tuhaf karışımını hissediyordu üzerinde... Çok geçmeden önemli soruların her çeşidini sorarken buldu kendisini. Merkezi ısıtma sistemi kaç yıllık? Pencerelerin tadilata ihtiyacı var mı?

Bella sadece evi beğenmedi, bunun yanında evin sunduğu yaşam tarzını da sevdi. Sıcak bir aile evi görünümündeydi.

Oh, dizginleri ele geçir, dedi kendi kendine. Tüm bu tepkiler damarlarında akan evcimen hormonlar yüzünden olmalı.

Mavi halıyla kaplı merdivenlerden çıktılar. Parlak pembe renkli ebeveyn odasında ahşap kaplama bir yatak ve bir dolap vardı. Beyaz renkli gardırobun içinden elbiseler taşıyordu. Gülümseyen iki şirin sarışın çocuğun çerçevelenmiş ve çerçevelenmemiş fotoğrafları tüm odaya dağıtılmış durumdaydı.

Bella ve Don etrafa bakınırken Stephen uzun süreli sessizliği bozmak adına, "Bunlar da ev sahipleri eğer merak ediyorsanız," dedi. "Taşraya taşınıyorlar... Cumbria sanırım."

"Hmm..." dedi Bella.

"Odanın ebatları iyi," dedi Don, herhangi bir tartışmaya girmemek için.

Bella diğer odaya yöneldi. Bu biraz daha küçük ve ranzalı bir odaydı, belli ki çocuk odasıydı. İki duvar açık mavi, diğer iki duvar ise sarıydı. Sarı renkli çekmeceli dolap ve elbise dolabının üzeri mavi çizgiliydi. Raflar oyuncaklar, kamyonlar, Lego, kitaplar ve oyunlarla doluydu.

Bella kendini oldukça garip hissediyordu. Burada durmuş başka insanların hayatlarını incelerken pişmanlık ve arzunun tuhaf karışım kafasını karıştırıyordu. Bunun gibi sıcak ve renkli bir evde büyümeyi dilerdi... Aynı şekilde Don'ın da bunun gibi mutlu, sıcacık bir aile hayatının olmasını isterdi.

Aynı katta bulunan banyonun sıkışık bir şekilde lavabo, tuvalet ve duşu vardı. Mavi yer halısı eski püsküydü. Duvarda siyahlı beyazlı çiniler vardı.

Oldukça sade olan üçüncü odaya baktıktan sonra dar, gıcırdayan merdivenlerden çatı katına çıktılar. "Ah-ha, işte çalışma odası..." dedi Don.

Güneş sarısı üçgen oda... Kitaplar, fotoğraflar, dosyalar, kağıtlar, her türlü süs eşyaları, kırık bir çocuk arabası ve kahverengi kartondan kutularla doluydu. Üzerinde iki adet son teknoloji ürünü bilgisayar bulunan uzun bir de masa vardı.

Oda karmakarışık olmasına rağmen büyüleyiciydi.

"Ev sahipleri ne iş yapıyorlar?" diye sordu Bella.

"Pek emin değilim," diye cevapladı Stephen. "Yaratıcı bir şeyler... Grafik dizayn, medya ya da buna benzer bir şey. Şimdi... Mutfak ve bahçeyi görelim..."

Zemin kattaki mutfak Bella'nın hayal ettiği gibiydi –antik görünümlü turuncu duvarlar, ahşap bir yemek masası, pencerenin altında bitkiler. Şehirde bulunan tipik bir kırsal bölge mutfağıydı. Bahçeye açılan ikili kapının yanındaki duvarın önünde sıralanmış dört çift lastik çizme vardı.

"Ve bahçe..." Stephen kapıyı açtı ve dikkat çekmeyen dağınık çalı ve küçük bitki saçakları ortaya çıktı. Salıncak soğuk rüzgârda sallanıyordu.

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Herkes birbirine bakıyordu.

"Tekrar görmek istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu Stephen.

"Oturma odasına bir kez daha bakalım," dedi Bella.

Don ve Bella oturma odasında uzun adımlarla ilerleyip pencereden dışarı baktılar. Araba park yeri sokağın sonunda dört ev ilerideydi.

Bella kanepelerden birine oturup odanın bir başka açısı daha fazlasını gösterebilir diye umdu.

"Bunu konuşur ve sizi ararız," dedi Stephen'a evin önündeki basamaklardan inerken. Vedalaştılar ve Jeep'e binip yola koyuldular.

Bella, "Pekâlâ..." diyerek Don'a döndü. "Ne düşünüyorsun?"

"İlk benim mi konuşmamı istiyorsun?"

"Evet, kesinlikle."

"Tamam, pekâlâ, gerçekten beğendiğimi bilmeni isterim."

"Don! Tüm bu yer yeniden sıva, yeni duvar kağıtları, boyama gerektiriyor; elektrik tesisatı tehlikeli görünüyor, banyonun değişmesi lazım ve muhtemelen yüzlerce buna benzer sorun..." Don'a bakmak için duraksadı. "Fakat evet... Bu eve bayıldım. Hadi alalım!"

Don bunun üzerine kahkahalara boğuldu.

"Acele etmemiz gerektiğini düşünmüyorsan, başka yerlere de bakmalıyız?" dedi Bella.

"Pekâlâ... Bu, birlikte atladığımız ilk şey olmayacak, değil mi? Ve hatta şimdiye kadar en iyisi."

İkisi de birbirlerine gülümsedi.

"Ne kadar?" diye sordu Don.

Bella cevapladı ve Don, "Oh, lanet olsun!" dedi, fakat nazikçe.

"Onun yerine bir tane Fransız şatosu almak istemediğinden emin misin?" diye ekledi Don.

"Hmmm... Ev ile iş arası ulaşım biraz canımızı sıkabilir."

"Evet, biraz..."

"İki sokak ötede bir metro istasyonu var ama, biliyorsun."

"Tamam, karar verilmiştir o halde. Stephen'a telefon et."

Bella da öyle yaptı ve öğleden sonra teklifleri kabul edildi. Avukat ve vergi müfettişi ile kontağa geçildi, dekoratörlerle konuşuldu... Gelecek ayın sonunda yeni evlerine taşınacaklardı.

Bella banka hesaplarının tüm bu masrafları karşılayacağını umuyordu sadece.

14

Bella'nın telefonuna gelen mesajda tam olarak şöyle yazıyordu: "Eğer ŞİMDİ bana gelip, beni görmezsen daha doğmadan bebeğin sosyal hizmetlere kaydedilecek!" Bu mesaj biraz sarsmıştı onu.

Declan'ın numarasını tuşladı ve bir sonraki muayene için randevu aldı, sonra ona sade bir mesaj bıraktı: "Özür dilerim, sevgilerle Bella."

İki gün sonra Declan'ın küçük ofisine gitti.

"Merhaba yabancı," dedi Declan dostça sırıtarak.

"Merhaba... Ben burada otururken ve sen benim kan basıncımı ölçerken birileri yüzlerce pound değerinde zaman kaybediyor." Bella bir hayli stresliydi.

"Sakinleş, olur mu. İlk olarak küçük bir sohbet edelim."

Bella en son görüştükleri zamandan itibaren neler yaptığını anlattı ve kendini çok daha iyi hissettiğini söyledi. İçki ve sigara kontrol altındaydı.

Declan Bella'ya bir yığın kitap ve broşür verdi. Bella'nın homurdanarak elindekilere göz attığını fark edince de, "Doğumdan önce kaç santim genişlemen gerekir, biliyor musun?" diye sordu.

Bella'nın Declan'ın ne konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Anlıyorum," dedi Declan. "Senin kadar zeki biri bilgilendirilmeye ihtiyaç duyuyor... Doğumhanede herkese küfür etmeye ve öfkelenmeye, avukatınla konuşmayı talep etmeye başlama."

Declan güldü, sonra testleri bitirdi. Kan basıncı normal, idrar normal. Stetoskop ile Bella'nın bebeğin gürültülü kalp atışlarını dinlemesine izin verdi.

"Şu ana kadar hiç basurun oldu mu?" diye sordu Declan.

Bella kaşını kaldırdı.

"Biliyorsun... Poponda acıya neden olan, kabızlıkla sonuçlanan kaşıntılar olabilir."

"Tamam, tamam, kabızım ve basurlarım var. Bunu daha önce kimseye söylememiştim."

"Basur hakkında kimsenin sana bir şey anlatmaması hamileliğin belasıdır. Herkesin vardır, fakat kimse bahsetmez ve doğum anına dek bekler... Bundan bahsettiğin için şanslısın."

"Harika."

"Lifli gıdalar tüketmeli, bol bol su içmeli ve düzenli egzersiz yapmalısın."

"Aman Tanrım, kullanabileceğim bir krem yok mu?"

"Bu kadar zor olmak zorunda mısın!" Declan neredeyse bağırıyordu, fakat gülerek. "Evet, fakat diğer şeyleri de yapman gerekiyor. Şimdi, doğum ve hastane hakkında konuşmadık."

"Pekâlâ, ben de sana bundan bahsedecektim."

"Aha..."

"Doğumu özel bir hastanede yapmaya karar verdim. Haftaya bu sokağın aşağısında lüks bir yerde randevum var."

"Oh." Declan gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

"Üzgünüm," dedi Bella. "Seni gerçekten seviyorum, Declan... Ama tetkike geldiğim zaman hastanenin durumuna inanamadım! Kirli, harap ve karmaşık."

"Doğum bölgesi biraz daha iyi," dedi Declan.

"Hadi ama yapma," diye yanıtladı Bella. "Eğer kız kardeşin doğum yapıyor olsaydı ve konu para olmasaydı onu iyi bir yere gönderirdin."

"Hayır, bu tamamen benim derin toplumsal prensiplerime ters olurdu. Fakat... Pekâlâ..." Derin bir iç çekti. "Eğer bana kentteki tüm hastanelerin lüks bir hastaneyle aynı imkânlara sahip olmaları gerektiğini soruyorsan? Evet derdim."

"Teşekkürler."

"Pekâlâ... Umarım gerçekten her şey çok iyi gider ve sevimli bir bebeğin olur. Tüm numaralarım sende var. Yardıma ihtiyacın olursa veya fikrini değiştirirsen, bir telefon et ve randevu al."

"Teşekkürler, gerçekten çok teşekkürler."

Vedalaştılar ve Bella dışarı çıktı, Declan'ın fikrini değiştirmeye çalışmamasından ötürü rahatlamış olsa da artık onunla eskisi gibi ilgilenmeyeceğini bilmek onu biraz üzmüştü. O harika bir adamdı ve muhtemelen doğumhanede de oldukça başarılıydı.

Bella ertesi pazartesi, özel hastanedeki randevusuna gitmek için yine yarım gün izin almıştı. Hamile olduğunu herkesin bilmesinin bir güzel yanı da sonsuz izinler için bahaneler uydurmasına gerek kalmamasıydı.

Arabasına bindi –Merrisler'de baş belası bir park sorunu vardı- ve aynada kendine baktı. Teni şeftali rengindeydi, altı ay 'güzelleşmesiydi', fakat saçı tuhaflaşmıştı, bir nevi kurumuş tel tel olmuştu. Dudaklarına kırmızı bir ruj sürdü.

Hastane oldukça güzeldi, tipik bir otel görünümündeydi. Hareketli sarışın bir doğum uzmanı Bella'nın hamile-

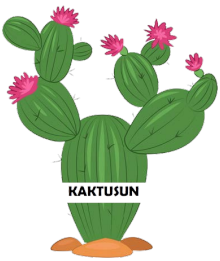
lik geçmişini inceledi. Kadın oldukça çalışkan birine benziyordu ancak basurun lafını bile etmemişti. Bir kez daha tetkik oldu. Bebeğini yeniden görmek ne kadar hoş olsa da Don'ın yanında olmamasından ötürü bunları tek başına yapıyor olması yüzünden kısa süreli bir kızgınlık hissetti.

"Başka bir hastanenin raporundan ziyade kendi raporlarımızı düzenlemeliyiz," dedi kadın. Bella o anda mevcut gülünç faturaya birkaç rakam daha eklemek istediklerinden şüphelendi.

Aynı zamanda bebeğini doğurtacak doktorla da görüştü. Kısa bir girişin ardından doktor epidural tavsiye etti. "Birçok kadın için ilk doğum, hayatlarında tecrübe ettikleri acıdan çok daha sancılı olur, oldukça sarsıcıdır."

Bu hiç de iç rahatlatıcı değildi!

Bella arabasına geri döndü ve işine gitmek üzere yola koyuldu. Biraz yiyecek için el çantasının altını üstüne getirdi. Hmmm... Bir paket kaju, kuru erik, iki tahıllı bar ve büyük bir şişe su öğle yemeğini oluşturuyordu. Hergün düzenli olarak yemeye çalıştığı kuru erikler oldukça lezzetliydi, ancak basuruna hiçbir etkisi olmamıştı.

15

Chris iki kez dışarı çıkmayı teklif etmiş, Bella ikisinde de uygun bir zaman yaratamamıştı. Sonunda bu akşam için saat altıda sözleştiler. Bella taksiyle şehrin merkezine, Chris'in seçtiği zarif adrese gitti.

Garson Bella'yı, Chris'in çoktan yerini alıp bir yığın dokümanı incelediği masaya kadar götürdü.

"Bella!" Chris onu görür görmez ayağa fırladı ve Bella'nın yanaklarına birer öpücük kondurdu. "Bir şeyler içer misin?" diye sordu Bella'ya garson siparişleri almak için beklediği sırada.

"Bir kadeh Chablis alacağım, hepsi bu kadar," dedi Bella çantasından sigara paketini çıkarırken. Sigarasını yaktı, derin bir nefes çekti ve sandalyesine yaslandı.

"Hâlâ içiyorsun yani?" dedi Chris.

"Tanrım, lütfen yapma," dedi Bella. "Bugünkü ilk sigaram. Şu andan itibaren sadece tuvalette kapıyı kilitleyip içeceğim."

"Pardon. Hamile olduğuna hâlâ inanamıyorum. Demek istediğim… Birmingham'dayken hamileydin?" Kaşlarını kaldırdı ve Bella'ya meraklı bir şekilde gülümsedi.

"Elbette, unuttum, hamile kadınlar seks yapamaz," diye çıkıştı Bella. "Kendini serbest sanıyorsun, onunla bununla birlikte oluyorsun ama hamile olamaz öyle mi!"

"Hmmm... Özür dilerim," dedi Chris. "Galiba haklısın."

"Sadece bastırılmışsın, Chris." Ona gülüyordu. "Pek iyi tanımadığın çekici kadınları beceriyorsun sadece. Biraz çeşitliliğe ihtiyacın var."

"Ne tavsiye edersin?" diye sordu Chris.

Oh Tanrım... Chris fazlasıyla çekici görünüyordu ve bu noktada fazlasıyla tehlikeliydi.

"Pekâlâ, belki de tanıdığın evli, karnı burnunda hamile bir kadın iyi bir başlangıç olabilir senin için, fakat... Hey, sana böyle bir şey teklif etmiyorum. Hemen hemen içkiyi ve sigarayı bıraktım, şimdi sadakatsizlik zamanı değil." Bir süre Chris'in bakışlarını süzdü ve menüye baktı.

"İş nasıl?" diye sordu Chris.

"Yeni yeni toparlamaya çalışıyoruz," diye yanıtladı Bella. "Merris, gizlice bir birleşme sözleşmesinin hazırlanacağını anlattı bana, böylelikle yapılması gerekenleri yapmak için gereken para bulunmuş olacak ve işleri yeni bir yöneticiye devredip bir arka koltuğa geçecek. Zaman gerekiyor..."

"Kulağa hoş geliyor."

"Evet." Sigarasından bir nefes daha aldı. "Ne olursa olsun keyif almak gerek, sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Chris.

"İşi henüz bırakmıyorum, biliyorsun, bebek için."

"Sanırım oldukça açıklığa kavuşturdun. Fakat ileride çok fazla zaman ayıramayabilirsin."

"Bunun hakkında düşündüm. Etrafta olduğum zamanlarda kendimi daha iyi hissedeceğim. Değerimi yükseltmelisin, bu sayede insanların bana günde on saat ödeme yapmaya gücü yetmeyecek." Bella'nın maaş kesintisine ya da doğumdan sonra yarı zamanlı çalışmasına hiçbir şekilde

imkân yoktu: Bella bu mesajı sesli ve anlaşılır bir biçimde ortaya koymuştu.

"Hmmm... Enteresan bir düşünce."

Bella sinirlendi: "Hadi ama yapma Chris, Merris'in işi bittiğinde esas ortak olmayı hak etmediğimi düşündüğünü söyleme bana!"

"Sanırım hak ediyorsun. Oldukça başarılısın, fakat..." Duraksadı.

"Fakat? Susan aynı fikirde değil?"

Sessizlik oldu. Bella çizgiyi aşıp aşmadığını merak ediyordu. Chris ve Susan ortaklardı sonuçta.

"Susan sana çok kızgın," dedi Chris. "Hem de nedensizce kızgın. Fakat patron o... Sadece beklemelisin ve ona sakinleşmesi için biraz zaman tanımalısın. Aynı şekilde doğum izninden dönmeyi de beklemelisin ve ona her zamanki gibi iyi olduğunu kanıtlamalısın."

Bella sinirli bir nutuk çekmek üzereydi ki aniden bunun iyi bir politika olmadığına karar verdi. "Hadi başlayalım, açlıktan ölmek üzereyim." Menüyü kaldırdı ve iş faslını açılmamak üzere kapadı.

Bella iki hafta sonra kontrol için hastaneye giderken oldukça gergindi. Bebek üç ay içinde doğabilirdi. Bu, keyfi değil karşılaşılması olası bir durumdu. Ev satışı hâlâ gerçekleşmemişti. Merris'le anlaşmaya zamanında varabilecek miydi? Hamilelik kitaplarına ve doğum rehberine elini bile sürmemişti. Herhangi bir bebek eşyası almamıştı ve isim... Bebeğin ismini ne koyacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Her şeyle uğraşmaktan, insanlara doğumdan sonra işe geri döneceğini açıklamaya çalışmaktan ötürü kendini son derece yorgun hissediyordu. Bu durum onu değiştirmemeliydi ama her şeyi zihninde geri plana atıyordu!

Arabasını hastanenin park alanına çekerken elini karnı-

na koydu. Bebek sürekli yer değiştiriyor, kendi etrafında fırıl fırıl dönerken Bella tekmeleri, dürtmeleri hissedebiliyordu.

Hastaneye girdikten sonra resepsiyona yöneldi ve görevli onu muayene odasına yönlendirdi. Bella resepsiyon masasından muayene odasına doğru ilerlerken yanından uzun sarı saçlı, üzerinde krem renkli pahalı bir takım olan bir kadın geçti. Bella kadını sanki bir yerlerden tanıyordu. Kadın muayene odasına girince Bella çantasından bazı raporları çıkarıp onları okumaya başladı. Otuz beş dakika geçtikten sonra hâlâ bekletiliyor olmasından ötürü sinirlenmişti. O tarafa doğru birilerinin geldiğini duydu, ardından fısıldaşmaları işitti.

"Bu gerçekten o mu? *EastEnders*★'dan?" dedi bir ses.

"Evet, çok hoş sence de öyle değil mi?" diye geldi cevap.

"Kesinlikle... Biraz erken geldi ama..."

"Evet, fakat bir an önce gereğini yerine getirdik." Ses gittikçe azaldı, fakat Bella hâlâ duyabiliyordu: "Diğer kadın biraz daha beklemek durumunda..."

Kadınların kendisi hakkında konuştuğunu anlaması çok kısa sürdü, Bella o an kanın beynine sıçradığını hissetti. Kâğıtları çantasına sokuşturdu ve alelacele fısıldaşan kadınların yanına gitti.

Kapının eşiğinde duran kadın döndü ve şaşkınlıkla Bella'ya baktı.

Bella sert bir ifadeyle, "Pekâlâ, bugün epey bekledim, çok teşekkür ederim," dedi. "Doğumumun Hello Dergisi'nde yayınlanmayacak olması gerçekten çok üzücü! Bununla ilgilenecek kadar profesyonel olduğunuzu düşünüyordum. Fakat görünen o ki değilmişsiniz!"

★ Eastenders: İngiltere'de popüler olan ve birçok televizyon ödülü kazanmış pembe dizi.

Bella geri dönmemek üzere buradan çıkıp gitme fikrini değiştirebilirdi... En azından hemşire özür dileseydi ya da bunun gibi bir şey! Fakat kadın tamamıyla orada suskun kalmayı tercih etmişti. Bu yüzden Bella topukları üzerinde döndü ve her adımı kulaklarında çınlayarak koridorda yürümeye başladı.

Resepsiyondaki görevliye kısaca, "Bugünkü muameleye göre iyi ağırlandım, hastane ile olan randevularımı iptal ediyorum. Ödenmemiş faturalarımı adresime yollayabilir misiniz? Teşekkür ederim," dedi.

Arabasına geri döndü, gözyaşlarını tutamaması gerçekten şaşırtıcıydı!

Şimdi ne yapacaktı? Ulusal Sağlık Servisi'nden vazgeçmişti ve şimdi özel hastaneden de vazgeçiyordu. Ne yapıyordu böyle? Altı aylık hamileydi ve kontrolünü yaptırmamıştı.

Kafasını arkada tutmaya çalışıyordu, bu sayede gözyaşları makyajını bozamayacaktı... Fakat bu bile faydasızdı. Elini yüzüne koydu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Arabada bir yerlerde kâğıt peçete olduğunu biliyordu, sonrasında temizleme operasyonu için kullanabilirdi.

Dakikalarca ağladıktan sonra Don'ı aramaya karar verdi. Don bir geceliğine şehir dışındaydı.

Numarayı tuşladı ve telefon birkaç kez çaldıktan sonra açıldı. "Merhaba."

"Don, Don? Merhaba, benim Bella."

"Selam, Bella." Sesi iyi geliyordu, bu Bella'nın yeniden ağlamasına sebep oldu.

"Az önce hastaneden çıktım ve bir daha oraya geri dönmeyeceğim! Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne?"

Bella Don'a her şeyi açıkladıktan sonra, Don, birkaç saat sonra müsait olduğunda onu otelden geri arayacağını söyledi. Bella en iyisinin bu olduğunu biliyordu ama yine

de fazlasıyla üzülmüştü bu duruma. Tanrım, kendini neden bu kadar zavallı hissediyordu? Hormonlar olmalı.

Tania'nın numarasını tuşladı.

"Tania, benim Bella."

"Selam tatlım, nasılsın?"

"Pek iyi değilim. Öğle yemeği için işten kaytarabilir misin? Kimse yokluğumda beni işten aramayacaktır... Hepsi nasıl iflastan kurtulacağını bulmakla meşgul!" Burnunu çekti.

"Antonio'nun yerinde? Saat birde?" dedi Tania durumun aciliyetini hissederek.

"Seni seviyorum," diye yanıtladı Bella.

"Ben de seni seviyorum."

Bella telefonu kapattı ve dikiz aynasında yüzüne baktı. Beklediğinden çok daha kötü görünüyordu. Burnu kıpkırmızı olmuştu, gözlerinin altı mosmordu, maskarası akmış, fondöteni dağılmıştı. Peçeteyi ve makyaj çantasını aradı, bulduktan sonra makyajını düzeltmeye başladı.

Tania ile öğle yemeği oldukça keyif vericiydi. Bella konforlu bir İtalyan restoranında kendisini 'alkolle kuvvetlendirmek' için kırmızı şarabını yudumluyordu. Kendisine iki adet sigara içme izni verdi. Konuşarak yatışmaya çalışıyordu.

Tania'nın sabahı ise oldukça iyi geçmişti. Haftalar sonra yüklü bir ödeme almış ve Greg bunu kutlamak için Venice'e rezervasyon yaptırmıştı.

"Sanırım büyük teklifin çok yakınındasın!" diye kıkırdadı Bella.

"Tanrım! Neden bunu ona sormuyorsun?"

"Soramam." Bella sigarasından bir nefes aldı ve şu cümlelerle Tania'ya karşılık verdi: "Herkes kendi kaderinden sorumludur..."

Bunun üzerine ikisi birden kahkahalara boğuldular.

"Peki... Kendini nasıl hissediyorsun, bu koca karına,

önünde bu şekilde oturan koca bir bebeğe sahipken?" diye sordu Tania. "Bu arada hâlâ inanılmaz derecede ince görünüyorsun, seni inek. Sevimli koca memelerin ve çekici bir karnın var ve diğer her şey aynı. Tanrı aşkına, popon bile hâlâ sıkı görünüyor. İğrenç, buna izin verilmemeli."

Bella yeniden bir kahkaha attı.

Bella, "Kendimi yorgun, ağır, şişman ve gözü yaşlı hissediyorum," diye itiraf etti. "Saçım tel tel oldu ve gülünç duruyor... Çok geçmeden düz taban ayakkabılar giymeye başlamam gerekiyor çünkü omurgamın bu yükle eğilmeye başladığını hissediyorum..." Ellerini karnının üstünde kenetledi.

"Bebekle ilgili heyecanlanıyor musun?"

"Henüz buna pek fırsatım olmadı. İş, doğum izni, lanet olası hastane. Bebek bana kutlama yapmama sebep olmak yerine problem üstüne problem çıkarıyor," idi Bella'nın dürüst cevabı.

"Diğer insanların problemlerin bazılarıyla mücadele etmesine izin verecek misin Bella? Don ne durumda?" Açıkçası, "Sana yardımcı olmuyor mu?" demeye çalışıyordu.

"Hep dışarıda. Sanıyorum o da hâlâ şansı varken yapabileceğinin en iyisini yapmak istiyor. Bilemiyorum, eskisi gibi değiliz... Anlarsın."

"Seks? Böyle bir karınla?" diye sordu Tania makarnasını yerken.

"Çok nadir diyelim."

"Ah!" Tania Bella'ya yan gözle baktı ama konu kapanmış görünüyordu. "Çok güzel bir fikrim var," dedi aniden. "Neden bu hafta sonu ailemin evine gelmiyorsun?"

Bella şaşkın bir halde Tania'ya bakıyordu.

"Evet. İşten sonra biraz temiz hava alıp kendimizi şımartacağız. Annem seni görmeyi aşırı derecede istiyor, üstelik bir de hamilesin... Senin benim de aklımı çelmeni deli gibi arzuluyor. Her neyse... Hastaneler, doğum uz-

manları ve diğer şeyler hakkında her şeyi biliyor... Ne yapman gerektiğin konusunda sana yardımcı olacaktır."

Bella bu teklifi kabul etti ve bazılarının kendisi ile birkaç gün ilgilenmesinin güzel olacağına karar verdi.

Akşam dokuz olmuş ve Don hâlâ aramamıştı. Bella ona cep telefonundan defalarca ulaşmayı denedi ama her seferinde telesekretere yönlendi. Endişelenmemeye çalışıyordu... Yapabileceği başka bir şey yoktu.

Yatağına gitti, yarım saat sonra gürültülü bir mekândan gelen telefonla uyandı.

"Uykuya dalmıştım," dedi Bella.

"Özür dilerim," dedi Don. "Saat daha on."

"Hmmm... Pekâlâ..."

"Özür dilerim, Bella. Endişelenme, her şey yoluna girecek."

"Senin için bunu söylemek kolay... Altı aylık şişkinliği sen taşımıyorsun ve tüm bu lanet şeylerin nasıl olacağını dahi merak etmiyorsun." Kızmıştı!

"Bak, uyumana devam et, sabah olduğunda inan bana kendini çok daha iyi hissedeceksin. İyi geceler tatlım."

"Hoşça kal," dedi Bella ve telefonu gürültülü bir şekilde kapattı.

16

Tania'nın ailesinin evinin ne kadar gösterişli olduğunu unutmuştu Bella. Şehrin kalbinde, kendi ormanlık alanının içinde büyük bir kır eviydi.

Vardıklarında akşam olmuş, uçsuz bucaksız ışık saçan pencereler onları karşılamıştı.

Tania'nın annesi, Valerie onları kapıda karşıladı, samimi bir şekilde onları öpüp kucakladı. Ronald ise olağanca geniş oturma odasındaydı, cin tonik içiyordu. Bella'ya merhaba öpücüğü verdi ve yanına oturması için ısrar etti, çünkü ondan şehir dedikodularını duymak istiyordu. Aynı zamanda Ronald Bella'yı işinde bir numaraya yerleşmesi için teşvik eden tek kişiydi.

"Bütün akşam Bella'yla konuşmana izin verilmiyor, *chérie*★. Hamileliğin hakkında her şeyi duymak istiyorum Bella," diye uyardı Valerie kapıda.

"Pekâlâ, ne içiyorsunuz kızlar? Maden suyu, vişne suyu, elma suyu ve hafif içeceklerin tüm çeşitleri mevcut..."

Bella ve Tania göz göze geldiler. Valerie saygın bir alternatif sağlık yazarıydı ve bu sizin doğuma son üç ayınız kalmışken evde içki ve sigarayla takılmamanızı sağlardı.

★ Chérie: Tatlım, hayatım. (Fr.)

"Vişne suyu, lütfen," dedi Bella.

"Twist ile birlikte cin ve vermut," dedi Tania.

"Ha ha," diye cevapladı Valerie. "Sen beyaz şarap alacaksın ve buna minnettar kalacaksın. Aslında vişne suyu da alabilirsin şehirde yaptığın tüm suistimaller için..."

Burada olmak güzeldi. Valerie bütün akşam Bella'nın üstüne titredi, Bella da büyük bir zevkle hastaneler hakkında onun anlattığı hikâyeleri dinledi.

"Pekâlâ, olası bir çözümüm var senin için," dedi Valerie Bella'nın daha hâlâ herhangi bir plan yapmadığını duyunca. "Evde doğum. Londra'da özgür ruhlu doğum uzmanlarının yürüttüğü gruptan bir kadınla daha yeni görüştüm. Doğum uzmanını hamileliğin süresince kiralıyorsun ve doğumda evine geliyor."

Bella buna şaşırmıştı.

"Tanrım. Bu güvenli mi? Bu yasal mı?"

"Oh tatlım, git ve istatistiklere bak. Dur sana hemen bir kitap vereyim."

Valerie üzerinde doğum uzmanları ve telefon numaraları yazan bir kitapla geri geldi.

"Bunun hakkında düşünürsün... Şimdi bana yeni evin hakkında her şeyi anlat bakalım."

Bella da öyle yaptı ve Valerie çok geçmeden şaşkınlıkla sordu: "Holloway'de evler ne kadar, tatlım?" Sonrasında dekorasyonla uğraşan Tania ile uzun bir dekorasyon sohbetinin içine daldılar.

"Bu odayı seviyorum," dedi Bella. "Kilimler, antikalar, güzel kokulu bitkiler, tablolar ve ışıkta göze çarpan cilalanmış parıltılı şeyler..."

"Oh, oldukça sıkıcı," dedi Valerie. "Ahşaptan şık döşemeler, pahalı perdeler... Diğer her şey beyaz... Duvarlar, kanepeler ve sonra tüm bitkiler, tablolar, kümelenmiş tüm şeyler."

"Minimal değerlerde değil," dedi Tania. "Her boşluk

tıka basa doldurulmuş ve duvarlar tablolarla kaplanmış." Bella onların beyaz olduklarını bile fark etmemişti.

"Biz burada otuz yıldır yaşıyoruz, Tania," dedi Valerie.

"Benim minimal olacağımı ne düşündürdü sana?" diye sordu Bella Tania'ya.

"İlk olarak... Sen matematikçisin, matematikçiler her zaman analitik düşünürler. Ve ikinci olarak, hiç eşyan yok. Ciddi bir alışveriş yapmazsan evin Zen'e ait bir tapınak gibi olacak."

"Don'ın var. Sandıklarca eşyasını almamıştım yanıma taşınmadan önce."

"Evet, bir kanepe ve bir kitaplık vardı kalan, evine gelince görmüştüm," diye takıldı Tania.

"Pekâlâ, birkaç şey almayı planlıyorum," dedi Bella.

"Beni de yanında götürmelisin. Gelecek ay yalnız başına gidecek kadar sağlıklı olmayabilirsin. Sekizinci ayında duygularını tamamen yitirmiş olabilirsin."

"Hayır, olmam!"

"Söyle ona, anne." Tania bir çocuk gibi konuşmuştu.

"Pekâlâ, hakkında düşünülecek pek çok şey var," diye sakinleştirdi Valeri Bella'yı. "Ve bünyende bir o kadar östrojen ve oksitosin... Mental hesaplar öncelik listendekileri aşağılara çekebilir."

"Oh harika, endişelenecek bir şeyim yoktu sanki."

"Ne zaman işi bırakıyorsun?" diye sordu Valerie.

"Doğuma kadar çalışacağım, umarım, sonrasında da iki aylık izin alacağım."

"İlk bebek için bu yeterli bir süre değil," dedi Valerie net bir şekilde.

"Ağustos'ta beni bekleyen bir müşterim var ve patronum da şu anda pek anlayışlı biri değil," diye cevapladı Bella.

"Oh, kendini çok sıkıyorsun," diye ekledi Valerie. "Tıpkı Tania gibi. Belki de bir adım geri atmalısın ve bu uzun

dönemde bunu düşünmelisin. Fazladan birkaç ay fazla izin senin kariyerinde oldukça önemli bir fark yaratacak mı? Hiç sanmıyorum."

Valerie Bella'nın ne yapacağını bilmez yüz ifadesini görünce ileri gittiğini anladı.

"Bunun hakkında düşün Bella, lütfen." Bella'nın kolunu okşadı, ardından ayağa kalkıp, "Yemek hazır, hadi gidip yiyelim," dedi.

"Tanrım, Don, vurulabilirdin biliyorsun değil mi?" diye sordu Bella pazar akşamı Don'ın anlattığı maceraları dinledikten sonra.

"Evet! Bu olmamalıydı diye kendi kendime sinirlendim durdum... Hayat sigortamın ne kadar gülünç bir rakam ödediğini biliyorsun."

"Gerçekten mi? Sanırım bundan haberim olmalıydı," dedi Bella ona sataşarak.

"Tanrım! Konu şu, Bella, şu andaki vasiyetime göre her şey anneme kalıyor." Bir parça ekmekle tabağında kalan sosu sıyırdı.

"Bundan memnunum. Ben senin çocuğuna bakmak için yoksul kaldığımda Maddie'nin emekli olmasını istemiyorum."

"Yoksul kalman... İşte görmek istediğim bu. Sanırım yoksul kalmak demekle bir parça aşağılarda yer almayı kastediyorsun."

"Ha ha," diye cevapladı Bella bunun gerçek olmasını dileyerek. Son noktasına kadar mortgage'den yararlanacaklardı ve tüm birikimlerini dekorasyona harcayacaklardı.

"Hadi kanepede sarmaş dolaş olalım," dedi Don Bella yemeğini bitirince.

"Pekâlâ, tamam, ama ben üstte olacağım."

"Sarmaş dolaş olalım dedim... İleri gideceğimi düşünme," diye sataştı Don.

"Sen öyle san..." Bella sandalyesinden kalktı ve kanepeye varana dek Don'ı öptü. Don hemen kendini alta savurdu.

"Hayır, daha zamanı değil, sanırım bir kez daha denemelisin." Bella'yı kendine doğru çekti.

Bella hantal karnının üzerinden Don'ı öpmeye çalışırken oldukça rahatsızdı. "Hadi yatağa gidelim, burada rahat hareket edemiyorum."

Yatak odasına doğru gittiler. Don yatağın kenarına oturdu ve Bella'yı yakınına çekti. Uzun bir süre öpüştüler, sonrasında birbirlerini soymaya başladılar. Ne çok vahşi ne çok şefkatli...

Don'ın bakışları Bella'nın iç çamaşırlarına takıldı.

"Biliyorum," dedi Bella Don'ın şaşkın bakışlarını fark ederek. "Ama başka türlü rahat edemiyorum!"

"Hepsini çıkar, seni izlemek istiyorum."

Bella sutyenini çıkardı ve ağırlaşmış göğüsleri desteksizce aşağıya düştü. Meme uçları kocaman olmuş ve koyulaşmıştı. Karnı ise oldukça gergindi.

"Tanrım hareket etti," dedi Don endişeli bir ses tonuyla.

"Elbette." Bella bunu daha önce Don'a göstermediğine inanamıyordu. "Elini ver bana," dedi ve Don'ın elini karnının üzerine yerleştirdi. Sessizce biraz beklediler, sonrasında Don şaşkınlık içerisinde bir kıpırtı hissetti avcunun altında.

"Aman Tanrım, bu çok güçlü ve sadece orada, derinin tam altında."

"Evet," diye gülümsedi Bella.

"Bu hayret verici. Acı vermiyor mu sana?" Bella başını salladı. "Sorun değil, değil mi? Seks yapmak?" diye sordu Don.

"Pekâlâ, hadi deneyelim." Bella gülümsedi. Don üzerinde boxerı, çorabı, gömleği ve kravatıyla oturuyordu. Bella

eğildi ve Don'ın çoraplarını çıkardı, sonrasında erkekliğini kavrayarak onu öptü. Don'ın kucağına bacaklarını açarak oturmaya çalıştı ama karnı buna engel oluyordu.

"Uzan," diye fısıldadı Don.

Bella uzandı ve Don ona iyice yaklaşınca erkekliğini kavradı, onu derinlerine çekmesi fazla uzun sürmemişti.

"Oh Tanrım..." Bella'nın nefesi kesildi. Bu... Bu cidden nefes kesiciydi! "Boş yer kaldı mı bilmiyorum. Bu çok tuhaf..."

"Gelmemi ister misin?" diye sordu Don.

"Hayır, sadece yavaşça devam et, ani bir şey yapma."

Don çok dikkatli bir şekilde hareket etmeye devam ediyordu... Hoştu... Seks tadında değildi ama çok farklıydı!

17

Evi bir hafta önce teslim alacaklardı -küçük Londra mucizesi! Don'ın anahtarları alıp kendisini yeni evlerine doğru şehirde bir yolculuğa çıkardığını düşünemiyordu. Gergindi. Tanrım, bir mülk edinmek için resmen bir servet harcamışlardı.

Don sakin, hatta neredeyse heyecanlı görünüyordu.

Bella en göz alıcı hamile kıyafetlerini giymişti... Siyah deri pantolon, gri kürk yakalı yeni bir palto, beyaz bir tünik. Fakat yedi aylık şişkinlikle fazla şık görünmüyordu. Ayaklarının üzerinde zor zar duruyor, Jeep'e tırmanmak için çok ciddi çaba sarf ediyordu.

Don'la birlikte eve bakmaya gideceklerdi, sonrasında Bella evde doğum olanaklarını konuşmak üzere ilk defa bağımsız bir doğum uzmanıyla görüşecekti. Bella Don'a doğumun nasıl gerçekleşeceğinden bahsedince Don canı yanmış gibi görünmüştü. Bella da haliyle onun doğuma katılmayacağını düşünüp endişelenmeye başlamıştı.

"Don! Sen savaş alanlarında bulundun," demişti.

"İnsanları doğum yaparken de gördüm aynı zamanda," diye hızla karşılık vermişti Don. "Hoş değil... Seni acı çekerken görmek istediğimden emin değilim."

Bu hâlâ çözümlenememiş bir konuydu.

Gri bir mart sabahıydı... Soğuk ve biraz yağışlı. Şehre doğru sürdüler. Vardıklarında sokak havadan ötürü daha da kasvetli görünüyordu.

Don arabayı park edip arabadan indi ve Bella'nın inmesine yardım etti. Beraberce evlerine doğru yürüdüler.

Ön kapıyı açıp içeri girdiler. Don holün lambasını yaktı, duvarlar parlak turuncu renkte görünüyordu. İçerisi bomboştu. Oturma odasının duvarlarında yamalar, yerlerde ise resimler ve mobilyalar vardı.

Bella arka pencereden yağmurdan sırılsıklam olmuş bahçeye baktı. "Tanrım," dedi Don'a. "Biraz bakıma ihtiyacı var, sence de öyle değil mi?" Sessizce "Biz ne yaptık böyle?" diye düşünürken neşeli görünmeye çalışıyordu.

Üst kat pek iyi görünmüyordu, özellikle de pembe oda.

"Boş ve yalnız hissettiriyor," dedi Bella Don'a tereddüte kapılarak.

"Güzel olacak," dedi Don. "Dekore etmemiz ve kendi eşyalarımızı yerleştirmemiz gerek."

"Hâlâ doğru şeyi yaptığımızı mı düşünüyorsun?" Don'ın evet demesine ihtiyacı vardı.

"Evet. Güzel seçim... Şirin büyük bir ev. Harika olacak." Bella'nın omuzlarını okşadı. "Oturmaya başladığımız zaman kendini çok daha iyi hissedeceksin." Gülümsedi ve Bella'nın burnuna bir öpücük kondurdu.

"Dalga geçtiğini biliyorum!" dedi Bella ve onu itti. "Şu an açılışını yapacağım tek şey tuvalet olacaktır."

Banyo Bella'nın hatırladığından daha eski ve soğuk görünüyordu. Aile birkaç gün önce taşınmış olmalıydı zira ev oldukça soğuktu.

Mutfağa döndüler. Bella dekorasyon planlarından bahsederken Don tezgâha yaslandı.

"Olabildiğince basit düşünmek ve aşırı masraftan ka-

çınmak istiyorum." Karnını sıvazladı. "Sanırım yeniden sıva gerekiyor, her şeyi beyaza boyamalıyız, her şeyi kaldırıp yerleri yeniden cilalamalıyız ve yeni bir mutfak ve banyo."

Don kuşkulu gözlerle Bella'ya baktı. "Bu mu basit? Bella! Bu aşağı yukarı sekiz aylık iş demek."

"Hayır! Stephen beni bir grup insanla tanıştırdı ve bunu bir ayda yapabileceklerini söylediler."

"Mortgage ve tüm bunları karşılayabilecek miyiz?" diye sordu Don.

Bella depozito ve vergi ücretlerinden bahsetmeksizin, "Hayır, tam olarak değil," dedi ama yine de bebeğini karman çorman ve daha düzenlenmemiş bir evde dünyaya getirme düşüncesine katlanamıyordu. Her şeyin doğuma kadar çözümlenmiş olmasını istiyordu. İşe geri dönüp ortaklığa terfi ettiğinde tüm bunlar hallolacaktı. Bu da sadece birkaç ay mücadele gerektiriyordu.

"Her şey yoluna girecek... Bu yılın sonunda şirketin ortağı olacağım," diyerek Don'ı temin etti.

"Bu kendimi tuhaf hissettiriyor," dedi Don kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Don..." Kızmaya başlıyordu. "Mortgage'in yarısını ödüyorsun zaten. Biz bir çiftiz... Benim olan ne varsa senindir de aynı zamanda. Evimize para harcayamayacağımı söyleme lütfen bana."

"Pekâlâ, eğer eminsen nasıl yapmak istiyorsan öyle olsun..." Bella'nın gözlerinin içine bakıyordu. "Sadece tüm paranı sonuna kadar harcama... Yoksa sonunda benim gibi sağlıklı karısına sırtını dayayan kendine güveni sıfır biri haline gelirsin."

"Don!" Gülümsedi. "Hadi gel, eve gitmemiz gerek. Hippi doğum uzmanlarından biriyle bir saat içinde görüşmem gerek."

"Nasıl bir uzman?!"

"Affedersin, bu onlara hitap şeklim. Bağımsız doğum uzmanları... Bana bundan sonra bakacak olan insanlar." Bella evde doğum işini Don'la henüz konuşmamıştı. Henüz kararını vermemişti, yani onu endişelendirmenin ne anlamı vardı ki?

"Ah..." Uzun bir sessizlik oldu. Lütfen onu sorma, lütfen onu sorma... Fakat sordu: "Yani bebeği nerede dünyaya getirmeyi planlıyorsun?"

"Onlarla bir konuşayım sonrasında seçenekler üzerinde düşünürüz olur mu?" En sakinleşmiş, rahat, gülümseyen, her şey yolunda ifadesini takındı yüzüne.

"Tamam, hadi gidelim o zaman."

Bella loş ışıkta kirli ve perişan görünen mutfağa tekrar göz attı. "Bu harika bir ev, taşınmak için sabırsızlanıyorum." Sadece birazcık yalan söylüyordu, boyandığı zaman güzel görünebilirdi. Don'ı yanaklarından öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de." Ve eve doğru yol almaya başladılar.

Kararlaştırılan zamandan yirmi dakika sonra kapı zili çaldı. Bella otomatiğe bastı ve Annie Mellor'un üçüncü kata çıkmasını bekledi. Kapıda hoş görünümlü, otuz yaşlarında, mat kahverengi saçları beline kadar uzun bir kadın belirdi. Kadının üzerinde tuhaf yamalı bol bir pantolon, süet botlar ve dizlerine kadar inen bir anorak vardı. Bella'nın kalp atışları düzensizleşiyordu: Bu tam olarak beklediği değildi.

"Merhaba, ismim Annie." Yumuşacık beyaz elini uzattı ve Bella ile tokalaştı.

"İçeri gelin," dedi Bella, ondan etkilenmediğini sesiyle belli etmemeye özen gösteriyordu.

Annie'yi büyük oturma odasına aldı, ardından siyah deri koltuğa oturmasını işaret etti.

"Vay canına," dedi Annie. "Oldukça büyük bir ev..."

"Çay ya da kahve alır mısın?" diye sordu Bella.

"Bitkisel bir şeyler var mı?" diye sordu Annie.

"Hayır."

"Öyleyse su alayım lütfen."

Bella elinde içi su dolu uzun bir bardak ve kendine hazırlamış olduğu ekstra sert, süper kafeinli kahve ile geri döndü. Kahvenin yanında bir tane de sigara içse hiç de fena olmazdı! Fakat Annie'nin yanında böyle bir şey yapması imkânsızdı.

"Tamam..." dedi Bella, tepsiyi kahve masasına koyarken. "Hizmetlerinizden yararlanmak istiyorum, ayrıntıları bana anlatabilir misiniz?"

"Pekâlâ... Sizin doğum öncesi tüm bakımınızı üstleneceğim..."

"Ofisime gelebilir misiniz?" diyerek araya girdi Bella.

"Neden olmasın?" dedi Annie sakince.

"Peki."

"Sonrasında doğum başladığında evinize geleceğim ve bebeği doğurtacağım." Bu sözler 'Evinize geleceğim ve paketlerinizi getireceğime'e benziyordu.

"Peki... Ne kadar deneyimlisiniz?" diye sordu Bella.

"Tam nitelikli kıdemli bir doğum uzmanıyım, ev doğumlarını aşağı yukarı on beş yıldır yapıyorum." Annie kaşlarını çatarak Bella'ya bakıyordu. Bella onun ağzının ve gözlerinin etrafında toplanan ince çizgileri fark edebiliyordu.

"Peki ya ters giden herhangi bir şey olursa?" diye sordu Bella.

"Evet, herkes bunu soruyor. Açıkçası, eğer sorun büyükse sizi bir ambulansla hastaneye yetiştiriyoruz... Fakat bu durumla karşılaşılma oranı aşağı yukarı %10. Yüzde doksan doğumu doğal yapıyoruz, herhangi bir müdahale olmaksızın ya da acı olmadan. Bu verilere bakabilirsiniz..."

İşte, veriler! Bella gevşemeye başlamıştı.

"Yani herhangi bir ilaç vermiyorsunuz hiçbir şekilde?" diye sordu Bella.

"Vermemeyi tercih ediyoruz. Aromaterapi masajı, sıcak banyo veya doğum havuzu... Kısacası doğal tedavilerden yanayız."

"Pekâlâ, bir doğum kitabı okumuştum... Bir arkadaşım vermişti bana. Bütün hepsinin birazcık idealistik olup olmadığını merak ediyordum sadece... Bebek doğduktan sonra gülen, mutlu insan tasvirleri vardı. Peki, tüm o çığlıklar, kan ve ızdırap hakkında ne diyeceksiniz?"

"Evet, bunlardan birazı var... Fakat doğum *ER*★'da olanların yarısı kadar bile kötü değil." Annie gülümsedi. "Eğer sizi destekleyen insanlarla iyi bir atmosfer yakalarsanız bu fark yaratabilir."

Bella Annie'nin bu durumu ne kadar hafife aldığını fark etti. Bacak bacak üstüne atmıştı ve bir doğum uzmanı olabilecek kadar güçlü görünmüyordu.

"Peki evde doğum için nelere ihtiyacın var? Bu arada yeni bir eve taşınmak üzereyiz."

"Hamile kadınların çoğu ya taşınıyordur ya da dekorasyon yapıyordur. Bu bir kuraldır." Annie yeniden gülümsedi. Bella'nın Annie'ye kanı ısınır gibi oldu... Belki biraz.

"Her şeyden önce sağlığın hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi Annie.

"Seve seve!"

"Peki."

Annie, Bella'nın hamilelik raporlarını dikkatlice okudu.

"Hâlâ sigara veya içki içiyor musun?"

"Oldukça azalttım." Başka bir nasihate daha ihtiyacı yoktu!

"Pekâlâ, tamamen bırakmalısın, Bella. Bunun bebek

★ER: Acil Servis. ABD'de yayınlanan bir hastane draması.

için ne kadar kötü olduğunun üzerinde durmayacağım. Egzersiz yapıyor musun?"

"Altıncı aya kadar her sabah koşuyordum, ancak şimdilerde sadece haftada bir ya da iki kez yürüyüşe çıkıyorum."

Annie kaşlarını çatarak Bella'ya baktı, sonra ona doğum öncesi yoga derslerini tavsiye etti.

Sonra sordu: "Ne zaman işi bırakıyorsun?"

"İdare edene kadar devam edeceğim, fakat çalıştığım proje bir veya iki hafta önce bitebilir bu yüzden ekstra izin alabilirim."

"Güzel. Sanırım buna ihtiyacın var, çünkü bebeğe yeteri kadar kafanı verdiğini hiç sanmıyorum..."

Nazikçe söylenmiş bir şeydi fakat Bella biraz incinmişti. Bunun doğru olduğunu biliyor, hatta biraz yavaşlamaya, kitaplar okumaya, çocuk mağazalarının etrafında dolaşmaya, isimler hakkında düşünmeye hazır olduğunu hissediyordu. Yoga derslerine yazılıp evde doğum üzerine derin derin düşünebilirdi.

Annie ayrıldığında, ikinci bir düşünce için Tania'yı aradı.

"Bunun biraz alternatif ve hippivari bir şey olduğunu sen de düşünmüyor musun?" diye sordu Bella.

"Evde doğum... Hayır, oldukça modern bana kalırsa."

"Oh pekâlâ, tamam öyleyse," dedi Bella gülümseyerek. "Tanrım... Tani... Doğumdan bahsediyoruz modadan değil!"

"Bella, Londra'nın göbeğinde yaşıyorsun, seni hastaneye on dakika içinde götürebilirler, bunun sorun yaratmayacağına eminim. Yeni evin nasıl?"

"Bu sabah gittik. Boş, hüzünlü ve iç karartıcı görünüyordu."

"Dekore etmen gerekli. Ne zaman gelip bir göz atabilirim?"

Hafta sonuna bir gün kararlaştırdılar.

Bella ve Don akşam Mel ve Jasper ile yemek yiyeceklerdi, ancak bu kez Bella'nın arabasını almışlardı.

"Bu şeyin içine girdiğime hâlâ inanamıyorum," diye sataştı Don neredeyse yanak yanağa oturduklarında alçak koltuklara. "Bunu sürmek biraz daha zor değil mi?"

"Hayır, çok hoş... Vınlıyorum, dalıyorum ve kocaman büyük bir hamile balina olduğumu unutuyorum kuru bölgedeyken."

"Bu kokteyle eklemek istediğin herhangi bir metafor kaldı mı?" diye sataştı Don.

"Kapa çeneni," dedi Bella. Motoru çalıştırdı ve park alanından çıktı. "Ben bir matematikçiyim, sen de bir yazar. Burada kesebilir miyiz artık?"

"Pekâlâ, çocuğumuza kimin ismini vereceğiz?" diye sordu Don yola çıkınca.

"Ona kimsenin adını vermek istemiyorum, tamamen eşsiz bir şey olmalı."

"Oh hayır... Şimdi yandık!"

Bella kahkahalara boğuldu.

"Senin kahramanların kimler?" diye sordu Don. "Belki Benito?"

"Kim?"

"Mussolini, tabii ki..." Don çıkışmasına rağmen devam etti. "Woody Allen'ın Woody'si... Einstein'ın ön ismi neydi?"

"Frank," diye yanıtladı Bella. "Frank Einstein." Bunun üzerine yeniden kahkahalara boğuldu. "Dylan istiyorsun, değil mi? Büyük Bob'dan sonra?"

"Evet! Lütfen! Olabilir mi?"

"HAYIR! Kesinlikle olmaz!"

"Pekâlâ, eğer müzisyenlerden bahsediyorsak, senin

Robbie... Ronan... Ya da Posh isteyebileceğini düşünebiliriz," dedi Don ve Bella onun koluna vurdu.

"Karl nasıl... Marx?" Don'ın bir sonraki önerisiydi.

"Mark... Markie McCartney. Hey! Bunu sevdim."

"Hmmm. Peki ya kız olursa?"

"Kız olmayacak," dedi Bella sırıtarak.

"Olmayacak mı?"

"Hayır, henüz bilmiyorum."

"Bilmiyorsun ve erkek olacağına inanıyorsun öyle mi!" Don gülüyordu.

"Biliyorum."

"Tamamıyla dürüst olmayan ve yalancı bir kadınsın sen Bella." Don sataşmaya devam ediyordu ancak Bella'nın yüz ifadesinin aniden değiştiğini fark edince buna hemen bir son verdi. "Sorun nedir?"

Bella gözlerini önlerindeki trafik lambalarına dikerek, "Yok bir şey... Pardon... Sadece endişeye sebebiyet veren doğum düşünceleri. Özür dilerim," dedi.

"Harika olacak," dedi Don Bella'yı teskin ederek.

"Umarım öyle olur."

18

"Bella, Bella, uyan. Alarmın uzun zamandır çalıyor."

Bella gözlerini açtı ve sersemlemiş bir şekilde Don'a baktı.

"Aman Tanrım." Üzerindeki yorganı itti ve yataktan alelacele fırladı.

Aşırı derecede yorgundu ve uykusunu alamamıştı; mesanesini gecede iki kez boşaltması gerekiyordu, ayrıca dizlerinin ve karnının altına yastık koyarak uyumaya çalışmak da oldukça rahatsızlık vericiydi.

Çoktan nisan olmuştu, hamileliğinin sekizinci ayındaydı ve Merrisler'le son bir görüşme yapmalıydı.

Hemen harekete geçti. Sabahlığını giyip kuşağını karnının üzerinden bağladı, bu haliyle yürüyen bir paskalya yumurtasına benziyordu. Banyoya doğru paytak paytak yürüdü, saçını kafasının tepesinde topladı, yüzünü yıkadı ve biraz makyaj yaptı.

Yatak odasına geri döndüğünde üzerine beyaz bir sutyen, külotlu çorap, neredeyse koltuk altına gelen siyah renkli hamilelik destek taytı giydi. Bugünkü kıyafet seçimini beyaz gömlek ve gri polyester bir takımdan yana kul-

lanacaktı. Üzerini giyindikten sonra sıra düz taban ayakkabılarındaydı.

Don yattığı yerden onu izliyordu.

"Tek kelime edeyim deme!" diye uyardı onu. "Çok boktan görünüyorum ve kendimi çok boktan hissediyorum. Evlendiğin zarif seksi kadın bir canavara dönüşmüş durumda."

Don güldü fakat Bella gülümsemedi bile.

"Bundan nefret ediyorum Don, kendimi balina gibi hissediyorum. Biliyorum beni güzel sözler sarf ederek temin edeceksin ama ben bir balinayım."

Don, "Ben de senin balina partnerinim o halde," dedi.

Kapı zili çaldı. Gelen taksiciydi. Geoff'le birlikte işe gitmek için taksiyi paylaşacaklardı. Lüks bir taksiydi -İngilizce konuşabilen bir sürücüsü olan konforlu bir Rover- ama yine de bir limuzin değil.

Geoff iyi sabahlar dileği yerine sadece bir "Hmmm..." demiş ve gazetesinin arkasına saklanmıştı.

İşte işin sonuna doğru olaylar bu şekle girer. Herkes senden nefret eder... Çünkü onların işi hakkındaki eleştirilerin aleni hale gelmiştir ve bu eleştirilere göre davranılır. İşte bu en zor kısımdı. Bu, insan doğasının "elçiyi vur" tepkisidir. Bella bunu kişiselleştirmemeye çalışsa da her seferinde biraz inciniyordu bu durumdan.

Bebek karnının içinde yuvarlanıyordu ve Bella kahvaltı yapmaya vakit bulamadığı için mide ağrısı çekiyordu.

"Geoff... Senin için sorun değilse... Birkaç dakika sonra bir cafenin önünden geçeceğiz, şoföre kenara çekmesini söyleyeceğim ve bir şeyler alacağım."

"Hmmm."

"Bir şey ister misin?"

"Hmmm."

Yüce Tanrım, bu gibi bir davranışla ilkokul ikiden beri karşılaşmamıştı.

Bella küçük ofisine vardığı için çok mutluydu. Şirketi kaplayarak büyüyen panikten kaçarak odasına kapandı. Merris'in başkanlıktan istifasının yanında birleşme henüz yeni duyurulmuştu. Şimdi herkes gelişmelerden haberdardı ve endişe somut bir hal almıştı.

Yirmi sekizlik Bella Browning ilk solo projesinde hepsini harekete geçirmişti. Güven tazeleme ihtiyacından ötürü kendini kötü hissediyordu, bu yüzden ofisi aramaya karar verdi.

"İyi sabahlar, Prentice and Partners." Hattın diğer ucundan onların sesini duymak kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

"Kitty, merhaba, benim Bella."

"Bella! Nasılsın? Seni uzun zamandır göremiyoruz. Karnın kocaman olmuş olmalı. Cuma günü geleceğini söyle ne olur!"

"Cuma günü ne olur bilemiyorum, gelmeye çalışacağım. Hepinizi çok özledim."

"Burası oldukça sakin, Susan'dan başka kimse ofiste durmuyor."

"Susan şu an orada mı?"

"Evet, hemen bağlıyorum... Ama cuma günü gel görüşelim."

"Gelmeye çalışacağım."

Bella uzun birkaç dakika telefonda bekledi. Susan'la yeni yıldan bu yana neredeyse hiç konuşamamıştı ve bu durum şu an onu aşırı derecede geriyordu.

"Bella, merhaba, nasılsın?" Susan'ın ses tonu canlı ve profesyonel geliyordu.

"Ben iyiyim. Aslına bakarsan Merris olayı hakkında biraz güven sorunu yaşıyorum. Final raporumu vermeden önce seninle bu konu hakkında konuşmak istiyorum emin olmak için."

"Elbette... Olabilir. Sana güvenim sonsuz, Bella," diye cevapladı Susan.

"Seni ne zaman arayabilirim?"

"15:30'a ne dersin? Fakat Bella, endişelenme, iyi bir iş çıkaracağına eminim."

"Teşekkürler, Susan, bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Daha sonra konuşuruz öyleyse."

"Görüşmek üzere, hoşça kal."

Bella görüşmeyi cep telefonundan yapmıştı -dikkatli olmak zorundaydı. Ve masadaki telefonu çalıyordu. Arayan Merris'in ofisinden Janice'di, Merris'in yanına gidip onu görüp göremeyeceğini bilmek istiyordu.

"On dakika içinde orada olurum," diye cevapladı Bella. *Aaaahhh* diye lanet etti ve yanına karalamak için biraz kâğıt aldı. Kalbinin hızla çarptığını ve bebeğin hareketlerini hissedebiliyordu.

Niçin Merris'in ofisine çağırılmıştı hiçbir fikri yoktu ve bu durum paniğe kapılmasına neden olmuştu. El çantasından sigara paketini çıkardı ve titreyen elleriyle bir tane yaktı.

Beşinci nefeste kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Sunduğu analizler doğruydu, önerileri güzeldi -endişelenecek hiçbir şey yok gibi görünüyordu.

Janice Bella'yı Merris'in ofisine yönlendirdi. Bella Merris'in ofisinin ne kadar demode olduğunu unutmuştu... Ahşap paneller, duvardaki ciddi portreler.

Merris, her zamanki gibi, üç parçadan oluşan koyu renkli takımıyla şık bir politikacı gibi görünüyordu. Aksesuar olarak köstekli saat ve kravat iğnesi takmıştı. Gri saçları geriye doğru taranmıştı.

Merris soluk mavi renkli gözlerini onun üzerine dikti.

"Lafım sana Bella... Bir kasırga gibi parçaladın bizi, öyle değil mi?" Bunlar Merris'in ilk sözleriydi.

"Hayır, öyle değil," dedi Bella onun gösterdiği sandal-

yeye oturarak. "Kasırgalar yıkıcıdır, ben sadece gelecekte sağlam bir şeyler inşa edebilmeniz için size yardım etmek istiyorum."

"Evet bunu takdir ediyorum," dedi Merris ve ekledi: "Birleşmeden oldukça memnunum."

Ona kazandığı büyük rakamı söyledi. Bella ıslık çaldı, bunun üzerine Merris güldü.

"Davanın temyiz edildiğini biliyorlar mı?" diye sordu Bella.

"Dolaylı olarak. Bu konuyla oldukça ilgilisin, değil mi?"

"Kaybedersen bu bir felaket olur. Pekâlâ, felaketi azaltmak için yeni partnerlerin var," dedi Bella.

"Kaybetmeyeceğiz," diye yanıtladı Merrris. "Yani mevkim yükseliyor... Bu oldukça hüzünlü fakat bana başkanların sonsuza dek devam edemeyeceğini hatırlattığın için teşekkür ederim. Yerime kim geçecek henüz bilmiyorum, yeni ortaklarımızın bu konuda söyleyecekleri vardır mutlaka. Sizi buraya çağırma sebebim ise Bayan Browning... Sizin finans müdürü olmanızı önereceğim."

Bella'nın bir tepki vermesi için biraz duraksadı, fakat Bella hiçbir tepki vermedi. Geoff, şu anki finans müdürü hakkında düşünüyordu Bella.

Yeniden ıslık çaldı.

Birbirlerine baktılar, sonunda Bella, "Bu oldukça cömert bir teklif, Bay Merris... Fakat bunu düşünmem gerekiyor. Beş hafta sonra ilk doğumumu yapacağım ve açık konuşmak gerekirse bu iş için yeterince deneyime sahip olduğumdan emin değilim."

Bu bir dönüm noktasıydı. Finans müdürlüğü oldukça iyi bir pozisyondu ve mortgage'i ödemesini sağlayabilirdi... Ancak henüz kariyer planlarında yer almıyordu. Deneyim kazanması için birçok danışmanlık edinmesi gerekiyordu.

Fakat Merris, "Yapabileceğini düşünmeseydim bunu sana teklif etmezdim, hemen bir cevap beklemiyorum. Bana cevap verme konusunda rahat ol," dedi.

Bella Merris'e gülümsedi.

"Pekâlâ raporunu bekliyorum... Birleşme kararının ve stratejilerinin oldukça pozitif etkileri olacağını bize anlatmanı istiyorum."

"Tamam," dedi Bella. "Umarım bu herkesi cesaretlendirir."

"Mükemmel. Şimdi... Sen gitmeden kişisel bir sohbet şansı bulamayabiliriz, bu yüzden çıkardığın işten ötürü sana minnettar kaldığımı söylemeliyim. Bunu senin patronun olarak da söylüyorum. Fakat başkasının yerine senin gelip çalışmanı isterdim..."

"Bunun üzerinde ciddi olarak duracağım."

Merris çekmeceyi açıp içinden küçük bir kutu çıkardı. Ayağa kalktı ve onu Bella'ya vermek üzere masanın etrafından dolaştı. "Bu sana teşekkürümün bir belirtisidir."

Bella mücevherat olduğunu düşünerek kutuyu aldı. Oh... Bir bakıma uygunsuz bir şey gibi bir izlenim bırakıtı.

"Lütfen, aç," dedi Merris.

"Peki." Bu durumla nasıl başa çıkacağını düşündü Bella.

Kutuyu açtı... Ve kutunun içinden beyaz bir diş kaşıyıcı halkası olan gümüş renkli bir ayı çıktı. Bu, bebek için oldukça tuhaf bir hediyeydi, fakat hislenmesine neden olmuştu.

"Teşekkür ederim, Bay Merris," dedi Merris'in elini bir iş görüşmesindeki gibi sıkarken.

"Bana Tony diyebilirsin," dedi Merris Bella'nın elini sıkıca tutarken ve koluna hafifçe vururken. "Ciddiyim... Bunu daha önce de söyledin."

Bella kızarmıştı.

"Evet, üzgünüm... Ben biraz..."

"Lütfen özür dileme," dedi Merris. "Bu senin sevdiğim bir özelliğin, Bella. Cesaretlisin. Etrafım erkeklerle dolu, Merris Grup'a bir kadın eli değmesi benim için de iyi olacak."

"Bunu sevdim. Desteğin için çok teşekkür ederim. Şimdi, gitsem ve şu raporu toparlasam iyi olacak."

"Evet, bekliyorum."

Bella Merris'in ofisinden ayrıldı ve tüm yol boyunca sırıtarak kendi ofisine döndü.

Öğleden sonra 15:30'da Susan'ı aradı ve ona son gelişmeleri anlattı.

"Oldukça iyi geçti, Susan, Merris bana bir iş bile teklif etti." Bunu, işi sorunsuz alacağını ortaya koymak için söylemişti.

"Peki sen ne dedin?" diye sordu Susan.

"Kafamda bir sürü şey olduğunu, düşünüp taşındıktan sonra ona döneceğimi söyledim. Fakat seninleyim Susan. Kendimi sana adadığımı bilmeni istiyorum -bebeğe rağmen."

Bebeğe rağmen... Bunu söylemekten hoşlanmamıştı. Bir bebeği olması af dilemesini gerektiren bir durum değildi. Merhaba, bu yirmi birinci yüzyıl.

"Bunun kıymetini biliyorum," diye cevapladı Susan. "Rapora devam ediyor musun ve haftaya bitirebilir misin?"

"Evet, muhtemelen çarşamba veya perşembe."

"Pekâlâ, haftaya cuma seni bir veda partisine çıkarıyoruz ve ondan sonra izinlisin. Bunu resmi bir izin olarak algılama, fazladan üç hafta iznin de bizden. Bunu hak ettin."

Bella hislenmişti. "Teşekkür ederim. Bu oldukça anlamlı."

Rapor saat 08:00'da Bay Merris'in masasındaydı. Bitmesi sekiz gününü almıştı ve bir köpek gibi çalışmıştı.

Hafta sonunun çoğunu sabahlığıyla bilgisayar başında, kurtarma stratejilerini kanıtlamaya yönelik sonsuz sayıdaki veriyi derleyerek geçirmişti. Don'ı çok az görebilmişti; o da aynı şekilde geç saatlere kadar çalışıyordu.

Esinlenmesi oldukça sancılı geçmişti. Merris'in geleceği hakkında endişelendiği noktalar vardı. Yeni para ve yeni yetenek girdisi olacaktı fakat düşüncede bu gerçekten de bir değişim olacak mıydı Bella bunu bilmiyordu. Ve dava konusunda diğerlerinin göründüğü gibi bezgin değildi. Diğer şirketler kazanırsa ne olacaktı? Merris anormal yüklü ödemeler yapmaya zorlanırken saygınlığı bir gecede yerle bir olacaktı.

Bella'nın aklına Mitch geldi. Bella ona kalmanın güvenli olacağını aşağı yukarı anlatmıştı, fakat şimdi bundan emin olamıyordu.

Çarşamba günü öğleden sonra şaşırtıcı derecede geniş bir kitleye, sadece Merris yöneticilerine değil aynı zamanda yeni şirketin yönetimine de sunumunu yaptı. Dürtüsü onu cesaretlendiriyordu fakat aynı zamanda tedbirliydi... Çünkü Merris Grup geniş planlarla hâlâ düzlüğe çıkabilmiş değildi.

Korkunç bir şekilde utangaç hissediyordu kendini önlerinde dururken, tuhaf bir şekilde hamile. Kazanma şansının olmadığını düşünüyor olabilirler miydi? Her şekilde onu ciddiye alırlar mıydı? Günün sonunda Bella'nın kafasındaki sorunlar bu yöndeydi. Görevini yerine getirdi -kendisine bunun için yapılıyordu ödeme- ve kendisini hafızalara kazıdı.

Sonrasında küçük bir kokteyl vardı, böylelikle herkes elini sıkabildi, daha fazla soru sorabildi ve emekleri için ona teşekkür edebildi. Bella daha sonra küçük ofisine geri döndü. Kapı çalındığı sırada çekmecelerini boşaltıp eşyalarını paketliyordu.

Elinde bir demet çiçekle Janice girdi odaya.

"Bunlar Bay Merris'ten..." dedi Janice Bella'ya elindeki kocaman buketi uzatırken. İliştirilmiş notta: "İyi iş çıkardın... Tony" yazıyordu.

Kapı yeniden çaldığında Bella çiçekleri koyacak bir yer bakıyordu.

Gelen Mitch idi.

"Oh... Kim bu gizli hayranın?"

"Tony."

Mitch şaşırmış görünüyordu.

"Tony Merris."

"Oh gerçekten mi? Etkilendim. Gidiyor olman üzücü... Umarım her şey istediğin gibi olur."

"Umarım... Burada yeni bir düzenlemeye ihtiyaç duyuluyor olabilir ama senin gibi insanlara da gereksinim var."

"Umarım öyle olur." Sonrasında Mitch onun beklediği kaygıyı dile getirdi: "Kalmam gerektiğini hâlâ düşünüyor musun?"

"Buna cevap veremem. Bu durum organizasyonu yeniden kimin yaptığına bağlı olarak değişir, onlara birçok yeni yetenek getirmelerini söyledim. Ve hâlâ davayla ilgili tedirginim... Kaybederlerse bu çok yüklü miktarda olacak."

"Hmmm... Her neyse, sana bir hediyem var." Bella'nın eline yumuşak bir paket verdi.

"Oh buna gerçekten gerek yoktu, şimdi gerçekten sana karşı kendimi mahcup hissediyorum çünkü sana hâlâ bir şey alamadım."

"Bebek için. Aç hadi."

Bella paketi açtı ve içinden küçük, harikulade, mavi renkli kadife bir kurbağa çıktı.

"Kurbağa sesi çıkarıyor ve makinede yıkanabilir."

"Çok teşekkür ederim." Gözlerinin dolmasına hayret etmişti Bella. "Karın nasıl?"

"Bütün gün arkasından koşturacağı iki küçük insan ol-

duğundan oldukça yorgun ama hamileliği iyi gidiyor. Kızımızın doğumunu dört gözle bekliyoruz..."

Kısa bir sessizlik oldu; birbirlerine gülümsediler.

"Bana kartını ver Bella. Burada neler olduğuyla ilgili seninle temasta olacağım."

"Elbette." Bella elini çantasına daldırdı ve bir tane bulup ona verdi.

"Her şey istediğin gibi olsun öyleyse," dedi Mitch ve tokalaştılar.

"Kendine dikkat et," dedi Bella Mitch odadan çıkarken.

Hepsi bu kadardı işte.... Toparlandı ve vedalaştılar. Bir taksi çağırmaları için resepsiyona telefon açtı. Karnı, çantası, laptopu, evrak çantası ve çiçeklerini yüklenerek Merris Grup'tan ayrıldı.

Taksinin arka koltuğuna otururken, döner kapılara ve etkileyici mermer zemine son bir kez daha baktı. Taksi hareket ederken Bella ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Cuma gecesi ise çok daha duygusaldı.

Susan, Chris, Kitty ve Hector ile akşam yemeği için çıktılar. Hepsi bebek şakaları yapıp sevimli gürültüler çıkardılar ve tüm gece Bella'yla ilgilendiler.

Sonunda, taşan kül tablalarının ve boş şarap şişelerinin olduğu masaya tatlılar ve kahveler de ulaştı. Chris, gülünç bir şiirle biten esprili bir konuşma yaptı Bella'yla ilgili. Hep bir ağızdan kıkırdadılar. Kitty masanın altından büyükçe bir paket çıkardı.

"Aç şunu," diye zorladı Bella'yı.

Bella kurdeleyi çözdü ve kibar bebek giysilerinden oluşan ufak bir yığınla karşılaştı: Turuncu ve mavi renkli, üzerinde şirin çizgileri olan ceketler, tulumlar, ince süet ayakkabılar, kulaklıklı rengarenk bir şapka ve hareketli bir palyaço...

"Oh Tanrım," dedi Bella oldukça mahcup olmuş bir şekilde. "Ne kadar sevimliler."

"Ben ve Susan..." dedi Kitty. "Tüm öğleden sonramızı aldı." Bu Bella'yı şaşırtmıştı; Susan'ı bir bebek mağazasında gözünün önüne getirmeye çalışıyordu.

"Oh teşekkür ederim, çok teşekkür ederim." Sırayla dördünün de yüzüne baktı. "Bunlar kesinlikle harika. Şimdi ağlayacağım." Ve ağladı da. İlk önce gözyaşlarını bir mendille engellemeye çalıştı, sonrasında ise Kitty'nin omzuna ihtiyaç duydu.

"Oh Tanrım, bu çok utanç verici," dedi. "Hormonlar yüzünden... Bütünüyle aklımı kaçırıyorum sanıyorum."

Gecenin sonunda herkesi öptü ve taksiye atlayarak eve döndü.

Işıklar hâlâ açıktı ve Don'ın onu beklediğini umdu. Bir başka yabancı görev için sabah erkenden ayrılacaktı ama bu seferkinin kısa süreceği söylenmişti doğum yaklaştığı için.

Bella kapıyı açtığında, "Merhaba," dedi Bella bağırarak.

"Buradayım," diye yanıtladı Don ve sesi şaşırtıcı bir şekilde ciddi geliyordu. Bella karanlık oturma odasına yönelirken kapının yanındaki iki büyük bavulu fark etti.

Don sessizce kanepede oturuyordu. Televizyon ve müzik seti kapalıydı. Kafasını kaldırıp Bella'ya bakmamıştı bile. "Bebek hakkında bir şeyler öğrendim," dedi Don.

"Merhaba?" dedi Bella onun ne demek istediğini merak ederek. "Sana aylar öncesinde haber verdiğimi düşünüyorum. Bu evrende böyle bir karın başka ne olabilir."

"Sana çok kızdım. Bunu bana nasıl yaparsın?" Bakışlarını Bella'ya çevirince Bella onun öfkeli olduğunu anladı.

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye sordu Bella tamamen kafası karışmış bir şekilde.

"Pekâlâ, açıklayayım..." dedi Don. "Yapacak pek bir şeyin olmadığı normal bir akşamdı ve kitaplığında hamilelik notlarını gördüm. Merak ettim ve okumakta bir sakınca görmedim... Senin büyük sırrını ortaya çıkarmayı düşünmeden!"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Bella, giderek gerginleşiyordu.

"Pekâlâ, her insan hata yapabilir ya da her zaman hamile kalmaya niyetli olabilirsin bana açıklamayı dert edinmeyerek..."

Don dosyayı ona doğru uzattı. Bella "planlı gebelik" kutucuğunun işaretli olduğunu görebiliyordu ve... "Gebe kalmadan dört ay önce folik asit alındı" notunu.

"Gebe kalmadan dört ay önce," dedi Don. "Bir an bile bana bahsetmek aklına gelmedi değil mi?"

"Tanrım," diye fısıldadı Bella. Bunların hepsi bundan çok ama çok uzun zaman önceydi, Bella bunları tamamen unutmuştu. "Açıklayabilir miyim?"

"Hayır, şimdi değil. Çok kızgınım. Bunun bir kaza olduğuyla ilgili zaten *sende* bir tuhaflık vardı." Don ayağa kalktı ve Bella'nın üzerine yürüyerek, "Bana nasıl yalan söylersin? Neden sadece bana güvenmiyorsun, her zaman benim gibi, her zaman benim yaptığım gibi?" dedi.

"Bu çok... Çok bencilce!" diye ekledi Don sinirle. "Her şeyi çözdün, değil mi? Ben sadece senin planlarının bir parçasıydım."

"Hayır. Don, özür dilerim, sadece... Böyle düşünmeni istememiştim..."

"Biliyor musun? Gitmem gerekiyor ve seni şu an dinleyemem. Rod'a giden bir taksi bulmalıyım..."

"Don!" diye yalvardı Bella. Onu durdurmaya çalışıyordu. "Don, lütfen..." Fakat Don onu tam anlamıyla başın-

dan savdı ve hole doğru yürüdü. Bavullarını kaldırdı ve tek kelime etmeden kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Bella olduğu yere yığıldı ve başını bebek kıyafetlerinin bulunduğu kutulara gömüp ağladı.

19

Bella geç kalkmıştı fakat en azından bir şeyler planladığı için -doğum öncesi yoga dersleri- rahatlamış görünüyordu.

Don aklına geldikçe korkuya kapılıyordu ve dikkatini başka yöne çekecek şeylere ihtiyaç duyuyordu.

Gitme vakti geldiğinde Don'ın arama ihtimaline karşı cep telefonunu çantasına koydu ve aldığı adrese gitti.

Küçük bir kilise salonuydu. Holdeki açık kapının önünde bir dizi çorap ve ayakkabı gördü. Bu kapı, çoğunluğunu kendisi gibi hamile kadınların oluşturduğu bir grup kadının bulunduğu odaya açılıyordu.

Gruba katılmak üzere ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp içeri girdi.

"Merhaba, adım Bella..." dediğinde herkes ona döndü. "Ve kesinlikle ayağımı kulağımın arkasına koyamıyorum."

Şaşkınlık yüklü bakışların ardından gülümseyip Bella'yı selamladılar. Bu durum ona çok garip gelmişti, çünkü oradaki hamile kadınların hiçbiriyle daha önce tanışmamıştı.

Yoga eğitmeni narin yapılı, ince telli saçları olan bir kadındı. Herkes dersin başlaması için yerini almıştı. Nefes alıp verdiler, esneme hareketlerini yapıp gevşeme teknik-

lerini uyguladılar. Bella ise yavaşlamanın bir yolunu bulmuş, durmuştu nihayetinde.

İki saat geçtiğinde, Bella, rahat, huzurlu, mutlu ve dinamik hissediyordu kendini. Eğitmen içeceklerin ve krakerlerin olduğu bölüme gitmiş, bu arada herkes bebekleri, doğum planları, emzirme hakkında fikir alışverişinde bulunmaya başlamıştı. Bella tüm bu hamilelik halinden ötürü bir anda büyülenmiş hissetti kendini.

"İsmim Red," dedi Bella'nın yanında oturan sıradışı görünümlü bir kadın.

"Merhaba," diye yanıtladı Bella gözlerini Red'den alamayarak.

Açık kahverengi tenliydi Red, altın renkli gözbebeğinin etrafında canlı kahverengi gözleri ve uzun ince şekilde örülmüş parlak saçları vardı.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu Red.

"Üç hafta," diye yanıtladı Bella.

Elleriyle kocaman karnını sarmalayarak, "Benim de." dedi Red. "Tanrıya şükürler olsun ki fazla kalmadı." Birbirlerine gülümsediler.

Arabaya geri dönen Bella, Don'ı ararken kendini huzurlu ve mutlu hissediyordu. İçi hamilelik ve yoga düşünceleriyle kaplıydı.

Uzun uzadıya çaldı telefon ve telesekretere yönlendirildi. Bella, "Merhaba Don. Benim, Bella, seninle konuşmam lazım, çok üzgünüm, beni ara, görüşürüz!" dedi umutsuzca ve telefonu kapattı.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Don hâlâ aramamıştı. Yatmadan önce bir mesaj daha bıraktı Don'a.

Pazar sabahı oldukça sıkıntılıydı. Don'dan hâlâ bir cevap alamamıştı, hâlâ yataktan çıkamamıştı ve hiçbir şeyle yüzleşecek kuvveti bulamıyordu kendinde -kahvaltıyı hazırlayacak kuvveti kendinde bulamadığı gibi. Tekrar uykuya dalabilme arzusuyla tavana bakarak uzanıyordu.

Sonunda uykuya daldığında, rüyasında Don'ı ve Don'ın bebeği tutarkenki halini gördü. Bu güzel rüyayı vurma sesleri ve bağırışların ısrarı keserken Bella tüm bunları göz ardı edip Don'ın görüntüsüne devam etmeye çalışıyordu. Fakat görüntü bir anda kayboldu ve Bella birisinin gerçekten kapıya vurması ve onun ismini çağırması gerçeğiyle yavaş yavaş uyanmaya başladı.

"Bella!"

"Bella, orada mısın?"

"İyi misin? Tanrı aşkına, *Bella!*"

Bella yavaş yavaş yataktan kalktı ve paytak paytak kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve Tania'yı karşısında buldu, kızgın fakat rahatlamış görünüyordu.

"Lanet olsun neredesin!" dedi Tania. "Öldüğünü düşündüm ya da doğuma gittiğini ya da başka bir şey..."

Bella ona bakıyordu.

"House'da değildin. Ya da lanet olası telefonunu açmıyordun. Ve bu haftasonu yalnız olduğunu biliyordum... Perdeleri kapalı görünce panikledim."

Bella hâlâ ona bakıyordu.

"On ikide House'da buluşmayı kararlaştırmıştık."

"Öyle miydi? Aman Tanrım, tamamıyla unutmuşum," dedi Bella sersemlemiş bir halde.

"Tanrı aşkına! Hamilelik seni ne hale getirmiş böyle?" diye alay ediyordu Tania. "Saat daha bir ve sen yataktasın... Kesinlikle berbat görünüyorsun ve duygularını kaybetmişsin."

"Evet, belki kocamı da," diye ekledi Bella.

"Ne!" Tania içeri girip kapıyı kapattı ve Bella'yı takip etti. "Neler oluyor?" diye sordu oturma odasına yönelirken.

"Kavga ettik. Aslında... Etmedik, o çok öfkelendi, bir iş gezisine çıkıp gitti ve hâlâ aramadı. Neler olduğunu bilmi-

yorum," dedi Bella kendini neden bu kadar uyuşuk hissettiğini merak ederek.

"Gerçekten garip görünüyorsun Bella, iyi misin?"

Bella yüzünü buruşturarak, "Sanırım..." diye fısıldadı tehlikeli bir şekilde sallanmaya başlamadan önce. Tania bir şekilde Bella'yı geriye doğru kanepeye taşıdı, sekiz aylık hamile olan bir kadının tüm ağırlığı altında kalmadan önce.

Tania panik yapmamaya çalışarak arkadaşına baktı. Bella bilinçsizce yatıyordu. Yüzünü kendine doğru çevirdi ve kıyafetinin düğmelerini açtı. Ayaklarının yüksekte durması gerektiğini hatırlayarak ayaklarının altına birkaç yastık yerleştirdi. Bella'nın nemli alnını okşadı ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldadı. Bella'nın göz kapakları titremeye başladı.

"Bella, beni duyabiliyor musun?" diye sordu Tania.

"Evet," diye fısıldadı Bella.

"İyi misin? Herhangi bir acın var mı?"

"Hayır, iyiyim. Sanırım bir şeyler içmem gerek." Bella hâlâ gözlerini açamıyordu.

"Tanrım, beni korkutuyorsun," dedi Tania. "Ambulans çağıralım mı?"

"Bir saniye, doğum uzmanını arayalım."

Bu Tania'yı biraz rahatlatmıştı. Bella'ya bir bardak su getirdi ve içmesi için ona yardımcı oldu.

Bella yerinde doğrulabildiğinde, Tania ona sütlü şekerli çay hazırladı ve kupasının yarısına kadar doldurdu. Bella aç kurtlar gibi acıktığını hissedince Tania ona bir de bol tereyağlı tost yaptı. Bella yiyip içtikten sonra kendini çok daha iyi hissetmeye başlamıştı. Annie'yi aradı, Annie öğleden sonra gelip onu kontrol edeceğini söyledi.

Tania, Don hakkında soru sormaya başlayınca, Bella utangaçlıkla, tüm bu "kazara hamilelik" yalanını itiraf etti.

"Bu büyük bir anlaşma gibi mi?" diye sordu Tania.

"Evet, evet gerçekten öyle," dedi Bella.

"Peki şimdi ne yapmak istiyorsun?"

"Sorunu halletmek istiyorum, bu olanların düzelmesine ihtiyacım var."

"Olan başka bir şey var mı?" diye sordu Tania.

Bella derin bir nefes aldı ve son zamanlarda hissettiği belirsiz tedirginliği kelimelere dökmeye çalıştı: "Sanırım bu olanlar onu biraz korkuttu. Evlilik... Baba olacağını öğrenmesi... Mortgage... Benimse kafam bebekle ve işle doluydu. Ona ya da bize neler oluyor gerçekten fark edemedim." Bir kez daha derin nefes aldı ve ekledi: "Biliyorsun Don'ı babası küçükken terk etmiş.Ve ben... Bunu onun da kendi çocuğuna yapmasından korkuyorum."

"Lanet olsun, nasıl düzeltmeyi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, fakat denemem gerek."

Tania ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"Bir sigara tamamıyla imkânsız mı?" diye sordu Bella. Hâlâ solgun görünüyordu.

"Evet, korkarım öyle."

"Peki benim için bir tane içebilir misin?"

"Pekâlâ, tamam, pencereyi açacağım ve hemen yanımda oturamazsın."

"Oyunbozan!"

Bella çarşamba sabahı erkenden kalktı, en canlı hamile kıyafetlerini giydi ve Don'ın 07:00'daki rötarlı –elbette– uçağını karşılamak için Jeep'i alıp Heathrow'a doğru sürdü. Bitkin bir halde Terminal 3'ün etrafında gezindi. Şu anki mesane durumundan ötürü sütlü kahve içemiyordu.

Tuvaletin aynasında kendine baktı, kocaman göründüğü için bir an neşesi kaçtı, klişeleşmiş sabah süslenmesinin bile bir faydası olmamıştı. Aslında kıyafeti gülünç görünüyordu, parlak renkli bol bir etek, yüksek topuklu botlar,

dekolteli bir üst, ne düşünüyordu ki? Bir de bunların üstüne fantastik görünümlü deri bir ceket almıştı!

Dün bebek için birşeyler almaya şehir merkezine gitmişti, fakat sıkıcıydı... Don'ın eksikliğini çekmişti. Karyola ve bebek arabasını birlikte seçmeliydiler.

Uçak sonunda indiğinde Bella varış kapısına yanaştı, oldukça gergindi ve her geçenin yüzüne bakıyordu. En sonunda Don'ı gördü... Don uzun adımlarla ilerliyordu, çantasını ve paltosunu omzuna atmıştı. Bir başkasıyla konuşuyordu. Lanet olsun! Yalnız olmayabileceğini unutmuştu. El mi sallamalıydı yoksa durup onu mu beklemeliydi yakınlaşması için bilemedi.

Don onu fark etti, şaşkınlığı yüzünden anlaşılıyordu.

"Merhaba, Bella! Hayırdır ne arıyorsun burada?" Sesi samimi ve esprili geliyordu. Bella'ya yaklaştı ve hafifçe yanağına dokundu. Bella söylemeyi planladıklarından hiçbirini dile getiremedi çünkü Don'ın iş arkadaşlarından biriyle tanışmak üzereydi.

"Rod... Karım Bella."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Rod, Bella'nın elini sıkarken.

"Merhaba," diye cevapladı Bella. "Yolculuk iyi miydi?"

"Evet," dedi ikisi de aynı anda.

Garip bir sessizlik oldu, sonrasında neyse ki Rod, "Ben kaçayım öyleyse. Tanıştığımıza memnun oldum, Bella. Yarın görüşürüz, Don," dedi ve gitti.

Yalnız kalmışlardı ve birbirlerine bakıyorlardı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu tekrar Don.

"Senin lanet olası karınım! Burada ne yaptığımı düşünüyorsun? Geçerken uğramadım." Kafasındaki konuşmalar düşüncesizce yapılmış revizyonlara uğramıştı.

"Peki," dedi Don.

"Daha ne kadar somurtmaya devam ediceksin?" diye

sordu Bella. "Bugün eve gelecek misin? Yoksa ben yokmuşum gibi davranmaya devam mı edeceksin?"

"Gerçekten bir planım yok," dedi Don, hâlâ çok sakindi. "Bazılarımız n'inci dereceye kadar en ufak şeyleri planlamıyor."

Bella Don'ın gözlerinin içine baktı ve tüm sinirinin geçtiğini hissetti. Onu seviyordu ve tek istediği tüm bunların bitmesi ve onun geri gelmesiydi.

"Gerçekten çok üzgünüm Don. Sana daha önce anlatmalıydım. Gerçekten zamanında yapılması gereken boktan bir şeydi. Özür dilerim... Gerçekten bir bebeğimiz olsun istedim ve sana sorsaydım hayır diyeceğinden emindim."

"Fakat belki de fikrimi değiştirirdim, Bella. En azından bunu bir düşünme şansım olmalıydı. Senin bunu bu kadar çok istemenin bir fark yaratacağını düşünemedin mi?"

"Özür dilerim."

"Bana güvenmediğini düşünüyorum."

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Bella tekrar ve gözyaşlarına boğuldu.

Don elini Bella'nın omzuna koydu. "Ne yapmak istiyorsun, Bella?" diye sordu.

"Birlikte eve gitmek istiyorum." Sesi yorgun ve üzgün geliyordu. "Her şeyin hallolmasını istiyorum."

Don yere baktı: "Özür dilerim, seni biraz üzdüm."

"Don sekiz buçuk aylık hamileyim, *Emmerdale*'in melodisi bile beni hüzünlendiriyor." Gülümsedi.

Don da ona gülümseyerek karşılık verdi. İkisi de biraz rahatlamıştı.

"Gel buraya," dedi Don ve birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar –Bella'nın karnının olanak sunduğu ölçüde.

"Gidip birer kahve içelim mi?" diye sordu Don.

"Olur, tamam." Lanet olası mesanem!

Oturduklarında af dileme sırası Don'a geçmişti. "Özür dilerim." Don kahvesinden bir yudum aldı. Bella onun ne

kadar da yorgun olduğunu görebiliyordu. "Hâlâ çok yeni geliyor. Birbirimizi sadece bir buçuk yıldır tanıyoruz, ev alıyoruz ve bebek yapıyoruz. Sen tüm bu sorumluluğu alıyorsun ama ben baş edebilir miyim merak ediyorum doğrusu."

"Hamileliği bu kadar kolay kabul edebileceğimi ben de beklemiyordum. Biraz zamanın gerekli olduğunu düşünürdüm hep. Annemin neler geçirdiğini biliyorsun."

Don başını salladı.

"Bunu sensiz yapmayacağım, Don." Bella Don'ın gözlerine bakmıyordu, bakışları kupasının üzerindeki dokunulmamış köpük tabakasına kilitlenmişti.

"Biliyorum. Ve sana söz veriyorum hep yanında olacağım. Hiç durmadan seni düşünüp durdum, seni çok özledim." Bella'nın elini okşuyordu.

"Fakat hiç aramadın bile!"

"Biliyorum, biliyorum. Çok üzgünüm. Bir kere havalanınca yere inmem kolay olmuyor."

"Aile olmak üzereyiz Don, başa gelen tüm bu zorluklarla uğraşmalıyız. Bu gerçekten zor olsa da..."

"Tamam, yapacağız. Söz veriyorum." Don sandalyesini Bella'ya yaklaştırarak, "Gel buraya," dedi ve kolunu onun omzuna attı, ardından dudakları birleşti.

"Ceketini beğendim," dedi Don birbirlerinden uzaklaştıklarında.

"Teşekkürler. Şimdi eve gidebilir miyiz?"

Don otoparka giden levhaları takip ederken, "Tüm eşyalarımın arabana sığacağını düşünüyor musun?" diye sordu.

"Oh... Ben... Jeep ile geldim."

"Jeep ile mi geldin! Sen beni gerçekten seviyor olmalısın!"

"Evet, seviyorum."

Eve vardıklarında perdeleri kapattılar ve çok hassas bir sevişme için yan yana uzanarak yatağa geçtiler.

Don ellerini Bella'nın büyük göğüsleri, kocaman gergin karnı ve bacak arasında gezdirirken oldukça dikkatli bir şekilde hareket ediyordu. Bella gerildi ve titreyerek, "Aman Tanrım!" diye çığlık attı, ardından Don'ın elini titreşimleri hissedebilsin diye karnına doğru götürdü.

"Kahretsin! Doğum mu başladı?!"

"Hayır, en olağanüstü orgazmı yaşadım ve yaşıyorum..."

Don dalgalanmalar durana kadar elini uzun bir süre Bella'nın karnında tuttu. "Seni seviyorum," dedi ve kafasını yastığa koydu, ama Bella hâlâ kollarının arasındaydı.

"Ben de seni seviyorum," dedi Bella.

"Bebeği de seveceğim," diye ekledi Don.

"Ben de." Ağlamak üzereydi. Yine! Bu olamaz! Gözlerini kırpıştırarak kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

Bir süre sonra her ikisi de sıkıntı verici rüyaların uzağında uykuya daldılar.

20

"Daha doğmamış bir bebek için bu kadar para harcadığımıza inanamıyorum." Don asansörde düşünceli görünüyordu. Birkaç gün izinliydi, sonunda eve taşınarak uzun bir hafta sonu geçirebilirlerdi.

Ufak bir bebek dağlar kadar şey gerektiriyor gibi görünüyor... Tüm aksesuarları ile birlikte bir beşik, bir küvet, bir alt değiştirme masası, havlular, fanilalar, tulumlar, hırkalar, Bella'nın karşı koyamadığı çeşitli kıyafetler, araba koltuğu ve son olarak -Don'ın heyecan duyacağı tarzda- bir grup araba.

"Evet, pekâlâ şimdi sıkı dur, mutfak reyonuna gidiyoruz," dedi Bella.

Zavallı Don! Bella'nın listesinde olanlar hakkında hiçbir fikri yoktu. Yıllardır kiradaydılar, şimdi ise tüm bir evi döşemek durumda kalıyorlardı.

Kocaman paslanmaz çelik bir buzdolabı, bir çamaşır makinesi, bir bulaşık makinesi, tabak takımı, çaydanlık, tavalar, çatal-bıçak-kaşık takımı, bardaklar ve şarap kadehleri Bella'nın listesinde olanlardan sadece birkaçıydı ve Don'ın rengi atıyordu toplam liste yüzünden.

Yatak odası için akçaağaçtan yapılma bir gardırop, Fran-

sız tarzı deri koltuklar ve altı sandalyeli bir mutfak masası takımı...

Bella kart slipini imzalarken, "Faturalar sandığım kadar kabarık gelmeyecek..." diye takıldı Don'a, ama Don'ın buna gülmediğini görünce şaka yaptığına pişman oldu.

"Tamam," dedi Don mağazadan çıkarken. "Budur, daha fazla para harcamıyorsun. İhtiyacımız olan başka ne kaldı?"

"Pekâlâ... Birkaç ampul, birkaç halı, bir portmanto. Yeni bir kanepe takımı?"

Bu noktada risk aldığını biliyordu Bella.

"Tamam." Don'ın ses tonu normal geliyordu. "Pekâlâ, onları ben alıyorum." Bella itiraz edemeden ekledi: "Hayır, hayır... Bella bu benim de evim. Ben senin kapatman değilim."

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordu Bella.

"Hayır, hemen bir taksiye atlamalı ve Annie ile kontrolün için eve gitmelisin."

"Tamam... Tamam. Fakat her şeyi hemen bugün almak zorunda değilsin." Don'a bir veda öpücüğü verdi. "Biliyorsun, eğer hoşuna giden bir şey görmezsen..."

"Senin hoşuna giden bir şey göremezsem demek istedin herhalde," diye sataştı Don.

"Hayır, bu senin de evin." Don'a gerçekten bunu hissettirmeye çalışıyordu.

Güneşli bir mayıs öğleden sonrasıydı ve Bella yeni evine doğru gidiyordu. Mutluydu, fakat oldukça yorgundu. Bebek kıyafetleri almak kendini tuhaf hissetmesine neden olmuştu. Neye benzeyecekti acaba? Aldığı tulumlardan birini karnının üzerine getirdi ve gerçek, canlı bir bebeğin haftalar sonra bu boyutlara gelmesi çok da gerçekçi görünmüyordu... *Haftalar!!!*

Doğum hakkında bazen olağandışı bir şekilde rahat görünüyor olsa da ara sıra çekeceği acıyla ilgili korkutucu rüyalar görürken kan ter içinde uyanıyordu.

Bir yandan kendi kendine sürekli olarak istatistikleri tekrar ediyordu, bir yandan da hemen hemen kendisiyle aynı şeyleri yapan yoga sınıfındaki mantıklı kadınlardan teselli buluyordu.

Yoga sınıfı oldukça eğlenceliydi. Varisli bacaklarıyla basurlarından yakınan başka kadınların da olduğunu bilmek iç rahatlatıcıydı.

Eve vardığında her zamanki gibi ön kapı açıktı çünkü dekoratörler içeri giriyordu. Hemen hemen her oda yeniden alçılanıyor ve baş döndürücü bir beyaza boyanıyordu. Zemin tamir ediliyor ve cilalanıyordu. İşte şimdi ev kocaman, boş ve yeni görünüyordu.

Bella hole doğru yürüdü ve çantalarını boşaltmak için üst kata, yatak odasına çıktı. Uyudukları yatak hâlâ toplanmamıştı ve duvarlar kıyafetlerle dolu kutularla kaplanmıştı. Tavandan sarkan bir ampul vardı ve pencerelere sadece bir çarşaf gerilmişti, bu sayede gün ışığından ötürü erkenden kalkabilmişlerdi.

Banyoda duş yeri, tuvalet ve küvet komple değiştirilmişti, fakat duvarlar hâlâ alçılıydı.

Dekoratörlerden ikisi bebek odasının duvarlarını yeniden alçılıyordu. Bella merhaba demek için kapıdan kafasını uzattı.

"Merhaba, Bella," dedi genç olanı. "Konuşmak istersen Bill aşağıda, mutfakta..."

Bella çabucak yatağına uzanmak istiyordu, fakat Bill'le konuşmasının daha iyi olacağının düşündü. Üç kat merdiven için kendini cesaretlendirdi ve yürümeye başladı.

Bella içeri girdiğinde Bill ve diğer iki adam çay içiyorlardı.

"Merhaba Bella," dedi Bill. "Sakın erken doğum yapmaya kalkma, işler haftaya ya da bir sonraki haftaya sarkabilir."

"Umarım öyle bir şey yaşamam."

Mutfakta eş zamanlı çay yutkunma sesleri duyuluyordu. Bella mutfak takımının şık görüneceğini umuyordu, çünkü ne çığlık atmaya ne de aldıklarını değiştirmeye gücü vardı.

Sonunda yatağına uzandı ve Don'ı aradı. "Selam, nasıl gidiyor?"

"Güzel. Beni yalnız bırak, bununla başa çıkabilirim," diye cevapladı Don.

"Pekâlâ! Sadece kontrol etmek istedim. Akşam eve yiyecek bir şeyler getirebilir misin? Mutfak eşyalarımız yarına kadar gelmeyecek ve her neyse, çok yorgunum."

"Tamam, Annie henüz gelmedi mi?"

"Hayır, fazla uzun sürmez ama."

"Dikkat et."

"Tamam, görüşürüz."

Annie geldiğinde rutin kontroller başladı.

Annie kan basıncıyla ilgili endişeliydi. "Biraz yüksek," dedi bitkin bir şekilde yatakta uzanan Bella'ya bakarak. "Yavaşça yükseliyor, fakat bu bir işaret olabilir. Gerçekten ağırdan almalısın."

Bunun düşüncesi bile biraz çarpıntı yaratıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Annie.

"Evet, iyiyim."

"Birazcık yürüyüş güzel olacaktır ve yoga seansları... Fakat gerçekten daha fazlası değil şimdilik. Doğum oldukça yakın görünüyor."

"Gelecek iki hafta içinde?" diye sordu Bella endişeyle. "Mutfak o zamana kadar bitmemiş olacak."

"Öyle olmayacağını umut edelim o zaman."

"Evet," dedi Bella paniğe kapılmış bir halde. "Tanrım, Annie, gerçekten o kadar yaklaştık mı? Ben henüz hazır değilim."

Annie gülümsedi. "Hiç kimse hazır değildir zaten, Bella. Hayretler içinde kalmaya ve dehşete kapılmaya hazır-

lan. Bu seni daha önce hiçbir şeyin yapamadığı kadar vuracak."

"Oh hayır, yine hipivari şeylerden bahsediyorsun, değil mi?" Bella gülümsedi. Bu onların arasında süregelen bir şaka olmuştu. "Annie doğal doğum felsefelerini ezbere okumaya başlar ve Bella sataşarak bununla başa çıkmaya çalışır."

Annie Bella'nın durumuna ne anlam yükleyeceğinden emin değildi. Doğumu evde yapacaktı, bu yüzden bir yerden sonra bunun iyi bir fikir olduğuna inanması gerekiyordu. Fakat Bella henüz bu aktif doğum düşüncesine şartlanamamıştı. Doğum havuzu, ahududu yaprağı çayı, aromaterapi yağları, nefes alıp vermeyi öğrenen partner ya da masaj tekniklerinden hiçbirisi yoktu. Daha Don'la bile tanışmamıştı.

"Neden evde doğumu seçtin Bella?" dedi merakını gidermek için.

"Çünkü istatistiksel olarak güvenli ve evime ya da ofisime gelebilecek bir doğum uzmanı istiyordum. Ve..." Ufak bir duraksama yaşandı. "Özel hastaneyle bir bakıma kavga ettim."

"Ah." Bu biraz açıklıyordu durumu.

Annie gittiğinde, Bella el çantasından Ultra Super Mega Light sigara paketini çıkardı. Kendini yastıkların üzerine bıraktı ve eskiden mutluluk şimdilerde ise suçluluk hissettiren üç dakikasına hazırlandı. Çakmağı ateşledi ve sigarasını yaktı. Yoganın sağladığı nefes alıp vermeler en sonunda bir işe yaramış, şimdi sonuna kadar ciğerlerini sigarayla doldurmuş ve azımsanacak değerde kendine izin verdiği sigaradan maksimum faydayı sağlamıştı.

Sabahın erken saatlerinde mutfakta otururken okuduğu enteresan doğum kitaplarına rağmen doğum hâlâ muammaydı. Gayet iyi bilgilendirilmiş olsa da kendini hâlâ bilgisiz hissediyordu. Episiyotominin ne olduğunu biliyordu

fakat herhangi bir kitap doğumun gerçekte neye benzediğinin herhangi bir tanımını yapmıyordu. Ve hâlâ bebekler hakkında yapılacak önemli şeyleri bilmiyordu, ağladıklarında 'meme ver'in dışında.

Emzirme fikrini seviyordu. Yatakta Don'la uzanırken ve kendini küçücük bebeklerini emzirirken hayal etti. Peki ya doğumdan sonra seks nasıl olacaktı? Yararlı bir bilgi yoktu bunun hakkında –sadece Pelvik taban egzersizi öneriliyordu.

Don o akşam eve vardığında alışveriş seferi hakkında hiçbir detay vermedi; tek söylediği şey Bella'nın evde bekleyip yarın gelecek olanları görmesiydi.

Kamyonet 11:00 gibi geldi ve oldukça büyük L-şeklindeki kanepe takımını oturma odasına taşımak için üç kişi gerekiyordu. Tanrım! Bu bir servet değerinde olmalı. İtalya'nın en güzel tasarımcılarının elinden çıktığı belli oluyordu. Tanrım! Bella afallamıştı. Don'dan tam olarak ne istediğini bilmiyordu, fakat daha ucuz bir şeyler istediği kesindi.

Üç şık lamba ve krem renkli büyükçe bir halı da gelmişti aynı zamanda. Bella şimdi yeterince etkilenmişti.

Hemen Don'ı aradı.

"Merhaba?"

"Merhaba, tatlım, tahmin et neyin üzerinde uzanıyorum?"

"Bill, dekoratör olan?"

"HAYIR!!! Büyük, pahalı, muhteşem lüks bir *kanepenin* üzerindeyim."

"Ah-ha. Gelmiş demek ki. Ne düşünüyorsun?"

"İnanılmaz, büyüleyici... İflas edeceksin!" Ardından birbirlerine kur yaparak gülüştüler.

Kanepe takımına göre evi döşemek Bella için fazla uzun

sürmemişti. Bella beklenen günden önce çalışmayı, egzersiz yapmayı, güzel görünmeye çalışmayı, hatta alışveriş ve evi dekore etmeyi bırakmanın tam zamanı olduğuna karar verdi. Oldukça yorgundu. Yedi ayda ev kıyafetleri biçimsiz siyah hamile pantolonları ve Don'ın ekoseli, rengi atmış gömleklerinden biri olmuştu. Ayakları sadece taşındıklarında bir gardırobun yanında bulduğu koyun derisi terliklerin içine girebiliyordu.

Don işten eve geldiğinde Bella'yı kanepede uzanırken buluyordu. Televizyon açık oluyor... Dekorasyon dergileri, üzüm çöpleri, diyet bisküvi paketleri ve boş su şişeleri her tarafa saçılmış görünüyordu.

Bu yüzden Don akşam eve vardığında içerisini tuhaf bir şekilde karanlık bulunca paniğe kapıldı. Yatak odasından gelen sesleri duyabiliyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken karısını doğum yaparken yeni yataklarında bulacağını düşünüyordu.

Fakat kapıyı araladı ve Bella'yı çarşafların altında hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu.

Alelacele onun yanına gitti ve, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Oh, Don." Bella kan çanağına dönmüş gözleri ve kızarmış burnuyla ona doğru döndü.

"Neyin var?"

"Evi mahvettim."

"Ne demek istiyorsun?!"

"Oysa ki ne kadar sevimliydi. İki sevimli çocuk ve iki sevimli ebeveyn ve ben tüm bunları mahvettim."

"Oh tatlım, senin böyle düşünmeni ne sağladı?" Don güven verici bir şekilde Bella'ya sarıldı.

"İçini boşalttım, tahrip ettim... Şimdi bembeyaz ve ruhsuz! Ve bebeğimiz bu beyaz ruhsuz yerde yetişecek... Muhtemelen biz bozuşacağız çünkü çok beyaz ve boş...

Bu... Bu benim hatam." Bella histerik bir şekilde ağlamaya devam ediyordu.

"Bella..." Don onun yanına uzanıp saçını okşadı. "Bella, sen tam anlamıyla keçileri kaçırmışsın." Bunu olabildiğince nazik ve sakin bir biçimde söylemişti. "Ev muhteşem görünüyor. Canlı ve parlak... Herhangi bir çocuğun rahatça oynayabileceği bir hale geldi."

Don onu biraz gülümsetmeyi umuyordu, fakat Bella hâlâ ciddi bir şekilde ağlıyordu, bu yüzden ekledi: "Eğer çok beyaz olduğunu düşünüyorsan, boyacıları geri çağırırız. Bu problem değil, tatlım, bu bir problem değil."

Bella Don'a doğru baktı. Don Bella'nın gözlerinin ağlamaktan nasıl şiştiğini görebiliyordu.

"Seni seviyorum," dedi Don.

"Emin misin?" diye sordu Bella. "Gerçekten burada benimle ve bebeğimizle yaşayacak mısın?"

"Elbette yaşayacağım." Bella'yı kollarının arasına aldı. "Elbette, lütfen bunun hakkında endişelenme. Bu konuda endişelenmene neden olacak herhangi bir davranışım olduysa senden binlerce kez özür dilerim."

"Fakat baban..." Bella söylediklerinin anlaşılır olması için kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Baban seni bırakıp gitti... Sen de kendi çocuğunu..."

Don onu daha da sıkı sarmaladı ve bir süreliğine bir şey söylemedi, sonra cevapladı: "Kimse ailesi gibi yapacak diye bir şey yok Bella. Kendimize bir şans verelim."

"Kendimi çok kırılgan ve aciz hissediyorum," dedi Bella ürkmüş bir ses tonuyla. "Ve bundan nefret ediyorum."

Don bir süre Bella'ya sarıldı ve onu alnından öptü. Çok geçmeden Bella sakinleşti ve yüzünü Don'ın omzuna gömdü. Sonra yeniden ağlamaya başladı. "Oh Tanrım! Ve mutfak!" diye hıçkırdı.

"Bella, o kadar da kötü olamaz!"

"O kadar, berbat. Gel ve gör." Yerinden kalktı ve ayak-

larını her zaman giymek zorunda olduğu terliklerin içine soktu.

Basamaklardan yavaşça indiler. Don hantal karısını takip ediyordu. Sonunda mutfaktaydılar –tadilatı daha bugün bitmişti. Modern dizaynlar... Siyah cam granit yüzey ufak spotların altında parıldıyordu. Beyaz boyanmış duvarların kenarlarına siyah bordürler çekilmişti.

Mutfak takımı biraz rahatsız ve demode görünüyordu.

"Oh, etkileyici," dedi Don.

Bella yeniden gözyaşlarına boğuldu.

Don kolunu Bella'nın omzuna koyarak, "Neyini beğenmedin?" diye sordu.

"Önceki halini istiyorum. Bu daha çok annelerin çorba yaptığı, çocukların bisküvi yediği ve yerde oyuncaklarıyla oynadıkları bir yere benzemiş..."

"Bella..." Don dağ gibi karnının üzerinden Bella'ya sarıldı. "Sen muhteşem bir anne olacaksın. İstemedikçe kek pişirmek zorunda olmayacaksın..."

Başka ne söyleyebilirdi ki?

"Kapıları değiştirmek ister misin?" diye teklif etti. "Belki de eskisi gibi ahşap kapılar almalısın?"

"Bu iyi bir fikir." Sesi az da olsa canlanmaya başlamıştı. "Belki de haklısın..." Burnunu çekti. "Ahşap kapılar." Elinin tersiyle burnunu sildi. "Oh Tanrım, özür dilerim, gitmem ve burnumu temizleyip yüzümü yıkamam gerek, dizginleri yeniden ele almalıyım."

21

İki gün sonra tüm eşyalar gelmiş, ev hemen hemen tamamlanmıştı ve Bill mutfak kapılarını değiştirmek için geri dönmüştü. Biraz şaşkın görünüyordu, fakat bu önemli değildi çünkü Bella sonuçtan son derece memnundu.

"Harikulade," dedi Bella. "Ben de paslanmaz çelikle nasıl başa çıkacağımı düşünüyordum, çok soğuk ve kişiliksizdi."

"Temizlemek için oldukça ince iş gerektirir," dedi Bill. "Çok yakında her şeyin üzerinde küçük kirli parmak izlerin olacak." Bella'nın karnını işaret etti.

"Doğum ne zaman?" diye sordu Bill.

"Aslında yarın... İlk seferler hep geç olmuştur, öyle değil mi? İlaveten, yapılacak çok az şey kaldı."

Yapılacaklar listesine baktı: Odaların perdeleri, daha çok havlu ve çarşaf. Don hafta sonu son bebek parçalarının alışverişini yapacaktı: Bebek bezleri, hidrofil pamuk, fanilalar...

Bella Bill'in gitmesiyle birlikte hüzünlendi. Taşındığından beri çalışanlar hep buradalardı. Bill'in mavi renkli kamyonetini sürmesiyle birlikte Bella günlerdir ilk defa yalnız kaldığına inandı.

Öğle yemeğinden sonra kanepede uyuyakalmıştı ve saat dört gibi bebeğin hareket ettiğini hissederek uyandı. Bebek karnının içinde ses çıkararak hızla dönüyordu. Bebeğin sesini duyduğuna inanamıyordu! Bu da neyin nesiydi böyle?

Sert bir topun içeriden baskı yapması gibi garip bir duygu hissetti bacaklarında. Ayağa kalktı, birkaç adım attı, fakat hâlâ oradaydı. Ağırlık inanılmazdı. Bebeğin başı açıkça sağ aşağı indi, çıkmaya hazırdı. Ancak Bella doğumun günler sonra olacağını biliyordu.

Don eve vardığında Bella'yı kanepede her zamanki pozisyonunda buldu... Siyah pantolonu ve ekoseli gömleğiyle.

"Merhaba, tatlım." dedi Bella kollarını açarak. "Bu geceyi kutlamalıyız, dekoratörler evi terk etti, ev sonunda bizimdir." Dedi.

"Pekâlâ... Beyaz şarap, ördek, erişte, dondurma ve bir kilo üzüm aldım," dedi Don alışveriş poşetlerini göstererek.

"Sana aşkım gitgide büyüyor, Bay McCartney."

Bella kendini yorgun ve her zamankinden daha ağır hissederek erkenden uyumaya karar verdi. Karnı karıncalanıyordu, kasılmaların ufak dalgalanmaları vardı –doğum sancılarının çok daha sert olacağını bildiğinden içi rahattı.

Sabaha karşı dört gibi tuvalete gitmek için kalktı. Klozete oturduğunda tuhaf bir duygu hissetti. Tuvalet kâğıdıyla incelediğinde ise bacak arasından gelen mukusla karşılaştı! Korkuyla karışık paniğe kapıldı. *Şimdi?? Hayır henüz değil!!*

Kasılma ya da ona benzer hiçbir şey hissetmiyordu.

Yatağına geri dönüp uykuya daldı. Saat altı gibi karnında ufak sızlamalarla uyandı. Dijital saatteki sayıları izliyordu. Birkaç dakika sonra ağrılar son buldu. Sonra 06.23'te yeniden başladı... Kesildi... 06.57'de yeniden.

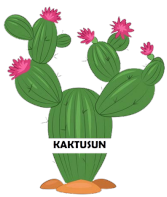
Saat yediden sonra Don'ı uyandırdı.

"Bugün izinlisin," dedi Don'a kendini bu kadar sakin hissettiğine şaşırarak.

Don gözlerini açtı ve gülümsedi. "Gerçekten mi?"

Don yerinden doğruldu. "Aman Tanrım, sen... Gerçekten başladı mı?"

"Sanırım öyle!"

22

"Yapacak tonla şeyim var Don, hadi kalkalım." Bella üstündeki örtüyü attı ve yataktan kalktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Don gergin bir şekilde. "Doğum yapmak üzeresin."

"Oh Tanrım! Banyonun iyice temizlenmesi gerekiyor. Bebek eşyalarının yıkanıp kurulanması lazım, hâlâ paketlerinde duruyorlar. *Tanrım,* dışarı çıkıp *bebek bezi* almalısın."

Don dehşete kapılmış, beti benzi atmıştı.

"Tanrı aşkına," dedi Bella ve ona sarılmak için yaklaştı. "Doğuracak olan benim, unutma."

"Hiç endişelenmiyor musun?" diye sordu Don. Bella Don'a baktı: Tıraşı gelmiş perişan saçları gözlüklerinin önüne düşmüştü.

"Tanrım, hayır." Bella inanılmaz derecede sakindi. "Çok ağırlaştım, basamaklar altımda eğilmeye başlıyor, parmaklarım şişman sosislere benziyor, bu müthiş kütleyi aylardır taşıyorum. Onun dışarı çıkması için sabırsızlanıyorum..." Karnını işaret etti.

"Fakat..."

"Don! Kapa çeneni."

Bella çoraplarını ve geniş hamilelik sutyenlerinden birini giydi. "Hamilelik hakkında özlemeyeceğim iki şey..." dedi ve siyah pantolonu ile ekoseli gömleğini giydi.

Don ekledi: "Ve benim de özlemeyeceğim iki şey."

Yeni mutfağında kahvaltı etmek için ağır adımlarla aşağıya indi Bella.

Sancıları çok hafifti, onları hemen hemen görmezden gelebiliyordu. Portakal sıktı, tost yapmak için ekmek kesti ve büyük bir demlik çay demledi.

Don duşa girmişti, yalın ayak aşağı indiğinde hemen ofisi aradı ve babalık izninin bugün başladığını bildirdi.

Bella Don'ın mimiklerinden patronunun acımasızca söylendiğini anlayabiliyordu.

"Bu kadar yeter," dedi Don. "Daha sonra ararım... Evet, teşekkürler, dostum."

"Gerçekten bugün geleceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Don.

"Başlıyor. Ne kadar süreceğini kim bilebilir?"

"Zamanında doğurmak sana yakışan bir şey. Ne erken ne geç, tam zamanında..." dedi Don ve ikisi de güldüler.

"Doğum uzmanını aradın mı?"

"Hadi kahvaltımızı yapalım, onunla daha sonra konuşurum, sonra da banyoyu temizleriz."

"Banyo temiz, Bella!"

"Banyonun ve yatak odasının oldukça temiz olmasını istiyorum."

"Pekâlâ, bana bırak."

"Hayır, yardım etmek istiyorum. Öbür türlü yapacak hiçbir şeyim yok, doğumun başlamasını beklemekten başka. Her neyse kendimi çok enerjik hissediyorum!"

"Yok canım..." Don hemen gazeteci moduna girdi: "Dün banyoda doğum yapan kadın hâlâ bir elinde fırçayla geziyor. 'Sadece evim ışıldasın istiyorum.' Hâlâ Flash

pazarlama ile görüşmeleri süren yönetim danışmanı Bella Browning."

"Ha ha," dedi Bella ve Annie'yi aramaya gitti.

Annie'nin rahat olmasını ve daha sonra uğrarım demesini umuyordu. Fakat Annie bir saat içinde yanında olacağını söyledi. Bella az da olsa korkmuştu, üçü tüm gün boyunca ne yapacaklardı?

"Dürüst olmak gerekirse, Annie, on ikiden önce gelme. İşler değişirse seni ararım," dedi Bella Annie'ye.

Don'la birlikte banyoyu, yatak odasını ve mutfağı temizlediler, sonra Bella Don'ın tüm evi elektrik süpürgesi ile süpürmesini sağladı.

Bebek kıyafetleri yıkanmaya koyuldu ve kurutulması için makineye atıldı.

"Yeterince fazla yok elimizde," dedi Bella Don'a. "Bebek doğunca gidip biraz daha almalısın."

"Ne alacağımı nereden bileceğim?" dedi Don endişeli bir şekilde.

"Sadece hiçbir şey bilmiyormuş gibi git ve 'yeni doğmuş bebeğimiz şu büyüklükte' de. "Buna alışmışlardır," dedi Bella ve kıkırdadı.

Don Bella'yı dudaklarından öptü. "İşte bu kadar, Bella, bir çift olarak son birkaç saatimiz. Sonsuza kadar değişmenin zamanı geldi çattı."

"Pekâlâ, cinsel ilişkinın sözü edilemez artık," dedi Bella.

"Biliyorum, muhtemelen aylar boyunca." Bunun bir şaka olmasını umdu.

"Altı hafta kadar, aslında."

"Aman Tanrım!"

"Üzgün müsün?" diye sordu Bella. "Seksi kastetmedim. Yıkılmış görünüyorsun... Sonsuza kadar değişecek konusundan bahsediyorum."

"Hayır. Pekâlâ, belki biraz. İkimizin birlikte olduğu her

ânı seviyorum. Üçümüzün de aynı şekilde iyi olacağını umuyorum."

"Elbette öyle olacak." Kollarını Don'ın beline doladı ve yanaklarına yaslandı. "Ben de öyle olmasını umuyorum. Seni seviyorum, Don." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi: "Bunun üstesinden gelmeme yardımcı olacaksın, değil mi?"

"Elbette," dedi Don ve Bella'nın başını okşadı.

Bir süre sonra Don bebek bezleri ve yiyeceklerle geri geldi. Annie de çantaları yüklenmişti.

"Merhaba, Bella ve sen de Don olmalısın." Nefes nefese kalmış bir halde omzuna astığı büyükçe parlak sarı bir çantayı kapı girişine bıraktı, sonrasında ise içindekilerin hepsini boşalttı.

"Tanrım! Bütün bu şeyler de neyin nesi?"

"Görürsün," dedi Annie. "Sen suyu ısıt yeter." Bella'nın yüzündeki ifadeyi gördü ve ekledi: "Çay için!"

Annie bir masa sordu malzemelerini yerleştirmek için.

"Tamam," dedi ve seslendi. "Bella, eğer gelirsen, biraz kontrol yapacağız."

Kan basıncı, ürin örneği, bebeğin kalp atışları, sonra iç muayene zamanı. Bella pantolonunu ve çamaşırlarını çıkarıp yatağa yarı çıplak uzandığında rahatsız edici bir şekilde çıplak hissetti kendini. Lateks eldivenlerini takan ve üzerinde Vajinal Jel yazan bir tüpü çıkaran Annie'yi seyrediyordu.

"Bundan hoşlanan var mı?" diye sordu Bella, ufak bir konuşma yapmış olmak için.

"Şaşıracaksın," dedi Annie. "Şimdi sadece rahatla."

"Elbette. Neden sen büyük lateksli elini vajinama daldırırken gerginleşeyim ki?"

Annie oldukça sert bir şekilde baktı, diye düşündü Bella.

Oh, şaşırtıcı bir şekilde canı acıdı. Buna hazır değildi.

Aynı şekilde Annie de en beceriksiz iç muayeneciydi ya da her neyse!

"Tamam, sadece iki veya üç santim... Yolumuz uzun."

Annie küçük bir şişede Bella'ya sebze çorbası getirmiş, aynı zamanda demliği papatya çayı poşetleriyle doldurmuştu.

Don bu sert rejimi göz ardı edip turşuyla birlikte erimiş peynir ile bastırılmış tostları ve sert siyah kahveleri yuvarlıyordu.

"Tanrım... Ülserden hiç mi endişelenmiyorsun?"

"Hayır," dedi Don sırıtarak.

Bella yüzünü buruşturdu bir sonraki kasılmanın verdiği acıyla.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Annie.

"Aslında sorun değil, keskin bir acı periyodu, fakat daha sonra hemen kayboluyor."

"Öğle yemeğinden sonra ne yapmak istersin?" diye sordu Annie. "Belki bir yürüyüş ya da yoga egzersizleri yapabiliriz. Ya da belki de omzuna masaj yaparken izlemek istediğin bir film vardır."

"Bu iyi bir fikir," dedi Bella.

"Birth Lines adında güzel bir film getirdim yanımda."

"Oh Tanrım, hayır, Woody Allen'a ne dersin?"

Annie, "Elbette," dedi ve Don gözlerini devirdi.

Üçü birden Manhattan'ı izlerken Bella bacaklarını uzatarak yere oturdu. Annie de arkasına geçerek ona çok güzel kokan bir yağ ile omuz masajı yapmaya başladı.

Don evin varsayılan ayak işlerini ve diğer şeyleri halletmek için işe koyuldu.

Bella, "Ohhh, bu feciydi," dedi.

Filmin sonunda kasılmalar on dakikada bir geliyordu ve Bella bunları oldukça acı verici buluyordu.

Annie ona dört santim genişlemeye sebep olan diğer kontroller için yukarı kadar eşlik etti, sonrasında onu sıcak

bir banyo için yolladı. Don banyoya bir tabure taşıdı, bu sayede Bella'nın yanında oturabiliyordu. Annie ise odada kalmıştı yani o da oralardaydı fakat çok da yakınlarında değildi.

Banyoda geçirilen yirmi dakikadan sonra Bella Don'ın yardımıyla tuvalete oturdu ve sancılı, kasılmalı bir ishal geçirdi.

"İyi tarafından bak," dedi bitkince, tekrar küvete girdi ve sıcak suyu açtı. "En azından lavmana gerek yok."

Don giderek daha da gerginleşiyordu. Bu gerçekten de oluyordu. Daha önce doğum yapan kadınları izlemişti, ancak onlar bu durumla oldukça kötü şartlar altında çığlık çığlığa yüzleşmek zorunda kalmışlardı.

Şimdi ise Bella... Burada banyoda...

Annie küçük bir tomar plastisin ile geldi. Küvetin içine biraz yağ döktü ve banyo ılık yaz günleri gibi kokmaya başladı.

Üçü birden derin bir nefes aldılar, az da olsa sakinleşmişlerdi.

Bella Don'ın elini sıkıca tutuyordu: Acı karnına vuruyordu. Gözlerini kısıyordu ve onların yoğunluğundan nefesi kesiliyordu. Fakat su sıcak ve rahatlatıcıydı. Bella kasılmalar arasında rahatlamaya çalışıyordu.

Saat çoktan öğleden sonra beş olmuştu. Annie diğer kontrolleri uygulamak istediğini söyleyerek onun banyodan çıkmasını rica etmişti.

Bella bundan biraz korkmuştu. Yavaşça yerinden doğruldu. Don ve Annie etrafına bir havlu sarıp ona yatağa kadar eşlik ettiler.

Annie diğer acı dolu muayeneyi uygularken Don bir şeyler atıştırmak için aşağıya, mutfağa indi.

"Oh," dedi Bella. "Biraz daha nazik olamaz mısın?"

"Özür dilerim," dedi Annie ve olabildiğince sert bir şe-

kilde devam etti. "Tamam, aşağı yukarı beş santim dolayında."

"Beş santim? Emin misin?" diye sordu Bella. "Bu sonsuza dek sürecek gibi geliyor."

"Sakin ol, Bella, bazı kadınlar başlarda yavaştır, sonrasında hızlanırlar. Sadece akışına bırak. Bebek iyi sen de öyle."

"Bu sefer gerçekten acıtıyor."

"O zaman TENS cihazını deneyelim, mutfağa gel."

Annie Bella'yı baştan aşağı kurulayıp sırtına cihazın elektrotlarını yapıştırdı, sonra da ona tutması için küçük bir kontrol paneli verdi.

"Tamam, eğer yaklaşan bir kasılma hissedersen bu düğmeleri kullanırsın. Endorfin üretimini kontrol ediyor. Bir dene bakalım, eğer beğenmezsen çıkarırız."

Bella düğmeye bastı ve sırtında hafif bir ağrı hissetti. Tekrar bastı ve hafif ağrı keskin bir ağrıya dönüştü. Bu şeyin nasıl bir yarar sağlayacağını kestiremiyor, fakat en azından başka bir şey düşünmesine sebep oluyordu.

Sadece bekliyordu, bir sonraki kasılma için bekliyordu ve daha sonrakini ve bir sonraki... Saatin geçmesini... Böylelikle içinde bulunduğu durumun biraz daha üstesinden gelmeye yakınlaşıyordu.

Elindeki kontrol paneliyle mutfakta bir sandalyeye kuruldu ve bolonez soslu makarna yapan Don'ı izlemeye başladı.

"Biraz ister misin?" diye sordu Don Annie'ye.

"Et yemem."

"Tereyağlı makarnadan ye, sonrasında parmesanı öğüt. Harika domateslerimiz var," dedi Don.

"Tamam, teşekkürler," dedi Annie.

Harika domatesler? diye düşündü Bella suratını buruşturarak. O bu kadar acı çekerken Don nasıl olur da harika domatesleri düşünebilir?

Çok geçmeden Don Bella'nın yanına gitti ve, "Bella, senin için ne yapabilirim?" diye nazikçe sordu, bu yüzden hemen affetti onu Bella.

"Biraz elma suyu lütfen." Diğer kasılma karşısında biraz yüzünü ekşitti ve tam o anda cihaz tüm sırtına küçük elektrik şokları vererek kasılmaları bloke etmeye başladı.

Ancak ağrıları daha da kötüye gidiyor, karnının ve sırtının çevresinde yoğunlaşıyordu. Fakat sonradan duruyor ve her şey normale dönüyordu.

Bella gözlerinin acıyla kısıldığı ânları sayıyor ve kasılmaların uzadığını biliyordu. Tüm bunlar daha ne kadar sürebilirdi ki? İlk sancıların üstünden on saat geçmişti. Çoğu ilk doğumlar hemen hemen on iki saat sürer, bunu bir yerden okuduğunu anımsıyordu Bella, yani sadece iki saati kalmıştı dayanması gereken. Şükürler olsun!

"Ah, bir diğeri geliyor." Oldukça sıkı bir tane daha karnının etrafına yayıldı. Bella yavaşça saymaya başladı... Beş, dört, üç, iki, bir, eksi bir, eksi iki, eksi üç... Sonunda kasılmalar dindi.

Don onu izliyor, Annie gamsız bir şekilde yemeye devam ediyordu. "Akşam yemeğini bitiririz, sonrasında istersen sana masaj yaparım," dedi güler yüzle. "Odada biraz dolan, bunun faydası dokunacaktır."

Senin için söylemesi kolay, seni hippie, diye düşündü Bella içten içe. Aciz bir biçimde Annie'ye kızıyor, bu rezaletin bir an önce sona ermesini diliyordu.

Diğer bir şiddetli kasılma başladı ve Bella dengesini kaybetti.

"Oh!" Kendini aptal gibi hissediyordu.

Don aceleyle yanına gitti. "Tatlım, iyi misin?"

"Elbette ki iyi değilim. Bu gerçekten... Gerçekten acı verici."

"Hadi, Bella," dedi Annie. "Yukarı çıkaralım seni, gevşetici bir masaj yapayım sana."

"İstemiyorum." Hırçınlaştığını kabul ediyordu. "Bunun sona ermesini istiyorum."

Birkaç dakikada gelen kasılmaların durakladığı bir anda Don ve Annie Bella'yı yukarıya, yatak odasına çıkardılar.

"Tamam, hemen bir bakalım, lütfen," dedi Annie.

Bella acıyla inledi.

"Hâlâ beş santim civarında," dedi Annie korkunç eldivenlerini çıkarırken.

"Tanrım!"

"Rahatlamana ve açılmana yardımcı olmalıyız. Sana ne yardımcı olur?"

"Daha az acı!!! Oh... İşte bir başkası geliyor..." Sesinde korku vardı.

Don'ın elini yakaladı ve inlerken ona yapıştı.

"Gidip biraz müzik açayım," dedi Annie ve odadan ayrıldı.

Kasılma geçtiğinde Bella ve Don gözgöze geldiler. Don endişeyle Bella'ya baktı. Bella ise ona korkuyla bakıyordu. Bu durum her ikisini de kaygılandırıyordu.

"Gerçekten korkuyorum, Don," diye fısıldadı. "Çoğu kadın saatte bir santim genişler. İtmeye hazır olmak için beş saat geçirmeliyim. Bunu bir başka beş saatte yapamam."

Yüzüne yine ıstıraplı bir ifade yerleşti. Diğer bir kasılma yoldaydı. Onu vahşice yakaladı, öyle ki bu hayal dahi edemeyeceği bir çeşit işkenceydi.

Yatakta dizlerinin üstüne çökmüş ve yatağın diğer tarafında duran Don'a sıkıca tutunmuştu.

Don'ın göğsüne gömülmüştü yüzü, gözleri kapalıydı. Sonrasında kasılma dindi ve rahat bir nefes aldı.

Annie bir elinde kasetçalar, diğer elinde bir kupa papatya çayıyla geri geldi. Sonra yeniden dışarı çıktı, döndüğünde elinde bu kez mumlar, kibrit kutusu ve tütsü vardı.

Bir sonraki kasılma geliyordu. Bella yine yüzünü Don'ın göğsüne gömdü.

Gözlerini kapatıp acıyı hissederken, bunun bir tür ortaçağ işkencelerine benzediğini düşündü... Yirmi birinci yüzyıldaydı fakat doğum yapmak için ortaçağ yolunu seçmişti. Hastanede olup epidural anestezi ile genel sinir sistemini sakinleştirebilirdi fakat bunun yerine, gözlerini açtığında, Annie'yi ışıkları söndürüp mumları yakarken buldu.

Odanın içine tütsünün çileden çıkaran kokusu ve berbat New Age müziği yayılıyordu. Bella paniğe kapılmaya başladı.

Terden saçları yüzüne ve boynuna yapışmıştı.

Kasılmalar dinmişti ve Annie elinde bir kupa ile ona doğru yaklaşıyordu.

"İşte geldik bebeğim, biraz papatya çayı iç, sakinleşmene yardımcı olacaktır."

Bu kadarı da fazlaydı!

"Kahrolası papatya çayı?" diye çığlık attı. "Bunun gerçekten de bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun?"

Odada sessizlik vardı. Sonrasında Bella inledi çünkü bir sonraki kasılmanın harekete geçtiğini hissedebiliyordu. İlk başta alçak bir karın ağrısı gibi başlamış, sonrasında giderek sertleşip çaresiz bir şekilde Bella'yı alt etmişti.

Bella Don'a tutundu ve öylece kalakaldı. Birdenbire dışında bir şeylerin patladığını hissetti. Bacakları ıslanmıştı ve Bella bir an için bebek orada olabilir mi, diye düşündü.

"Bu güzel. Suyun geliyor," dedi Annie ve Bella'nın bacaklarının altına bir mat serdi. Plastik Bella'nın terli baldırlarına yapıştı. Çok geçmeden bir başka kasılma baş gösterdi.

Kasılma karşısında Bella yüksek sesle inledi.

Tanrım! Bu berbat bir şeydi!

Annie odadan çıktı ve Bella kendisini sıkan işkenceden kurtulduğunda rahat bir nefes aldı, ısrarcı bir ses tonuyla Don'la konuştu. "Çantamı getir, çabuk." Odanın köşesindeki çantayı işaret etti.

"Şu anda sigara içemezsin Bella," diye söylendi Don.

"Hayır. Hayır," dedi Bella ısrarla. "Çantayı getir!"

Don çantayı getirip ona uzattı ve Bella adres defterini aradı. Bir sonraki kasılma gelmek üzereydi o yüzden çabuk olmak zorundaydı.

"Telefonu ver," dedi Bella.

Don tereddüt ederek ona telefonu verdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Don.

Numarayı tuşladı. AÇ HADİ!!! Ağrı karın boşluğuna yayılıyor, ter yüzünden telefon elinden kayıyordu.

"Merhaba, sinyal sesinden sonra lütfen mesajınızı bırakınız."

"Declan, Declan, benim Bella, bana yardım etmelisin." Acı çektiği sesine yansıyordu, olabildiğince kendine hâkim olmaya çalışarak ekledi: "Lütfen gel, ilaçları getir, 18 Park Crescent. Ne kadar istersen ödeyeceğim."

Telefonu elinden düşürdü ve Don'ın T-shirt'üne tutundu. Don kollarını onun sırtına doladı ve ona sarıldı. Bunu nasıl atlatacakları hakkında hiçbir fikri yoktu. Oldukça korkuyordu.

Annie bir kâse ve bir bezle çıkageldi.

Kasılma fırtınası geçtiğinde, Bella'ya vücuduna kompres yapmayı önerdi.

Bella ne kadar da buna ihtiyacı olduğunu fark etti. Hep giydiği büyük beden T-shirt sırılsıklam olmuş ve vücuduna yapışmıştı. Saçı tümüyle ıslanmıştı ve tuzlu ter damlacıkları yüzünden damlıyordu.

Bacaklarının altına yerleştirilen mat klostrofobikmişçesine bacaklarının üzerine çıkıyordu.

Vücudundaki her gözenek terle doluyordu.

Annie onun T-shirt'ü çıkarmasına yardımcı oldu, ardından yüzüne, sırtına ve bacaklarına kompres yaptı.

"Özür dilerim, Annie," diye haykırıyordu Bella. "Sana bunu yapman için güvenemem. Bunu daha fazla istemiyorum... Mumlar ve tüm bu boktan şeyler..." Çaresiz bir şekilde ağlıyor ve acıya dayanmaya çalışıyordu.

Kusacak gibi oldu ve öğürmeye başladı. Korkuyla kıvranarak öleceğini düşünmeye başladı. Kafasını yine Don'ın T-shirt'üne gömdü ve acıya dayanmaya, kendini bunun geçeceğine inandırmaya çalıştı.

Gözlerini kapattığında, kabaran siyah bir okyanus gördü ve başı kocaman su tankında aşağı yukarı sallanırken Bella suyun üzerinde durmaya çalışıyordu. Sadece kafasını suyun üzerinde tutma ve hayatta kalma mücadelesi veriyordu, fakat buna daha ne kadar dayanabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hiçbir yardım belirtisi yoktu, yüzmekten yorulmuştu ve Annie ile Don'ın konuşmalarını sadece hayal meyal anlayabiliyordu. Bu arada telefonun çaldığını duydu... Dalgaların ortasında alaşağı edilmeyi umutsuzca bekliyordu!

Sonunda gözlerini açma ve yeniden nefes alma vakti gelmişti. Odanın penceresi açıktı, perdeler dalgalanıyor, rüzgâr odaya serin hava üflüyordu. Tütsü ve mumlar yerine parlak yan lambalar açılmıştı.

Don saçlarını tarıyor, Annie ise bacaklarının arasında bir şeyler yapıyor ve bebeğin kalp atışlarını dinliyordu bir steteskop yardımıyla.

"İkiniz de gayet iyisiniz," dedi Annie sakin bir ses tonuyla. "Bak Bella, eğer burada bir başkasının da olmasını istersen bu benim için gerçekten sorun değil. Sadece neye ihtiyacın varsa onu yap. Hastaneye gitmek istiyorsan hâlâ vaktin var... Ancak yolculuğun ne kadar rahatsız edici olacağını bir düşün..."

"Declan geliyor mu?" Bella Don'a doğru baktı.

"Evet."

"Ne zaman?"

"Çok kısa bir süre içinde."

"Oh Tanrım..." Bella Annie'nin duygularını incitebileceğinin farkındaydı bir bakıma fakat bunu şimdi umursayacak durumda olmadığını da biliyordu. Declan geliyordu. Temiz hava yüzüne vuruyordu ve kendini oldukça kuvvetli, aynı zamanda susamış hissetmeye başlamıştı.

"Annie, içecek bir şeyler verir misin? Dolapta elma suyu vardı."

"Elbette."

Annie koşuşturmaya başladı. Bella olduğu yere çömelip dinlenmeye nefes almaya çalıştı fakat hâlâ canı yanıyordu ve ağrı yeniden harekete geçiyordu.

"Oh Don," diye inlemeye başladı.

Bella buna dayanabildiğine inanamıyordu; her kasılmada acı eşiği biraz daha yükselmişti.

Başı ya da sonu olmayan kasılmalar acımasız bir fırtınaya dönüşüyordu. Yirmi dakika öncesinde banyoda doğumun iyi olacağını düşünmesinin üzerinden sanki saatler geçmişti.

Hava kararıyordu ve odaya birçok insan gelmişti. Declan'ı gördü ya da bunu hayal mi ediyordu? Ona gülümsemeyi başardı fakat hemen ardından gözlerini kapatıp yeniden inlemeye başladı.

Fakat bu oydu ve onunla konuşuyordu.

"Bella, merhaba, nasılsın? Gel buraya tatlım, hadi gözlerini aç ve kısa bir süreliğine bana bak."

Bella muazzam kasılmalarla gözlerini zorla açabildi.

Kolları hâlâ Don'a sarılıydı, fakat Declan onun yüzünü avuçları arasına almış gözlerine bakıyordu.

"Bella, iyi gidiyorsun. Biraz fazla zaman aldı, bu yüzden yorgunsun ve biraz da cesaretin kırılmış. Ama bak ben buradayım, sana yardım etmek için arkadaşım Zena

burada... Annie de burada ve biz hep birlikte sana bunu başarabilmen için yardım edeceğiz. Sen güçlü bir kadınsın, Bella. Bunu yapabileceğini biliyorum. Sevimli kocan da burada değerli hayatın için sana sıkıca tutundu baksana. Hepimiz buradayız senin için. Seni yüzüstü bırakmayacağız. Tamam mı?"

Bella, "Tamam," diye fısıldayabildi sadece.

"Şimdi sana şu gaz maskesini takalım. Bunun gerçekten, gerçekten işe yarayacağına söz veriyorum." Bella'nın yüzüne beyaz plastik bir tüp geçirdi, "Derin derin nefes al," dedi.

Soğuk yakıcı kuru hava Bella'nın gırtlağına vurdu. Öksürmek istedi fakat yine ve yine içine çekmek zorunda kaldı.

Yüzü uyuşmuş bir haldeyken tüpü ağzından çekti, karın boşluğunda bir ağrı hissetmişti.

"Hayır, hayır, hayır... Rahatsız oluyorum," diye feryat etti.

Declan'ı duyabiliyordu: "Devam et, söz veriyorum, herşey yoluna girecek."

Bella tüpü tekrar dudakları arasına aldı. Her şey gitgide bulanıklaşıyordu. Declan'ın ona güven veren sözlerini saatlerdir devam eden mantra gibi hissediyordu.

Gözlerini açtığında gece olduğunu biliyordu, fakat parlak ışıltılar vardı. Kapattığında ise kırmızı, sıcak bir acı denizinin içindeydi.

"Onu kaldırmak zorundayız." Declan'ın sesi boşluktan geliyor gibiydi. Bella hâlâ kabaran, sıcak denizde batmamaya çalışıyordu. Tanrım, sadece dinlenmek istiyordu... Sadece bunun bitmesini istiyordu.

Koltuk altlarından tutup onu denizden çıkaran kuvvetli kolları hissedebiliyordu.

Onu kuru zeminde ayakta tutmaya çalışıyorlardı fakat duramıyordu.

"Bella! Bella!" Don'ın panik belirtisi olan sesiydi bu. Don'ı görmek istiyordu, neredeydi?

Soğuk terler döküyordu. Gözlerini açtığında Don'ı gördü, tam karşısında dikiliyordu, Declan da onun hemen yanındaydı.

Acı dehşet vericiydi. Bella dizlerinin büküldüğünü hissediyor olsa da hâlâ onu yukarıda tutmaya çalışıyorlardı.

Acıyla sarsılırken boğazına kuvvetli bir çığlık saplandı. Tüm bedeni kasılıyor, Bella karın boşluğundan anüsüne doğru kayan keskin bir yanma hissediyordu. Karşı konulmaz baskılar acıdan kaçınmasına, içgüdüsel olarak kendini korumasına engel oluyordu. Kalçası ayrık var gücüyle haykırıyordu Bella. Kendini parçalanmak üzere gibi hissediyor, buna karşın ıkınmak zorunda olduğunu biliyordu!

Doğum gerçekleşiyordu!

Her ne kadar Don ve Declan onu çekseler de Bella dizlerinin üzerine çömeliyordu.

İşkencenin -kendisinin yaptığı- çığlıklarını ve inlemelerini duyabiliyordu, fakat zihni hâlâ durgun bir yerdeydi. Fırtınanın merkezinde yalnız ve sessizdi. Mantıklı düşünmeye çalışıyordu: Bu o, bu gelen bebek. Neredeyse bitmişti.

Don'dan destek alarak dizlerinin üzerine çömelmiş bir halde ıkınmaya başladı. Herkes koşuşturuyordu. Duyabildiği, düşünebildiği tek şey uçsuz bucaksız vahşice bir yakarış ve gözyaşı seliydi. Çok geçmeden acı doruğa çıktı.

Beyaz, sıcak, körelmiş bir acı... Sessiz bir çığlık ve artık son bulmuştu.

Bella Don'a doğru atıldı. Oh Tanrım! Oh Tanrım! Nihayet bitmişti! Hâlâ hayattaydı ve bunun üstesinden gelmişti.

Don Bella'nın başını okşadı. "Oh Bella..." Sesi boğuk geliyordu. "İşte bebeğimiz."

Tanrım, bebek! Bebeği tamamıyla unutmuştu. Başını

çevirdi ve bebeği gördü -Declan becerikli bir şekilde burnuna bir tüp takmıştı.

Bella olduğu yere yığıldı.

Bir an için bebeğine baktı ve, "Merhaba...." diye fısıldadı.

Minicik gözleri açıldı ve Bella o an bebeğinin erkek olduğunu fark etti.

"Merhaba..." diye fısıldadı yeniden. "Merhaba Markie..."

Don hemen Bella'nın yanına eğilmişti. Her ikisi de bu olağandışı güzellikteki bebeğe bakıyorlardı.

Markie siyah gözlerini kırpıştırıyordu. Don da Bella gibi hislenmişti. Muhteşem bir şey yapmışlardı!

Markie minicik elini Don'ın yüzüne götürdü ve Bella o mükemmel tırnaklara bakakaldı. Bebeğinin boğum boğum ellerini öpüp kokladı.

"Tanrım, Bella, bu muhteşem bir his..." dedi Don.

Bella etrafına bakındı ve diğerlerinin sessizce kendilerini izlediğini fark etti. Onlara gülümsedi, onlar da aynı şekilde gülümsediler.

Yeniden bebeğine döndü. "Aramıza hoş geldin küçüğüm..." dedi.

23

"Tamam, Bella, burada hâlâ yapmamız gereken biraz iş var." Declan'ın sesi oldukça enerjik geliyordu.

Göbek bağı kesildi, sonra Declan plasenta ile meşgulken yıkaması için Markie'yi Annie'ye verdi.

Plasenta bacaklarının arasından kayıp giderken Bella nemli ve kanlı bir naylon çarşafın üzerinde oturduğunu gördü. Çıplaktı ve bacaklarına kan ve dışkı bulaşmıştı. Tırnaklarının içi kuru kanla kaplanmıştı, saçı sırılsıklamdı ve bacaklarının arası kan gölüne dönmüştü. Titremeye başladı bir anda.

Don da oradaydı, bebeğin fotoğraflarını çekiyordu.

"Gerçekten üzgünüm, Bella, fakat şimdi dikiş atmamız gerekecek," dedi Declan.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Zena seninle ilgilenecek... Önce iğne yapacak endişeleme... Gaz maskesini takarsan kendini daha iyi hissedebilirsin."

Zena iğne yapıp dikişe başladığında Bella yüzünü acıyla buruşturarak maskeyi sıkı sıkı tuttu. Bir gecede bu kadar acıya katlanması gerektiğine inanamıyordu. Derin bir acıya katlanabilir teslimiyet kaplamıştı benliğini. Biri gelse ve

arka dişlerinden birini çekeceğini söylese, kader der bunu kabul ederdi.

"Şimdi neden doğum denildiğini anlamışsındır," dedi Zena kibar Karayip aksanıyla bitmek bilmeyen dikişlerle uğraşırken. "Bu kadınların işi... Hiçbir erkek bu acıya katlanamaz."

Bella acısını bastırırken zayıfça gülümsedi. Gazın tamamen yardımcı olduğundan emin değildi fakat bu şekilde en azından bağırmıyordu.

Sonunda bitti. Markie kurulandı, giydirildi ve Zena Bella'nın ılık bir duş alması için banyoya gitmesine yardım etti.

Bella suyun içine adeta gömüldü. Vücuduna baktı. Nasıl olmuşsa, sonsuz bir tükenmişlikte karnının inanılmaz derecede düz olmasına sevinebilmişti.

Bacaklarının arasında her şeyin garip bir şekilde normal olduğunu hissetti. Peki ama nasıl işeyecekti? Kendi haline bıraktı... Bunun hakkında düşünmek istemedi. Kalçaları arasında ev büyüklüğünde sürtünen basurları vardı.

Yatak odasından gelen güçlü ağlama seslerini duyabiliyordu, bu yüzden dikkatli bir şekilde yerinden doğruldu, havluya kurulandı ve kapının arkasında asılı duran temiz sabahlığı üzerine aldı.

Yatak odası değişmişti; yatağın üzerinde temiz çarşaflar ve yastıklar vardı. Markie'nin beşiği de getirilmişti. Bir yan lamba ve birkaç mum ışığıyla birlikte oda biraz loştu.

Zena malzemeleri topluyor, Declan ise Bella'nın gebelik defterini karalıyordu. Bu arada Don yatağın üstünde ağlayan Markie'yle ilgileniyordu.

Bella Don'ın yanına gitti ve Markie'yi acemice kaldırıp kucağına aldı. "Shh, shh, shh..." diyerek sakinleştirmeye çalıştı onu.

"Pekâlâ," dedi Declan. "Hadi onu anlamana yardımcı olalım."

Bella sırtını yastıklara dayadı ve sabahlığının önünü açtı. Markie alelacele memeye yöneldi. Declan olağan bir şekilde Bella'nın memesini tutup bebeğin küçük ağzına götürdü, bunun üzerine Markie güçlü bir şekilde memeyi emmeye başladı.

"Problem yok, her şey yolunda," dedi Declan. "Olası tek problemin bu bebeğe süt hazırlama sorunun olacak... Oldukça sağlıklı ve iri bir bebek dünyaya getirdin Bella."

"Korkunçtu! Bunu bir daha asla yapmayacağım," dedi Bella sonunda birazcık yine kendisi gibi düşünebilirken.

Declan güldü. "Bunu daha önce de duymuştum. İkinci sefer her zaman daha kolay olmuştur."

"Evet, haklısın... Kendine iş çıksın diye söylüyorsun bunu."

Don'a baktı: Gömleğinin koltuk altlarında geniş nemli bölgeler vardı ve Don oldukça bitkin görünüyordu.

"Tatlım, üzgünüm, yaraların sonunda düzeleceği altı aylık bir zaman zarfında seks yapamayacağız," dedi Don'a.

"Saçmalama," dedi Declan. "Bir ayda toparlarsın... Sonra belki de..."

"Yeter!" dedi Bella dehşet içinde. "Bir daha asla çocuk doğurmayacağım. Bu sondu." Don'a doğru eğildi ve onu öptü. Bu sırada serbest kalan Markie çılgınca memeyi yakalamaya çalışıyordu.

"Oh hayır," dedi Bella, öpüşmeyi yarıda keserek. Markie'yi çevirdi ve diğer taraftan devam etmesini sağladı.

Don kolunu Bella'nın omzuna attı. Hayatında hiç bu kadar rahatladığını hissetmemişti daha önce! Bella ve çocuğu hayattaydı. İkisi de güvendeydi ve ellerinin altındaydı. Markie'nin doğmasından yirmi dakika önce Declan'ın bir ambulansın müsait olup olmadığını kontrol etmek için hastaneyi aradığını ve acil durum lafını ettiğini duymuştu.

Annie elinde bir fincan çayla geldi fakat Don, "Çayı boşver, aşağıda bir şampanyam var," dedi ve onu almaya gitti.

"İlk olarak çay istiyorum," dedi Bella sakince Annie'ye.

"Buna eminim, tatlım. Ve elma suyu ile dolu büyük bir sürahi var senin için aynı zamanda. Tost veya onun gibi bir şey ister misin?"

Bella berbat basurlarını düşündü ve, "Hayır, teşekkür ederim. Ve, bu arada, sana teşekkür etmek istiyorum, üzgünüm sana çok kötü davrandım."

"Bella, sorun değil. Süreç uzayınca ben de endişelendim. Sen doğru olanı yaptın ve işler yolunda gitti."

Annie Bella'nın memelerine gömülmüş küçük surata baktı.

"Şuna baksana..." dedi gülümseyerek. "Umarım bu gece uzun bir süre uyur ve sana dinlenme fırsatı tanır."

"Saat kaç?" diye sordu Bella.

"Sabah 03:30. Markie 02.15 gibi doğdu. Yani yaklaşık olarak yirmi bir saat mücadele ettin. Bu oldukça uzun bir süre."

Birkaç kadeh şampanya sonrasında, herkes için gitme ve üçünü yalnız bırakma zamanı gelmişti. Üçü... Bu, oldukça tuhaf geliyordu kulağa.

Bella genital bölgesinin titremeye başladığını ve karnındaki acı dolu kasılmaların hâlâ devam ettiğini hissedince Declan'dan ağrı kesici istedi. Declan da Bella'nın ikide bir diretmesinden ötürü ona en sonunda büyük bir şişe ekstra-sert ağrı kesici bıraktı. Annie bunu onaylamadı ve meme sütü dostu alternatifiyle sabah geleceğini söyledi.

Herkes gittikten sonra Don Bella'nın yanına gitti.

Bella artık bir anneydi ve onların bakmaları gereken bir bebekleri olmuştu.

Bebek kollarında uyuyakalmıştı. Bebekleri...

Bella oğlunu yatağın yanındaki beşiğe yatırdı.

Don soyundu ve üstüne bir T-shirt ve şort geçirdi. Bella'nın yanına uzandı ve onu yakınına çekti. "Seninle gurur duyuyorum."

"Ben de seninle," diye cevapladı Bella gülümseyerek. "Berbat bir şeydi. Öleceğim sandım."

Don hiçbir şey söylemedi, sadece kollarıyla daha sıkı sardı Bella'yı. Sonunda, ışığı söndürmek için uzandı ve ne kadar yorulduğunu anladı.

Bella kıvrıldı ve hemen yanında beşikte yatan *oğluna* baktı.

Karanlıkta Don'ın uyuyamadığını görebiliyordu; gözleri açık ve Bella'nınkilere odaklanmıştı. Bella aşktan dolayı kendinden geçmişti... Bir tarafında Don vardı, diğer tarafında ise bu sevimli bebek. Daha önce hiçbir şey kendini bu kadar kusursuz ve mükemmel hissettirmemişti.

Uyumaya çalıştı fakat bu pek mümkün değildi... Bebeğinden gözlerini alamıyordu.

24

Kollarında Markie, Bella bitkin bir prenses gibi yatarken, Don telefonlara bakıp çiçekleri teslim alma işleriyle ilgilendi.

"Tania daha sonra uğrayacakmış..." dedi Don. "Biliyorsun onu durdurmam mümkün değil."

"Oh, sorun değil..." diye fısıldadı Bella. "Bugün ziyaretçi istemiyorum derken onun dışındakileri kastetmiştim."

"Ayrıca annem ve sizinkiler olabilecek en harika çiçekleri yollamışlar. Onları arayabilecek gibi hissediyor musun kendini? Hepsi telefon başında senin aramanı bekliyor."

"Evet, elbette," diye yanıtladı Bella. Açıkçası Don'ın annesini aramayı kendi ailesini aramaya tercih ediyor ve bu, garip bir suçluluk duygusuna kapılmasına sebep oluyordu.

Don her şeyin yolunda olduğunu anlamak için tekrar bebeğe baktı.

Üzerinde fiyonk olan beyaz renkli, pamuklu bir şapka takmıştı. Yüzü... Meditasyon halinde gözlerini yuman bir Buddha gibi görünüyordu.

"Yakın zamanda uyanır mı?"

"Hayır, sanmıyorum, en azından yediye kadar."

Don Bella'nın solgun yüzüne ve gözlerinin çevresindeki derin koyu halkalara baktı. "Sen nasılsın?"

Bella, "İdare ediyorum. Çok halsizim, yürüyebilecek gibi değilim, kasılmalar hâlâ devam ediyor ve göğüslerim yol gösterici balonlar gibi şiş ama yine de mutluyum..." dedi Declan'ın kendisi için bıraktığı o kocaman ağrı kesici şişesine doğru başını sallayarak.

"Annie buradayken onları saklamayı unutma yoksa alacağını biliyorsun."

"Ancak ölümü çiğnerse."

"Bebeğin altını değiştirmiş miydin?"

Bella dehşetle saate baktı. "Tanrım! Hayır! En son dört saat önce değiştirmiştim!"

"Anlaşıldı... Neye ihtiyacımız var?"

Yatağın üstüne bir havlu serdiler. Don bir kâse içinde ılık su, biraz pamuk yumağı ve talimat edildiği üzere yeni bir bebek bezi getirdi.

Bella Markie'yi havlunun üzerine yatırdı ve Don'la birlikte beceriksizce tulumundaki çıtçıtları yokladılar, sonra da bezinin cırt cırtlarını açtılar. Markie böylesine kabaca uyandırılmaktan hiç hoşlanmamıştı. Minik ellerini yumru yaptı ve kıyameti koparark ağlamaya başladı. Vücudu şiddetli bir şekilde sarsılıyor, suratı ağlamaktan kırmızı ve morun tonlarına bürünüyordu.

Bella hafifçe bezi açtı: Kuru görünüyordu, bu yüzden daha da yaklaşarak incelemeye başladı ve... Oh! Tanrım! Bella şaşkınlıkla geri çekildi. Markie zarif bir yay çizerek battaniyeyi, tulumunu ve hatta kendi yüzünü ıslattı -ve bu onun daha da kendinden geçerek ağlamasına sebep oldu.

Bella ve Don korkunç derecede paniklemişlerdi. Don havlunun ucuyla bebeğin ıslak yüzünü hafifçe kuruladı ve Bella küçük kundağı kucaklayarak minik Markie'nin iç parçalayan ağlayışlarını durdurmaya çalıştı.

"Tamam..." Bella sakin olmaya çalışıyordu. "Yeni bir içlik ve tuluma ihtiyacımız var."

Don istediklerini Bella'ya getirdi ve yatağın üstüne bıraktı. Birbirlerine endişe içinde baktılar. Markie'nin yüzü hâlâ mor renkteydi ve hiddetle ağlamaya devam ediyordu.

Biri nice savaşlar görmüş, diğeri yönetim kurulu toplantılarındaki mücadelelere savaşlarına katılmış bu iki yetişkin, konu bebek ağlaması olunca tamamen çaresiz kalmıştı.

Markie'nin üstünü ilk değiştirmeleri korkunçtu! Markie bacaklarıyla ve kollarıyla direniyor korkunç bir şekilde ağlamaya devam ediyordu. Anne ve babasının kibar, ihtiyatlı dokunuşlarına karşın sanki işkence görüyordu!

Nihayet, her şey bittiğinde, Bella onu kucağına aldı ve emzirmeye başladı.

Sonunda sakinleşmişti.

"Aman Tanrım..." diye iç geçirdi Don ve Bella'ya baktı. Rahatlamanın getirdiği sessizlikten biraz sonra ikisi de histerik bir biçimde giderek artan ve artan bir kıkırdaşmanın içinde buluverdiler kendilerini.

Don gülmekten karnına ağrılar girerek, "Senin yüzüne işedi..." dedi.

Bella öyle iştahlı gülüyordu ki Markie ememez olmuş, yeniden ciyaklamaya başlamıştı.

Sonunda durulduklarında, annesinin göğsüne kenetlenen oğlunu işaret eden Don, "Nasıl bir duygu?" diye sordu.

"Aslında çomp çomp eden minik ağzı dışında bir şey hissetmiyorum."

"Yeterli miktarda aldığını nasıl anlıyorsun?"

"Çünkü Annie, aç olduğunda tüm evi susturacağını, asla beşiğinde uykuya dalamayacağını söyledi... Doğal ihtiyaçlar..."

"Her şeyden böylesine anladığın için minnettarım," dedi Don Bella'ya bakarak.

"Oh, Tanrım, öyle değilim Don... Baksana halime! Yine de bu işin yollarını öğrenerek bu karmaşanın üstesinden gelmek zorundayız."

"Hiçbir şey yemek istemediğine emin misin?"

"İnan bana benim yerimde olsaydın sen de hiçbir şey yemezdin."

Don'ın daha fazlasını öğrenmeye ihtiyacı kalmamıştı.

Markie'nin karnı doymuştu. "Tamam, hadi bizimkileri arayalım," dedi Bella.

Bella numaraları tuşlarken Don da yatağa, onun yanına oturdu.

"Selam anne, benim Bella," dedi annesi telefonu açtığında.

"Bella! Nasılsın? Seninle gurur duyuyoruz." Pekâlâ bu bir ilk, diye düşündü Bella.

"Hadi bana detayları anlat," diye ekledi annesi. "Don, doğumun saatlerce sürdüğünü söyledi. Aslında bilmek istemiyorum, gerçekten istemiyorum...İyisin değil mi? Peki ya küçük Mark?" Bebeğin ismini yanlışsam düzelt ses tonlamasıyla telaffuz etmişti.

"Markie," diye yanıtladı Bella.

"Ah, evet, şu an küçücük bir marki olduğuna eminim, ama sonra... Neyse, son derece tatlı ve mükemmel öyle değil mi?"

"Çok güzel." Bella bunu söylerken Don'ın elini tutmuştu. "Gelip onu görmelisin anne." Yanıtı beklerken nefesi kesilmişti.

"Hmmm... Bu benim için biraz zor Bella... Senin küçüklüğünden beri bu işleri bitirdiğim için bebeklerle hiç zaman geçirmedim... Biliyorum, bu pek çok güçlü duyguyu tetikleyecek. Büyükanne olma hakkında bir kitap aldım ve kendimi bu duygusal koşturmacaya hazırlamaya çalışıyorum. Beş küçük bebek kaybetmenin tüm üzüntü ve acısı, hepsi yeniden kendini hissettirecek."

Bella annesinin duygusal olarak bu denli kendini açmasının ne kadar alışılmadık bir şey olduğunu düşündü.

Telefon konuşması sona erdiğinde Bella, annesinin aylarca kendisini ziyaret edemeyeceğini söylemesinin rahatlığı -aynı zamanda öfkesiyle- ahizeyi indirdi.

Sonrasında hattın diğer ucunda tüm doğru şeyleri söyleyen, Don'ın sevgili annesi Maddie ile konuşmak büyük bir keyifti.

"Bravo, Bella, Don seninle gurur duyuyor, hayatımda daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım ve tabii ki ben de seninle gurur duyuyorum... Markie ne tapılası bir isim, McCartney ile harika duruyor... Bazı işleri halleder halletmez hemen geliyorum, tabii ki siz de isterseniz. Belki her şeyden önce biraz yalnız kalmak istersiniz? Şimdi doğru yatağa, dinlenebildiğin kadar dinlen."

Maddie ile konuştuktan sonra Bella yatağına uzandı. Mor, sarı, pembe ve beyaz çiçek demetleri odanın her tarafına yayılmıştı.

Don vazoları tüketmiş, elinin altında kullanabileceği kova, kâse ne varsa onları değerlendirmeye başlamıştı. Tüm bunlar ona, Don'a hamile olduğunu söylediği geceyi hatırlattı.

Uyuklamaya başlamadan önceki son düşüncesi: Yirmi bir saatti! Kahretsin, ikisinin de hâlâ yaşıyor olması bir mucizeydi.

Tania eve vardığında alelacele yatak odasına gitti ve bir öpücük ile Bella'yı uyandırdı.

"Ah, tebrikler, seni fevkalade zeki kız," diye coşkuyla konuşmaya başladı Tania, beşiğin içine doğru uzanıp, içinde yatan kundaktaki bebeğin mis kokusunu içine çekmeye çalışırken.

"Şuna baksana, kesinlikle göz kamaştırıcı."

"Hayır değil," dedi Bella sersemlemiş bir halde. "Çinli Winston Churchill'in minyatür hali gibi görünüyor."

"Onu sen yaptın… Kapa çeneni, Bella. Tapılası bir şey bu. İstemiyorsan ben alabilirim."

"Eğer her şeyin sonuna öylece geldiğimi düşünüyorsan senin için vekâleten anne olabilirim..." Bella artık gülümsüyordu.

"Gerçekten o kadar kötü müydü?"

"*Kötü??!* Doğum sonrası, çocuksuz kadınları karanlıkta tutma antlaşmasına katılamayacağım için üzgünüm... Korkunçtu, berbattı, hayal edebileceğim tüm eziyetlerden çok ama çok çok daha fazlasıydı. Bir insanın katlanabileceğinden çok daha uzun sürdü ve her yönüyle barbarcaydı. Gelecek sefer -sezaryen ya da en azından epidural'ı tercih edeceğim kesin."

Tania dehşete kapılmışçasına ona bakıyordu.

"Aman Tanrım, hamile değilsin öyle değil mi?" diye sordu Bella.

"Hayır, ancak bu planı tekrar gözden geçirmeliyim," diye yanıtladı Tania. "O... Göz kamaştırıcı, bir tane istiyorum!!"

Tania getirdiği parlak alışveriş çantalarının hışırtıları arasından kocaman, peluş, oyuncak bir ayı çıkardı. İkisi birden kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Aman Tanrım, bu çok büyük, gördüğünde korkacak," dedi Bella.

"Zamanla büyüyüp bu ölçülere uyacak. Bu çok sevimli ve şuna bir bak..." Üzerinde pırıltılı süslemeleri olan birkaç parça bebek kıyafeti çıkardı. "Kenzo Bebek... Sence de fantastik görünmüyorlar mı?"

"Oh, vay canına," dedi Bella. "Bunu gerçekten yapmamalıydın."

"Saçmalık. Ben onun peri vaftiz annesiyim. Sıra sizde, peri prensesi…" Başka bir çanta açıp içinden büyük, tombul şişeli, oldukça pahalı bir aromaterapi banyo köpüğü çıkardı.

"Çok teşekkür ederim. Dikişler iyileşir iyileşmez keyfini çıkaracağım."

Tania suratını buruşturarak, "Kaç tane?" diye sordu.

"Tarif edilemez miktarda. Don'a tekrar seks yapamayacağımızı söylemiştim."

"Ah Tanrım. Bu benim son hediyeme ihtiyacın olmayacağı anlamına geliyor.

Bella kahkahalara boğuldu.

Tania çantasından içinde, yılan derisinden, soluk yeşil renkli, baş döndürücü derecede yüksek topuklu ayakkabı bulunan bir ayakkabı kutusu çıkardı.

"Oh!' dedi Bella, Tania'nın müsrifliği onu şaşkına çevirmişti.

"Şey, eski kıyafetlerinin içine henüz giremeyeceğin için endişelendim, bu nedenle de bunun sana kendini daha iyi hissettireceğini düşündüm."

Tania arkadaşını gözyaşları içinde görünce şaşırmıştı.

Birbirlerine sıkıca sarıldılar ve Bella hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Üzgünüm..." dedi Bella. "Hormonlardan olmalı. Çok teşekkür ederim."

"Benim için zevk, tatlım." Tania çantasından kâğıt mendilleri çıkarırken gülümsüyordu. "Akşam için sana suşi getirdim, ayrıca tavuk suyuna çorba ve senin sevdiğin tüm şeyler. Şimdi aşağı inip bunları ısıtacağım, daha sonra Don ile gelip yatağının yanı başında seninle birlikte yemek yiyeceğiz."

Buharı üstünde tüten şehriyeli tavuk suyuna çorba kâsesi, iri bir dilim yağlı ekmekle önüne konduğunda, Bella kurt gibi acıkmış olduğunu fark etti. Bir şeyler yemek ve sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı.

"Annem buraya gelip bir süreliğine sana yardımcı olmak istiyor..." dedi Tania suşisinden bir ısırık alırken. "Başkasını bulmadıysan tabii..."

Bella güldü. "Bu çok şeker. Don'ın annesi Maddie'nin ziyareti oldukça yakın, bu da iyi olacak. Ancak Don iki haftalık bir yolculuğa çıkıyor, biz iyi olacağız merak etme. Eminim ben de o zamana kadar normal hissetmeye başlamış olacağım."

Bunları söylüyordu ama söyledikleri gerçek miydi kendisi de merak ediyordu. Koşulları ve yaraları onu şoka sokmuştu.

Sadece iki gün önce yerleri temizleyebiliyor, etrafta dolaşabiliyor, sevişebiliyordu... Şimdi ise banyoya ancak sürünerek gidebileceği aşikârdı. Ve acılar içindeydi. Göğüsleri ağrıyor, rahminde hâlâ keskin spazmlar oluyordu -özellikle de bebeği emzirirken, sonra dikişleri ve basur... Şey, en iyisi başka bir ağrı kesici almayı denemek ve bunları düşünmemeye çalışmaktı.

Bacaklarının arasındaki tüm bölgenin kenetlendiğini hissetti. Zedelenmiş ve şişmişti, zarar gören yerlerinin ortaya çıkan hissi hiç de güven verici değildi. Anüsü neredeyse yırtılmıştı -sadece büyük basur yırtılan yolu tıkıyor görünüyordu. Kanama için de hazırlamamıştı kendini. Annie, günün erken saatlerinde kocaman pedler getirmiş ve ona kendini çok kötü hissederse lavanta yağıyla banyo yapmasını söylemişti.

Tanrım, Bella böylesine bir hasar beklemiyordu. Savaştan yara alarak çıkmıştı ama herkes ona gülücükler, çiçekler ve bir ödül kazanmışçasına tebrikler yolluyordu. Evet... Tam olarak hissettikleri bu şekildeydi.

İyi dilek kartları durumuna daha uygun olabilirdi: "Vay canına bir oğlan! On beş dikiş! Bol acı!"

Ancak ödülüne sahipti, öyle değil mi? Markie odada kendinden konuşulduğundan habersiz beşiğinde uyumuşa benziyordu.

Bu bebek sihirli bir lütuftu, buna hiç şüphe yoktu. Bu mavi damarlı gözkapaklı, bir kelebek kanadı gibi görünen bu küçük şeyin varlığı her şeyi değiştirmişti.

25

Bella bebeğinin azılı ağlamasıyla yataktan sıçradığında saat sabahın ikisine yaklaşıyordu. Yanındaki gece lambasını yaktı, Don da uyanmıştı.

Bella çığlıklar atan oğlunu beşiğinden alarak göğsüne yatırdı. Markie korkunç bir biçimde emiyordu ve Bella'nın gerçekten çok ama çok canı acıyordu. Bella dişlerini gıcırdattı ve bebeğinin aşağı yukarı hareket eden ağzını izledi. "Ah, Tanrım," diyerek Don'a döndü. "Bu çok acı verici. Daha fazla içmesine izin verebileceğimi sanmıyorum."

Don uyku mahmuru gözlerle şirin bir biçimde bir şeyler mırıldandı.

Bella, emişi durdurmak için parmağını Markie'nin dudaklarına götürdü ve onu çekti. Markie yeniden çığlıklar atarak ağlamaya başlamıştı. Bella onu hemen diğer göğsüne yönlendirdi. Göğüs ucundan gelen korkunç acıyı düşünmemeye çalışarak aşağı yukarı hareket eden minik yüzü izlemeye koyuldu.

Yaklaşık üç dakika sonra tekrar bir taraf değişikliği yaptı, birkaç dakika sonra yeniden. Daha fazla dayanamayacaktı. Tabii ki şimdiye kadar yeterli miktarda emmişti. Tekrar

bebeğini geri çekti ancak acıyla ağlaması karşısında ürpermişti.

Onu bir süre kucağında salladıktan sonra beşiğine yatırdı. Belki de yorgundu ve şu an sadece uykuya geri dönmeye ihtiyacı vardı.

Markie öfke içinde bağırıyor ve küçük avuçlarını yumruk yaparak sallıyordu. Belki de yeni bir beze ihtiyacı vardı. Bella bebeğini kucakladı ve sendeleyerek banyoya doğru ilerledi. Tulumunu çözdü ve küçük pembe bacakları kendisini tekmelerken bezi açtı. Markie öylesine şiddetle ağlıyordu ki adeta ağzı titriyordu.

Bezde az miktarda kaka vardı. Bella'nın içi rahatlamıştı. Tamam, şu şeyi değiştirir değiştirmez bebeği sakinleşecek ve kendini daha iyi hissedecekti.

Bella bezi değiştirdikten sonra doğruca yatak odasına döndü. Don hâlâ yarı uykuluydu. Bella, Markie'yi beşiğine yatırır yatırmaz Markie daha da güçlü ağlamaya başladı. Bella bebeğini okşadı ve nazikçe onunla konuşmaya başladı, ancak Markie avutulamaz bir durumdaydı.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diyerek Don'a döndü Bella.

"Işıkları söndür, o zaman sakinleşeceğine eminim," diye mırıldandı Don.

Karanlıkta onun acı dolu ağlamaları arasında öylece uzandılar. Bella öylesine yorgundu ki güçlükle hareket edebiliyordu ve Markie'nin hâlâ ağlamaya devam edişi içini delip geçiyordu, sadece uzanmak ve öylece dinlemek imkânsızdı.

Markie'yi kolları arasında salladı. Bir değişiklik yoktu. Kendini sürüklenircesine yataktan kalktı ve Markie'yi pışpışlayarak odanın içinde aksaya aksaya gezinmeye başladı.

Markie bir asır gibi gelen bir sürenin ardından nihayet sakinleşmişti. Ancak Bella onu tam beşiğine yatıracakken yeniden ağlamaya başladı!

"Ah, hayır!" diye umutsuzluk içinde inleyerek kendini yatağa attı. "Onu tekrar emziremem, bu çok ıstırap verici!" diye feryat etti. "Ve biraz olsun uyumak istiyorum!"

Don kendini zorlayarak yataktan kalktı ve, "Bana bırak," dedi.

Don çığlıklar atan bebeği kaldırarak kucağına aldı ve yatağın etrafında dolanmaya başladı, ardından şarkı gibi anlaşılamaz ve şaşılacak derecede tonsuz bir şeyler mırıldanır gibi oldu. Bella yatağın yanındaki saatin değişen dakikalarını izledi. Markie'nin tekrar uykuya dalması saati sabahın 03.08'ine taşıyan bir on altı dakikayı almıştı.

Don yavaşça bebeği beşiğine yatırıp Bella'nın yanına uzandı.

Üç saatten daha az bir süre sonra, acıkan bebeğin çığlıklarıyla tekrardan uyandılar.

Bunun gibi geçen dört gecenin ardından, Bella bu durumla nasıl başa çıkabileceğini merak ediyordu. Yorgunlukla beraber kendini sersemlemiş, hastalanmış gibi hissediyordu. Başı zonkluyor, uyumayı dünyadaki her şeyden daha çok istiyor ama bu savunmasız, minik bebeğin de kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Markie her emdiğinde göğüs uçları dayanılmaz biçimde acıyor, dikişleri ve basuru yüzünden doğru düzgün oturamadığından bebeğiyle konumlanmakta güçlük çekiyordu.

Don horul horul uyuyordu ve öfkelenip hiddetle dolup taşmamak elde değildi! Adi herif, diye düşündü Bella, uyanık kalmaya çalışmamaya ya da onu beslememeye nasıl cüret edebilir? En azından onu sallayabilir, altını değiştirebilir... Bunları yapabilir!

Bella kocaman açılmış, kendisine kilitlenen minik buruşuk gözlerin içine ve muhteşem tırnaklarına baktı. Bebeğine umutsuzca, engellenemez bir biçimde tamamen âşıktı.

Markie tüm hayatını kaplamıştı ve ona tapıyor, kendini tamamıyla onun tarafından zapt edilmiş hissediyordu.

Ah, harika, diye geçirdi içinden. On yıldır kendini uzak tutmaya çalıştığı ilişkilerin ardından, bu kendine muhtaç, açgözlü, zalim küçük adamı memnun etmeye mahkûmdu.

Yanağını okşayarak, "Seni açgözlü, zavallı, zalim, küçük adam," dedi yumuşakça. Markie halinden memnun emmeye devam ediyordu.

Markie sabaha doğru uyuduktan sonra Bella onu beşiğine yatırdı. Tuvalete gitmek zorunda olduğu gerçeğiyle yüz yüzeydi ve bir hayli sıkışmıştı.

Tanrım, ya dikişler açılırsa ne olacaktı? Ya da her şey yırtılırsa? Ya da acı içinde kıvranırsa? Cesaretini toplamak ve sonucun ne olacağını görmek zorundaydı.

Klozete oturdu ve beklemeye başladı. Aniden saplanan bir sancıyla sarsıldı, neyse ki birkaç saniyeden fazla uzun sürmemişti. O zor doğum anındaki halini düşündü. Tuvalet kâğıdındaki açık renk kanı görünce şaşırdı. Klozetin beyaz porseleni kan damlacıklarıyla kaplanmıştı. Ah Tanrım! Dikişlerin hepsi yerinde görünüyordu ama anüsün etrafı kanlı, süngerimsi bir şeyle kaplanmıştı. Tanrım, bunun için yapabileceği bir şeyler olmalıydı. Yirmi birinci yüzyılda yaşıyor olmanın teknolojik avantajları, doğum sonrası o korkunç basura katlanmak konusunda bir şeyler bulmuş olmak zorundaydı.

Yatak odasına doğru ilerledi ve kendini yatağa yığılırcasına attı. Don kucağında ağlamaktan kıpkırmızı olmuş bebekle yanındayken, karmakarışık bir uykuya daha henüz dalmıştı.

"Sorun nedir?" diye sordu Bella, bebeği için endişelenerek.

"Sadece acıkmış, yaklaşık kırk beş dakikadır ayakta, bel-

ki biraz uyursun diye elimden geleni yapıyorum ama nafile..."

"Teşekkürler, Don."

Bella Don'a şöyle bir baktı: Gözlerinin etrafı fena halde halka halka olmuş, sakalları yüzünü kaplamıştı. "Neden ben onu emzirirken sen de bir duş almıyorsun?"

"Anlaştık, ama daha sonra öğle yemeği için bir şeyler hazırlayacağım tamam mı?"

"Tamam, teşekkür ederim."

Bella T-shirt'ünü kaldırıp meme ucunu Markie'nin obur ağzına yerleştirirken bakışları Markie'ye kilitlenmişti.

Don bebeği kıskanıyordu: Markie'nin Bella'nın tüm hayatını, tüm adımlarını kapsıyor olmasını... Bella'nın da Markie'nin ihtiyacı olan her şey olmasını kıskanıyordu. Kendini bu iki kişilik çok yakın çemberin dışında hissediyordu. Ayrıca oğlunu pembemsi meme uçlarını emerken görmek de ona tuhaf gelmişti. Bella çok güzel görünüyordu: Balıketli, yeni açmış bir çiçek gibi öylesine muhteşem. Don sekssiz geçecek son *beş buçuk haftaya* nasıl dayanacaktı?

"Ah Tanrım," diye inledi.

"Sorun nedir?" diye sordu Bella, Markie istifini bozmadan emmeye devam ederken.

"Seks yapabilmemiz için önümüzde ne kadar uzun bir zaman olduğunu düşünüyordum!"

Bella gülümseyerek, "Unut bunu Don! Tamamen dikilmiş durumdayım... Ayrıca bir daha asla ama asla çocuk doğurmaya katlanabileceğimi sanmıyorum. Dolayısıyla vazektominin başarıyla tamamlandığına dair tıbbi kanıtlar elime geçmedikçe yanıma yanaşamazsın."

İkisi de tüm bunların ne kadarının hakikaten gerçek olduğunu merak ederek gülüyorlardı.

Don öğle yemeğini, daha sonra da akşam yemeğini ha-

zırladı. Don oldukça evcimen bir erkekti, ancak evin hali giderek kötüye gidiyordu. Yatak odasındaki banyo kirli sepeti, sarı bebek kusmuğuyla kaplanmış minik tulumlar ve içliklerle dolup taşmıştı. Bu denli küçük bir şey nasıl oluyor da böylesine büyük bir atık üretebiliyor? diye merak etti Don, dikkatlice kıyafetleri kenarlarından tutup alırken.

Mutfak adeta kurtlanmış ve kirli tabaklarla tıka basa dolmuştu; her yer elektrikli süpürgeyle çekilmeliydi.

Don Markie'nin akşam banyosu sırasındaki feryatlarını alt kattan duyabiliyordu. Birdenbire kendini tükenmiş hissetti ve dışarı çıkıp gazete almaya karar verdi. Bir yürüyüş zihnini temizleyebilirdi.

26

Bella laptopunu çıkarmış, New York'taki arkadaşı Jenna'ya e-mail atabilmek için zihnini toparlamaya çalışıyordu.

Sevgili arkadaşım Jen... On yedi günlük bebeğim sonunda uyudu, ben de kanepeye yayılıp sana yazmak için gerekli enerjiyi ancak bulabildim. Dün elime ulaşan, yolladığın tatlı bebek giysisi için çok teşekkür ederim. Göz alıcı ve muhteşem... Teşekkürler. Markie, yirmi saniye kadar onu giydi ancak şu anda kirli sepetinde. Ah, anneliğin eğlenceli tarafları işte...

Burada adeta kapana kısılmış gibiyim... Dayak yemiş gibi, yara bere içindeymişçesine, birazcık sulu gözlü... Ve yorgunluğa dayanma gücümün son noktasındayım.

"Merak etme, ilk altı hafta zor geçer" diyen, karşıma çıkan ilk insanı vuracağım çünkü benim ALTI GÜN bile dayanacak halim kalmadı!!!

Emzirme -en tatlı kısmı- berbat bir biçimde canımı acıtıyor, artık bodur, eski moda, esmer Dolly

Parton gibi görünüyorum. Sadece ağrı kesiciler dikiş ağrılarını dindirebiliyor... Doğum sonrası halleri... Ama hey seni veya diğer şeyleri atlamak istemiyorum... Hâlâ kuluçkalamak hakkında arpacı kumrusu gibi düşünüyor musun?

Ritchie neler yapıyor? Umarım yakınlarda ziyarete gelmeyi düşünüyorsunuzdur, bu sayede ben onu incelerken siz de Markie'nin çığlıklarına hayran kalabilirsiniz.

Don, bazı futbol turnuvaları üzerinde çalışmak üzere İtalya'ya gitme fikrini açtığında, sarkmış T-shirt'ü içinde terlikleriyle cehennemden fırlamışçasına evi inleten bana rağmen, iyi.

Markie şüphesiz hayal edebileceğimden milyon kat daha sevimli. Ancak tahmin ettiğimden de çok daha fazla iş... Öyle acemiyim ki bu beni korkutuyor... Daha bebek arabasını bile doğru düzgün süremiyorum. Çaresiz ve kontrolünü kaybetmiş durumdayım ve tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilemediğimden endişeye kapılıyorum. Ama yine de kendime sürekli olarak bunun üstesinden geleceğimi söylüyorum. Kendine iyi bak tatlım, seni seviyorum. Bella

Bella gönder tuşuna bastıktan sonra bilgisayarı kapattı ve uyumaya çalıştı.

Akşamüstünden önce doyduğunda ve uyku için hazır olduğunda Markie'yi dışarı çıkaracak gücü kendinde bulabilmişti. Altını değiştirip uyku tulumunun içine giydirdiği kazakla, bebek arabasına yatırdı Markie'yi. Bu tam kırk dakikasını almıştı.

Ön kapının basamaklarından –her basamakta küfrederek- bebek arabasını sürükleyerek indirdi. Bu iş Don

etraftayken çok daha kolay olabilirdi. Ama o, çoktan işe gitmişti bile.

Bu koca şeyi yol boyunca yalnız itmek hâlâ garip hissetmesine neden oluyordu. Güneş bir bulutun arkasından kendini gösterdi ve Markie, gözlerini kamaştırıp ağlamaya başladı. Bella arabanın gölgeliğini indirdi ancak o da yüzünün sadece bir kısmını örtmüştü, bu yüzden Bella onu, tekrardan iyice gölgeye gelene kadar arabanın gerisine doğru çekti, hâlâ ağlıyordu. Yoldan aşağı doğru ilerlerken Bella yumuşak yumuşak bebeğiyle konuşuyordu ve sonunda Markie uykuya daldığında, Bella biraz olsun rahatlamıştı.

En yakın ana cadde pejmürde bir yerdi; sonunda pis görünümlü bir alışveriş merkezi vardı, sonra kümeler halinde birkaç mağaza zincirinin arasına kebap dükkânları ve taksi durakları serpiştirilmişti. Ucuz görünümlü tezgâhlarda ucuz çantalar satılıyordu.

İlk önce bebek arabasıyla ara yola saparak Boots'a gitti.

Vay canına! Ben tam bir tüketiciyim diye, düşündü -göz atmadan edemiyordu. Ekstra büyük temizlik havluları, göğüs çatlakları için kremler, göğüs destekleri, hemoroit kremi... Hepsini sepetine yığdı. Bunlara süper etkili ağrı kesicileri, bir şişe şarabı da ekledi, belki tüm bunlardan sonra akşam ile başa çıkabilirdi.

O faturayı öderken, Markie de hareketlenmeye başlamıştı. Dışarı çıkar çıkmaz da sızlanarak ağlamaya başladı. Bella onu doyurmak zorunda olduğunu biliyordu! Ama nerede?? Bank ya da oturulacak hiçbir yer yoktu... Her neyse, peki, tam olarak burada çabucak hazırlanmak iyi bir fikir miydi? Ayrıca göz önünde bulundurması gereken bir de dondurucu rüzgâr faktörü vardı. Caddenin sonundaki bebek dükkânına yöneldi.

Markie kıpkırmızı kesilmiş ve içeri girinceye kadar da ağlamayı sürdürmüştü. Bella alelacele dükkânın içinden doğruca 'Anne Odası'na girdi –odada bank, bebek için

paspas, bebek küveti vardı, ayrıca odanın duvarları çizgi film karakterleriyle süslenmişti ve içerisi kirli bebek bezi kokuyordu.

Annelik depresyonu hiç de şaşılacak şey değildi, burası doğum sonrası intihar için harika bir mekândı.

Ağlayan oğlunu kaldırmak için bezi buruşturdu ve parmakları bebeğinin arkasından sızan sıcak ıslaklığa doğru kaydı. Ancak Markie de bebek arabası da sarı bebek kusmuğuyla kaplanmıştı.

"Ah, kahretsin," diye fısıldayarak sövdü.

Yanında hiçbir şey getirmemişti: Ne ıslak havlu, ne yedek kıyafet, bu da bir başka *Acemi Anne* ânıydı.

Bella, Markie'yi bez değiştirme paspaslarından birinin üzerine yatırdı. Markie yumruklarını sallayarak ağlamaya devam ediyordu. Hiç şaşılası değil, açlıktan ölüyor ve her tarafı kaka içinde... Bu hiç de iyi bir görüntü değil, diye geçirdi içinden.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Duvarda bir kâğıt havlu rulosu vardı ve yaklaşık altı parça uzunluğunda bir parçayı koparıp Markie'yi bununla sarmaladı. Bella onu doyururken böyle kalabilirdi; daha sonra da hasarları bertaraf etme çalışmalarına başlayabilirdi.

Usanmış ve bariz biçimde yeni bir annenin, değiştirme odasından kucağında sarı kâğıt havluya sarılı bir bebekle çıkışını görmek her şekilde kafa karıştırıcı ve sersemleştiriciydi.

Bella raflara göz gezdirdi, ardından içlik, tulum, büyük bir kutu ıslak havlu ve siyah renkli spor bir çanta aldı. Faturayı ödedi ve tekrar bir süre için Anne Odası'na geri döndü. Tekrar dışarı çıktığında ise bebeği yeniden giyinmiş, arabasında bir tutam kâğıt havlunun üzerinde uzanıyor, şişkin spor çanta ise Bella'nın omuzlarından aşağı doğru sarkıyordu.

Bella eve dönüş yolunda tüm bunlara gülmeyi denedi

ancak kendini çaresiz ve zayıf hissediyordu. Tanrım, ne işe yaramaz biriydi böyle? Ama kriz haline dönüştürmeden bebeğini etrafta dolaşmaya bile çıkaramıyordu. Burnunun sızladığını, ağlamak üzere olduğunu hissetti. Bu hayal edebileceği gibi bir şey değildi. Bebeklere dair tüm hayalleri güneşli bir günde arabasında derin uykuya dalmış sevimli bir bebekle bahçede oturmak şeklinde olmuştu. Bunun tam tersine hava soğuk, gökyüzü griydi ve bebeği de zamanın çoğunda ağlıyordu.

Cebindeki cep telefonu titriyordu.

Bella telefonu açtı ve Kitty'nin sesini duyunca afalladı: Kitty, kendisine gönderilen e-mailleri toplamasını isteyip istemeyeceğini veya gelip gelemeyeceğini soruyordu. Bu başka bir gezegenden bir merhaba gibiydi ve Bella'nın oğluyla geri kalan zaman hakkındaki endişesini daha da alevlendirmişti.

Yirmi dört saati de sevimli oğluyla geçireceği altı hafta daha kalmıştı ve sonra onu teslim edip işine geri dönecekti –ya da mevkisini kaybedecek ve maaşı olmadan dağ gibi mortgage borcunu ödemeleri imkânsız hale gelecekti!

27

"Merhaba?" Don'ın sesinden sinirli olduğu anlaşılıyordu.

"Don?" Bella yine iki göz iki çeşme ağlıyordu ve arkadan delice çığlıklar yükseliyordu.

"Durum nedir, tatlım?" İçten konuşmaya çalışıyordu.

"Ağlamayı kesmeyecek..." dedi Bella hıçkıra hıçkıra ağlarken "Ne yapacağımı bilmiyorum, emzirdim, bezini değiştirdim, belki ters giden bir şeyler vardır..."

"Nefesi kesildi mi hiç?"

"Tabii ki..." Bella aksi bir şekilde konuşmaya başlamıştı.

"Belki yorgundur. İyi olduğuna eminim."

"Yorgun mu?" diye bağırdı Bella. "Tabii ki çok yorgun, sabahın altısından beri ayakta ve şu an saat on bir. Sadece ben emzirince uyuyor ama daha fazlasını yapamam. Ortalığı toplamam lazım, duş almam lazım, biraz kestirmem lazım, çıldırmak üzereyim..."

"Bella..." Don'ın sesi de sinirli geliyordu. "İşteyim ve şu an sana yardımcı olamam. Sakin ol, yürüyüşe çık, bir şeyler yap... Yapmam gereken daha önemli şeyler var bunları dinlemek yerine..."

"Adi herif." Bella bunu söyler söylemez pişman oldu.

Don oğlunun feryatlarını duyabiliyordu, sonra Bella telefonu hızla kapamadan önce nefret dolu bir "S..tir git" duydu.

Yürüyüşe çıkmış... Oda boyunca yürümek için bile çok yorgundu. Kendini kanepenin üzerine attı ve ağlamaya başladı.

Don Bella'nın ne yapacağını merak ederek masasına oturdu. Şimdi çocuğunun başını duvara vuruyor muydu? Onu geri aramalı mıydı? Sosyal hizmetleri mi aramalıydı yoksa? Annesini aramaya karar verdi.

"Bence gelip yardım etmenin tam zamanı anne, eğer yapabilirsen..." dedi Don annesiyle merhabalaştıktan sonra.

"Don. Bella'nın yanında olmak istediğimi biliyorsun... Ben de sizden haber bekliyordum..."

Don annesinin sesini duyunca az da olsa sakinleşti.

"Nasıl gidiyor, nasılsınız? Sizin için endişeleniyorum."

"Kesinlikle dayanılmaz," dedi Don kendi dediğine şaşırarak.

"Ah canım..." dedi Maddie şefkatle. "Bella nasıl başa çıkıyor?"

"Pek iyi değil şu an," diye yanıtladı Don. Bu durumu biraz ortaya koyuyordu.

"Şey... O bağımsız bir kadın. Bir bebeğin sorumluluğu altına girmek onun için şok edici olmalı."

"Ne zaman gelebilirsin?" diye sordu Don bugünkü son Inverness uçuşunu kaçırdığını düşünerek. Ama belki onu sabahki ilk uçağa alabilirdi.

"Nasıl isterseniz..."

"Yarın? Bir uçuş ayarlayabilirim." Don ne kadar ümitsiz konuştuğunu fark ederek utandı.

"Gülünç olma Don. Bella'yla bu konuyu konuşmalısın. Hafta sonu orada olurum," dedi Maddie. "İşten mi arıyor-

sun sen?" diye sertçe sordu. "Ne halt etmeye çalışıyorsun sen orada? Oğlun daha üç haftalık bile değil!"

"Geri dönmek zorundaydım."

"Ne biçim bir saçmalık bu. Üç gün izin al! Cumartesi orada olacağım. Aslında... Eğer izin almazsan gelmeyeceğim, anlaşıldı mı?!"

"Tamam ayarlamaya çalışırım," diye mırıldandı Don.

"Don McCartney, kendinden utanmalısın."

Konuşma bittiğinde, kaşları kalkan haber editörüne rağmen işine ara verdi Don ve o akşam işten çıkabildiği kadar erken çıktı.

Hâlâ Bella'yı geri aramaya cesaret edemiyor ve o kapıyı açtığında ne ile karşılaşacağından emin olamıyordu.

Bella'nın, Markie'ye akşam banyosunu yaptırdığı aşikârdı, çünkü banyodan bitmek bilmez ağlama sesleri geliyordu. Don oturma odasına gitti ve izlemeyi umduğu şampiyonluk maçını açtı.

Ayakkabılarını çıkardı ve odaya şöyle bir göz attı. Alışılmışın dışında bir şeyler vardı: Kıyafetler ve küçük tutamlar halinde mutfak havluları her yere saçılmıştı. Yerde, katlanmış bebek bezlerinin arasında sarı lekeli tulumlar vardı. Bir tabakta yarısı yenmiş peynirli sandviç... Koltuğun üzerine dökülmüş buzlu çay lekesi... Tanrım!

Don için yukarı çıkma ve Bella'ya merhaba deme vaktiydi. Ceketini çıkardı ve merdivenlere yönelmeden önce holdeki askıya itinayla astı.

Banyonun kapısını açtığında, Bella'yı Markie'yi havluyla kurularken gördü. Markie ciyaklıyor, Bella da bebek bezini takmaya çalışırken, onunla yumuşak yumuşak konuşmaya çalışıyordu.

Bella berbat görünüyordu: Yüzü bembeyazdı, saçları darmadağınıktı, gözleri ise kızarmış ve şişmişti. Don'ın eski eşofman altını giymiş, üstüne de korkunç görünen ekose bir gömlek geçirmişti. Omuzlarında sarı kusmuk

lekeleri vardı –ve Bella ona döndüğünde, Don onun göğüsleri etrafındaki nemlenmiş izleri de fark etmişti.

"Selam," dedi Don kibarca.

Karşılık olarak hiçbir şey söylemedi Bella.

"Haftanın devamında izinliyim ve sana yardım edebilirim, ayrıca Maddie de hafta sonu buraya gelmek istiyor."

"İyi," dedi Bella ve Markie'ye geri döndü.

"Acıkmış mı?"

"Evet, her zamanki gibi..." şeklinde yanıtladı Bella.

"Şey, işini bitirdiğinde neden onu bana bırakmıyorsun... Sen de bu arada banyo yaparsın ya da biraz kestirirsin. Biraz Hint yemeği sipariş edeceğim, eğer istersen."

"Tamam." Ne başka bir şey söyledi ne de tekrar Don'a baktı Bella bunu söylerken.

"Anlaşıldı, aşağı inip biraz ortalığı toparlayacağım."

Gene yanıt yoktu, bu yüzden Don öylece odadan çıktı.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra Bella Markie ile yanına geldi. Markie uykulu gözlerle annesinin omuzlarına sokulmuştu.

"Tamam, sıra sende," dedi Bella, nazikçe Markie'yi Don'a verirken.

Bella odadan çıkar çıkmaz Markie sızlanmaya başlamıştı. Don onu omzunun üstüne yatırdı ve bir gözünü de maçta tutmaya çalışarak odanın içinde dolanmaya başladı -kahretsin, penaltı atışı!

Atışı izlemek için hâlâ ayaktayken küçük oğlunun omzunu burnu ile dürterek, burnunun tıkanışını duyabiliyordu. Hoş olmayan bir biçimde, en iyi iş gömleğinin üzerindeki sarı kusmuğa baktı. Bezler de neredeydi?

Odayı aradı ve onların hepsini topladığını fark etti, mutfağa gitmek zorundaydı. Holde yürürken alkışları duyabiliyordu, kahretsin, gol olmuştu. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, orada olabilirdi! Şu an İtalya'da olabilirdi –bebekle ilgilenmek yerine.

Bella banyoda çıplak halde küvetin dolmasını bekliyordu. Boy aynasında kendine baktı... Karşılaştığı görüntü son derece moral bozucuydu. Göğüsleri kocaman olmuş ve sarkmıştı, göbeği de sallanan korkunç bir yağ yığınını örten buruşuk deriyle kaplıydı. Etrafında döndü ve poposunun beş inç kadar sarktığını, bacaklarının da her yerinde selülitler oluştuğunu gördü.

Derin bir iç çekti ve mutlu şeyler düşünmeye çalıştı. Uzun, sıcak, rahatlatıcı bir banyo sonrasında kendini daha iyi hissedecekti. Tania'nın getirdiği oldukça pahalı şişeyi açtı ve musluğu kapattı.

Ancak tazyikli su, musluğu birden fırlattı ve musluk Bella'nın sağ gözüne isabet etti. Gözü korkunç derecede ağrıyordu. Aceleyle lavaboya gidip gözünü yıkamayı denedi. AAH! Gözü acıyordu. Yıkadı, yıkadı ve aynada şişmiş, sulanmış gözüne baktı.

Bella bir an için o günkü milyonuncu ağlama krizlerinden birini yaşayacağını düşündü, ama birden işin komik tarafını fark edip histerik bir biçimde gülmeye başladı. Nefes alıp tekrar gülmeye başladığında dikişlerini de hissedebiliyordu.

Tanrım, bu bir kâbustu! Şüphesiz kimse onu çocuk sahibi olma konusunda uyarmamıştı.

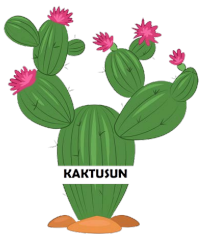
Küvete oturdu ve rahatlamak üzere arkasına yaslandı, ancak suyu kapadığından Markie'nin ağladığını duyabiliyordu. Tamam, bu andan itibaren banyo keyfi bitmişti, duşun altına girebilir böylece ağlamaları da duymazdı.

Don yorgun bir kalple maçı tamamen bırakmayı ve dışarıda Markie ile birlikte yürüyüşe çıkmayı düşündü. Sonunda onu bebek arabasına koymayı başarmıştı, tabii Markie tekrar tüm üstüne ve bebek arabasına kusarken.

Ah, Tanrım, diye dinledi Don kendi kendine, insanlar bunu nasıl yapıyor? Bir bebekle başa çıkmayı, yeni yürüyen bir bebekle ilgilenmeyi, hatta iki çocuğu zapt etmeyi

nasıl başarıyorlar... Ya da üç? En azından on altı yıl içinde bu bebek kendilerinden bağımsız olacaktı. Gelecek on altı yıl!! Markie'yi okula giderken, on iki yaşında, suratsız bir ergenken hayal etti ve belirsizliğin paniği içinde karnına ağrılar saplandı... Tüm bunlarla baş edebilecek miydi bilmiyordu. Bu istediği bir şey miydi? Salıncaklar, kum oyun alanları, oyun alanı kabadayılıkları, okul futbol maçları, ev ödevleri, ilk randevu, cinsel hayaller, sürüş dersleri... Tüm bu şeylere geri dönecekti -ama bu sefer bir baba olarak!

Don oğluna baktı. Tanrım, bu oldukça zor olacaktı. Bir an için kendi babasını düşündü ve sonsuza dek evi terk etmesine sebep olan şeyin ne olduğunu merak etti.

28

Maddie'nin ziyareti hayat kurtarıcıydı. Maddie elma ağacı ve gardenyanın gölgesinde dinleniyor ve Markie'nin uzun çığlık döneminin sebebini tanımlıyordu: "Kesinlikle acıkıyor, Bella. O dev gibi. Doğru dürüst dinlenmeden, onu tam anlamıyla beslemen mümkün değil."

Bella Maddie'nin bu önerisinden son derece memnundu.

Bir defasında, Markie Bella'yı adeta kurutana kadar emmiş, sonrasında da hayrete düşüren altı saatlik derin bir uykuya dalmıştı.

"İşe yarayacak göreceksin..." Sesinde hiçbir zafer işareti yoktu Maddie'nin, sadece yardım edebildiği için mutluydu. Bella'yı yorgun ve iyi değilken görmek şok ediciydi.

Maddie dev gibi bir demlik çay ile oturma odasında konuşmaya başlamıştı: "Biliyorum bugünlerde bebek bakımı benim zamanıma göre epeyce değişti ve bunun yanında, ben bir ay boyunca doğum evinde kalmıştım ve Don'ı sadece dört saatte bir görmeme izin veriliyordu... Emzirme ise istendiği takdirde yapılıyordu." Derin bir iç çekti. "Fakat Bella, sen daha doğru dürüst yürüyemiyorsun bile. Senin tamamen dinlenmen ve rahatlaman gerekli. Sakın

Markie'ye şişe süt vermekten suçluluk hissedeyim deme. Şimdi ben biraz daha çay yapıcam sonra da yatarsın."

Maddie mutfağa geri gitti, Don ve Bella koltukta oturmuş birbirlerine bakıyorlardı. Markie odanın köşesinde pusetin içinde hâlâ uyumaktaydı.

Bella gülümsedi.

Don da gülümseyerek ona, "Sana ne derse yapmalısın," dedi.

"Kendimi berbat hissediyorum," diyerek Bella itiraf etti.

"Evet bence de berbat görünüyorsun," diye ekledi Don, fakat nazikçe ve sırıtarak.

"Çok teşekkürler." Don'a bir koltuk minderi fırlatmaya karar verdi, fakat yeterli gücü yoktu. "Eğer dünyada tek bir şey dileyebilseydim bu senin göğüslerinin olması olurdu, böylece onu yirmi saat emzirir ve ne kadar berbat birşey olduğunu görürdün."

"Harika bir iş çıkarıyorsun, Bella."

"Yalan söylüyorsun. Ben dünya üzerindeki en kötü anneyim, bebeğimi aç bırakıyordum ve bunu bilmiyordum çünkü onu kliniğe götürecek gücüm bile yoktu..."

"Bella! Hadi uyumaya git, hayatım." Don emretti. "Sadece git, şimdi!"

"Teşekkürler." Bella kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

Don, Bella'nın kalçasından düşen bol eşofmana baktı. "Tanrım, yeni kıyafetler almalı, bunlar iç karartıcı..." diye mırıldandı.

"Don, kıza bir şans ver!" diyerek atıldı Maddie. "Onun dinlenmeye ihtiyacı var, daha fazla dinlenme ve senin sevgin ve ilgin -özensiz giyindiğinin söylenmesine değil. Tanrı aşkına, toparlanması için ona biraz zaman tanı. Sen de git bir traş ol, ütü masasını da tekrar kullanmaya başlamayı düşünebilirsin. Yapılması gereken bir sürü ev işi var ve ben eve geri döndüğümde bunları yapan sen olacaksın."

"Bizimle ne kadar kalacaksın anne?"

"Bir hafta. Bu sanırım herhangi bir kadının kayınvalidesini etrafında isteyebileceği yeterli bir süre."

"Tamam. Bu harika."

"Doğru," dedi Maddie. "Her yer elektrikli süpürge ile iyi bir temizlik istiyor, ben etrafın tozunu alırken sen de bunu yaparsın, sonra pencerelerin çaresine bakarız."

Don bölük pörçük altı saatlik uyku ile ayakta duruyor ve güzel, beyaz cennet yatak odalarında Bella'ya katılmak için sabırsızlanıyor olsa da annesi haklıydı. Ev çok dağınıktı.

Markie saat altıya kadar uyanmamıştı. Uyandığında ise Don onu biraz oyalamış, sonrasında ise onu yukarıya Bella'nın yanına götürmüştü.

Bella yatakta kıvrılmış uyuyordu. Don, Markie'yi Bella'nın yanına, yorgana bıraktı. Böylece Bella uyandığında ilk göreceği şey Markie olacaktı. Markie sırt üstü yattı ve ufak bir "agu" dedi. Bella gözlerini açıp bebeğe odaklandı ve gözlerinin içi gülerek ona gülümsedi. Yukarı bakıp Don'ı orada ayakta dikilirken görünce aynı gülümsemeyi ona da verdi.

"Saatlerdir uyuyorsun," diye fısıldadı Don. "Çok daha iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler Tanrım. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Markie yeni mi uyandı?"

"Yarım saat kadar önce uyandı, fakat şimdi acıkmaya başlıyor."

"Ne kadar uyudu?"

"Neredeyse altı saat!"

"Bu inanılmaz!! Ben beş saattir uyuyorum öyleyse?"

"Evet. Maddie ve ben evi köşe bucak temizledik ve Maddie şimdi "çay için besleyici türlüyü" yapmakla meşgul," derken Maddie'nin İskoç aksanını taklit etti.

"Ne kadar tatlısınız." Bella hâlâ rüyadayımış gibi konuşuyordu.

Yerinden doğruldu ve Markie'yi kollarının arasına aldı. T-shirt'ünü kaldırdı ve Markie'yi emzirmeye başladı. Don lezzetli bir krema gibi görünen beyaz göğüslere ve büyük, şuh göğüs uçlarına bakakaldı... Onları izleyerek ve göğüslerden gelen sütsü, tatlı kokuyu içine çekerek yanlarına oturdu. Bebeğinin emiş seslerini duyabiliyordu ve giderek tahrik oluyordu. Bir süre sonra Bella'yı yanağından öperek yerinden kalktı ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Bella Don odadan çıkarken.

"Bir başka soğuk duşa..." diye şakayla yanıt verdi Don.

Bella hafifçe gülümsedi. Erkekler... Tamamıyla cinsellik takıntıları vardı. Oğlunun minik, yumuşak başını okşadı ve seksin tam olarak nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı ama yapamadı.

Maddie elinden geldiği kadar evi temizledi, yemek pişirdi ve Markie ile ilgilendi.

"Odana git!" diye önerdi Bella'ya. "Uykunun olup olmaması umrumda değil, git ve dergi oku, tırnaklarını törpüle, güzel bir banyo yap... Ve sadece rahatla. Gittiğimde pişman olacaksın."

"Oldukça üzüleceğim," dedi Bella, kahvaltıdaki on yedinci çay fincanının verdiği hisle. "Organize olmak için yapmam gereken öyle çok şey var ki bir dadı ya da temizlikçi bulmak için hiçbir şey yapmadım. İşe geri döndüğümde, gerçekten bir temizlikçiye ihtiyacımız olacak."

Bir süre sessizlik oldu ve Maddie, Bella'nın gözlerini yaşlarla dolmuş görünce şaşkınlıkla ona bakakaldı.

"Problem nedir, tatlım?" diye sordu kibarca.

"Her şey hakkında aklım öyle karışık ki... Ah, hiçbir şey yok." Bella ağlamamak için mücadele vererek gözyaş-

larıyla yutkunuyordu. "Hormonlar işte, değil mi? İnsanı böyle yapıyorlar."

"İşe gitme konusunda endişelenmen çok doğal. Tabii ki normal, kıymetli küçük oğlunu bir başkasına emanet etmeyi düşünüyorsun," dedi Maddie.

Bunun ardından Bella daha fazla kendini tutamadı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Bunu yapmak istemiyorum Maddie. Burada, onunla olmak istiyorum..."

Maddie, Bella'ya sarılmıştı.

Hıçkırıkları arasından Bella, "Ama işimi çok seviyorum, ayrılmak istemiyorum. Ben sadece imkânsız olanı istiyorum... Ben çalışırken Markie'nin var olmamasını ve eve döndüğümde de burada olmasını istiyorum. Ben etrafta değilken bana ihtiyaç duyması ve ağlaması düşüncesine katlanamıyorum, onu düşünürken nasıl çalışabileceğim?"

Maddie onu sıkıca kucakladı ve, "Bunları halledene kadar işten biraz daha izin alamaz mısın?" diye sordu.

"Hayır, gerçekten hayır," diye yanıtladı Bella, haftalardır ilk defa Dansonlar'ın sözleşmesini düşünerek.

"İşin bir kısmını evde yapabilir misin? Ya da bir süre yarı zamanlı çalışmayı denesen?"

"Sanmıyorum. Sonuç olarak paraya ihtiyacımız var. Buranın mortgage'i astronomik boyutlarda ve Don da maaşına zam almayacak, ayrıca burayı yaptırmak, döşemek için bir ton borçlandık. Ah, kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Maddie, Bella'yı sıkıca kucakladı, onu teskin etmeye çalışsa da son derece endişeliydi. Gelinini daha önce hiç böyle görmemişti. Bella her zaman her şeyi hallederdi.

"Sevgi dolu bir dadı bulmak zorundasın Bella, bu senin en büyük önceliğin olmalı," dedi Maddie. "Ve ben gitmeden önce her şeyi halletmeye bak. Sonra zihnin bomboş çık ve işlerin nasıl gittiğini gör. Eğer hoşlanmazsan, bir daha düşün. İşini değiştirebilir veya daha küçük bir eve

taşınabilirsiniz veya hepinizi her ne mutlu edecekse onu yaparsınız."

Bella gözlerini sildi ve Maddie, "Bunları Don ile konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır, zaten tüm bu olanlardan ötürü dehşete düşmüş durumda, eğer ona korktuğumu söylersem iyice kontrolünü kaybeder." Lanet olsun, lanet olsun diyerek Bella kendini tekmeleyebilirdi.

"Babasının bizi terk etmiş olması, Don'ın da aynı şeyi yapacağı anlamına gelmez Bella," dedi Maddie. "Ben onu iyi bir adam olarak yetiştirdim ve seni yüzüstü bırakmayacak, ancak onu tüm bunların dışında bırakmamaya özen göster."

Mutfak masasında somut bir sessizlik hâkim olmuştu, sonra Maddie konuyu değiştirmeye karar verdi. "Hmmm... Siz ikiniz cumartesi gecesi dışarı çıkıyorsunuz, itiraz kabul etmiyorum. Silkinip hazırlanacak, başka bir yere gideceksiniz."

Bu kabul edilebilir bir fikirdi, fakat hazırlanma fikri Bella'nın paniğe kapılmasına sebep olmuştu. Dolaba bakmak üzere üst kata çıktı. Hamile kıyafetlerini giymek kabul edilemez bir şeydi, bu yenilgiyi kabul etmek olurdu, ancak genişlemiş kalçalarını ve sarkmış göbeğini eski kıyafetlerinin içine sokması da imkânsızdı.

Londra'daki havaalanından aldığı bir şeyler vardı... Etekli gömlekli bir takım... Altına da Tania'ın armağan ettiği ayakkabıları giyebilirdi.

Tania'yı aramaya karar verdi.

"Bella, merhaba! Küçük bal kabağım nasıl bakalım?" diye sordu Tania.

"Gayet iyi, çok ağlıyor, durmaksızın acıkıyor ve günde iki yüz bez ve kıyafet değiştiriyor."

"Peki, Markie nasıl?' diye takıldı Tania.

"Haa. Sen ve Greg nasılsınız?"

"Ben iyiyim, o da hâlâ yaşlı... *Gene* anne ve babasını ziyarete gitti. Hâlâ onlarla tanışmadım... Ülkede bir yerlerde yaşıyorlar. Biliyorsun, adres veya telefon numaraları bile yok bende."

"Greg oradayken onunla nasıl konuşuyorsun?"

"Cep telefonundan... Açmayı hatırlarsa tabii..."

Bella Tania, Greg ve plansız süren bu durumun daha ne kadar süre böyle gidebileceğini merak etmeye başlamıştı.

"Bu adamdan kurtulmalısın, iyi bir adam bul ve bebek sahibi ol Tania," diye şaka yaptı Bella, bunu söylerken de bebekli bir arkadaşa ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etti.

"Hmm. Her neyse, laflıyor musun yoksa söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

"Gelecek hafta gelip bebeğe sarılıp onu öpmek ister misin?" diye sordu Bella.

"Ama Don'ı hayal edemiyorum," şeklinde oldu Tania'nın yanıtı.

"Ha, ha. Aslında utanç verici ama seks için ağzını kapatmış durumda ve eğer birkaç ay ona hizmet edebilirsen, bunu ihanet olarak ele almayacağım çünkü sen ailedensin."

"Ensest, ihanetten iyidir, hoş."

"Lütfen çenemi kapa, doğumdan beri aklımı kaçırmış durumdayım."

"84 kere 169 kaçtır?" diye sordu Tania.

"14,196," diye anında cevapladı Bella.

"Öyle mi? Şey, sen iyisin, beyninin bu tuhaf kısmı hâlâ çalışıyor, bu çok iyi, hâlâ gitmek için bir işin var."

"Öyledir umarım," dedi Bella gülerek, bir yandan da gerçekten öyle olup olmadığını merak ediyordu.

29

Restorana gitmek için taksi tutmuşlardı ve Bella kendini garip hissediyordu. Markie olmadan evden ayrıldığı için huzursuzdu. Evden ayrılmadan önce onu bir saat boyunca emzirmiş, hazırlanıp makyaj yapması için güç bela zamanı kalmıştı kendine.

Ayrıldıklarında henüz uyumamıştı ama büyük annesinin kucağında halinden gayet hoşnut görünüyordu.

"Sadece git," diyerek kış kışlamıştı Maddie Bella'yı. "Markie kesinlikle iyi olacak, uyuyacak. Siz dönmeden uyanırsa ben ona biberonla süt veririm. Şimdi *git* ve *eğlenmene bak*."

Bella taksinin arka koltuğuna oturdu, kıyafetlerine baktı. Tanrım memeleri kocamandı fakat hiç de çekici değildi, sadece anaç, emzirme sutyeni ile paketlenmiş inşaat iskelelerine benziyordu.

En azından Tania'nın ayakkabıları az da olsa seksi görünmesini sağlamıştı.

Bella Don'a gülümsedi ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. "Kraliçelere benziyorum," dedi acıklı bir tavırla.

"Harika görünüyorsun, sadece biraz sakin ol," dedi Don Bella'ya bakarak. "Saçlarını çok beğendim."

"Ne? Yıkanmış ve taranmış."

"İyi görünüyorlar."

Restorana vardılar ve masalarına oturdular. Bella gergindi. Cep telefonunu çantasından çıkarıp masanın üzerine koydu, iyi çekip çekmediğini kontrol etti.

"Ne içeceğiz peki?" dedi Don neşeli bir tavırla ve şarap menüsünü eline aldı.

"Hmm, ben fazla içmeyeceğim, emziriyorum biliyorsun..."

Don hiçbir şey söylemedi. Bella'nın cep telefonuyla ve çatal kaşık takımıyla sinirli sinirli oynamasını seyrederek onun biraz rahatlamasını umut etti.

"Bir arayıp kontrol etmeli miyiz?" dedi Bella sonunda.

"Hayır!" dedi Don sertçe. "Maddie bir şey olsaydı bizi arardı. Biz aradığımızda muhtemelen sadece Markie'yi uyandıracağız."

"Bella..." diye ekledi Don ve Bella'nın ellerini tutup gözlerinin içine baktı. "Bella bana bak. Ben burada seninleyim bu gece, bu 'biz'im zamanımız, Markie iyi, kaygılanmayı keser misin lütfen, sadece birazcık, azıcık?"

"Evet," dedi Bella. "Evet, haklısın, ne yiyeceğiz?" Bella menüyü eline aldı ve karnının guruldamasına konsantre olmaya çalıştı –ve hiçbir şey yiyemediğini gözünde canlandırmaya çalıştı.

İlk dersi geçtiğinde Bella Don'a işini sordu çünkü onun konuşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Aynı zamanda buradaki ana ders, Bella hâlâ sakinleşememişti ve kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Benim telefon etmem gerek Don," dedi birdenbire Don'ın konuşmasını bölerek.

"Tamam, peki ben ararım," dedi Don. Bella'nın içi rahatlamış, yüzündeki ifade bir anda değişmişti.

"Ben lobiye gidiyorum, orası daha sessizdir." Don ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

Dakikalar sonra Don masaya geri döndü, gülümsüyordu.

"Markie hâlâ uyuyormuş, biz ayrıldıktan on dakika sonra uyumuş ve hiç uyanmamış. Tamam, şimdi eğlenmeye başlayabilir misin biraz?"

Don şarabı kadehin ağzına kadar doldurmuştu fakat Bella önündeki bardağı sadece elinde tutuyordu. Tabağındakileri de yarım yamalak yemişti, Don'ın gerçekten telefon edip etmediğini merak ediyordu. Tanrım, ne kadar salaktı, ya sadece lobide ayakta dikildiyse! Eğer Markie ağlıyorsa yemek berbat olacaktı bu yüzden de saklıyor olabilirdi!

"Bella, Tanrı aşkına. Yüzünün haline bak, sanki oğlumuz yatağında değilde hastanedeymiş gibi davranıyorsun." Don artık çileden çıkmıştı. "Neden sadece bir sigara yakmıyorsun ya da başka bir şey?"

Bella, Markie doğduğundan beri hiç sigara içmemişti. Vicdanı sonunda bastırmıştı sigara içme isteğini. "Nikotin istemiyorum sütümde," dedi Bella.

"Hamileliğinde bunu hiç umursamıyordun ama," dedi Don sert bir şekilde.

"Fakat artık o burada, sözde bir bebek değil, o gerçek... Onu incitecek hiçbir şey yapamam." Bella'nın gözleri dolmuştu ve tek istediği bebeğine kavuşmaktı. Göğüslerinde değişik bir sızlama hissi vardı, onunla olmak istiyordu, onu emzirmek ve kucaklamak. "Eve gitmek istiyorum," dedi Bella, gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Özür dilerim, ben buna henüz hazır değilim sanırım."

Don kadehini sertçe masaya bıraktı ve şişenin sonunu döktü kadehine. "Tamam, ben hesabı isteyeyim," dedi.

Akşam 10'da eve varmışlardı. Sadece bir buçuk saat ol-

muştu evden çıkalı. Bella doğruca üst kata çıktı, Markie'yi kucağına aldığında oğlu hâlâ uyuyordu.

Don annesi ile alt katta kaldı ve bir şişe viski açtı.

Markie gece 01:00'da uyandığında Bella kalkıp ışıkları söndürdü ve Markie'yi emzirdi. Bebek emerken Bella da yanında horul horul uyuyan Don'ı seyrediyordu. Don uyanmamıştı, oysa Bella Markie'nin küçücük ağlaması ile en derin uykusundan kalkmıştı.

Sabah 06:00'da Markie ile birlikte tekrar uyanmıştı Bella, Don hâlâ uyuyordu. Bella sabahlığını giyerken uyuyan kocasına baktı. Oysa zamanında ne kadar modern bir aile olacaklarını ve çocuğa bakma işini aynı derecede yapacaklarını düşünmüştü!

Don işten eve dönmüş, akşam yemeği için dışarı çıkmak istemiş, sonrasında da bebekten önceki zamanlarda olduğu gibi sevişmek...

Her şeyin sonsuza dek değiştiğini fark eden yalnız Bella idi ve bunu göremediği için Don'a da oldukça öfkeliydi.

Bella ve Markie ayrılmaz bir çift olmuştu artık, Don ise hayatlarının üçüncü kişisiydi. Bella Markie'ye uyum sağlayabilmişti, onu mutlu etmek istiyordu ve onunla olmaya ihtiyacı vardı. Don'ı ise zamanının geri kalanında istiyordu.

Bella şu anda kendini Don'ın o şefkatinden ve kibarlığından oldukça uzak hissediyor olsa da bebeğini kucağına aldığında aradığı sevgiyi ve tutkuyu onda buluyordu.

Bella Markie'yi alt kata indirdi. Maddie de sabah 07:00'dan sonra onlara katılmış, çaydanlığı ocağa koymuştu.

"Burada çok iyi vakit geçirdim Bella, fakat eve dönmemi iple çektiğine eminim."

"Hayır tabii ki!" dedi Bella gülümseyerek. "Sen müthiş birisin, teşekkür ederim geldiğin için."

"Dün gece için özür dilerim," diye ekledi Maddie.

"Yapma," dedi Bella. "Nereden bilecektin. Bence Don bana biraz kızdı."

"Aman, unutur," dedi Maddie çayı demledikten sonra masaya getirirken. "Ama yine de baş başa kalmaya ihtiyacınız var."

"Hmmm. Kahvaltıdan sonra parka yürüyüşe çıkabilir miyiz?" Bella canlı bir sesle konuşmaya çalışıyordu. "Hava çok kötü değil, en azından biraz yeşillik görürüz." Bu Bella'nın o parkla ilgi söylediği en güzel şeydi. Sevimsiz şehirsel yeşilliğin yayıldığı alanı asfalt bir yol ikiye ayırıyordu. Kirli banklar, beton çöp kovaları ve köpek pislikleri de cabası!

Bella birkaç kez bebek arabasıyla çıkmıştı dolaşmaya -hiç keyifli değildi ve çok sıkıcıydı. Çimlerin üstünde uçuşan çöpleri ve bankın altındaki kullanılmış kondomu fark etmişti. Ortalarda kimsecikler yoktu –ne bir çocuk ne bir anne! İnsanlar oraya ya cinsel ilişkiye girmek için ya da köpeklerini gezdirmek için geliyorlardı.

Kentin bu manasız köşesinden nasıl olup da o kadar para verip ev aldığına hâlâ inanamıyordu Bella. Tamam, sokağındaki evler çok güzeldi, fakat sokakları aşırı derecede dardı ve gidecek hiçbir yer yoktu. Ne esrar bulacağı bir yer -ha ha sadece şakaydı- ne bir kitapçı, ne bir sinema, ne bir ördeklerin yüzdüğü gölet ne de bir salıncak! Peki tüm gün ne yapacaktı bebeği olan bir kadın? Mothercare ve Boots'a gidip alışveriş mi yapacaktı sadece?

Bella ve Maddie paltolarını bebek arabasına astılar ve başka bir mevsimsiz gri soğuk haziran gününe kapıyı açtılar.

"Hay aksi," dedi Maddie Bella'nın Markie'nin bebek arabasını merdivenlerden aşağıya indirmesine yardım ederken. "Kasım gelmiş sanki!"

30

Bella bahçedeki ağacı şiddetle sarsan dondurucu rüzgârı izleyerek mutfak masasına oturdu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ama o bunu önemsemiyordu, hatta gerçekten fark bile etmemişti. Yorgundu, fakat yatağa geri dönmeyi hayal dahi edemiyordu. Ne de olsa uykuya dalar dalmaz Markie yeniden uyanacaktı.

Sabahın beşinden beri ayaktaydı. Emzirme, bez değiştirme, ninni söyleme, biberonları sterilize etme, evi toplama... Emzirme, bez değiştirme, ninni söyleme, emzirme, bez değiştirme, ninni söyleme... Bu sürekli yinelenen bir döngüydü. Markie çok az ağlıyordu, fakat Maddie buradayken fazlasıyla uzun şekerlemeler yaptığı için uyumuyordu. Bella bu konuda kendini suçlu hissetti, neyi yanlış yapıyordu? Maddie gideli dört gün olmuştu ve Markie her nasılsa yeniden huysuzlanmaya başlamıştı.

Bella geceleri kesinlikle hiçbir şekilde uyuyamıyordu ve uykusuzluğunu gün içinde yaptığı hafif şekerlemelerle telafi ediyordu. Markie uykuya dalar dalmaz da Bella o uyanıkken yapmaya zaman bulamadığı şeyleri yapıyordu; evi hızlıca temizliyor, etrafa çeki düzen veriyor ve üzerini değiştiriyordu. Ardından uzanıyor ve tam kafasını dinle-

meye başlamışken Markie yeniden uyanıyordu. Bu acımasızca karşısındakine işkence yapan biriyle yaşamak gibi bir şeydi. Yine de onu aşırı derecede seviyordu, o mutsuz olduğu zaman umutsuzluğa kapılıyordu. İşte bu Bella'nın daha da karmaşık duygulara kapılmasına sebep oluyordu.

Neden hiçbir şey istediği gibi olamıyordu ki? Tanrım, saat öğlenin ikisi olmuştu ve Bella'nın üzerinde hâlâ sabahlığı vardı... Gözyaşlarını sildi ve buzdolabına, gözlerindeki şişliği indirmesine yarayacak herhangi bir şey olup olmadığına baktı.

Sonra birden kapının çalındığını işitti. Bu da kimdi Tanrı aşkına? Üzerini değiştirecek zamanı yoktu, kapıya bakmak zorundaydı.

Kapı deliğinden gelenin kim olduğuna bakacak oldu, fakat sonra, "Oh, canı cehenneme, ne fark eder?" diyerek kapıyı hızla açtı.

Karşısındaki yoga sınıfından Red'di. Bella iletişimlerini koparmamak adına birbirlerine telefon numaralarını ve adreslerini verdiklerini tamamen unutmuştu.

Red koyu tenine aykırı duran inci gibi bembeyaz dişlerini sergileyerek kocaman gülümsedi ve, "Merhaba," dedi. "Buradan geçerken aklıma geldin ve seni görmek istedim."

Red dar spor bluzu, bol paça pantolonu ve koşu ayakkabılarıyla imrenilecek kadar hoş görünüyordu. Uzun bukleleri rüzgârda savruluyordu. Ekoseli kumaştan bir bebek taşıma askısı takmıştı ve Bella içinde kıvrılmış yatan küçük bebeğin şapkasını görebiliyordu.

Bella ona aynı şekilde kocaman gülümseyerek, "Merhaba," dedi. Red'i görmek onu hem şaşırtmış hem de memnun etmişti. "İçeri girsene, ama ne olur kusuruma bakma ev darmadağınık, ben de öyle."

Red inanamayarak, "Ne kusuru!!!" dedi. "Lafını bile

etme. İlk bir ay cehennem gibi geçer. Herkesin hayatta olduğuna şükret."

Bella bunun üzerine kahkahalara boğulmuştu.

Red ona kahkahalarıyla eşlik ederken, "Daha yeni doğum yaptık, altımıza kaçıracağız," dedi.

Bu onların daha da çok gülmelerine sebep oldu. Bella birden duygusallaştığını hissetti; gözleri dolmuştu. Oh Tanrım, *yeniden* ağlamak üzereydi.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve Red kolunu onun omzuna atarak, "Üzgünüm, yanlış bir zamanda geldim sanırım," dedi.

Birkaç saniye sonra Bella güçlükle, "Saçmalama," diyebildi.

"Pekâlâ, evet, ama yine de buraya gelmeden önce seni aramam gerekirdi." Bella'nın kolunu sevecen bir şekilde okşadı. "Hadi gel, çay içelim. Sırası gelmişken ne kadar da muhteşem bir ev!"

Bella müteşekkir kalarak, "Teşekkür ederim," dedi ve birlikte mutfağa gittiler.

"Bu Ellie." Red bebek taşıma askısının içine gömülmüş olan küçük kafayı okşadı. "25 Mayıs saat 10.32'de 3 kilo 200 gram doğdu... Dört saat süren doğum sancısının ardından, epidural, gözyaşı yok, Tanrı'ya şükür ilkinden daha rahat geçen bir doğumdu," dedi.

"Oh, evet," dedi Bella. "Bir tane daha çocuğun olduğunu unutmuşum. O... Kaç yaşında?"

"Jamie üç yaşında," diye yanıt verdi Red. Sandalyeye otururken, "Şu an babasıyla birlikte," diye ekledi. "Hadi anlat bakalım korkunç ayrıntıların tümünü duymak istiyorum."

Bella su ısıtıcısıyla ilgileniyordu ve o an acıkmış olduğunu hissetti: "Sandviç ister misin?"

Red, "Oh, evet lütfen," dedi. "En iyisi emzirmek, sence

de öyle değil mi? Hamileyken daha çok yemek yemek için iyi bir bahane."

"Peynir, jambon, zeytin ya da fıstık ezmesi?" diye sordu Bella buzdolabına bakarken.

"Evet, lütfen," dedi Red kıkırdayarak.

Bella çayları doldurup sandviçleri hazırlayınca masaya geçtiler. Bella doğumdan bahsetti. Hemen hemen yarım saattir konuşuyorlardı. Bella bebeklerin hâlâ uyuduklarına inanamıyordu.

"Aşırı derecede acı vericiydi," dedi. "Canımın bu kadar yanacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Kimse beni bu konuda uyarmadı."

"Kimsenin hamile bir kadına bunu anlatacağını sanmam, dokuz ayını panik içinde geçirmesin diye," dedi Red, ardından ekledi: "Aslında sana anlatabilirdim. İlk seferinde evde normal doğum yaptım, ancak o kadar korkunçtu ki Sandy'ye bundan bahsettim ve ikinci doğumuma genel anestezi alarak girdim. Epidural az da olsa acımın dinmesini sağladı." Lokmasını çiğnedi. "Muhteşem bir şey. Hem hiçbir yan etkisi de yok."

Birbirlerine gülümsediler.

"Peki ya şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu Red.

"O kadar yorgunum ki..." diye itiraf etti Bella. "Geceleri çoğunlukla uyanığım, her gece... Çünkü emzirme bir hayli uzun sürüyor ve Markie karnı doyduktan hemen sonra nedense uyumak istemiyor."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Red. "Fakat gün içinde uykunu almak zorundasın. Ev işlerini de yemekleri de boşver! Uyuman gerekiyor! Yoksa sağlığından olursun."

"O noktaya çok yakınım," dedi Bella.

"İşinin başına geri döneceksin değil mi, sen cesur bir kadınsın. Mesleğin neydi?"

"Yönetim kurulu danışmanıyım. Sözüm ona üç hafta sonra işe başlamam gerekiyor, fakat bakıcı işini hâlâ halle-

demedim. Nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum ve buna dayanamıyorum." Bella'nın ses tonu yeniden gözyaşlarına boğulacakmış gibi çıkmıştı.

"Tamam," dedi Red. "Kendini böyle hissetmen gayet normal. İyi olacaksın." Bella'ya cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Sadece kendine biraz zaman tanı."

Bella gözlerini devirerek, "İşte buna pek fırsatım olmuyor," dedi. Birkaç saniye sonra Red'e dönerek, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben muhasebeciyim..." dedi Red. "Aslında Jamie doğduğunda tam zamanlı olarak çalışmaya devam ediyordum, ancak bu giderek imkânsızlaşmaya başladı. Onunla neredeyse hiç zaman geçiremiyordum. Sandy'yle görüşemiyorduk, çünkü o da çok yoğun çalışıyordu, biraraya geldiğimiz zamanlarda her ikimiz de bitkin oluyorduk.... Bu böyle altı ay kadar sürdü, sonra iş gücünü kısmaya karar verdik. Evimizi sattık, bu civarda daha küçük bir eve taşındık. Şu an Sandy ile birlikte evimizde kendi işimizi yapıyoruz. Aslında o daha çok çalışıyor, ben de elimden geldiğince ona yardım ediyorum."

Red çayından bir yudum aldı ve sözlerine devam etti. "Ellie en azından beş aylık oluncaya kadar kesinlikle hiçbir şey yapmayacağımı ona söyledim. Emzirme sürecine gerçekten inanıyorum, bu bebek için çok yararlı, bağışıklığını güçlendiriyor. Ama anne için *korkunç* bir şey, tam anlamıyla baş belası bir durum. Bu işe saatlerini harcıyorsun, sonra da kalan zamanın için endişe ediyorsun. Senin nasıl gidiyor?"

Bella, "Gayet iyi. Markie'ye biberonla günlük süt de veriyorum," diyerek anlatmaya başladı. "İşe geri döndüğüm zaman gündüzleri biberonla beslemeyi, akşamları da emzirmeyi umuyorum."

"İyi edersin," dedi Red. "Ben bir gram günlük süt vermedim. Tam bir çılgındım, bütün gün çalışıyordum, üs-

tüne üstlük gecelerimi de emzirerek geçiriyordum! Şimdi düşünüyorum da çok zordu. Demek istediğim, işe başladığında emzirmeyi bırakmak zorunda kalırsan sakın bu konuda kendini suçlu hissetme!"

Bella bunun ne kadar güç bir durum olduğunu açık sözlülükle birinden duyduğu için kendini son derece rahatlamış hissetti. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi.

Red, "Bir bebek sahibi olup Londra'da tam gün çalışmak imkânsız değil, ama bu gerçekten ama gerçekten çok zor. Eşinin mesleği neydi?"

"Don, gazeteci," dedi Bella.

"Aman Tanrım! Evde fazla zaman geçiremiyordur!"

"Evet, ama bu çok da kötü değil. Çok çalışıyor ama ayda en fazla bir hafta şehir dışına çıkması gerekiyor."

Bella bebek telsizinin üzerindeki ışığın titreştiğini görebiliyordu. Markie hareketlenmeye başlamıştı, onu getirmek üzere alelacele yerinden fırladı.

Bella Markie'yle birlikte mutfağa indiğinde, "Oh Tanrım! Ne kadar iri," diye bağırdı Red. "Oturabilmene şaşırıyorum doğrusu."

"Sadece minderlere!" Bella kahkahalarla güldü ve Markie'yi emzirmeye başladı.

Ellie uyandığında Red onu taşıma askısından dışarı çıkarmadı bile; sadece başını marifetli bir şekilde yukarı kaldırdı, üzerinde rengârenk desenleri olan gerçek anlamda şık olan emzirme sutyenini açıp onu emzirmeye başladı. Çay fincanını kavramak için iki elini serbest bıraktığında ise Bella hayranlık dolu bir ifadeyle ona baktı.

"İç çamaşırını çok beğendim," dedi. "Ben Don'ın eski kıyafetlerinden başka hiçbir şeyin içine sığamıyorum. Hamilelik kıyafetlerini yeniden giymeyi ise reddediyorum."

Red güldü. "Benden tavsiye git ve kendine spor kıyafetler al. Fazla kilolarını kamufle edecek çizgili ya da logo-

lu rahat kıyafetler. Açıkçasını söylemek gerekirse ben bu gibi kıyafetlerin tozluklar ve bir T-shirt'ten çok daha ateşli gözüktüğünü düşünüyorum. Batılı annelerin yeni üniforması."

Bu Bella'yı kahkahalara boğdu. "Peki ya iş kıyafetleri? Doğumdan sonra işe geri döndüğünde ne giyiyordun?"

Red, "Beni tanımlanamaz hale getiren kıyafetleri giyiyordum," diyerek itiraf etti. "Fakat kendi bedenimden iki üç beden büyük birkaç takım elbise de almıştım. Normale döndüğümde hepsini daralttırdım."

Bella üzüntülü bir şekilde karnına bakarak, "Normale dönebileceğimi hiç sanmıyorum," dedi.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Red. "Sen yeryüzündeki en meşgul kadın olmak üzeresin. İleride oturup yemeye içmeye bile vaktin olmayacak ya da tembellik etmeye. Kilolarını vereceksin. Aslına bakarsan emzirmeye devam ettiğin müddetçe daha da çok yemek yemen bile gerekiyor."

Bella Red'in bu söylediklerine inanmakta zorluk çekiyordu, ama yine de ne olursa olsun bu sözleri duymak hoştu.

"Gitmem gerek," dedi Red sonunda. Ardından Bella'ya parlak kırmızı bir kartvizit uzattı. "Adresim ve telefon numaram, kaybetmiş olabilirsin... İstediğin zaman uğra ya da ara, memnun olurum."

Red ayrılırken Bella'nın yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Bella kapıyı açıp onu geçirirken çocuksu bir mutluluk hissetti.

Markie yeniden uykuya dalmıştı. Bu sayede Bella Red'in de etkisiyle heyecanla giyecek yeni kıyafetler aramaya koyuldu. Fakat dolabında içine girmeyi umut edebileceği tek bir kıyafet dahi yoktu. Üzerine yeniden ekoseli T-shirt'ü ve eşofmanını giydi. Moral bozan iğrenç kıyafetler!

Ardından yüzünü yıkadı, saçlarını taradı, rujunu sürdü

ve şaşırtıcı bir şekilde kendini çok daha iyi hissetti. TAMAM, ev işlerinin canı cehenneme, şu an için ajandada yer alan en önemli madde bir dadı bulmak. Oturma odasındaki telefon rehberini buldu ve numaraları bir bir aramaya başladı.

Birkaç görüşmenin ardından Bella'nın yeniden bütün ümitleri yıkılmıştı. Konuştuğu herkes çok geç kaldığını söyleyip durmuştu. Fakat işin aslı şu ki Bella iki hafta içerisinde işe başlayabilecek bir dadı istiyordu. Hepsi onu listelerine alacaklarını ancak geleceğe yönelik hiçbir söz veremeyeceklerini açıklamışlardı.

Diğer bir numarayı tuşladı.

Talebine karşılık derin bir iç çekiş sesi duyulsa da belli belirsiz bir ses tonuyla konuşan kadın, "Oh, tatlım, biri seni hayal kırıklığına mı uğrattı?" diye sordu.

Bella, "Evet, korkarım öyle oldu," diyerek yalan söyledi.

"Ne kadar berbat bir durum olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama şanslısın, bizim bekleme listemizde annelerden çok dadılar mevcut. Bu hafta birinin başlamasını ister misin?"

"Hmm, pekâlâ, işe geri dönmem üç haftayı bulacak. Ama... Doğru kişiyi bulmak istiyorum."

"Elbette. Bebekler konusunda deneyim sahibi, işe hemen başlayacak bir dadımız mevcut. Bir görüşme ayarlayabiliriz."

Bella tüm endişelerinin akıp gittiğini, feci derecede rahatladığını hissetti. TAMAM, bu kız dadı sorununu çözebilir. Fakat *içime sindiği* takdirde!

Bella Markie'yi emzirirken hayatından memnun, küçük oğlunu düşünüyordu. Onu dadıya bırakacak olma düşüncesiyle birden üzüldü. Gözleri doldu; gözyaşlarının akmasına bu kez izin vermeyecekti. Mutfağa inerken

Maddie'nin sözlerini anımsamaya çalıştı. Kafasını toplayıp geri dönecekti ve her şeyin yolunda olup olmadığına bakacaktı. Planlarını değiştirirse olacak olan şey buydu.

31

Bella uyanmak için kendini zorlayıp gözlerini açmadan önce, uzun bir süre boyunca saatin alarmıyla boğuştu. Uykusu kaçmıştı; her şekerleme daha derin ve daha karmaşık rüyaları da beraberinde getiriyordu.

Don, karnını doyurmak için Markie'yi saat altıda alt kata indirmiş, Bella da bu sayede saat sekize kadar uyuyabilmişti. Artık kalkması ve hazırlanması gerekiyordu. Bugün dadıyla görüşme günüydü.

Banyo yapıp Markie'nin ağlayıp ağlamadığından emin olmak için merdivenlerin başında bir süre durduktan sonra yatak odasına geri döndü. Alışılagelmiş tek bir sorun vardı; o da bugün üzerine ne giyeceği idi. İş sadece Bella'nın dadıyı beğenip beğenmemesine bağlı değildi; dadının da ondan hoşlanması gerekiyordu.

Gardırobunu açtı, fakat birkaç dakika geçmeden umutsuz bir halde şansını Don'ınkinden yana kullanmak istedi. Beyaz bir T-shirt ve kahverengi bir kot bulup üzerine geçirdi. Sonra da nasıl göründüğüne bakmak için aynanın karşısına geçti. Son derece gösterişsiz görünüyor olabilirdi ama yine de fazla kilolarını yeterince kamufle etmişti.

Küpelerini ve elmas kolyesini taktı. Ruj sürüp parfüm sıktı. Şimdi biraz daha iyi görünüyordu.

Don, "Bella!" diyerek gülümsedi Bella mutfağa girdiğinde. "Çok hoş görünüyorsun."

"Hayır, sanmıyorum," diyerek terslendi Bella.

"TAMAM, çok daha hoş," dedi Don.

"Neye göre çok daha hoş?" Feci derecede yorgundu, bir gram enerjisi kalmamıştı ve giderek sebepsiz yere sinirlenen biri haline geliyordu.

"Pekâlâ, eski kıyafetlerimi giymemişsin ve çok daha hoş görünüyorsun. Bak daha fazla konuşmayacağım, yoksa her şey daha da kötüye gidecek." Don bakışlarını yerdeki koyun postunun üzerinde agulayarak yatan Markie'ye çevirdi.

Elindeki çıngırağı Markie'ye doğru sallayarak, "Bir dakika önce bana gülümsediğine eminim," dedi.

Bella, "Gülümsedi mi?" diye sordu ve heyecanlanarak Markie'nin yanına gitti. Markie gülümseyecekse ilk olarak ona gülümsemeliydi. Sevgi dolu, yumuşak bir ses tonuyla, "Merhaba tatlım, bugün nasılsın?" dedi. Markie ona baktı ve gülümsedi.

Bella ve Don aynı anda birbirlerine, "*Bak!!*" diyerek gülümsediler.

Bella oğlundan gözünü ayırmadan, "Vay canına, daha beş haftalık ve gülümsüyor. Sence de çok erken değil mi?" dedi.

"Oh, hayır," diyerek homurdandı Don. "Güzelliğini senden zekâsını benden almış olmalı."

Bella bu sözler karşısında gülmeden edemedi, ardından oturdu ve biraz mısır gevreği yedi. Dadı saat onda gelecekti ve Bella'nın düşünceleri o gelmeden önce evde yapmak istediği şeylerle yüklüydü. Don'ın dadıyı işe alıp almama konusunda ona yardımcı olmak için işe geç gidecek olması da bir hayli memnuniyet vericiydi.

Saat ona on kala kapı çaldığında Bella kusursuz bir şekilde topladığı oturma odasında Markie'yi emziriyordu.

Don kapıya bakmak için yerinden fırladı. Bella nazik merhabalaşmaları duyabiliyordu, hemen ardından Don dadıyla birlikte oturma odasına döndü.

Kız Bella'nın yanına gitti ve elini uzatarak, "Merhaba, ben Joanne," dedi.

Bella Markie'yi tek koluyla tutarak Joanne'in eline uzanmaya çalıştı.

"Merhaba, ben de Bella, tanıştığıma memnun oldum. Otursana." Bella resmiyetten uzak bu tavrına, bir yandan da Markie'yi emzirmeye devam etmesine bir hayli şaşırmıştı.

Joanne koltuğun kenarına oturarak, "Bu da Mark olmalı," dedi.

Bella bakışlarını küçük oğluna çevirerek, "Markie, biz ona Markie diyoruz," dedi.

Ardından yeniden Joanne'e döndü. Onu alıcı gözle inceledi; çekici birine benzemiyordu. Kısa ve son derece gösterişsiz kahverengi saçları, açık mavi gözleri olan çilli, soluk benizli bir kızdı. Büyük bir burnu ve incecik dudakları vardı. Üzerine lacivert bir pantolon, beyaz bir bluz ve altın renginde düğmeleri olan bir ceket giymişti.

Pekâlâ, iyi tarafından bak, diye iç geçirdi Bella. Don'ın ona sarkma ihtimali yoktu.

Joanne'in son işinden bahsettiler. Bebekliğinden itibaren küçük bir erkek çocuğuna iki yıl boyunca dadılık yapmıştı.

Don kahve hazırlarken Bella Joanne'in sorularını yanıtladı.

"Belli bir düzen oturtabildiniz mi?"

"Hmm... Beslenmek için saat altı civarında uyanıyor," dedi Bella. "Karnı doyduktan sonra da genellikle sekize kadar uyanık oluyor, sonra birlikte yatağa gidiyoruz ve bi-

raz şekerleme yapıyoruz. Saat ondan sonra her iki buçuk saatte bir besleniyor... Hmm... Ben yatağa giderken akşam saat dokuzda son beslenmesi var, sonra Don Markie uykuya dalıncaya kadar, bir saat kadar onunla ilgileniyor." Bella bunu bir düzen olarak görmüyor, aksine günlük bir kaos olarak kabul ediyordu.

"Gece iki gibi yeniden uyanıyor, sonra da sabahın altısında..." diye ekledi Bella. "Düzenimiz işte bu... Biliyorum bu pek de..."

"Bu kötü bir şey değil... Markie henüz beş haftalık değil mi?"

"Evet."

"Peki, siz yeterince uyuyabiliyor musunuz?"

"Hmm... Yeterince makul olabilecek kadar," dedi Bella ve gülümsedi.

"Markie'ye günlük süt veriyor musunuz?"

"Evet, birkaç gündür biberonla günlük süt veriyorum... Ancak iştahı kesilmiş gibi görünüyor."

"Siz işe geri dönmeden önce buna alışmasını sağlayacağız. Emzirmeye devam edecek misiniz?" diye sordu Joanne.

"Bunu şimdilik bırakmak istemiyorum. Elimden geldiğince sabahları ve akşamları Markie'yi anne sütüyle beslemeyi düşünüyorum."

Joanne kuşku dolu bir ifadeyle Bella'ya baktı. "Bu bebeğin sizden ayrılmasını zorlaştıracaktır," dedi.

Bella kendi kendine umarım öyle olur ondan ayrılmayı hiç ama hiç istemiyorum, diye düşündü.

Joanne'in bu tavrı karşısında birden sinirlenerek, "Pekâlâ, bu sürecin nasıl işleyeceğini zamanla göreceğiz," dedi.

Çalışma koşulları ile ilgili konuştular. Joanne hafta içi her gün sabah sekizden akşam sekize kadar çalışacak olmasına bir hayli şaşırdı.

"Bu haftada altmış saat yapıyor," diye belirtti.

"Bazı akşamlar saat yedi buçukta evde olabileceğimi umuyorum, fakat geç kalırsam idare edebileceğinden emin olmam gerek," dedi Bella.

"Belirlediğimiz saatler sorun değil, ama bana haftanın üç günü izin vermeyi düşünmeniz gerekiyor, pazartesi ya da salı günü için yerime birini bulabilirsiniz," dedi Joanne, ardından ekledi. "Daha adil olabiliriz."

Bu Bella'nın ilk görüşmede beklediği bir tavır değildi. İlk iş görüşmesi ve nasıl uykusuzluk çektiği aklına geldi.

Joanne, "Bir bebeğe bakmak aşırı derecede yorucu ve dikkat gerektiren bir iş," diyerek açıkladı.

Tamam, evet, diye düşündü Bella. Ama bir gece öncesinde iyicene uyuduktan sonra gün o kadar da kötü geçmiyordu.

Don kahvelerle birlikte geri döndü ve Joanne'e nereli olduğu, çocuk bakıcılığına nasıl başladığı gibi birkaç soru yöneltti.

Ardından, "Yemek yapabiliyor musun?" diye sormadan da geçemedi.

Joanne, "Evet," diyerek cevap verdi. "Fakat yemek yapmak buradaki görevlerimden biri olmayacak, öyle değil mi?"

Bella tereddüt ederek, "Olabilir..." dedi. "Tabi bu, senin için bir sorun olmazsa..."

Joanne karşı gelmeksizin, "Zevkle..." diyerek karşılık verdi. "Araba kullanabilecek miyim?" diye sordu.

Don, Bella'nın Mercedes'ini kullanması için birine vereceğini gözünün önüne getirmeye çalışarak, "Hemen değil," dedi. "Fakat bu konuyla ileriki zamanlarda ilgileneceğiz."

Bella hayretler içinde kalmıştı. Markie'nin yanında annesi olmadan bir yerlere götürülmesini istemiyordu.

Artık görüşmenin sona erme vakti geldi, diye düşündü Bella.

"Seninle tanışmak büyük keyifti, Joanne," dedi kendini gülümsemeye zorlayarak. "Referanslarını inceleyip kendi aramızda bir karara varmaya çalışacağız, pazartesi günü sana haber vereceğim, tabii senin için de uygunsa..."

Joanne içi bir hayli dolu olduğu belli olan el çantasını alarak, "Tamam, sorun değil," dedi ve ayağa kalktı. Her ikisiyle de el sıkıştı ve eğilerek Markie'nin kafasını okşadı.

Kapı kapanır kapanmaz Bella ve Don birbirlerine baktılar.

"Pekâlâ, ne düşünüyorsun?" diye sordu Don.

"Mümkün değil. Oluru yok." diyerek cevap verdi Bella.

Don öfkeden çılgına dönerek, "Şaka yapıyor olmalısın!" dedi. "Ondan gerçekten hoşlandığını düşünmüştüm."

"Ne! Bizi parmağında oynatabileceğini sanıyor. Böyle birine bebeğimi teslim edemem. Markie'nin fazladan bir saat daha uyanık kaldığını düşün, ne yapacak... Onu umursamayacak!"

"Bella, sen neyden bahsediyorsun? Kız sadece çalışma saatlerini açıklığa kavuşturmak istedi. Sen de biliyorsun ki bu gerçekten zor ve yorucu bir iş. Ev işi yapıp yapmayacağını ya da yemek hazırlayıp hazırlamayacağını öğrenmek istemesi de gayet normal. Bunun yeterince adil bir görüşme olduğunu düşünüyorum."

Bir duraksama oldu ve birbirlerine baktılar.

"Hoş, sevecen birine benziyor... Ondan ne bekleyip ne beklemediğimizden emin olmak istedi o kadar," dedi Don. "Her neyse, başka bir seçeneğin var mı? Üç hafta içinde işe geri döneceksin ve bu kız senin tek adayın."

Oh, hayır, Bella yeniden ağlamak üzereydi.

"Bak," dedi Don elini Bella'nın beline dolayarak. "Neden Joanne'in daha önce çalıştığı aileyi aramıyor ve bir

karar vermeden önce onlarla görüşmüyorsun? Sonra, arzu edersen, ona bir aylık bir deneme süresi verebilirsin. Memnun kalmazsan işe geri döneceğin zaman başka birini bulmaya çalışırız."

Bella sinirli bir şekilde nefes alıp veriyordu.

"Bu kadar kaygılanmana gerek yok, her şey yoluna girecek," dedi Don ve ona sarıldı.

"Onu bırakmak istemiyorum," dedi Bella ve Don'ın göğsüne yaslanarak ağlamaya başladı. "O henüz çok küçük ve bana ihtiyacı var."

Don onu kollarının arasında sıkıca tutuyordu. Bir süre tek kelime etmedi. Ardından yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Bella, sadece yaşa ve gör, tatlım. İşine geri dön ve her şeyi zamana bırak. İşini seviyorsun; geri dönmezsen tam anlamıyla mutlu olamayacaksın, buna eminim. Bakıcı olayını nasıl halledeceğini düşünmeye başlamalı ve kendini yiyip bitirmeye bir son vermelisin."

Bella Don'ın haklı olduğunu bilse de ağlamaya devam ediyordu.

32

Joanne, son çalıştığı ailenin de hakkında yaptığı övgü dolu sözler göz önünde bulundurularak işe alındı. Bella'nın önünde Markie ile baş başa geçirebileceği bir hafta vardı. Sonraki hafta Joanne işe başlayacaktı, bir sonraki hafta ise Bella işinin başına dönecekti. İşinin başına dönecek ve Dansonlar'ın projesine sıfırdan başlayacaktı. Tüm bunlar gerçek dışı gibi görünüyordu.

Bu sabah Bella yapması gereken işleri düşünerek uyandı. Bugün Don'ın işe gidecek olması gayet hoştu. Bella süpermarket alışverişini yapacak, evi temizleyecek ve Don'a yemek hazırlayacaktı –hatta akşam olduğunda seks bile yapabileceklerdi. Birlikte olmayalı tamı tamına altı hafta olmuştu.

Bella Markie'yi bebek koltuğuna yerleştirdi, ardından onu holde bırakarak her şeyin tamam olduğundan emin olmak için hazırladığı eşyalara son bir kez daha göz gezdirdi: Termosta bir şişe ılık süt, susarsa diye bir şişe kaynatılmış ılık su, yedek kıyafet, şapka, güneş şemsiyesi, bebek bezi, ıslak mendil, kusma ihtimaline karşı kalın bir bez, yedek çanta, kendi el çantası, çocuk arabası, araba camına

takılacak güneşlikler... Bu tam bir kâbustu; bütün bunları küçücük arabasına nasıl sığdıracaktı?

Bagajı tıka basa doldurdu, yedek çantayı da yolcu koltuğunun altındaki boşluğa yerleştirdi. Torpido gözüne ise ekstra bebek bezi, yalancı meme koyup kapağı sıkıca kapattı.

Hole geri döndüğünde ise Markie'nin altını pislettiğini anladı; koku öylesine uyarmıştı ki Bella'yı suratını buruşturdu. Markie'nin bezini değiştirip onu yeniden bebek koltuğuna yerleştirdi. *Nihayet* artık yola çıkmaya hazırlardı. Bella, yeni doğum yapmış olan her anne gibi, tek elle arabasını sürüyordu. Diğer elini ise küçük oğlunun gözlerini güneşten korumak için kullanıyordu.

Don o akşam eve geldiğinde karısını ve oğlunu bahçede, günbatımının tadını çıkarırken buldu. Bella şezlonga kurulmuştu, Markie ise koyun postunun üzerinde yatıyordu. Her ikisi de yeni banyo yapmış ışıl ışıl görünüyordu. Bella'nın saçları hâlâ ıslaktı, fakat üzerine geçirmiş olduğu beyaz T-shirt'ü, sandaletleri ve kısacık eteğiyle oldukça hoş görünüyordu.

Mutfak olağandışı bir şekilde derli topluydu ve fırında pişen bir şeyler varmışçasına enfes kokuyordu.

Don, "Merhaba!" diyerek her ikisini de öptü ve ekledi: "Keyfinizi kaçırmıyorum değil mi? 1950'lerden fırlamış gibisiniz... Çimenlerin üzerinde bir bebek, etekli bir eş ve fırında pişen yemek..."

Bella, "Ha, ha..." diyerek karşılık verdi. "Değişiklik olsun diye sana güzel gözükmek istedim." Ona gülümsedi. Don da Bella'yı bir kez daha öptü.

Akşam yemeği oldukça keyifliydi. Menü oldukça basitti: Fırında patates, jambon ve salata. Bella bahçedeki masanın üzerine yerleştirmiş olduğu mumları yaktı ve kadehlere buz gibi soğuk beyaz şarap doldurdu.

Markie'nin saat dokuzda beslendikten sonra çabucak

uykuya dalması her ikisini de oldukça şaşırttı. Bella onu üst kata çıkarıp yatırdı, ardından bebek telsizini açtı. Artık gönül rahatlığıyla bahçeye geri dönebilirdi. Şezlonguna uzandığında Don sandalyesini hemen onun arkasına çekti ve boynuna masaj yapmaya, saçlarını okşamaya başladı. Bella buna bayılıyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Don.

"İyi," dedi Bella. "Seni görmek güzel, yıllardır seni görmemişim gibi hissediyorum. Sen iyi misin?"

"Evet." Bella Don'ın güçlü parmaklarının boynunda daireler çizdiğini hissediyordu. Kafasını geriye attı ve gözlerini kapadı.

Birkaç dakika sonra Don, "Hmmm... Markie uyuyor... Ve sen hâlâ ayaktasın. İçeri girsek ve... Birbirimize sarılıp uzansak?" dedi.

Bella ona bakmak için arkasını döndü ve utangaç bir şekilde gülümsedi. "İçeri girmek ve hayvanlar gibi sevişmekten mi bahsediyorsun yoksa?"

"Hey... Duyarlı ve anlayışlı olmaya çalışıyordum!" Gülümsedi ve parmağını Bella'nın burnundan dudaklarına götürmeden edemedi.

Bella, "Markie doğduğundan beri öpüşüp koklaşmadık bile, öyle değil mi?" diye sordu.

Don kafasını üzgün bir şekilde salladı.

"Ne kadar utanç verici bir durum!" dedi Bella ve sandalyesinden fırlayarak ayağa kalktı.

Masanın üzerinde yanmakta olan mumları söndürdü, ardından Don'ın elinden tutarak onu mutfağa doğru götürdü. Kapı girişinde onu kendine çekerek dolgun bir şekilde öptü. Sonra elleri Don'ın saçları arasında çılgınca gezinmeye başladı.

Don uzunca bir süre öpüşerek Bella'ya karşılık verdi. Elleri hâlâ sıkıca Bella'nın belini kavrıyordu. Yazılı izin olmaksızın ellerini Bella'nın göğüslerine götürmedi ya da

iç çamaşırının içine sokmadı. Sadece ona sıkıca sarıldı ve öpüşmeye odaklandı.

Sonra Bella onu şaşkına çevirerek T-shirt'ünü çıkardı. Kendinden emin bir şekilde beyaz emzirme sütyeninin kopçasını açıp bir kenara fırlattı.

Don Bella'nın dolgun göğüslerini kavradı. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Bella Don'ın gömleğini pantolonunun içinden çıkarırken şehvetli bir şekilde, "İyiyim. Seni çok özlemişim..." dedi.

"Peki, nerede yapacağız?" Don bu soruyu o kadar iştahlı bir şekilde sormuştu ki ses tonu seni burada becermeye hazırım, der gibi çıkmıştı. Bella bunun üzerine birden, "Burada... Bu sence de eğlenceli olmaz mı?" dedi.

Öpüşmeleri giderek daha da şehvetli bir hal alıyordu.

Bella soluk soluğa kalmış bir halde durarak, "Mutfak masası?" dedi. "Yo... Olmaz... Onu kırabilirim. Duvar?"

"Ah ha." Don Bella'yı duvara yasladı, ardından yeniden öpüşmeye başladılar. Bella Don'ın fermuarını açarken Don'ın elleri Bella'nın eteğinin içinde geziniyordu.

Sonra parmakları Bella'nın kalçasını saran iç çamaşırından içeri girdi. Bella'nın gözleri açıktı ve Don onu yakından izliyordu. Teşvik edici ıslaklığını hissedince, "Sadece ne yapmam gerektiğini söyle," diye fısıldadı.

"Parmağını içime sok," diyerek fısıldadı Bella. Bu muhteşem bir histi. Çok iyiydi. Don'a gülümsedi ve sertleşmiş erkekliğini avcunun içinde sıkarak Don'ı dolgun bir şekilde öptü.

"Çok tatlısın," dedi.

Bella iç çamaşırını eteğiyle birlikte sıyırıp çıkardı ve bir köşeye fırlattı. Ardından yavaş yavaş Don'ı içine almaya çalıştı. Başlangıçta canı acıdı ama sonra bu acı yerini uyuşukluk hissine bıraktı.

Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

Bella emin olamayarak sordu: "Gerçekten içimde misin?"

"Evet," dedi Don.

"Seni hissedemiyorum."

"Bırak biraz daha..." Don bunun üzerine Bella'nın sıcaklığından ayrıldı, ardından hızla yeniden içine girdi.

"Oh!" Bella'nın kafası duvara çarptı.

"Üzgünüm."

"Oh Tanrım..." Bella'nın sesi acı çekiyor gibi çıkıyordu. "Bu seks değil, acı... Acı verici bir şey. Gücenme ama Don sivri uçlu bir kalemin içime girmesi gibi bir his bu..."

"Hmm... Bu benzetmeyi üzerime almıyorum."

"Sen nasıl hissediyorsun?" diye sordu Bella.

"İyi... Farklı, ama yine de güzel," dedi Don. "Ama yapmak istemiyorsan..."

"Hayır, hayır, özür dilerim. Aşırı derecede gerildim. Açıkça görülüyor ki doğum yapmak cinsel yaşantımızı sekteye uğratan bir şey..."

Don Bella'dan ayrıldı ve onun çenesini okşadı.

"Belki de öyle değildir, Bella." Onu yanağından öptü. "Belki de bunun için acele etmemeliyiz. Herşey yolunda. Ben hiçbir yere gitmiyorum." Onu yeniden öptü. "Hadi gel, güzel olacağına eminim. Hem birbirimizden zevk almamızı sağlayacak daha birçok yol var."

Fakat Bella için o şehvet dolu anlar gerçek anlamda geride kalmıştı. "Evet, bulaşık yıkamak gibi mesela!"

★★★

Bella ertesi sabah, fırsatını bulur bulmaz Red'e telefon etti.

"Red, merhaba, ben Bella."

"Oh, merhaba! Nasıl gidiyor?" Telefonun gerisinden gelen sesler Red'in nasıl bir keşmekeşin ortasında oldu-

ğunu ortaya koysa da Red Bella'nın aramasından oldukça memnun olmuşa benziyordu.

"Gayet iyi, eğer uygunsan öğleden sonra sana uğramak istiyorum."

"Elbette, bu çok hoş olur. Dört, dört buçuk sana uyar mı?"

"Mükemmel," diyerek karşılık verdi Bella. "Ayrıca sana acilen sormam gereken bir şey var."

Red merak ederek sordu: "Ne gibi?"

"Seks..."

Anlık bir duraksama oldu. Bella Red'in nasıl bir tepki vereceğini ciddi anlamda merak ediyordu.

Fakat çok geçmeden Red kahkahayı patlattı. "Vay canına!" dedi. "Etkilendim. Ben en az bir ay daha süt vermeyi planlıyorum... Kas gevşetici hareketler... Muhtemelen ihtiyacın olan bu. Çoğu kişi bunu uygulamaz ama bana kalırsa en kısa zamanda başlamalısın."

"Yani bu sayede gerçekten eskisi gibi... Red gerçeği bilmeye ihtiyacım var," dedi Bella. Sesinin bu kadar endişeli çıkmasına içten içe lanet ediyordu.

"Egzersiz yap, göreceksin çok daha iyi olacak," dedi Red ve güldü. "Her neyse, bekliyorum, geldiğinde uzun uzun konuşuruz."

"Tamam. Teşekkür ederim. Hoşça kal."

"Hoşça kal."

33

Red kapıyı açtığında sinir bozucu bir şekilde güzel görünüyordu: Kırmızı yanaklar, açık bırakılmış saçlar...

"Merhaba!" dedi sevecen bir ses tonuyla ve Bella'nın bebek arabasını merdivenlerden çıkarmasına yardım etti. Bella'nın dikkatini Red'in manikürlü ayak tırnakları çekti -ayak tırnakları!! Nasıl zaman buluyordu kendine bakmak için!

"Tanrım sen her zaman iyi görünmek zorunda mısın? Bu çok sinir bozucu!" dedi Bella.

"Teşekkürler ama sen de son gördüğümden çok daha iyi görünüyorsun," diye cevap verdi Red.

"Hâlâ oda düzenlemesi yapıyorum." Bella şöyle bir kendi kıyafetlerine baktı: Don'ın solmuş mavi T-shirt'ü ve gri büzgülü şortu. İğrenç, tam anlamıyla korkunç!

"Ooo Markie uyuyor." Red kapıdan girdiklerinde Markie'ye baktı. "Onu holde bırakabiliriz istersen?"

"Evet iyi olur," dedi Bella.

"Hadi içeri gel," dedi Red Bella'ya oturma odasını işaret ederek.

Bella oturma odasına doğru yürüdü ve kır bahçesinde

küçük bir kulübe gibi görünen küçücük bir odayla karşılaştı. Oda solmuş çiçek desenli duvar kâğıtları, adi bir kanepe ve koltuklarla kaplanmıştı. Koyu renk eski mobilyalarla tıka basa doluydu ve oyuncaklar, kitaplar, toplar, arabalar her yerdeydi.

Odadaki tek boş alanda siyah saçlı küçük bir erkek çocuğu çömelmiş resim yapıyordu.

"Jamie... Bu Bella ona merhaba de," dedi Red.

"Merhaba," dedi Jamie kafasını kaldırmadan.

"Jamie şu anda hararetli bir şekilde resim yapıyor," dedi Red. "Aslında mutfakta oturabiliriz orası bu kadar kötü durumda değil."

Bella ile Red mutfağa geçtiler, orası da yine sandalyeler, dolu bir masa, çam konsol, kitaplık ve içki dolabı ile tıka basa doluydu.

Bella sandalyeyi çektiğinde altından en az elli adet oyuncak arabanın ve kamyonun çıkmasını bekledi.

"Burası senin sevimli evinden oldukça farklı tabi!" dedi Red, Bella'nın masaya küçümseyerek baktığını fark ederek.

"Yoo hayır, çok şirin bir ev," diye kıvırdı Bella.

"İnan bana..." Red çaydanlığı ocağın üzerine koydu ve etrafta temiz fincan aramaya başladı. "Senin evin gibi bir evde yaşamak isterdim ama bu imkânsız, her ânım Jamie ve Sandy'yi etrafı toplamaları konusunda uyarmakla geçiyor... Ayrıca Sandy'nin ailesi ve benim annem öldükten sonra onlardan kalan eşyaları yerleştirmeye çalıştık... Buraya taşındıktan sonra tekrar dekore etme fırsatımız hiç olmadı," diye yavaş yavaş açıkladı.

Bunun üzerine Bella: "Keser misin artık! Evinin gerçekten bir ruhu var. Benimkinde de abuk sabuk bir sürü şey var ve ben de evimin çok beyaz olmasından hoşlanmıyorum. Muhtemelen çok soğuk ve çıplak gösteriyor..."

"Evler seninle birlikte değişir," dedi Red. Fincanları

masaya koydu. "Her neyse nasılsın bakalım?" Red elini çenesinin altında koydu. "Lütfen dürüst ol, 'Ben yeni anneyim ve bir kopyayım' modelini istemiyorum."

"Fena değil," diye yanıtladı Bella. "Önümüzdeki hafta dadı işe başlayacak ve ben de cuma günü işe yarım gün gideceğim, sonra da pazartesi adamakıllı işe başlıyorum!"

"Bir dadı bulmana çok sevindim, iyi biri mi?"

"Hmmm... Dürüst olmak gerekirse ilk anda pek sevmedim ama referansları oldukça iyi, biz de bir aylık bir deneme süresine karar verdik, nasıl gittiğini bakıp göreceğiz."

"Kulağa hoş geliyor. İşe geri döneceğin için heyecanlı mısın?"

"Henüz değil." Bella derin bir iç çektikten sonra kafasının ne kadar karışık olduğunu anladı. "Bence işte bir sorun çıkmayacak. Ama Markie için endişeleniyorum, yokluğuma nasıl alışacak... Bensiz bir an bile geçiremiyor."

"Bekleyip görmek zorundasın. Bildiğin tek şey işe geri döneceksin. Çok fazla kafana takmamaya çalış."

"Şu an sana gıpta ediyorum Red," dedi Bella. "Peki sen azıcıkta olsa işi hiç özlemedin mi?"

"Şey, ben muhasebeciliğin nasıl sıkıcı bir iş olduğunu unutmamak için yarı zamanlı işlerde çalıştım fakat sen benim aslında neyi özlediğimi çok iyi biliyorsun?" dedi Red. "Ben süslenip işe gitmeyi, toplantıları, iş arkadaşlarımı, takım çalışmasını falan filan özledim. Ve hayatımdaki her şeyi unutup yalnızca çalışmayı özledim, bunu evde yarı zamanlı çalışarak asla anlayamazsın. Fakat anne olduğunda her şeyden ödün veriyorsun."

Red çayları doldurdu ve iki kaşık dolusu şekeri fincanına boşalttı. "Ama biliyorsun ben oğlumla olmayı gerçekten çok istedim, işimden daha çok. Bu benim yaşamımın anlamı. Fakat bunu yapmak için deli olmak lazım, şu an ne yeteri kadar param var ne de 'aman aman' bir iş kariyerim."

Red çayını azar azar yudumlarken ekledi: "Dünyada hiç kimse anneliğin ne kadar güzel ya da önemli bir iş olduğunu dikkate almıyor. Sen başkaları bebeğine baksın diye para kazanıyorsun."

Bella sessizdi.

"Özür dilerim, düşüncesizlik ettim, bu tamamen benim görüşüm."

"Sorun değil ilgimi çekti," dedi Bella.

"Pekâlâ, demek istediğim şey bu büyük bir taviz. Ben evde olmayı seviyorum, Jamie'ye resim yapmayı öğretmeyi, ona kitap okumayı, kumdan kaleler yapmayı, tüm bu küçük şeyler onun için çok önemli. Fakat evde kalmak maddi manevi fedakârlık ister. Fakat artık bununla yaşamayı öğrendim -şu an için... Belki de birkaç yıl içerisinde kendimi farklı hissedeceğim ve işe geri dönmek isteyeceğim. Kendime söylediğim tek şey hayat uzun ama çocukluk çağı gerçekten çok kısa."

"Doğru," dedi Bella.

Red masanın üzerinde duran palmiye ile oynuyordu. "Bugünkü dersimiz burada sona eriyor."

Gülüştüler.

"Ben tüm bunları yapacak enerjiyi nereden bulacağım hâlâ bilemiyorum," dedi Bella. "Şu an için işler oldukça makul gidiyor çünkü hafta içi öğleden sonraları ikiden üçe kadar uyuyorum, tabii hafta sonu biraz daha fazla."

"Bilmiyorum Bella. Belki de dadıyı yatılı almalısınız, böylece geceleri biraz rahat edersin," dedi Red.

"Kız bunu istemediğini net bir şekilde söyledi."

"Sakın bu konuyu kafana takma. Sen işe geri dönmenin nasıl olacağını düşünmeye çalış," diye teskin etti Red Bella'yı. "Sana tek söyleyeceğim hiçbir şeyin çok çok kötü olmayacağı."

"Ne demek istedin?" diye sordu Bella.

"Ben çocuk da yaparım kariyer de deyip Jamie'yi ana-

okuluna vermeye karar vermiştim, orada üç ay boyunca Fransızca ve matematik öğrenecekti. Ama ona kötü davrandıklarını anladık. Bu beni perişan etti, sonunda ne oldu? Ben tam aksi yönde buluverdim kendimi... İşimden vazgeçtim, organik mama, anne sütü diye diye yarı uyur yarı uyanık süper anne modunda deliye döndüm..."

"Ben şu zaman zarfını dengelemeye çalışıyorum. Fakat..." diye ekledi çabucak. "Tüm bu iş düzenlemeleri."

"Hmm..." dedi Bella, biraz panik olmuştu. Kendini alıştırmak için ne yapması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Jamie mutfağa girdi.

"Merhaba tatlım," dedi Red küçük oğlu kucağına tırmanmaya çalışırken.

"Biraz meyve suyu alabilir miyim?" dedi Jamie kısık bir ses ile.

"Tabii ki." Red kalktı, Jamie'yi tek koluyla kaldırdı, bardağı sudan geçirip elma suyu ile doldurdu ve sulandırdı. Bella Red'i seyrederken onun ne kadar becerikli olduğunu fark etti. Jamie meyve suyunu koca bir yudumda midesine indirdi.

"Hadi üst kata çıkalım, seni Sandy ile tanıştıracağım," dedi Red Jamie elma suyunu bitirdiğinde.

"Aaa o da mı evde?" Bella Red'in öteki yarısı ile tanışacağı için çok heyecanlıydı.

"Evet, o her zaman burada ofisinde çalışıyor."

Red üst kata çıkmak için minik, dar merdivenlere yöneldi ve iki kapıdan birini açtı.

"Bella'yı getirdim sana tanışmanız için," dedi Red. Çiçek desenlerinin hâkim olduğu geniş odada, bilgisayar ekranına odaklanmış bir yüz Bella'ya dönmüştü.

Kocaman bir gülümsemeyle, "Merhaba," dedi Sandy. Bella onun ne kadar genç olduğunu ve gür siyah saçları,

koyu renk gözleri, üzerindeki pamuklu şort ve salaş T-shirt ile ne kadar harikulade bir adam olduğunu düşündü.

"Merhaba," diye karşılık verdi Bella, derin bir utanç duymuştu kendi kıyafetinden -özellikle de şortundan!

"Özür dilerim şu an çok meşgulüm yoksa aşağı inip size katılacaktım," dedi Sandy ve tekrar gülümsedi.

"Biz de onun için geldik," diyerek kocasına takıldı Red.

"Seninle şöyle adamakıllı oturup konuşma fırsatımız olur umarım," dedi Sandy onlar odayı terk ederken.

"Vay be!" dedi Bella sırıtarak. "Sandy gerçekten müthiş."

Red kıkırdadı. "Biliyorum ve benden beş yaş daha genç. Hâlâ nasıl bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum."

"Sakın bana yirmi yaşında olduğunu söyleme."

"Yo..." dedi Red kuşkuyla bakarak. "Yirmi dokuz."

"Tanrım!" dedi Bella. "Senin yaşında böyle görünebilmek?"

"Sen kaç yaşındasın peki?" diye sordu Red Bella'nın iltifatına gülerek.

"Yirmi dokuz ve senden çok daha yaşlı gösterdiğimi biliyorum."

Red kahkaha attı ve bebeklerden biri ağlamaya başladı. Bir süre dinledikten sonra Bella ağlayanın onunki olmadığını anladı. Ne kadar enteresan diye düşündü Bella... Nasıl olmuştu da bunu ayırt edebilmişti.

Birlikte mutfağa indiler, Red Ellie'yi beslerken Bella çayını tazeledi.

Pazar günü Bella, Don ve Markie sözüm ona güzel, rahat bir öğle yemeği için birlikte dışarı çıktılar. Markie oturana kadar durmadan ağlayıp sızlandı.

Bella ilk kez halka açık bir yerde gömleğini ve sutyenini açıp Markie'yi emzirdi -acayip biçimde utangaç olmasına

rağmen çekinmemişti- fakat bu Markie'yi sakinleştirmeye yetmedi. Markie feryat figan ağlamaya devam ediyordu.

Eski apartmanlarının köşesinde bulunan, her zaman gittikleri cafeye gitmişlerdi. Bella müşterilerin gazetelerini kaldırıp yan gözle sert sert bakmalarından rahatsız olduklarını anlamıştı!

Bella mutsuz ve sinirliydi. Markie'ye su ve başka şeyler vermeye çalıştıysa da Markie başını çevirip ağlamaktan başka hiçbir şey yapmıyordu.

Don derin bir iç çekti, o da çok mutsuzdu.

"Ben biraz dışarı çıkarayım, belki hava değişimi işe yarar," dedi Bella.

"Ben de siz gelene kadar yemekleri sipariş ederim," diye cevap verdi Don.

"Aman ne büyük iş," diye dırdır etti Bella.

Yirmi dakika boyunca hızlı adımlarla aşağı yukarı yürüdükten sonra Markie hâlâ Bella'nın omuzlarında ağlıyordu. Bella da geri dönüp bir şeyler yemeye karar verdi.

"Neden böyle oldu?" diye sordu Don Bella döndüğünde.

"Bilmiyorum," dedi Bella stres içinde. "Belki de biraz sinirlidir... Benim gibi."

"Bak, sen otur ben onu biraz bebek arabası ile gezdireyim belki o zaman uyur. Burada ağlayıp durmasına izin veremeyiz."

Bella ağlayan oğlunu Don'a verdiğinde kendini hain gibi hissetti. Don arabayı iterken iştahla yemeğini yemeye devam ediyor, Bella tüm gözlerin onların üzerinde olduğunu hissediyordu.

Etrafına bakındı ve birsürü bebeğin hayatından memnun bir şekilde bebek arabalarında oturup anne babalarına agucuklar saçarak onları seyrettiğini gördü. Oğlunun sorunu neydi? Gözyaşları bir anda yanaklarından süzüldü. Markie her an onun ilgisine ihtiyaç duyuyordu.

Bella asla onu bir kenara bırakıp mutlu bir şekilde etrafı seyredememişti. Tanrım! Bella oldukça sinirli ve gergindi... Dünyanın en boktan annesi oydu ve en sorunlu, sinir bozucu, mutsuz bebeği de onunkiydi. Gözyaşları önünde duran omlete ve jambona damlıyordu. Bella gözyaşlarını silip önündeki yemeğe konsantre olmaya çalıştı.

Don ve Markie'yi restorana girerken gördüğünde nihayet yemeğini bitirebilmişti Bella. Don bebek arabasını iterken Bella'ya gülümsüyordu, bu Markie'nin uyuduğuna işaretti.

Don rahatça sandalyesine oturdu. Bella hemen kalkıp bebek arabasında uyuyan bebeğini kontrol etti.

"Markie uzun bir süre ağladı, zavallı bebeğim, sonunda dayanamayıp uyuyakaldı," dedi Don. "Tanrım teşekkürler, sonunda karımla huzurlu birkaç dakika geçirebileceğim."

Don Bella'ya baktı ve ellerini onun ellerinin üzerine koydu. "Merhaba," dedi gülümseyerek. "Beni hatırladın mı? Minik maymun dünyaya gelmeden önce birlikteydik."

Bella kahkaha attı. "Ona maymun deme."

"Ama o, o sadece muç muç muç meme emiyor -hiç oyun oynamıyor- ya da vaaaaaaaa diye bağırıyor."

"Zavallı Bella. İyi misin?" diye sordu Don.

"Yorgunum," diye yanıt verdi Bella elleri ile yüzünü ovuşturarak. "Sonsuza kadar böyle yorgun olacakmış gibi hissediyorum, bir daha asla yeteri kadar uyuyamayacakmış gibi ve işe döndüğümde de böyle olacakmış gibi geliyor."

"Her şey düzelecek Bella." Don Bella'yı yatıştırmaya çabalıyordu. "Çalışacaksın... Bebekle ilgili olan kısım evde kalacak, meme emzirmek ve bebek ağlamaları sana bir zaman sonra yabancı gelmeye başlayacak," dedi Don gülümseyerek. "Bir hafta sonra desteğin azalınca bu eziyet de sona erecek ve sen eski haline döneceksin. Taşlar yerine oturacak, bu ayın sonuna kadar bana hak vermiş olacaksın."

"Haklısın," dedi Bella şiddetle. "Bana hatırlat da sana bir kitap vereyim... Yeni anne olmuş kadınlara nelerden bahsetmemek gerekir konu başlıklarına bir bakarsın belki." Bella ellerini Don'ın ellerinden çekti.

"Bella! Sadece şaka yapıyorum ama evet gerçeklik payı var. Özür dilerim. Ben bazı şeylerin normale dönmesini istiyorum artık. Kendini o kadar kaptırdın ki başka hiçbir şey umrunda değil. Tanrım, senin üstüne giyecek kıyafetin bile kalmadı. Hâlâ benim T-shirt'ümü ve pantolonlarımı giydiğine inanamıyorum."

"Of defol git," dedi Bella yüzünü yana çevirerek. Gözyaşları yeniden yanaklarından süzülmeye başlamıştı. Tanrım, tüm bu kendine acıma hallerinden nefret ediyor olsa da kendine hâkim olamıyordu.

"Özür dilerim," dedi Don. "Kendimi dışlanmış hissediyorum. Bu Markie için bir şeyler yapamamamla ilgili değil. Onunla bebek arabası ile yürümekle ilgili! Onunla ilgilenebilecek bir yaşta değilim, bir düşün mesela onunla hâlâ futbol oynayamıyorum."

Don aşırı gamsız bir adam gibi göründüğünün farkındaydı fakat Bella'nın her lafı tokat gibi yüzünde patlıyordu.

"Tanrım, Don..." Bella Don'a bakarak gözyaşlarını sildi. "Onunla konuşup şarkılar söyleyebilirsin ya da onu bahçeye çıkarıp başının üzerinden bir şeyler sallandırıp oynayabilirsin... Biberonla beslemeyi deneyebilirsin.... Yüzlerce şey var yapabileceğin. Fakat istemen gerek, senin hiç ilgin yok..." Gözyaşları akmaya devam ediyordu. "Sen onu istemedin bile, söylemek istediğin şey bu değil mi?"

"Sadece biraz sakin ol," dedi Don ısrarla. "Özür dilerim. Özür dilerim..." Don Bella'nın kolunu tuttu. "Ben o bizimle olduğu için gerçekten çok mutluyum. Bana böyle bir şey verdiğin için gerçekten çok mutluyum. O... Harikulade!"

Bella Don'ın tüm bunları gerçekten içinden gelerek söylediğine inandığı için kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Fakat Don ekledi: "Bu kadar değişikliğin ardından sadece biraz allak bullak oldum. Evdeyken kendime ait bir zamanım yok, senin zaten hiçbir şeye vaktin yok böylelikle bize hiçbir şey kalmıyor."

"Ay ne kadar kötü Don!" diye bağırdı Bella. "Bizler yetişkin insanlarız. Ben senin kendine bakabileceğini sanmıştım. Markie altı aylık değil mi?"

Uzun, sıkıcı bir sessizlik oldu.

Sonra Bella basitçe, "Artık eve gidebilir miyiz?" diye sordu.

Don garsona eli ile işaret edip hesabı istedi.

Yol boyunca tek kelime etmediler. Alışılmışın aksine Markie bebek arabasından arabaya koyulurken uyanmadı. Bella camdan dışarı bakıyor ve kendi sefil mahallesinden uzak, büyüleyici kuzey Londra sokaklarını seyrediyordu.

Tanrım kentin en saçma sapan yerinde ne kadar büyük bir eve taşınmışlardı. Niçin iki odalı sevimli bir apartman dairesi tutmamışlardı ki! Neden Georgian teras evlerinde şehrin göbeğinde bir ev tutmamışlardı. Bunu yaparken aklından neler geçiyordu kim bilir!

Bella kendini daha berbat hissetmeye başladı. Tüm lanet gün boyunca dinlenebilmek için ne yapmışlardı? Sadece bebek bakıcılığı ve kavga! Artık hiçbir şey keyifli değildi, sadece sürekli olarak bir şeylere gayret ediyorlardı.

34

Bella banyodaki aynanın karşısında dikiliyordu, aşırı derecede sinirliydi, iş için adamakıllı bir makyaj yapmaya çalışıyordu. Zamanın bu kadar çabuk geçtiğine inanamıyordu. Cuma oluvermişti bile. Ve gıdığı iki katına mı çıkmıştı ne? Korkunç!

Joanne Markie ile gezintiye çıkmıştı, Bella da *ofisin* yolunu tutacaktı!

Öğleden sonraki toplantıya yetişmeye karar vermişti, pazartesi sabahı da çalışmak için direk Dansonlar'a geçecekti.

Maskarasını sürerken ellerinin titrediğini gördü ve ağzının kuruduğunu hissetti. Heyecandan mı sinirden mi olduğuna karar veremedi. Herkesi yeniden görecek ve dedikoduları alacaktı –tabii eğer bebeğinden ayrılmanın suçluluk duygusunu ve endişelerini bir kenara bırakabilirse.

Yatak odasında üstünü değiştirdi, lanet olası 42 beden takımını ve gömleğini önceki gün iki saatliğine Joanne ile Markie'yi evde bırakıp alışverişe çıktığında almıştı. Diz hizasında siyah etek ve beyaz gömlek... Üzerine bir de ceket alması gerekiyordu şüphesiz havadan ve tabii ki göğüslerinden ötürü.

Doğum sonrası şişkinliği yüzünden etek belini sıkıyordu. Bella da her yeni doğum yapmış anne gibi görünüyordu ve bu oldukça moral bozucuydu.

Çoraplarını ve topuklularını giydi, bu kadar rahatsız olduğuna çok şaşırmıştı. Gözlerindeki şişlikleri ve torbaları da makyajla kapatamamıştı. En azından saçları pırıl pırıl ve derli topluydu. Bella moral olsun diye elmas küpelerini takmaya karar verdi ve kırmızı rujunu sürdü.

Tamam, hemem hemen hazırdı gitmek için. İki aydır elini dahi sürmediği evrak çantasına bir göz attı. İçini kurcaladı. İhtiyacı olan her şey oradaydı ve ah ha, çantanın gözünü açtığında bir paket Marlboro Lights ve altın çakmağını gördü. O anda sanki duaları kabul olmuştu.

Bella çantasını aldı ve bahçeye koştu. Köşedeki demir masaya yerleşti, bir sigara çıkarıp yaktı. Duman ağzının içini doldurmuştu sonra gırtlağına indi, oh evet... Evet... Evet, bunu kesinlikle seksten daha çok özlemişti. Bella her nefesten zevk alarak ve kendinden geçerek birkaç dakika geçirdi, sonra nihayet izmaritin dibini çimlerin üzerinde ezdi ve çantasını, arabanın anahtarını, ceketini almak için içeri girdi.

Evet, Bella durup düşündü, kendini koridordaki boy aynasında kontrol etti, işte bu kadar. *Hoşça kal* hamilelik izni, *merhaba* çalışan anne.

Bella ön kapıyı kapatıp kilitledi, Joanne'de anahtarın olup olmadığına dair anlık bir panik yaşadı. Of kes sesini, diye azarladı kendini, dünyanın en kuruntulu kadını olmaya mı çalışıyorsun? Tabii ki Joanne'in anahtarları vardı!

Bella kaldırımda arabasına doğru yürürken topuklu ayakkabılarının çıkardığı tıkırtı çok hoşuna gitmişti. Arabasının kapısını açtı, ancak eteği yüzünden arabaya binmeyi beceremişti ve lanet olsun, bacağına yağ bulaşmıştı. Otomatik olarak torpido gözüne eğildi ve kolu çekti.

Yığınla bebek bezi yayılmıştı zemine, baş aşağı durmuş biberon, öten oyuncaklar ve bir emzik... Bella o dakika ağlamamak için kendini zor tuttu.

Hayır, tek bir çift çorap bile kalmamıştı. Bella yağ lekesine tekrar göz attı. Güzel, çok da kötü değildi, onunla yaşayabilirdi.

Kontağı çevirdi ve yola koyuldu. Yeniden tek başına araba kullanmak kendini iyi hissetmesini sağlamıştı -karnındaki şişlik ya da bebek olmadan. Aslında harika hissediyordu kendini. Güneş gözlüklerini taktı, arabasının üstünü açtı ve bir bayan rock şarkıcısının CD'sini koyup sesini sonuna kadar açtı.

Asansörden çıktığında her zamanki gibi ilk olarak Kitty'yi gördü.

"Merhaba." Kitty üzerine cırtlak yeşil tonlarında bir şeyler giymişti, telefonla görüştüğü için yalnızca ağzını kımıldattı ve heyecanlı heyecanlı ona el salladı.

Resepsiyonda başka kimse yoktu, bu yüzden Bella milletin kapısını mı çalsam odama mı gitsem diye düşündü bir an için.

İlk başta odasını kontrol etmeye karar verdi.

Kapıyı açtığında Hector'ı bacaklarını masaya uzatmış telefonla konuşurken gördüğüne inanamadı. Oda cafe gibi kokuyordu, belli ki Hector kahve makinesini de kullanmıştı. Kahve!!! Bella kahvenin nasıl bir şey olduğunu bile unutmuş, hamileliği boyunca yalnızca çay içmişti.

Hector'ın kaşları kalktı Bella'yı görünce.

"Aslında..." dedi konuştuğu kişiye. "Birisi geldi, ben seni daha sonra ararım. Özür dilerim. Görüşürüz."

Hector telefonu kapattı, ayağa kalkıp Bella'ya gülümsedi ve ona elini uzattı. "Merhaba Bella, tekrar hoş geldin. Umarım sen yokken ofisini kullandığım için beni bağışlarsın."

"Ve kahve makinemi," diye sözünü kesti Bella. Hector'ın

ne kadar iyi giyindiğini de fark etmişti, bu zaman içinde oldukça sivrilmişti.

"Of hayır, o da senindi değil mi, özür dilerim," diye tekrarladı. "Ama şahane kahve yapıyor. Bir fincan ister misin?"

"Defol git Hector!" Sinirini şakaya vurmaya çalışıyordu Bella, kendini odasında bir gaspçıyla karşılaşmış gibi hissediyordu. "Sadece kendi yerine git, şu an itibariyle geri döndüm!"

Bir an için sessizlik oldu. Bella Hector'ın daha nelerin üstüne yattığını merak ediyordu doğrusu!

"Dansonlar'ın işini iple çekiyorum," dedi Hector. Kahretsin, Bella Susan'ın aylar önce bu işte Hector'la çalışacağını söylediğini tamamen unutmuştu.

"Ya evet," dedi Bella mırıldanarak.

"Danson Şirketi'nin proje yöneticisi ile aynı dönemlerde Cambridge'de olacakmışız. Öğle yemeğinde biraz bundan bahsettik, çok ilginçti."

Bu da başka bir kötü haberdi.

"Hmmm..." dedi Bella. "Başka kimler var bugün?"

"Of Kitty sana hemen yetiştirmedi mi bugün kimlerin olduğunu?" dedi Hector.

"Sonunda!" Kapı girişinden Kitty'nin sesi yükseldi.

"Selam annecik," dedi Kitty ve kollarını açarak Bella'ya sıkıca sarıldı. Bella Susan ve Chris'i de odalarından çıkarken görebiliyordu, merhabalaşmak için yanına geliyorlardı.

"Selam tatlım," dedi Chris, sonra da Bella'yı kollarının arasında sıkıştırıp iki yanağından öptü.

"Merhaba, tebrik ederim," dedi Susan. Karşı karşıya geldiklerinde Susan öne doğru eğildi, zarif bir biçimde Bella'yı kucakladı ve yanağına öpücük kondurdu.

"Eeee..." dedi Susan. "Bize oğlundan bahset biraz. Şirin mi, umarım fotoğraflarını getirmişsindir."

Vay canına bu hiç beklemediği bir ilgi gösterisiydi.

"Yani, oldukça komik..." dedi Bella çantasını açarken ve herkes gülmeye başladı.

Bella ölçülü olmaya çalışıyordu, bu yüzden zarfın içinden sadece on tane fotoğraf çıkardı.

"Bu muhteşem bir şey ama," dedi Kitty.

"Gözleri çok güzel," dedi Susan. "Sana benziyor Bella."

Erkekler sıkılmıştı muhabbetten.

"Özür dilerim ama Markie burada Chairman Mao'ya benziyor," dedi Chris gülerek.

"Chris!" Kitty Chris'in koluna vurdu.

"Susan... Yapacak bir işimiz yoksa hep birlikte çıkıp bara gidebiliriz?" dedi Chris.

"Olabilir," dedi Susan.

"Fakat saat daha iki," diye hatırlattı Bella. "Ben biraz çalışmak istiyorum."

"Fakat bu çok özel bir gün," dedi Chris. "Şirketimizin göz bebeği geri döndü." Chris kolunu Bella'ya doladı ve ekledi: "Ve tek kelimeyle muhteşem göğüsler."

Herkes yeniden kahkahayı bastı.

Ofis telefonunu Kitty'ye yönlendirip hep birlikte bir şeyler içmeye caddenin karşısındaki bara gittiler. İş dedikoduları ve tabii biraz da bebek dedikoduları yapıldı.

"Ve ben ağrıdan kıvranırken Don ve doğum uzmanı -*Declan*- haftanın en iyi maçının hangisi olduğunu tartışmaya başladılar! Hemen hemen kanepe büyüklüğünde bir şey doğurdum sandım. Kızlar size diyeceğim 'sakın evde denemeyin' -bir dahaki sefere uyuşturulmadan doğurmayacağım."

Bella beyaz şarabı ve sodasını azar azar içiyordu beşinci sigarası ile birlikte. Don'ın söylediği üzere rahatlamış ve insan içine çıkıp normale dönmüştü.

Saat altı olduğunda birden irkildi ve aklına Markie ile Joanne geldi. Bu, Markie'nin o olmadan geçirdiği en uzun

süreydi ve göğüsleri her dakika daha da büyüyordu. İyice sızlamaya başlamışlardır: Eve gitme vakti artık gelmişti.

Bella mutlu bir şekilde çabucak hazırlandı ve herkesle vedalaşıp arabanın yolunu tuttu. Bu işe yaramıştı, kendini daha iyi hissediyordu.

Eve döndüğünde saat 18.45'di. Markie uyuyordu, Joanne da mutfağı topluyordu.

Bella çantasını ve anahtarlarını masaya fırlatıp, "Selam," dedi. "Çabuk bana günün tüm ayrıntılarını ver."

"Markie iyiydi," dedi Joanne. "Biberonla emmeye alışamadı daha. Azıcık süt içti ve uzun bir süre huysuzlandı ama bir saat önce uykusu geldi. Kafana takma, alışacak, her şey yoluna girecek."

"Teşekkürler," dedi Bella. "Mutfağı toparladığın için de teşekkür ederim. Bir şeyler içmek ister misin ya da başka bir şey? Ben kendime bir kadeh şarap alacağım."

"Teşekkürler, yapacağım bir şey yoksa gidebilir miyim? İstersen pazartesi biraz daha erken geleyim ilk günün ne de olsa?"

"Çok naziksin. 07:45 gibi gelirsen harika olur."

"Peki görüşmek üzere o halde. Hoşça kal Markie," dedi taşınabilir bebek çantasının üzerine doğru eğilip.

Bella şarabını kadehine koydu sonra dikkatlice bebeğine baktı: Markie yumruklarını sıkmış, dudaklarını büzmüz mışıl mışıl uyuyordu.

Bella onu kaldırmaktan kendini alamadı. Markie uyanıp içgüdüsel bir şekilde kafası göğüslerine doğru çevirdi. Bella da bunun için gömleğinin düğmelerini ve sutyenini açtı. Markie anlayıp gözünü bile açmadan emmeye başlamıştı.

Bella usulca oğlunun yanaklarını okşadı. Oğlu iyiydi, işe yaramıştı.

35

Hector ve Bella Dansonlar'ın gösterişli küçük bir ofisinde Danson ortaklığının kutlama kahvelerini içiyorlardı. Birlikte oldukça sessiz bir toplantı yapmışlardı ve haklı başarıları sebebiyle birbirlerini övüyorlardı.

Dansonlar'ın işi oldukça eğlenceli olacaktı, temel olarak Hector'ın bu işte bir kıç ağrısı olmasa da. Sağlıklı, kazançlı bir firmaydı, istedikleri sadece genel giderlerini azaltmak, bazı yeni fikirler ve iş hacmini arttırmaktı. Bella'nın düşüncesine göre maksimum iki aylık bir çalışma süreci yaşanacaktı ve bu iş Prentice and Partners'a oldukça kâr sağlayacaktı.

"Çok yorgun görünüyorsun," dedi Hector.

"Yorgun? Ha! Yorgunluk korkaklara göredir," dedi Bella kahvenin kokusunu içine çekerken. "Ben sadece biraz uykusuzluk çekiyorum. Saat 09.30'da yatağa girdim geçen gece. 00.30'da kalktım sonra 03:00'da, sonra da 06.30'da... Bence buna ancak kadın milleti dayanabilir."

"Bebeğini özlüyor musun?"

"Markie'yi mi? Komik ama hayır," diye yanıtladı Bella. "Çünkü işle Markie'yi hiçbir zaman birbiriyle ilişkilendirmedim. Ama ne zaman onu düşünsem onun yanında ol-

mak istiyorum. Bu ilk aşkına benziyor insanın bilirsin, birine tutulduğunda ona bakarsın ve onunla olmak istersin ve sürekli sırıtıp durursun, onu uyurken seyredersin vs. vs. vs... Evet, onu tam anlamıyla saplantı haline getirmiş durumdayım." Kapa çeneni artık Bella, diyerek kendini azarlardı.

"Hmmm..."

"Her neyse," dedi Bella ve ani bir dönüşle iş moduna geçti. "Bu sabah oldukça iyi geçti, bence bizi sevdiler."

"Evet," dedi Hector. "Senin dönüp işleri halletmen her şeyi kolaylaştırdı."

"Ben işleri sallamıyor değildim ki!" diye bağırdı Bella.

"Peki, sonra ne gibi yeni fikirler sunacağız bu adamlara?" diye sordu Hector.

"En iyisi gereken maliyeti azaltıcı önlemler alıp, geliştirmek..." Bella şirketin stres düzeyi sorununa el atmak istiyordu ve firma içindeki iletişim bozukluğuna...

"Bebeğini buraya getirmek istemediğinden emin misin?" diye sordu Hector.

"Hayır," dedi Bella. "Ben dünyada çocuk sahibi olan tek insan değilim, biliyorsun."

Hector başka bir yorum yapmamıştı, bu yüzden Bella ana hatlarıyla ilk görüşmenin verilerini analiz etti.

Birkaç saat çalıştıktan sonra Bella'nın önünde duran ve zepline benzeyen göğüslerinin sağılma vakti gelmişti. Ayrıca eve telefon açması da gerekiyordu zira daha fazla sabredemeyecekti.

"Benim biraz süt pompalamam gerek. Umarım bunun çok tuhaf olduğunu düşünmüyorsundur."

"Tabii ki hayır," dedi Hector.

Bella bayanlar tuvaletine gidip sutyenini çözdü ve süt sağma makinesini çıkarttı. Düzenli aralıklarla sağıyordu sütünü, sağarken de şişeye dolan mavimsi beyaz soluk sütün fışkırmasını seyrediyordu.

Tabii ki bunu yaparken oğlunu düşünüyordu: Şu anda ne yaptığını merak ediyordu, uyuyor muydu, sevimli minik beşiğinde kıvrılmış yatıyor muydu? Etrafa mı bakıyordu yoksa titrek gülümsemesiyle? Ya da biberonu ile sütünü mü içiyordu, annesine sokulup içtiğini sanarak? Bella'nın gözleri batmaya başlamıştı gözyaşlarını tutmaktan. Tanrım Markie'yi gerçekten çok özlemişti!

Bunların hepsinin hayal olduğuna inandırmaya çalıştı kendini, gerçekten çok uzak değilse de gerçeğe dönmeden önce zaman geçirmek için oynanan inceden inceye bir oyundu bu. Markie şu anki gerçeğiydi, ne para tasarrufu ne de multi milyonluk organizasyonlarla karşılaştırılabilirdi.

Bella aletlerini toplayıp siyah çantasına yerleştirdi ve koridordan ofise doğru geçerken cep telefonundan evin numarasını tuşladı.

"Alo."

Bella Markie'nin ağlama seslerini duyabiliyordu.

"Merhaba, Joanne, benim Bella. Bir bakayım dedim her şey yolunda mı diye."

"Şey, Markie biraz huzursuz. Sabahtan beri bir yudum içmedi biberonundan ve şimdi aç ve yorgun."

"Ah canım," dedi Bella, içi sızlıyordu arkadan gelen ağlama seslerini dinlerken. "Ne yapacaksın?" diye sordu Joanne'e, ne yapması gerektiğinden emin değildi.

"Onu alıp biraz dışarı çıkacağım sanırım. Umarım uyur, ben de o uyurken bir şeyler içebilirim."

"Tamam, eğer yapabileceğim bir şey olursa beni ara," dedi Bella çaresizce.

"Markie'yi merak etme," dedi Joanne. "Her şeyi yoluna koyacağız, sadece biraz zaman gerekiyor."

"Tamam..." Bella ne kadar endişelendiğini belli etmemeye çalışıyordu. "Ben altı gibi evde olmaya çalışacağım, görüşürüz."

"Oldu, görüşmek üzere," dedi Joanne ve telefonu kapattı.

Bella Hector ve Dansonlar'ın üst yöneticileri ile öğle yemeğine çıktığında cesur bir yüz ifadesi takındı fakat öğleden sonra zaman geçmek bilmedi ve çaresizlikten deliye dönmüş bir vaziyette eve gitmeye karar verdi.

Saat beşte, Hector'a eve gitmesi gerektiğini söyledi: "Üzerinde çalışmak için birkaç sayfa alıyorum yanıma... Yardıma ihtiyacın olursa telefon edersin, şimdi gerçekten gitmem lazım, bu Markie'nin ilk günü."

"Evet, elbette," dedi Hector. "Yazık oldu, ben de işten sonra bir şeyler içmek için arkadaşımla buluşacaktım, biliyorsun ya Peter Garvy, o senin de geleceğini umut etmişti."

"İş sonrasında içmeye gidemem şu sıralar, ona söylersin bu hafta bir öğle yemeği ayarlarız," diye yanıtladı Bella, suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyordu.

Hector'ın arkadaşı kesinlikle bir stajyer değildi, muhtemelen kıdemli yöneticilerden Dansonlar'ın irtibat halinde olduğu biriydi. Bella Hector'ın onunla hoşsohbet bir görüşme yapmasını gerçekten istemiyordu -hem de tam o eve gitmek için ofisten beşte ayrıldığında. Lanet olsun ama gitmek zorundaydı.

Arabasına bindiğinde onları kontrolü altına almak için kendi kendine konuşmaya başladı. Bella işinde kıdemli yöneticilerden biriydi ve hamileyken Chris ile olan kavgalarını hatırladı. Bella her gün biraz daha yükselmeyi hedeflemişti, insanlar ofislerinde aylak aylak dolaşılmasını istemezlerdi. Susan ile gerçekten konuşmaları gerekiyordu ortaklığa terfi etme ya da en azından kârdan pay alma hakkında.

Tüm gün Don ile konuşmamışlardı, bu yüzden Bella hızlıca cep telefonunu çıkarıp Don'ı aradı.

"Alo." Don ânında cevap vermişti telefona, kısa ve öz bir biçimde ve her zamanki gibi stresli.

"Merhaba Don, benim."

"Bella. Merhaba senin için ne yapabilirim?"

"Don bu benim işe döndüğüm ilk gün. Nasıl geçtiğini sormayacak mısın?"

"Of Tanrım, çok meşgulüm canım. Mitchell Davası için mahkemedeyim."

"Of."

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Don.

"Şey, ben iyiyim ama Markie bence pekiyi zaman geçirmiyor. Öğle yemeğinde telefon açtığımda katılarak ağlıyordu, sabahtan beri de süt içmemiş..."

"İyi olacaktır," dedi Don. "Endişelenmemeye çalış."

"Ona bakmak için eve biraz erken geçiyorum," dedi Bella.

"Tamam. Sen yemek işini neden dışarıdan halletmiyorsun, ben biraz geç gelebilirim, dokuz on gibi."

"Doğru. Ben seni göremeyebilirim, yatmış olurum o saatte," dedi Bella, bu habere oldukça canı sıkılmıştı.

"Daha sonra konuşalım tatlım, gitmem gerek."

"Tamam, görüşürüz öyleyse."

Bella bebeğini görebilmek için her şeyi göze almıştı, tıkalı caddelerde sabırsız hummalı bir yolculuğun ardından eve varmıştı, basamakları koşarak çıkarak eve girdi. Ön kapıyı açtığında Markie'nin hâlâ ağladığını fark etti.

Hızla oturma odasına girdiğinde Joanne'in kıpkırmızı olmuş suratıyla yatıştırılamaz bir halde ağlayan Markie'yi özenle kucağına aldığını gördü. Bella oğlunu hemen kollarına aldı ve kanepeye attı kendini. O sutyeninin kancalarını çözmeye çalışırken Markie de susmuş, başını Bella'nın göğüslerine çevirmişti.

"Tüm gün böyle miydi?" diye sordu Bella.

"Maalesef. Öğleden sonra uzun güzel bir uyku çekti, sonra dörde kadar neredeyse durmadan ağladı."

"Tanrım!" dedi Bella vicdan azabından ölüyordu.

"Biberonla doyuramadım, birkaç yudumdan fazlasını içmedi. Ayrıca su da içmedi. Bu ateşle su kaybından hasta olacak diye korktum," diye söyleniyordu Joanne.

"Yaşamsal içgüdüye ne oldu?" dedi Bella. "Ben bebeklerin aç olduklarında bir şeyler yiyip içmeye programlandıklarını sanıyordum."

"Doğru biliyormuşsunuz," dedi Joanne.

"Markie açlıktan ölecekmiş ben gelmeseydim değil mi?" diye sordu Bella.

"Hayır, bence bir şey olmazdı," dedi Joanne. "Fakat siz eve gelmeden birkaç saati sıkıntılı geçirdi sizin eve dönmenizi beklerken."

"Of Tanrım," dedi Bella yeniden.

"Bakın bir iki hafta içinde her şey çok daha iyi olacaktır. Pes etmemeliyiz." Joanne'in mantıklı ve güven verici sesi ikna ediciydi. "Ben gitmeden bir fincan çay içmeye ne dersiniz? Yorgun olmalısınız."

"Teşekkür ederim," dedi Bella. Evet Bella çok yorgundu. Kanepeye gömülmüştü, kalkacak gücü kendinde bulamıyordu.

Markie meme emdikten sonra bir saat kadar koyun koyuna sarılıp uyumuşlardı. Bella yanındaki telefona uzanarak çin yemeği sipariş etti ve kumandayı alıp haberleri açtı. Yemeğini yedikten sonra Markie'yi taşınabilir beşiği ile yanına alıp banyo yaptı, sonra da oğlunu yatırıp yatağına uzandı.

Bella saat 21:00 olmadan başını yastığa koymuştu, tuhaf bir biçimde erken olsa da şehirde geçen yorucu iş gününün ardından anca saat 02:00'da uyuyabilmişti.

Oldukça huzursuz bir geceydi. Don gece yarısı yatağa geldiğinde Bella'yı uyandırmıştı. Markie de uyanmak üzereydi -saatlerce emzirmesine rağmen.

Nihayet saat 06:00'da uyuyormuş gibi yapmak için hiçbir neden kalmamıştı, bu yüzden Bella kalkmanın daha iyi

olacağına karar verdi. Kocasına baktı, Don kımıldamadan horul horul uyuyordu, sonra bebeğini alıp oturma odasının yolunu tuttu. Birlikte haberleri izleyip kahvaltı ettiler.

Joanne gelene kadar Bella saçını, makyajını yapıp hazırlanmıştı. Herhangi bir kusma olayına karşın kıyafetlerini giyme işini en sona bırakmıştı. Don hâlâ yataktaydı.

"Markie bugün mutlu görünüyor," dedi Joanne Markie'yi oturma odasında gördüğünde.

"Evet çünkü tok, tüm gece tıka basa emdi."

"Ah canım," dedi Joanne. "Bu senin için zor olmalı."

"Hmmm... Buzdolabında yeteri kadar sağılmış süt var bugünlük sana yeter. Markie'nin altının ve kıyafetlerinin değişmesi gerek. Benim fırsatım olmadı ya da sadece gücüm yoktu," diye itiraf etti Bella.

"Tamam, sorun değil sen çıkabilirsin. Biz iyi olacağız, bizi merak etme."

Bella oğlunu kucaklayıp öptü. "Hoşça kal canımın içi, görüşmek üzere."

Markie'yi yerine koyar koymaz Markie yeniden ağlamaya başladı.

Evden ayrıldığında Bella'nın içi buruktu.

36

Bella cuma sabahı eve telefon ettiğinde Joanne'in sesini arkadan gelen oğlunun ağlayışından ötürü zar zor duyabiliyordu.

Markie tüm hafta boyunca Bella'nın evde olmadığı zamanların çoğunu ağlayarak geçirmişti. Bu durum Bella'yı giderek daha da çok endişeleniyordu. Markie başka bir tarafa yöneliyormuş gibi görünüyor ve uzun süre Bella'ya bakmıyordu bile. Bella ile etkileşime girmek istemiyordu ve çarşambadan beri ona hiç gülümsememişti.

Joanne'in sesi sinirli ve bezgin geliyordu artık.

"Neden Markie'yi de alıp bana gelmiyorsun?" diye sordu Bella. Bella bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu, pratik bir çözüm değildi fakat ne yapıp edip bu sızlanmayı dindirmeyi umut ediyordu. Bella Markie'yi biraz emzirir sonra Markie tok olduğu için tüm öğleden sonra uyurdu.

"Evet, neden olmasın." Joanne'in sesi bu çözüm üzerine oldukça neşeli çıkmıştı.

Bella saat tam 13:00'da resepsiyon ile görüştü ve ziyaretçilerinin üst kata gönderilmelerini söyledi. Bella erken-

den öğle yemeğine çıkan Hector'a önceden haber vermiş, bu sayede biraz mahremiyet kazanmıştı.

Joanne ve Markie ofise varmışlardı.

"Umarım beni böyle bebek arabasıyla metrolarda uğraştırmayı düşünmüyorsundur," diye çıkıştı Joanne odaya girdiğinde.

"Hayır, hayır," dedi Bella.

"Çok güzel bir ofis," diye ekledi Joanne.

"Evet bence de... Görevim tamamlanıncaya kadar burada olacağım. Markie nasıldı?" Bella oğlunun minik başını gördü pusetinin tepesinden.

"Ağlamaktan o kadar çok yorulmuştu ki sonunda uykuya daldı. Ama yine de öğle yemeği beklentisi içine girip uyanacağına eminim."

"Bu çok fena," dedi Bella.

"Meme emmeye aşırı bağlı," dedi Joanne. "Hiçbir şey onun yerini tutmuyor. Sen işten eve geldiğinde biberonla vermelisin alışması için."

"Fakat anne sütü onun için çok yararlı. Böyle bir şeyin başıma gelebileceğini kimse söylememişti bana."

Bella Markie'yi Joanne'in kucağından aldı, saçları ter içinde kalmıştı ve tulumu nemliydi. Yüzü de kızarmıştı.

"Markie'nin biraz ateşi var sanki Joanne," dedi.

"Dışarısı çok sıcak, ben de çok bunaldım sıcaktan gelene kadar. Özür dilerim bunu düşünmemiz gerekirdi," diye yanıtladı Joanne.

Markie içgüdüsel olarak Bella'ya doğru hareket etti ve ona tutundu. Adam gibi emmeye başlar başlamaz Bella kendini rahatlamış hissetti. Acaba Joanne her öğle yemeğinde onu getirebilir miydi? Belki önümüzdeki haftalarda bunun üstesinden gelebilirlerdi, Bella olmadığı zamanlarda biberon kullanmaya da başlarlardı bu yeni düzenleme ile beraber.

Bella Markie'ye baktığında kendini suçlu hissediyordu,

minicik çenesi aşağı yukarı hareket ederken bir karış açılıyordu.

Markie iki tarafı da emdi yavaşça, sonra doyduğu an memeyi bıraktı. Bella çenesinden süzülen beyaz salyaya bakıyordu. Markie çabucak uykuya dalmıştı. Bella kucağında şefkatlice okşuyordu oğlunun başını. Bu gösteriyordu ki oğlunu eve uyumaya gönderme vakti gelmişti. Markie uyanabilir ve nerede olduğunu, Bella'nın orada ne yaptığını anlamayabilirdi.

Bella sutyeninin kopçalarını taktı ve bluzunu düzeltti. Tam o sırada kapı çaldı.

"İçeri gel," dedi Bella gelenin Hector olduğunu sanarak.

Kapı açılıp Bella karşısında Tom Proctor'u gördüğünde dehşete düştü. FD grupta Bella onu AMP'den attırmıştı. Hani telefon edip sürtük diyen adam vardı ya işte o. Tanrım konuşmalarını kelime kelime hatırlıyordu hâlâ.

"Ve ve ve işte yine sen," dedi Tom sesindeki nefreti saklama gereği görmeden. "Küçük bir kreş toplantısında mıyız?" diye sordu alaycı bir şekilde gülümseyerek.

"Aslında hayır Dansonlar'da kreş yok." Oğlunu gördüğü için onu suçlamaya nasıl cüret ederdi. "Bizimle mi çalışacaksınız Bay Proctor?" Bella resmi bir ses tonu takınmaya çalıştı. "Ve buradaki pozisyonunuz nedir?" diye sordu sesindeki paniği saklamaya çalışarak.

"Evet, deli gibi merak ediyorsun değil mi? Fakat şimdilik tahmin etmeniz için bunu size söylemeyeceğim Bayan Browning. İleride göreceksiniz."

Kapıyı çarparak çıkıp gitmişti.

Bella Joanne'e baktığında onun dehşete düşmüş yüz ifadesini fark etti.

"Takma kafana," dedi Bella nasıl sarsıldığını saklamaya çalışırken. "Göt herifin teki. Beni işten çıkartacak bir po-

zisyona sahip olsaydı eminim söylerdi. Sadece beni sinir etmeye çalışıyor." Bunun doğru olmasını ümit ediyordu.

Bizim onlarla kontratımız var, yarım milyon poundluk bir kontrat, diye anımsattı kendine.

Joanne'in gitme vakti gelmişti. Bella oğlunu alnından öptü ve okşadı. Kendini suçlu hissediyordu. Joanne Markie'yi bebek arabasına yatırdı. Markie karnı doyduğu için o kadar derin uyuyordu ki kımıldamadan.

"Görüşürüz," dedi Joanne, eşyalarını toparladı ve kapıya yöneldi.

"Görüşürüz, Markie'yi getirdiğin için teşekkürler." Bella arkalarından kapının kapanışını seyretti ve birden kendini halsiz ve sendelerken buldu.

Telefonu çalmaya başlayınca hızlı ve telaşlı bir şekilde masasını gözden geçirdi. Telefonu eline aldığı sırada Hector öğle yemeğinden ofise döndü.

"Alo," dedi Bella.

"Alo Bella?"

Bella sesi çıkaramamıştı.

"Evet, kimsiniz?" diye sordu.

"Hatırlayacağını sanmıyordum zaten."

Amerikan aksanı olan biriydi.

"Mitch! Nasılsın?" diye sordu Bella aşırı sevecen bir tavırla.

"Lanet olsun nasıl olabilirim ki? Beni işten çıkardılar. Merris davayı kaybetti ve hain akbabalar tomarla para gasp ettiler şirketten. Senden daha çok kimseyi suçlamamak lazım, beni uyarmadığına inanamıyorum."

Bella'nın ağzı açık kalmıştı.

Mitch öfkeyle devam etti: "Sana soruyorum Bella, seni görmeye ofisine geldim, yakında bir bebeğim olacağını söyledim, en azından beni uyarabilirdin değil mi?"

Bella suratına tokat yemiş gibi oldu, nefesi kesildi başından aşağıya kaynar sular indi.

Bella şirketi kötü eleştirmek için boş sözler söylemek istemiyordu, her neyse Mitch işinden olmuştu. Bella Merris'in son şansıydı. Belki de Mitch haklıydı, ekonomik durumları içinden çıkılamaz bir hale gelmişti.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu Mitch.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Bella. "Bilmiyordum."

"Ya evet ama özür dilemek için biraz geç kalmadın mı? Lanet olsun geç kalmadın mı?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Gerçekten bütün söyleyeceğin bu mu?" diye sordu Mitch sinirle, Bella doğru dürüst kavga etmesine şans vermiyordu.

"Evet," diye fısıldadı.

Mitch telefonu kapattı.

"Kahretsin," dedi Bella derin bir nefes alırken.

"Kimdi arayan?" diye sordu Hector.

"Merris gruptan biri. Adam altüst olmuş durumda," diye mırıldandı. "Ben davayı kaybettiklerini bilmiyordum."

"Yaa... Bu çok büyük bir haber oldu birkaç hafta önce," diye yanıtladı Hector. "Dert etme. Sen elinden gelenin en iyisini yaptın -defolup gitsin köyüne ve antika tamir etsin..." dedi Hector gülerek ancak Bella'yı gözyaşları içinde gördüğüne şaşırmıştı.

"Hadi ama Bella, topla kendini," dedi Hector. "Yoksa insanlar gerçekten bu işe uygun olmadığını düşünecekler."

Bu yorum Bella'nın çok canını acıtmıştı, böyle düşünenin Hector olmadığını biliyor olsa da kimin böyle bir şeyi ona söylediğini merak ediyordu.

Bayanlar tuvaletine saklanıp bir sigara yaktı ve derin bir nefes aldı. Tamam, kendi kendine konuşuyordu Bella, iki saat daha çalıştıktan sonra buradan gidebilirim. Belki

Markie hâlâ uyanmamış olur -fakat gerçek şu ki ne zaman ofisten evi arasa arkadan çığlık çığlığa ağlama sesleri yükseliyordu.

"Joanne seni biraz bekleteceğim, arabama biniyorum, kırk dakikaya orada olurum."

Bella sıkışmış trafikte tamamen sinirden delirmiş diğer şoförlerle muhatap olmaya tahammül edemiyordu ve terden sırılsıklam olmuştu. Göğüsleri sertleşmiş, yanıyordu ve gömleği göğüslerinden sızan süt yüzünden yapış yapıştı. Bella arabanın üstünü açtı böylece insanların bakışlarına aldırmadan ağlayabilirdi. Tamamen kâbus gibi bir gündü.

Sonunda eve vardı ve bebeğini alıp kanepeye yığıldı.

Markie kendinden geçmiş bir halde meme emerken Joanne de mutfağa gidip soğuk bir şeyler aldı. "Bizim için yiyecek bir şeyler hazırladım," dedi Joanne, Bella'ya büyük bir bardak buzlu meyve suyu uzatırken.

"Çok teşekkür ederim," dedi Bella acınası bir minnettarlıkla. Joanne'i ev işleri yapmaması konusunda uyarmasına rağmen Joanne oturma odasını toparlamıştı. Aksi olsaydı şüphesiz şimdiye toz yumakları köşede, telefonla sipariş ettiği yemeklerin bulaşıkları da tezgâhın üzerinde yığılı olurdu.

Lanet olası Don, bir şeylere yardım edemez miydi? Eve geç geleceğine, sabah Bella evden çıkmadan kalkıp bir şeyler yapabilirdi.

Bella dilimlenmiş domates ve hardallı mayonezle tıka basa dolu tavuklu sandviçini ısırdı ve yemeğini yerken ara sıra Joanne'e baktı. Söylenecek fazla bir şey yoktu. Joanne de korkunç bir gün geçirmişti. İkisi de önümüzdeki hafta işlerin yoluna girmesini umut ediyordu.

"Biliyorum şu an oldukça zor geçiyor senin için," dedi Bella. "Umarım daha da kolaylaşacak."

"Umarım, bekleyip göreceğiz..." diye cevapladı Joanne.

Joanne sandviçini yedikten sonra evden ayrılınca Bella ve Markie baş başa kaldılar.

Bella oğlunu sıkıca kucağına aldı ve onun yanaklarını okşadı. Arkasına yastık alıp birlikte kanepede uyudular.

Saat 22:00 olduğunda Markie tekrar ağlamaya başladı. Bella gözlerini açtığında yabancı perdeler ve alışılmamış tavanı gördüğüne bir an için inanamadı sonra oturma odasında olduğunu fark etti.

Göğüslerinin arasına sokulup yatan Markie'ye baktı, yüzü pespembe olmuş ter içinde kalmıştı. Çok geçmeden koku ve ıslaklık kendini hissettirdi. Bella bebek bezinden taşmış yeşillikleri görünce yatmadan önce banyo yapmaları gerektiğine karar verdi.

Ertesi gün aksine çok güzeldi. Don geç vakte kadar yattıktan sonra ikisine katıldı. Bebek baktı, yemek yaptı ve ortalığı toparladı. Markie oldukça sakindi ve tüm gün boyunca halinden gayet memnundu. İyice beslendi, esneye esneye uyudu, Bella da tembelce uzanıp yattı rahat rahat.

Bella kanepeye uzanıp güneş ışığının odaya girişini seyretti. Kar beyazı perdelerin esinti ile ne kadar güzel dalgalandığını düşündü.

Pazar sabahı Don'a işten telefon gelene kadar Bella kendini oldukça iyi ve dinlenmiş hissediyordu. Bella Red'i ya da Tania'yı aramayı düşündü toplanmak için sonra haftalardır Tania ile konuşmadığını fark etti. Her nasılsa gün geçivermişti ve Bella'nın dil dökmesine gerek kalmamıştı. Ne kadar komik bir düşünceydi. Mel'i, Lucy'yi ya da Jaz'ı aramak şu an çok gülünçtü. Ne hakkında konuşacaklardı? Bella'nın eski arkadaşları öyle aman aman Markie ile ilgilenmiyorlardı.

Bella oğluyla oynadı, başının üzerinden bir şeyler sarkıttı ve onun minik elleriyle ulaşmaya çalışmasını seyret-

ti. Bella son derece bağlılıkla onu seyrediyordu ve Markie sevgi dolu bakışlarıyla ona gülümseyerek karşılık veriyordu. Akşam olduğunda ise Bella işe geri dönmek istemiyordu, bu cidden ızdırap vericiydi!

Gelecek ay Dansonlar'ın ana fiyat analizleri üzerine çalışacaklardı, Bella bu işi evinden de idare edebilirdi. Hector yapılması gerekenleri her gün e-mail atarak bildirebilirdi. İhtiyacı olduğunda telefon da edebilirdi, gerekirse lanet birkaç günde bir de toplantı yapabilirlerdi!

İşler bu şekilde yürürse acıktığı an Markie'yi besleyebilir ve o çalışırken Joanne ona bakabilirdi.

Bella bu konuyu uzun uzun düşündü, mükemmel bir çözüm gibi görünüyordu. Neden baştan düşünememişti ki? Sadece tecrübesizlik. Dokuz haftalık bir bebeğin neye benzeyeceğini nereden bilebilirdi ki!

Bu fikri herkese açma zamanı gelmişti.

37

Pazartesi sabahı olmuş, Bella iş için takım elbisesini ve topuklularını giyinip işin yolunu tutmuştu. Herkes B planını öğrenene kadar A planına sadık kalmayı düşünüyordu.

08.05'te arabasındaydı. Sabah trafiğine girmeden Susan'ı aramaya karar verdi.

"Alo." Telefon ilk çalışında açılmıştı.

"Susan merhaba, ben Bella."

"Aaa merhaba Bella. Ben de seni düşünüyordum. Nasıl gidiyor?"

"Oldukça iyi. Bugün hiç zamanın var mı? Öğle yemeği ya da iş çıkışı kısa bir görüşme için?"

Bir süre sessizlik oldu, şüphesiz Susan tıka basa dolu ajandasına bakıyordu ufak da olsa bir boşluk görebilmek için.

"Maalesef, tüm gün doluyum. Şu an en rahat zamanımda konuşuyoruz. Tüm gün koşturacağım."

Peki o halde, işte başlıyorum, diye içinden geçirdi Bella. Derin bir nefes aldı.

"Dansonlar'ın işini önümüzdeki birkaç hafta için ev-

den yürütmeyi önerecektim. Hector ya da Dansonlar ile konuşmadım henüz, ilk sana sormak istedim."

Cevap gelmemişti. Bella devam etmenin daha iyi olacağına karar verdi: "Hector'la e-mail ya da telefonla haberleşebiliriz ve düzenli görüşmeler yaparız. Ben gerçekten bu konuda bir problem yaşayacağımızı düşünmüyorum."

"Bunu talep etmenin sebebi nedir öğrenebilir miyim?" diye sordu Susan.

"Şöyle ki benim tam zamanlı bir dadım var ama oğlum hâlâ huzursuz ve ben tüm gün olmadığımda gerçekten mutsuz oluyor Susan. Hâlâ meme emiyor ve benim etrafında olmama ihtiyacı var."

Bella bunları söylerken duygusal görünmemeye çalışıyordu.

Susan son derece sessizdi. Bella bir süre daha bekledi sonra Susan'ın başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak etti.

Sonunda Susan konuştu. "Pekâlâ, Bella benim için evden halledebileceğin diğer pek çok iş mevcut... Bu süre zarfında Dansonlar'ın işini Hector'a veririz, Chris de yanında işi denetler."

Bella duyduklarına inanamıyordu. Afalladı, o kadar şaşırmıştı ki tek kelime edemiyordu.

"Bu evet anlamına mı geliyor?" dedi Susan yavaşça.

"Hayır tabii ki!" Bella'nın şaşkınlığı öfkeli sesinden anlaşılıyordu. "Hector!" diye bağırdı. "Duyduklarıma inanamıyorum. Bu yarım milyon poundluk kontratı ben senin için kazanmıştım, hatırlıyor musun? Bir aylık hamilelik iznimi bırakıp bunun için çalışmaya döndüm ve tüm istediğim biraz esneklik. Hector ofisteki en acemi kişi... O benim asistanım."

Susan'ın sesi kontrollü ve sakin geliyordu. "Küçük bir kız çocuğu gibi davranıyorsun Bella. Evet yarım milyonluk bir şirket payı var burada ve ben bunu riske atamam.

Hector cuma günü benimle konuştu, senin işe geri dönmek için hazır görünmediğini... Ağlamaklı olduğunu, esas toplantılara katılamayacak kadar yorgun olduğunu söyledi."

Bella'nın aklı başından gitmişti, küçücük bir olay büyüyüp nasıl bir hale gelmişti böyle!

"Evine git ve bir ya da iki gün düşün istersen..." Susan olayın Hector bölümüne itiraz edilmeden önce devam etti konuşmasına. "Fakat eminim haklı olduğumu göreceksin. Meşgul olacağın bir sürü iş var, itibarını riske atmana müsaade edemem. Eski performansını yakalamadan seni müşterilerime gönderemem."

Bella ger-çek-ten duyduklarına inanamıyordu. Hector'ın pozisyonuna indirilmişti ve o Bella'nın işini kapmıştı -öyle ki değer verdiği işini bu tartışmadan sonra geri alması da oldukça zordu.

"Ben bu işimden sonra terfi almıştım Merris'de Susan," dedi Bella ve sürpriz bir şekilde sakinleştiğini hissetti birden. "Ve sen beni işten alıyorsun çünkü artık bebeğim var."

Susan, "Ben seni işten almıyorum," diye sözünü kesti Bella'nın.

"Hector'ı Dansonlar'ın işinde bir numara yaparsan bana istifa etmekten başka seçenek kalmıyor." Susan Bella'nın ne kadar ciddi olduğunun farkına varmıştı.

"Tanrı aşkına Bella aşırı duygusal yaklaşıyorsun. Sende açıkça doğum sonrası yorgunluğu var pişman olacağın şeyleri yapma."

Bella'nın sinirden nutku tutulmuştu.

Susan tekrar konuşmaya başladı, bu sefer oldukça sinirliydi. "İstifa etmek mi! Saçmalama! Tabii ki işten ayrılmayacaksın. Bu senin rüyalarının işi, sen bu iş için doğmuşsun, sen evde oturup havuç püresi yapamazsın, daha çok yükseleceksin."

Uzun bir sessizliğin ardından Bella konuşmaya başladı, söylediği kelimelerin ne kadar doğru olduğunun farkına vardı. "Sebebini biliyorsun Susan. Asıl saçma olan iki aylık bebeğimi bir yabancıyla tüm gün evde tek başına bırakmam! Bunu görmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Telefonda uzun bir sessizlik oldu, sonra Susan kıyameti kopardı. "Bella? Bella? Telefonu kapatmayı düşünme sakın, eğer kapatırsan işin burada biter. Demek istediğim seninle pazarlık etmeyeceğim... Bella?"

Bella telefonu kulağından uzaklaştırdı ve arama sonlandırma tuşuna bastı.

Bella kırmızı renkli telefonu kapa sembolüne öylece bakakalmıştı.

Bella'nın mesaj sembolü yanıp sönmeye başladı, açtığında Don'dan gelen inanılmaz zamansız mesajı gördü. "Kimsenin canını sıkmasına izin verme. Seni seviyorum Don."

Tanrım! Bella elindeki araba anahtarını sallıyor ve ne yapacağını düşünüyordu. Şu an eve gidemezdi, düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Alelacele eski apartmanının yanındaki cafeye gitmeye karar verdi.

On beş dakika boyunca Susan'ın lafları kafasında yeniden ve yeniden yankılandı: "Sende açıkça doğum sonrası yorgunluğu var... Sen evde oturup havuç püresi yapamazsın" Bella çok sinirliydi, doğru dürüst araba kullanamıyordu.

Fakat Bella istifa etmişti. Tüm bu imalar onu çok sarsmıştı. Artık daha fazla Dansonlar yok, daha fazla Prentice yok, daha fazla Chris, Kitty yok, daha fazla yüksek prim yok.

Cafede ardı ardına sütlü kahveler eşliğinde beş sigara içti. Hiçbir şey açığa kavuşmamıştı fakat o kadar kafeinin ardından kendini daha sakin hissediyordu.

Tamam, Prentice'den ayrılmıştı, birkaç ayını evde Markie ile geçirir, sonra da başka bir iş bulurdu. Tabii ya, Merris de işe başlayabilirdi, eğer Mitch orada çalışmaya devam ediyor olursa. Mitch ile telefonda görüşme fikri bile Bella'nın tüylerini ürpertmişti.

Birdenbire tüm bu olup biteni Chris ile konuşmak istedi, sonra cep telefonundan onun numarasını tuşladı.

Yeni haberler karşısında Chris oldukça şaşırmıştı: *"Ne?!!!"*

"Bu sabah Susan ile birazcık tartıştık," diye açıkladı Bella. "Ve her neyse ben istifa ettim."

"Bella! Lanet olsun neler oldu?"

"Tüm istediğim Dansonlar'ın işini evden yapmaktı. Oldukça uygun olacağını düşünmüştüm. Fakat Susan Dansonlar'ın işini Hector'a vereceğini bana yapmam için 'diğer işleri' vereceğini söyledi."

"Aman Tanrım... Sen de bu yüzden ona darıldın?"

"Chris!" dedi Bella kendini savunur bir şekilde. "Beni aşağıladı, yapabileceğime inanmadı. Susan benim kazandığım kontratı o sürüngene teklif etmiş! Hector da cuma günü onu arayıp Bella bu işin üstesinden gelemeyecek durumda demiş."

"Yüce İsa." Chris derin bir iç çekti. "Fakat sen mutlu musun peki? Gerçekten ayrılmak istiyor musun?"

"Başka bir seçeneğim olduğunu düşünmüyorum Chris. Bilmiyorum. Bunu daha sonra düşüneceğim. Şu an tek istediğim oğlumun yanında olmak."

"Bak... Belki biraz zamana ihtiyacın vardır durup düşünmek için," dedi Chris. "Neden birkaç gün sonra tekrar aramıyorsun Susan'ı? Eminim bir şeyler yoluna girecektir Bella..." Chris rica ediyordu. "Gerçekten ayrılmak istemiyorsun değil mi?"

Tüm olanlar Bella'nın canını çok sıkmıştı, anlaşmayı

düşünemeyecek kadar yorgundu, daha fazlasını da kafasına takamayacaktı.

"Bilmiyorum Chris," diye kıvırdı lafı. "Sen haklısın, bir karar alamayacak kadar aklım karışık. Eve gidip biraz uyumaya ihtiyacım var."

"Seni ararım. Kendine iyi bak."

"Tamam teşekkürler, sen çok iyi bir adamsın biliyorsun değil mi?"

"Teşekkürler, görüşürüz," dedi Chris.

Bella eve gitmek için kalktı, hesabı ödedi ve arabasına yöneldi, Don'a bu lanet durumu nasıl açıklayacağını düşünüyordu.

Eve girdiğinde Markie'nin üst katta feryat figan ağladığını duydu, aynı zamanda oturma odasında televizyon açıktı ve Joanne kanepeye uzanmış sabah programı izliyordu.

Joanne arkasına döndü ağzı bir karış açık kalakalmıştı.

"Peki, kovuldun," dedi Bella basit bir şekilde.

"Markie'yi susturmak için her şeyi denedim ama olmadı, ben de tek başına ağlayıp uykuya dalması için onu yalnız bıraktım," diye açıklamaya çalıştı Joanne alelacele ayağa kalkmaya çalışırken.

Bella sinirden bembeyaz olmuştu fakat kendini tuttu. "Umrumda değil," dedi. "Ben bunu yapmazdım ve benim ihtiyacım olan dadı da bunu yapmazdı…"

Joanne'in yüzü kızarmıştı, çantasını ve ceketini aldı. Bella'ya baktı, belli ki evden ayrılmadan önce söyleyecekleri vardı.

"Onu ilk başta biberonla beslemeliydin. Bu Markie'ye de bana da haksızlık," diye sesini yükseltti Joanne.

"Teşekkürler Joanne," dedi Bella acımasızca. "Şimdi gidebilirsin, seninle ajansın vasıtasıyla hesaplaşacağım."

Bella olduğu yerde ayakta bekledi ta ki kapının çarpma sesini duyana dek, sonra üst kata oğlunun yanına koştu.

Markie'yi özenle kollarının arasına aldı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, ellerini yumruk yapmış sinirden havada sallıyordu inleyerek.

Tanrım Joanne onu nasıl bu halde bırakabilmişti. Alelacele yatağa oturup onu besledi.

Daha sonra ikisi de uykuya daldılar.

Bella cep telefonunun sesiyle uyandı. Yavaşça Markie'yi beşiğine yatırıp koridor da koşmaya başladı, hay aksi nereye koymuştu şu telefonu!

Arama sonlandı ve hemen ardından ev telefonu çalmaya başladı.

Aha! Bella bunun ardından neyin geleceğini çok iyi biliyordu.

Bella telefona bakmak için yatak odasına koştu.

"Bella?" Arayan Don'dı, sesi endişeli geliyordu.

"Evet."

"Her şey yolunda mı? Cep telefonundan ulaşamayınca son çare evi denedim."

"Her şey yolunda," dedi Bella. "İşimden istifa ettim ve dadıyı kovdum onun dışında her şey şimdilik iyi."

"Tamam," dedi Don, gerilmişti. "Neler oldu?"

Bella Susan ile olan tartışmalarını ana hatları ile anlattı, sonra da Joanne'i işten çıkarma nedenini.

"Peki," dedi Don. "Bu akşam geri dönebilirim ki dönmem gerekiyor gibi görünüyor. Belli ki konuşmaya ihtiyacın var."

Bu doğru cevaptı. "Teşekkürler, gerçekten çok iyi olur," dedi Bella.

Don yediye kadar evde olacağına söz verdi.

"Dikkatli kullan arabayı," diye rica etti Bella, Don'ın Jeep'ini M6 karayolunun yoğunluğunda bowling topu gibi hızla kullanacağını biliyordu.

Don döndüğünde evin huzurlu sessizliğine şaşırmış-

tı: Eve gelirken Bella'nın durumuna kendini hazırlamıştı. Don kendini kaybetmiş ve kollarında çığlık çığlığa ağlayan bebeğiyle intiharın eşiğine gelmiş bir kadın bulmayı hayal ediyordu. Bunun yerine Bella televizyonun karşısındaki kanepeye uzanmış, Markie de göğüslerinin arasında uyuyakalmıştı. Bella banyo yapmış, saçlarını kafasının tepesinden bir havluyla toplamıştı.

Birbirlerine merhaba öpücüğü verdiler. Bella temiz, çiçeksi ve süt kokuyordu. Don ise traş olmamıştı ve tüm öğleden sonrasını geçirdiği kalitesiz cafeler gibi pis kokuyordu.

"İnanılmaz sakin görünüyorsunuz," dedi Don, kanepede Bella'nın yanına otururken. "Ben sizi bağırıp çağırırken bulmayı bekliyordum."

"Ben sakinim," dedi Bella, Don'a gülümseyerek. "Markie ile zaman geçirmem gerek sonra yeni bir iş bulmakta problemim yok."

"Peki öyleyse," diye yanıtladı Don. "Kafanı toplamışa benziyorsun. Prentice'de bir mevki sahibi olmak istemiyor musun? Uzlaşmaya varacağınıza eminim."

"Belki ama şimdi değil. Susan ile aramda bir mesele var."

"Doğru... Ve bu mesele?" Don Bella'nın tavrından rahatsız olmuştu.

"Susan her şeyi kendi bildiği gibi yapamaz."

"Merak ediyorum kimin ders almaya ihtiyacı var," dedi Don sessizce.

Bella Don'a döndü. "Defol git Don. Bu benim hayatım. Bırak da kendi kararlarımı kendim alayım."

"Tabii ki Bella," diye lafı yapıştırdı Don. "Ben sadece senin birkaç hafta iyi anneyi oynamak için kariyerini mahvetmeni istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Bella kızgın bir şekilde.

"Sen o dangalak işte çalışıyorsun ve işini seviyorsun. Sana inanamıyorum, önemsiz bir münakaşa yüzünden bunu bir kenara atıyorsun."

"Önemsiz? Susan evde çalışmama izin vermedi. Burada bana ihtiyacı olan iki aylık bebeğimle olmama izin vermedi."

"Susan senin evde çalışabileceğini söyledi, sadece farklı bir görevde," diye hatırlattı Don.

"O benim işimi Hector'a verdi!" Bella'nın bağırması ile Markie uyandı ve ağlamaya başladı.

"Of harika, bu istifa etmek için gayet makul bir sebep, incinen gurur..." diye tekrarladı Don.

"Sadece defol Don," dedi Bella ikinci kez. "Ve git duş al, iğrenç kokuyorsun."

Don öfkeyle odadan çıktı ve Bella Markie'yi emzirmeye devam etti böylece Markie tekrar sakinleşip uykuya daldı. Bella çok incinmişti ve sinirliydi. Çok önemli bir karar almıştı ve her ne kadar geleceği göremese de Don'ın desteğine ihtiyacı vardı. Don Bella'nın yaptığı her şeyi desteklemişti o ana kadar... Onun kendine güvenmesini sağlamış, halinden anlamıştı. Şimdi ise Bella kendinden emin değildi ve Don'a çok sinirliydi.

Don kendini daha iyi hissetmek için duşun altında duruyordu. İki gündür evde değildi ve doğrusu bu kadar sıkıntıyla karşı karşıya kalacağını düşlememişti. Eskiden olduğu gibi eve dönüşleri özlüyordu. Paket servisten alınan akşam yemeği eşliğindeki yatak ziyafetlerini hatırladı. Şu an ilişkilerinde her şey tersine dönmüştü, evlilik hayatından ürkmüştü, hiçbir şey istediği gibi değildi -kargaşa, çığlık çığlığa ağlayan bir bebek, düzensiz bir ev, cinsel isteksizlik.

İlk defa Bella ile başının dertte olduğunu hissediyordu. Bella her zaman eğlenceli, ilginç, cesur ve saldırgan bir ka-

dın olmuştu -bunlar oldukça olağan şeylerdi. Ama şimdilerde… Oldukça stresliydi. Peki, maaşı olmadan mortgage borcunun nasıl ödeneceğini düşünüyordu acaba?

Bella da o sırada aynı şeyi düşünüyordu ki telefon çaldı.

Arayan Tania'ydı, fakat Bella oldukça hevessiz bir şekilde telefona baktı.

"Selam, nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu Tania.

"Hmm… Ben bugün işi bıraktım."

"Gerçekten mi? Daha iyi bir teklif mi aldın? Seni inek, tüm bunlar benden daha iyi para kazanamadığın için değil mi?"

"Ha ha. Hayır, birkaç ay evde kalmaya karar verdim, Markie'ye bakacağım ve ondan sonra daha iyi bir iş bulacağım," diye açıkladı Bella.

"Aman Tanrım! Şimdi gerçekten şoka girdim!" diyerek gülmeye başladı Tania. "Tüm gün evde ne yapacaksın? Ve neyle geçimini sürdüreceksin?"

"İlk sorunun cevabı bol bol sevişeceğim." Bella artık daha mesafeliydi. "Ve birikimlerim ile yaşayacağım," diye yalan söyledi. "Ve kocamınkilerle… Tabii eğer hâlâ bir tane varsa. Sadece iki ay, Tanrı aşkına, sadece birkaç hafta alışveriş yapmam olur biter."

"Ne kadar sıkıcı," diye sızlandı Tania. "Ben de seni cumartesi için davet edecektim, yalnızca sen ve ben. Güzel zaman geçiririz kız kıza, alışveriş yaparız, cappuccino içeriz belki masaja gideriz ya da başka şeyler yaparız. Ben de çok stresli bir hafta geçirdim ve seninle Greg hakkında konuşmak istiyordum."

"Tania," diye sözünü kesti Bella. "Benim minik meme emen bir bebeğim var, tüm gün ondan ayrı zaman geçiremem. Her neyse, istemiyorum." Darılmıştı Bella.

Tania'dan yanıt gelmeyince Bella: "Özür dilerim. Sen

neden gelmiyorsun? Sana öğle yemeği hazırlarım sonra Markie'yi uzun bir sağlık yürüyüşüne çıkartırız."

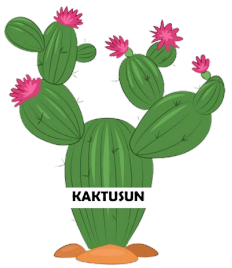
"Tanrım, Bella, kenar mahalle karısına dönme tehlikesi içerisindesin," diye şaka yaptı Tania.

"En azından mutsuz bir Bridget Jones değilim," diye lafı yapıştırdı Bella. "Neden beni büyüdüğünde aramıyorsun." Telefonu hızla çarparak kapattı.

Bella kendini geriye attı ve dönüp beşiğinde uyuyan oğluna baktı.

Ne kadar güzel, diye konuştu kendi kendine. Bu gidişle ne kariyerin, ne kocan ne de arkadaşın kalacak. Bella'nın bir yanı merak ediyordu: Bütün bunlar ne için? Oğlum beni seviyor, sadece onunla olmak istiyorum.

Bella Markie'nin minik tüylü başını okşadı.

38

Bella yavaşça ayağa kalktı, kollarının arasında uyuyan bebeğini usulca beşiğine bıraktı, ancak Markie kafası yastığa değer değmez uyanıp ağlamaya başladı.

Bella boşuna uğraştığı için küfrü bastı. Lanet, lanet, lanet olsun! Oturup üçüncü kez Markie'yi göğsüne aldı. Sonra ondan uzaklaşmayı denedi. Markie'ye çok sinirlenmişti. Neden ağzında meme olmadan uyumuyordu? Sadece yarım saatliğine ondan ayrı kalabilse kendi için bir şeyler yapabilecek... Kahvaltı bulaşıklarını yıkayıp, duş alıp, kanepede uzanabilecekti huzur içinde. Bella'nın yalnızca beş dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Markie çok yorgundu, Bella onu yatırıp biraz inlemesine müsaade etse kısa sürede onun uykuya dalacağını biliyordu fakat Bella buna da dayanamıyordu. Markie ağlıyor, ağlıyor, ağlıyordu! Bella bunu daha önce birkaç kez denemiş ama her seferinde pes edip onu kucağına alıp emzirmişti.

Etrafında yığılı olan bebek bakım kitaplarının her birinde bebeğin uyuyana kadar emzirilmesinin en kötü yol olduğundan bahsediliyordu. Bu tavsiye iyicene sağlama

alınmıştı artık! Markie dört buçuk aylık olmuştu. Onun sabah, öğlen, akşam ve gece yarısı uyuması gerekiyordu. Bella nasıl olup da bu düzeni bozabildiğini anlayamıyordu. Aslında tüm bu hataları yüzünden kendini kötü hissediyordu.

Bella Markie'yi kabaca tutup kaldırdı. "Lanet olsun sana!" diye bağırdı. Markie korku içinde her zamankinden daha da şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı.

"Özür dilerim, özür dilerim." Bella ağlamaklı bir halde omzunda sakinleştirmeye çalıştı oğlunu.

Bella kucağında Markie'yle birlikte kanepeye uzandı. Markie dudakları memenin başından ayrılır ayrılmaz çileden çıkıp uyanıyor, sonra yeniden emmeye devam ediyordu.

Nihayet on dakika sonunda Markie uykuya dalmıştı. Bella onu kımıldatmaya cesaret edemedi. Yeniden uyanacak olursa işte o zaman Bella kendine hâkim olamayabilirdi! Yalnız geçirdiği her günde binlerce küçük hayal kırıklığı yaşıyordu ve bunlardan biri bebeğini incitmesine sebep olabilirdi…

Bella sınıra çok yaklaşmıştı. Tamamen canı çıkıyordu. Her gün bölük pörçük sadece altı yedi saat uyuyabiliyordu. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu ve teni gri görünüyordu. Yalnızca günü geçirebilecek kadar enerjisi oluyordu. Tüm gün bebek bakıyordu, tüm gün boyunca emziriyordu, gece ve gündüz. Hafta sonları bazı akşamlar Don yemek hazırlıyor ve Bella'ya yardım ediyordu, fakat bunun dışında Bella tamamen yalnızdı.

Şu anda Bella bu sorunu çözecek bir yol göremiyordu. Markie'yi kreşe de veremiyordu çalışmadığı için masraflarını ödeyemezdi, ayrıca son tecrübelerinden sonra nefret etmişti başka birinin çocuğuna bakma fikrinden.

Bildiği tek şey hayatına yön verebilmesi için daha çok zamana ve enerjiye ihtiyacı olduğuydu.

Peki hangi lanet işte çalışacaktı? Yarı zamanlı danışmanlık yapamazdı. Yarı zamanlı çalışmayı düşünse bile bununla beraber tüm hırsını, isteğini de çöpe atmış olacaktı.

Çözüm neredeydi? Tüm bu sorular ve kaygılar kafasında cevabı olmayan bir girdap yaratıyor, Bella'yı daha da karamsar hale getiriyordu.

Bir gün önce kendini avutmak için Mel ve Lucy ile öğle yemeğinde şehirde buluşarak çalıştığı şirketi düşünmek gibi bir hata yapmıştı. Geçmiş ve şu an arasındaki uçurum moralini aşırı derecede bozmuştu.

Bella Don'ın T-shirt'ünü ve kotunu giyip bebek değiştirme çantasını da sırtına alıp gitmişti şık restorana elinde bebek araba koltuğu ile. Mel ve Lucy ise iyi tasarım takım elbiseler ve el çantaları, fingirdek topuklular ve yapılı uzun tırnaklarla ve minik cep telefonlarıyla gelmişlerdi.

Markie çok iyiydi. Restoranın uzun sandalyelerine yerleşmişti -beklenmedik bir mucize. Elindeki ekmeği kemirirken Mel ve Lucy sevgi dolu bir sesle agucuk yapmışlardı ona.

Fakat Bella kendisine yöneltilen 'ne yapacağına dair' sorulara cevap verme kısmında oldukça zorlanmıştı –gerçek şu ki henüz ne yapacağını bilmiyordu.

"İşte, bilirsiniz, birkaç ay daha Markie bardakla içip katı yiyeceklere geçene kadar bekleyeceğim. Sonra da bir dadı bulacağım." Bella'nın ağzından çıkanlar aklına yatmıştı fakat hiçbir şekilde tam gün olamazdı.

"Tanrım, maaşın olmadan nasıl hayatta kalıyorsun?" diye sormuştu Mel. Bu gerçekten tuhaftı.

Bella bir an için ayda ne kadar para harcadığını düşünmüştü -kredi kartı borçları yığılmıştı. "Aman bilirsiniz, şu dönemi atlatana kadar yetecek birikimim vardı..."

"Gün boyu neler yapıyorsun?" Bu soru Lucy'den gelmişti. "Etraftaki parklara, sanat galerilerine, alışverişe gidi-

yorsundur, işe gitmemek çok rahattır eminim. Tanrım, bu müthiş bir şey olmalı."

Bella'nın gözünün önüne gece ve gündüz sonsuz emzirmeleri gelmişti, bebek arabasıyla gezerken botuna yapışan köpek boku! "Hmmm, evet," demişti Bella belli belirsiz.

"İşi az da olsa özlemiyor musun?" diye sormuştu Mel.

Bella ikisine birden bakmıştı: Mükemmel elbiseler, kusursuz bir makyaj, gidebilecekleri iyi maaşlı bir iş, ardından belki gürültülü bir kokteyl. Cumartesi tüm sabah uyuyup, gazete okuyup, öğle yemeği için dışarı çıkıp, film izleyip, cilt bakımı yaptırıp, pahalı kıyafetler satın alıp, tatil rezervasyonları yaptırıyorlardı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Bella tüm bunları umutsuzca özlemişti.

Sonra Markie mutlu bir şekilde tombul elleriyle ekmek kabuğunu sallamıştı; kıkır kıkır gülüyordu ve salyası tombiş çenesinden önlüğüne akmıştı. Bella ona tapıyordu, ona baktığında kalbi sızlıyordu.

"Bilmiyorum." Bella derin bir nefes almıştı. "İş ile ilgili birçok şeyi özlüyorum... O hareketliliği, iş gezilerini, parayı, her sabah bir amacının olmasını. Tanrım..." diyerek bir kahkaha atmıştı, "Her sabah koşuya çıktığıma inanamıyorum! Ben oğluma âşığım. Hiçbir şeyi özlemiyorum. Markie'yi mutsuz etmek istemiyorum ve her şeyi doğru yapmak istiyorum."

"Susan ile hiç konuştun mu şeyden beri... Hmmm?" Lucy bu soruyu uygunsuz bir şekilde sormuştu.

"Hayır," demişti Bella.

"Haftada iki ya da üç gün çalışmaya ne dersin. Susan kesinlikle seni işe geri alacaktır, değil mi?" diye sormuştu Lucy.

"Hmm... Bilmiyorum. Tanrım, bilmiyorum."

Lucy ve Mel hüsrana uğramışlardı. Bu Bella idi: Her şeyi hallederdi. Daha önce en iyi işi o bulmuştu, ilk o ev-

lenmişti ve şimdi *ilk* bebek sahibi olan da oydu. Onu böyle görmek çok sarsıtıcıydı, sürüngene benziyordu, dalgın ve endişeli.

Bella arabasına geri dönerken sokağın çevresine bakmıştı... Arkasında birçok yılı barındırıyordu. Bella kendini dışlanmış hissetmişti o an. Herkes takım elbiseleri ve koşturmaları arasında onu bir kenara itmişti. Bella Markie'yi araba koltuğuna oturturken diğerleri daha fazla para kazanabilmek için koşuşturuyordu!

Sokağın köşesinde şık takım elbiseli bir çiftin tutkuyla öpüştüğünü görmüştü. Don... Bu hallerinin üzerinden yaklaşık yüz yıl geçmiş gibiydi!

Eve döndüklerinde her bakımdan olaysız bir gün geçirdiklerini düşünmüştü Bella. Markie sonunda kanepenin üzerinde uyuyakalmış, Bella da onun yanına kıvrılmıştı -işte bu yüzden dünyanın en kuruntulu annesi idi, endişeleri bir türlü azalmıyordu. Bella bebek monitörünü açıp odadan ayrılmıştı elindeki cihazı dinleyerek.

Mutfağa inmiş ve tüm pencereleri açıp bir sigara yakmıştı. Ciğerlerini doldururcasına derin bir nefes almış, müthiş bir sızlama hissetmişti. Sıcak, rahatlatıcı ve mükemmel. 'Güzel eski Marlboro, ne diyebilirim ki," demişti bunun üzerine kendi kendine. Ardından da 'Kendi kendine konuşuyorsun,' diye azarlamıştı kendini. İlginç bir gelişme... Belli ki tamamen delirdiğimin ilk sinyalleri bunlar!

Bella küçük bronz kül tablasına sigarasını söndürmüş, sonra da çamaşır makinesini çalıştırmak için üst kata çıkmıştı.

Tanrım! Her şeyden o kadar çok sıkılmıştı ki! Sonu gelmeyen ev işleri için köle gibi çalışıyordu. Çamaşırlar yıkanmıştı, mutfak lavabosu temizdi, duşun pistonu kaldırılmıştı. 101 küçük görev tüm gününü alıyordu fakat ne için? Kıyafetler ve lavabo tekrar kirlenecekti, piston yine

bozulacaktı. Bu kuyu kazmak gibiydi ve nasılsa tekrar dolacaktı. Bu kendini meşgul hissetmesini sağlamasının bir yoluydu.

'Of kapa çeneni,' demişti kendi kendine. 'Bu çok iç karartıcı.'

Sonra söylenmeye başlamıştı: 'Gece kulüplerinde sarhoş olup, tanımadığın adamlarla yatağa girip, toplantı odalarında sevişip... Şimdi de bebek fanilası almak için alışverişe çıkıyorsun! KAPA ÇENENİ BELLA.'

Fakat bu gerçek anlamda çok sıkıcıydı ve Bella sıkılıyordu!

Bella, "Markie göbeğinin üzerinde yuvarlanmaya başladı ve kendini kolları ile yukarı kaldırabildi. Kendi kendine zaman geçirirken oldukça huzurlu görünüyor, kıkırdayıp ciyaklıyordu. Parmağıyla beni gösterip, "Ah-ah," dedi. Şüphesiz an-ne demeye çalışıyordu. Bu gerçekten heyecan vericiydi..." diye anlattı Don'a akşam yemeğinde. Bella tam bir aptal gibi göründüğünü hissediyordu.

Duşunu aldığında yatak odasına gitti ve Don'ı yatağın içinde beklerken buldu. Brozlaşmış teni ile çok hoş görünüyordu -ağustosun sonuydu artık. Kalın telli saçları epey uzamış olsa da Bella onu böyle seviyordu.

"Merhaba Bella," dedi Don yumuşak bir sesle ve Bella bakışlarının ne anlama geldiğini biliyordu.

"Of Don," diye gülümsedi Bella. "Deneyebiliriz tatlım ama ben çok yorgunum!"

"Buraya gel," diye kollarını açtı Don. "Sadece sana sarılıp yatacağım."

"Tabii, bunun altındaki anlamı biliyorum *sadece sevişeceğiz*."

"Bella kendini geri çekmeyi bırak ve buraya gel hadi!"

Bella'nın üzerindeki kalın beyaz sabahlık tüm vücudunu sarmıştı. Bella dikkatlice Don'ın yanına uzandı. Don

Bella'nın üzerine yuvarlandı ve kolları ile onu öyle bir sardı ki süt dolu göğüslerini acıttı. Don Bella'yı öpmek istiyordu, dudaklarının arasına diliyle ulaştığında Tanrım Bella resmen mücadele veriyordu ondan kaçabilmek için. Bella gerçekten hiç havasında değildi. İlk boynundan öpemez miydi? Ya da alnından.

Bella nihayet ondan kurtulmuştu ve Don'ın çenesini alnını, kulağını öpmüştü dudaklarını öpmemek için uzaklaşırken.

Don Bella'nın sabahlığını açtı ve göğüslerini okşamaya başladı. Ardından eli Bella'nın bacaklarına doğru kaydı. Bella da Don'ın fermuarını açıp sertleşmiş erkekliğini kavradı. Bella sadece bunu yapmaya karar vermişti.

Zavallı Don, çok iyi bir adamdı, gerçekten zor bir işi vardı ve kaç haftadır sevişmiyorlardı. En azından bunun için yapmalıydı, üstelik Bella'ya karşı oldukça iyiydi fakat Bella şu an zevk almaktan milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Don Bella'yı üzerine doğru çekti ve nefes nefese: "İçinde bulunduğun gebeliği engelleyici durum ne alemde?" diye sordu.

"Kondomlar..." diye yanıtladı Bella. "Çekmecede özel jeli ile birlikte duruyor. Ama dikişler hâlâ rahatsız ediyor." Ne kadar romantik!

"Tamam," dedi Don çekmeceye dönerek.

Bella eğilip Don'ı yanağından öptü, çenesine küçük yumuşak bir öpücük kondurdu ve kendine bu adamı sevdiğini hatırlattı.

Ellerini Don'ın saçlarında gezdirip onu derinliklerine kabul etti.

Kendini iyi hissediyordu. Güvendeydi ve ayrıca içindeki sert kaslı şey daha da iyi hissetmesini sağlamıştı.

Don gözlerini kapattı.

Bella ritme kendini kaptırmıştı, bu oldukça eğlenceliydi fakat yine de kontrolünü kaybetmek istemiyordu. Don'ın göğüslerini kavradığını hissetti. Ağır ve şarkmış oldukları için acı çekiyordu yine de hafif hareketlerle Don'ın üzerinde zıplıyordu on tonluk göğüsleri aşağı yukarı çarpmadan. Bella titreyen göbeğinden çok utandı. Bu onun vücudu değildi, kendini hiç seksi hissetmiyordu.

Bella Don'ın yüz ifadesinin değişimini izliyordu... Yaklaşmıştı... Çenesi zevkten kitlenmiş, hemen ardından gevşeyip titremişti.

Don gözlerini açtı ve Bella'ya baktı. "Sen de geldin değil mi?" diye sordu kibarca gülümseyerek.

"Şey... Birazcık... Ama yine de güzeldi."

"Tanrım, güzel mi... Biz 'güzel seks' aşamasına ulaştıysak bir sonraki aşamada ne geldiğini biliyorsun değil mi? 'Seks yapmama' aşaması! 'Bu gece değil hayatım, bir fincan çay içmeyi tercih ederim' aşaması..."

Bella, "Yapma Don," diyerek onun yanına uzandı. "Özür dilerim. Havamda değilim."

"Sen hiç bir zaman havanda değilsin," dedi Don.

"Ne olur yapma Don. Bana bir şans daha vermelisin. Günde 24 saat bebek bakıyorum, *yorgunum*. Her neyse artık iki yılımızı da doldurduk..." Bella sinirlenmeye başlamıştı.

"Yani?"

"Öyle işte..."

"Bella sen kötümsersin!" Don Bella'ya sokulmuş ve şakaya vurmaya karar vermişti. "Ben seni elli yaşına geldiğinde de beğenmeye devam edeceğim. Açıkçası estetik yaptırmakta ve gerekli korseleri takmakta özgürsün."

Bella Don'ın kafasına vurdu.

"Ha ha. Şimdi beni yalnız bırak, uyumak istiyorum."

"Tamam," dedi Don Bella'yı dudaklarından öperek.

“İyi geceler. Sadece rahatlamaya çalış biraz, biz iyiyiz. Sen de iyi olacaksın yakında.”

Bella cevap vermedi. Şu an bebek ve iş ikilemini tartışacak durumda değildi. Bununla şu an yüzleşemezdi. Bunun hakkında konuşmak istemiyordu.

39

Bella televizyonun karşısına kıvrılmış, sıkıntılı bir şekilde Markie'yi emziriyordu. Telefon çalınca kanepenin koluyla sehpa arasına sıkışmış olan telefona ulaşmak için eğildi.

"Alo, Bella?"

Bella sesi tanıyamadığı için bir süreliğine ne diyeceğini bilemedi.

"Benim Red, hâlâ hayatta olup olmadığını merak ettim."

"Ah, merhaba Red, nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sen nasılsın? Ara sıra arıyorum evi ama yoksun. Telesekretere ya da dadıya bıraktığım mesajlara geri dönersin diye bekledim ama..."

"Of Tanrım, sana olanlardan bahsetmedim değil mi?"

"Yo..." dedi Red merakla.

"Ben istifa ettim... Dadıyı da kovdum."

"Aman Tanrım, gerçekten mi? Ne zaman oldu bütün bunlar?"

"Hmmm... Markie iki aylıkken... Oh Tanrım şimdi altı aylık oldu."

"Nasıl beni aramazsın? Bir sürü anne-bebek partileri yapardık birlikte."

"Özür dilerim... Ben sadece biraz, bilirsin işte." Bella boğazında bir yumru hissetti.

"Sıkkın, yalnız, bitkin, bezgin... İntihara meyilli?"

"Hayır, ben iyiyim, cidden. Markie ile olmaktan son derece memnunum."

"Evet öyle olduğuna eminim." Red'in sesi anlayışlı geliyordu, bu Bella'nın bir parça canını acıtmıştı.

"Benimle cumartesileri yoga dersine gelmeye ne dersin?" diye önerdi Red. "Biliyorsun yeni anneler için de sınıfları var."

"Yo... Yo... Ben oraya geri dönemem." Bella'nın sesi ağlamaklıydı. "Ben çok değiştim, beni bu halde görmelerini istemiyorum."

"Ne halde Bella?" diye sordu Red. "Belki de sana iyi gelecek... Orada senin gibi hisseden başka insanları da göreceksin -dağılmış, bir sonraki adımının ne olacağını bilmeyen."

"Yapamam."

"Pekâlâ, başka bir önerim var öyleyse. Neden ben gelip senin için bir geceliğine bebek bakıcılığı yapmıyorum?"

"Teşekkür ederim fakat bunun pek işe yarayacağını sanmıyorum."

"Ama neden?"

"Markie sadece meme emerken uyuyor ve bazen bir saat içinde tekrar uyanıp tekrar tıka basa emene kadar da uyumuyor. Böyle olurca da ben gelene kadar ağlamaktan baygın düşüyor."

"O zaman sen de Markie olmadan köşedeki bara gidersin. Onsuz da dışarı çıkabilirsin, bu seni biraz canlandırır bana güven."

Bella biraz düşündü ve, "Ben bunu düşüneceğim Red, söz veriyorum," dedi.

"Tamam, özür dilerim Bella, seni zorlamak istemiyorum, buluşmak ya da uğramak istersen öğleden sonraları müsait olacağım bu hafta. Ve burada yeni yürümeye başlamış bir bebek grubu var onlara katılırız cumaları."

"Teşekkürler Red," dedi Bella. "Neyse peki sen nasılsın?"

Bella telefonu kapatana kadar biraz daha muhabbet ettiler. Bella kendini biraz daha iyi hissediyordu. Belki de Markie'yle birlikte etraftaki parklarda biraz gezintiye çıkabilirlerdi.

Bella park gezintilerinden zevk almaya çalışıyordu fakat gerçek şu ki Markie hâlâ çok küçüktü. Bebek arabasına bağlı oturup ilgiyle etrafı izliyordu. Bella ise böyle zamanlarda oyun parkında kaydıraktan kayıp, kum havuzunda oynayan çocuklara ya da onların banklarda oturmuş muhabbet eden annelerine imreniyordu.

Markie büyüdüğünde her şey kesinlikle çok daha eğlenceli olacaktı. Bebeklik dönemi en nankör, eziyet verici süreçti. Tanrım! Bella böyle düşündüğü için o anda suçluluk duydu. Bu nankörlük değildi, Markie ona gülümsüyor, aguluyor, bütün hayranlığıyla ona bakıyordu ve Bella odadan ayrıldığında üzülüyordu. Oğlu onu apaçık kayıtsız şartsız seviyordu.

Sonraki hafta sonu, Bella pencereden durmaksızın yağan yağmuru seyrediyordu. Gökyüzü metalik gri rengine bulanmış ve saat 16.30'da hava kararmaya başlamıştı. Lanet olası kasım ayı... Bella kasımlardan nefret ederdi ve artık pazar günlerinden de nefret etmeye başlamıştı.

Üçü de tüm gün boyunca evde tıkılı kalmıştı, ne yürüyüşe çıkabiliyor ne de arabayla gezmeye gidebiliyorlardı. Bella ve Don sanki iş bölümü yapmışlardı -Don Bella uyurken Markie'ye bakmış, Don Britain'ın sayfalarını tek tek okurken Bella da Markie'yi oyalamıştı. Sonra Markie öğleden sonra şekerlemesindeyken birlikte ev toplamış,

çamaşır yıkamışlardı ve Don markete alışverişe gitmişti. Tanrım, bundan daha evcimen bir yaşam olamazdı herhalde. Bella camdan dışarı baktı ve yağmurun yağışını seyretti, bu düşüncesinin ötesinde sıkılıyordu.

Tüm bunlardan uzaklaşıp kendine ne zaman vakit ayırabilecekti? Gençken sırt çantasını alıp tüm Doğu Avrupa'yı tek başına dolaşmıştı, şimdi ise Londra'nın kuzeyinde lanet bir evde sıkışıp kalmıştı... Yo hatta Londra'nın kuzeyindeki lanet bir evde bulunan bir kanepeye yapışıp kalmıştı! Nasıl olmuş da ufkunun bu kadar daralmasına müsaade etmişti?

Bella çaresiz bir şekilde yalnız kalmak istese de umutsuzca Markie'den de ayrı kalma düşüncesine katlanamıyordu. Zihninde bu iki duygunun mücadelesinin bir manası yoktu. Bella Markie'yi yapmamış olmayı istedi, sadece bir hafta sonu için onun ve onun bitip tükenmek bilmeyen ihtiyaçlarının hiçbirinin var olmamasını istedi.

Bella neler yapabileceğini hayal etti: Havaalanına gidip New York'a bir bilet alırdı böylece gürültülü kalabalığın olduğu keşmekeşin içinde sabahın altısında kalkma derdi olmadan tüm gece şehirde başıboş dolaşabilirdi. Ya da sessiz ve yeşilliklerin olduğu bir yere giderdi... Finlandiya... Bella hep oraya gitmek istemişti.

Bella macera ve değişim istiyordu. Ayrıca kafasını dinleyecek zamana ihtiyacı vardı, ama düşünmeye vakti yoktu: Yeteri kadar bebek bezi var mı ve temiz kıyafet kaldı mı? Püre yapmaya yetecek kadar armut var mı? Markie yoğurt yiyebilecek kadar büyüdü mü? Ekmeği dilimleyip versem boğulur mu? Daha önce aklının ucuna gelmeyen tüm bu milyonlarca şey zihnini bütün gün boyunca meşgul ediyordu.

Eskiden işini, Don'ı, tatilleri ve geleceği düşünürdü. Şimdi ise çok meşguldü.

Peki, bundan sonra ne halt edecekti? Hayatı şu ana ka-

dar planlanmış bir oyun gibi sürüp gitmişti. Bella her zaman nereye nasıl ulaşacağını bilirdi; ama şimdi yirmi dokuz yaşına gelmiş sürüklenip gidiyordu.

9 – 5 çalışma temposuna geri dönemezdi, 8 - 8 daha iyiydi. Mitch'in işten atılmasına sebep olmuştu, ayrıca büyük kazıklar attığı şirketlere de dönemezdi. Bu çok lanet ve onur kırıcı bir durumdu. Oğlu sorduğunda ona ne cevap verecekti? "Anne ne yapıyorsun?" "Şey hayatım, ben bir iş kadınıyım, para sayarım maliyet hesaplarım, gri takım giyer kan emerim."

Fakat para kazanmak güzel bir şeydi; ona güç, statü ve saygı getirmişti. Ve Bella şu an hiçbirine sahip değildi.

Bella Markie'yi yatırıp geri döndüğünde Don, "Evet Bella..." diyerek hazırlamış olduğu tavuklu çin eriştesini küt diye masanın ortasına koydu. "Bu gece adam gibi konuşmamız lazım. Kendine kurduğun düzen artık fazla uzadı ve bundan sonra artık nasıl devam edeceğini bilmek istiyorum. Haftalardır kendi dünyanda yaşıyorsun."

Bella masaya oturdu, çatalını aldı ve yemeğin tadına baktı. "Hmmm... Çok güzel olmuş," dedi, nereden başlayacağına karar verirken.

"Umrunda olmadığını biliyorum..." Don'ın yüzündeki sinirli ifade ciddiyet kazanmıştı. "Oğlumuz altı aylık oldu ve sen hâlâ evde tüm gün bebek emziriyorsun, hiçbir telefon görüşmesi yapmadan, bebek bakıcısı aramadan, para kazanmadan... Ve bu şekilde devam edecek gücümüzün olmadığını bile bile."

Bella'nın gözleri dolmuştu ve ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu durumdaki zavallılığını ifade edemedi: Pekâlâ Don, cevap şu ki birkaç günlüğüne Finlandiya'ya gidip, biraz dinlenip süper bir planla geri dönmek istiyorum. Bu işe yaramayacaktı.

"Sorun ne Bella?" Don'ın sesi yumuşamıştı. "Seni artık tanıyamıyorum. Çok anlaşılmaz ve kararsız biri haline

geldin. Ben tüm gün boyunca burada Markie ile olmaktan mutlu olduğunu düşünmüyorum, fakat senin kendine gelmeye niyetin yok gibi görünüyor."

"Kendine gelmek mi?" Bella çok sinirlenmişti.

"Evet, kendine gelmek. Sen sadece evde boş beleş kendine acıyarak dolanıp duruyorsun. Eğer istersen kolayca yeni bir iş bulabilirsin, fakat bunu denemiyorsun bile. Kolayca yeni bir dadı da bulabilirsin ama bunu da denemiyorsun. Tanrım, üstüne başına uygun kıyafetler bile almıyorsun, hâlâ benim eski kıyafetlerimle dolaşıyorsun ve korkunç görünüyorsun." Don söylediklerinden pişman olsa da artık çok geçti. Belki de ilerisi için iyi olacaktı. Biraz sertleşmenin zamanı gelmişti.

"*Don,* hiçbir şey almıyorum çünkü para kazanmıyorum," diye bağırdı Bella.

"Bunun farkındayım maalesef," diye bağırarak karşılık verdi Don. "Önümüzdeki ay mortgage taksitlerini öderken ne halt edeceğiz? Benim tüm kredi kartı limitlerim doldu ve senin hesabındaki para çoktan eridi gitti. Ne düşünüyorsun peki? Eğer önümüzdeki birkaç yılı ev kadını olarak geçirmek istiyorsan, sonra da evi satıp küçük bir apartman dairesine yerleşeceksek ben seninle neden evlendim?"

"Ne demek istiyorsun sen?" Bella oldukça öfkelenmişti.

"Ben asla evde oturup, yemek pişirip, temizlik yapan ve tüm gece geldiğimde çocuklardan bahseden bir kadınla evlenmek istemedim. Bu çok aptalca. Ben senin tam tersi olduğunu düşünürken sen beni yanılttın."

"Seni yanılttım mı?! Lanet olsun nasıl böyle düşünürsün?" Bella gözyaşlarını tutamamış, çok sinirlenmiş ve incinmişti. "Ben asla böyle olacağını düşünmemiştim. Ben sadece meme emip, onu bıraktığım an ağlayan bir bebek istemedim. Kendimi bu kadar berbat hissetmek ve yorulmak istemedim ve her şeye bu kadar çok *sinirlenmek*..."

Kelimeler öfkesini ifade etmeye yetmemişti bu yüzden yemek tabağını fırlatıp yemekleri masanın üzerine döktü ve koşarak üst kata çıktı.

Yatağa uzanıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Aşağıdan dış kapının kapanma sesini duydu. İyi. Don gitmişti ve Bella onun bir daha dönmemesini umut ediyordu.

Kendini sakinleştirmeye çalıştı, banyoya gidip yüzünü yıkadı.

O akşam Don'dan ayrılmanın nasıl olacağını düşünmeye başladı. Markie'yi de alıp nereye gidebilirdi? Nasıl yaşardı? Tanrım. Arabasını satabilirdi. Ama ilk önce bir iş bulması gerekiyordu. Bella oğlunu kontrol etmek için Markie'nin odasına gitti. Markie sırt üstü yatmış, kolları başının üzerine düşmüştü. Huzur içinde uyuyor ve çok mutlu görünüyordu.

Bella'nın sinirden uykusu kaçmıştı, mutfağa inip bir şişe şarap açtı ve sigarasını aldı.

İki sigarayı ardıardına içtikten sonra biraz daha sakinlemişti. Telefonu aldı ve Tania'nın numarasını çevirdi. Aylardır konuşmadıklarına inanamadı. Son konuşmalarında ona oldukça kaba davranmıştı ve bunu telafi edecek zamanı olmamıştı.

Telesekreter çıkınca Bella telefonu kapattı. Tania'ya mesaj bırakamazdı, onunla yüz yüze konuşması gerekiyordu.

Lanet olsun başka kimi arayabilirdi? Bella bir sigara daha yaktı ve telefonun isim hafızasına bakarken biraz düşündü.

Aha!

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açıldı, o çok özlediği ses cevap verdi.

"Alo?"

"Alo Chris, ben Bella."

"Bella! Merhaba. Lanet olsun... Senin öldüğünü düşünmeye başlamıştım."

Chris'in ses tonu aramadan hoşnut olduğunu ortaya koyuyordu. Bella karnına yumruk yemiş gibi oldu.

"Beni hiç arayıp sormadın, e-mail bile atmadın," diye takıldı Bella.

"Evet haklısın. Gerçekten çok çok ayıp ettim. Ben pisliğin tekiyim."

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Bella.

"Korkunç," diye yanıtladı Chris. "Dansonlar senin işi bıraktığını duyunca çok kızdı. Seni kişisel kontrat ile tekrar işe almakla tehdit etti. Susan da onları iş sözleşmesini bozmakla tehdit etti... Falan filan. İt gibi çalıştım durdum çünkü Hector sadece kendini beğenmiş milletin arkasından entrika çeviren aşağılık herifin teki. Her neyse... Güzel şeylerden bahsetmek istiyorum o heriften değil. Ve seni çok özledim. Sanki bir kolumu kesip attılar, telefonlar durmak bilmedi, insanlar seni sorduklarında onlara senin bizimle ya da bir başkası ile çalışmadığını söyledim, yani kısaca senin müsait olmadığını."

Bella duyduklarına çok şaşırmıştı.

"Fakat bu doğru değil, değil mi?" diye sordu Chris. "Neler yapıyorsun? Kendini saldın mı yoksa yeni bir işe mi başladın?"

"Şey... Aslında dürüst olmam gerekirse hayır. Ben biraz doğum... Hmmm... Doğum iznine çıktım."

"Gerçekten mi?" Chris'in sesi oldukça şaşırmış geliyordu.

"Şey, bir sonraki adım benim için çok önemli olduğundan acele karar vermek istemedim." Sesinde kariyerini düşünerek, işe geri dönmek için yaltaklanmasını duymak oldukça komikti.

"Kesinlikle haklısın," dedi Chris sonra ekledi: "Susan senin geri dönmen için her şeyi göze almış durumda, fakat iş biraz da sana kalmış eğer teklif edersen muhtemelen senin tüm şartlarını kabul edecektir."

"Ortaklık?"

"Kesinlikle, ben de muhtemelen sana oda açılması için işten atılırım."

"Ha,ha."

"Her neyse, oğlun nasıl?"

Bella çok uzatmadan oğlundan bahsetti.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Chris. "Evde olmaktan memnun musun?"

"Çoğu zaman. Fakat oldukça yorucu ve gözden düştüğümü düşünmek beni üzüyor. Bilirsin tüm millet toplantı odasında senin cep telefonunu alır ve aceleyle işe döner senin yaptığın hataları düzeltmek için."

"Şaçmalama," dedi Chris. "Kimse seni unutmadı Bella. Öyle olsa senin servisinde çalışanlar esrarengiz kayboluşun ile birlikte bu kadar yaygara koparmazlardı."

"Bizim birlikte yaptığımız işle ilgili karamsarlığa kapıldın mı hiç, Chris?" diye sordu.

"Of of vicdan hesaplaşması zamanı. Aslında hayır, biz her zaman çabucak hallederdik."

"Hmmm..." diye yanıtladı Bella, söylenenlerin doğruluğuna inanarak. "Bence görüşsek hiç fena olmaz."

"Çok sevinirim... Nerede, ne zaman? Ben her zaman müsaitim!"

"Flörtü aklından bile geçirme?" diye takıldı Bella.

"Hayır, elbette ki hayır."

Pazar akşamı saat 20:00'da Bella'nın evinde görüşmeyi kararlaştırdılar.

"Don'ı yeniden görmek çok güzel olacak," diye ekledi Chris, çünkü Don'ın orada olup olmayacağını bilmek istiyordu fakat direk sormaya çekinmişti.

"Üzgünüm, onu göremeyeceksin, on günlüğüne Afrika'ya gitti." Don yarın sabah evden ayrılacaktı ve Bella gitmeden önce barışmalarını umut ediyordu.

"O halde sadece sen ve ben," dedi Chris Bella'nın bunun için çabaladığını zannederek.

"Şey sen, ben ve umarım uyuyan bir bebek," diye kahkaha attı Bella.

40

Sabah olduğunda, büyük bir barışma sahnesi yaşanmamasına rağmen Bella ve Don birbirlerine karşı oldukça kibardı. Don bardan geldikten sonra geceyi kanepede geçirmiş, sabah da akşamdan kalma bir halde uyanmıştı.

Bella kendine ve Markie'ye kahvaltı hazırlarken Don da eşyalarını toparladı ve sadece kahve istedi. Oğlu muz püresi ile yulaf lapası yerken Bella taze sıkılmış portakal suyunu, mısır gevreğini ve iki dilim tostu masaya koydu.

Kapının zili çaldı bu da demek oluyordu ki Don'ın taksisi erken gelmişti. Bella Don'ın küfrederek koridorda yürüdüğünü duyabiliyordu. Don daha hazır olmadığını söylemek için aşağı indi.

Beş dakika sonra Bella'nın sevdiği uzun yağmurluğu ve omzuna astığı çantası ile mutfağa geldi.

"Tamam, vedalaşma vakti geldi." Oldukça gergindi.

Don eğilip mama sandalyesinde oturan Markie'yi öptü: "Kendine iyi bak minik dostum," dedi. Markie Don'ın yanağını okşadı.

Don Bella'ya doğru gidip onu kollarının arasına aldı. "Benim için oğlumuza ve kendine iyi bak. Dün geceki kar-

maşa için özür dilerim fakat söylediklerimi geri alamadım. Bence sadece biraz kafanı toparlamaya ihtiyacın var... Ben sana yardım edeceğim ama sen benimle konuşmazsan nasıl sana yardım edebilirim ki."

"Tamam mesajı aldım," diye cevap verdi Bella.

"Ben gerçekten evden kötü bir şekilde ayrılmak istemiyorum... Fakat bu bir iş. Gitmem gerekiyor ve gitmek istiyorum. Özür dilerim."

"Önemli değil Don, ben iyiyim, sadece on gün değil mi?"

"Dönüş tarihini kararlaştırmadık ama iki haftadan uzun sürmez." Bella'ya doğru eğilip onu alelacele dudaklarından öptü ve, "Kendine iyi bak, seni ararım," diyip yanlarından ayrıldı.

"Güle güle," dedi Bella kapının kapanma sesini duyduğunda kendine iyi bakmasını söylediğini umuyordu. Kendine iyi bak, "seni seviyorum" değil, birbirlerine hâlâ çok öfkeliydiler ama en azından bu "Ben gerçekten seni önemsiyorum" anlamına geliyordu.

İki saat sonra Markie nihayet sabah uykusuna dalmıştı ki telefon çaldı. Bella acele ile telefonu kaptı sesi Markie'yi uyandırmadan önce.

Bella Don'ın sesini duyduğuna çok şaşırmıştı.

Don yanlış laptopu almıştı havaalanına giderken. Yanına aldığını da kullanabilirdi ama iş gezisi için gerekli numaralar ötekinde kayıtlıydı. Bella'dan onu açıp numaraları vermesini istedi. Bella Don'ın bilgisayarını oturma odasında buldu, açtıktan sonra tekrar arayacağını söyledi Don'a.

Don Bella'ya bilgisayarının şifrelerini verdi ve doğru dosyayı bulduğunda numarayı alıp yeniden kendine iyi bak dedi, bu sefer Bella da karşılık verdi ve telefonu kapattılar.

Bella telefonu kapattıktan sonra Don'ın e-mail dosyala-

rına göz atmaya karar verdi, ayrıca ona küçük bir barışma notu yazabilirdi.

Bella mesajını yazdı internet kablosunu prize taktı ve notu gönderdi. Geri dönüşüm kutusuna bakarken orada silinmemiş e-mailleri gördü: S.Sewell@nota.Virgin.net Konu: Gezi.

S.Sewell ancak Simone Sewell olabilirdi, Don'ın Bella'yı tanımadan önce senelerce görüştüğü medyanın acımasız kadını. Kadın rakip firmaya geçmişti haber muhabiri olarak ve Bella Don ile nişanlandıktan kısa bir süre sonra Los Angeles'a muhabir sorumlusu olarak alınmıştı.

Bella mesajı tıklayıp açtı. Tüm yazan "SABIRSIZLIKLA BEKLİYORUM"du. Fakat Bella sayfayı aşağı doğru kaydırdığında hikâyenin açıklaması -tüm son iletiler ve Don'dan giden e-mailler- dosyanın içindeydi.

Simone geri dönmüştü. Gazetesinde baş muhabir olmuştu yani şimdi Don ile direk rakiptiler. Simone da aynı iç savaş hikâyesi üzerine çalışıyordu ve havaalanında buluşacaklardı. İki yıldır ilk kez karşı karşıya geleceklerdi. Simone ona güzel bir mesaj atmıştı: "Senin hatunun şimdi bir bebeği var, iyi bir sevişmeyi nefes nefese beklediğine eminim" ile birlikte yolda geçirdikleri daha önceki maceralı anılarından bahsediyordu.

Bella baştan sona okumuştu yazılanları, sonra düşündü Keltik'de yağmur suyunun doldurduğu kanalı araştırırlarken polisler yeni yürümeye başlayan bebeğin zorla kaçırıldığını düşünüyorlardı... Sevişmek için buluşmanın tek numarası buydu!

Bella bilgisayarı kapattı. Elleri titriyor ve sinirden kulakları zonkluyordu. Don Simone'dan yakınlarda bahsetmiş olsa bu kadar sorun olmazdı ama ya taşlı arazinin ortasında bir daha eve dönmemeye karar verirse ne olacaktı.

"KAHRETSİN!!" diye bağırdı Bella yüksek sesle. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!!!" Bella'nın ne yapacağı

hakkında hiçbir fikri yoktu. Don'ı arayıp ne halt ettiğini sorabilirdi. Markie'yi alıp ilk uçakla yanına gidebilirdi. Yo, bu tam bir rezalet olurdu!

Maalesef bu derin güvensizlik Bella'yı tetiklemişti ve Chris ile olan akşam yemeği bambaşka bir anlam kazanmıştı.

Bella telefon rehberini açıp en pahalı kuaför salonundan randevu aldı, sonra ayrıntılı bir hazırlık yapmaya başladı pazar gecesi için.

Don gözlerini açtı ve tanıdık olmayan tavana odaklandı. Kolu uyuşmuştu ve döndüğünde kırk yaşlarındaki Simone'ın açık sarı renkli saçlarının kolunun üzerinde olduğunu gördü. Don onu uyandırmadan kolunu çekmeye çalıştı.

Tanrım, Simone.

İki senedir sesi soluğu çıkmamıştı ama Heathrow Havaalanı'nda onunla buluştuğunda Simone onu dudaklarından öpmüştü. Bu sıcak karşılama Don'ı şaşkına çevirmiş ve Don Simone'ın LA'da geçirdiği süre içerisinde cazibesinden hiçbir şey kaybetmediğini düşünmüştü.

Teni bronz, uzun tırnakları şeker pembesine boyalıydı ve her cümlenin sonunda tahrik edici bir şekilde "sen bilirsin" diyordu.

Simone hâlâ bekâr ve hâlâ işine deli gibi bağlı bir kadındı -belli ki dönmesindeki tek neden aşklarını yeniden alevlendirmekti.

İlişkileri bundan dört yıl önce Simone Don ile aynı gazetede çalışırken başlamış, birbirlerinden mülakat çalma, iş fırsatları kapmakla sona ermişti. Bu en heyecan verici kısmıydı, son derece stresliydi ve Don Simone ile ılık şampanya içerek uçakta sadece bir saat geçirdikten sonra nihayet hatırlamıştı Bella ile baş başa buluştuğunu.

Bella, Bella... Onun güzel, genç Bella'sı... Don onun

çok güçlü bir şehir kadını olduğunu düşünmüştü. Don'a göre Bella canlı, coşkulu ve çok iyimserdi. Tüm bu heyecanı -iş için, yaşam için, Don için! Sonunda Don Simone ve tüm diğer kadınları geride bırakmıştı.

Don Simone'ın çıkarcı, alaycı esprilerini dinlemişti uçakta, karamsarlığı Don'ı yiyip bitirmişti. Don ne zaman iyi bir şey söyleyecek olsa yüzüne gülmüş, işte o zaman Don da hiçbir şey söylememeye çalışarak çelik zırhını kuşanmıştı. Don hayatının kadınını –Bella'yı- onunla tanıştırdığı için Tanrı'ya o an şükretmişti, o harikulade seksi jilet gibi keskin kız Don'a iyi ki ateşiniz var mı diye sormuştu... Don tüm kalbiyle ona güvenmiş ve ona âşık olmuştu.

Zavallı Bella... Don yatağa oturdu ve üç günlük sakalını ovuşturdu. Bella'nın neleri fark etmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bebek doğup işinden ayrıldıktan sonra Don gece gündüz çalışmaya, evden uzak kalmaya başlamıştı. Ne için? Geleceğe yönelik maddi endişeleri yüzünden! Don'ın tatile çıkıp biraz ara vermeye ihtiyacı vardı.

Bu berbat bir haftaydı, iç savaşın ortasında etraf korkunç vaziyetteydi. Şu an daha da iğrenç bir hal almıştı ve Don ile sekiz diğer gazeteci son iki güvenilir otel odasında kapanıp kalmıştı.

Don saate baktı: 08.15'di. Uçak iki saat içinde gelecekti. Eğer iyi aktarmalı uçuşlar yakalayabilirse en geç pazar akşamı ya da pazartesi sabahı Londra'da olabilirdi. Eve vardığında Bella'ya sarılıp küçük oğlunu kollarına alıp onlara her şeyin düzeleceğini söyleyecekti. Don ne yapıp ne edip her şeyi düzeltecekti.

Simone kımıldadı, Don ona şöyle bir baktı ve Simon'ın gözlerinin açık olduğunu gördü. Simone gerindi, kollarını başının üzerinde esnetti ve Don'a sırıttı.

"Hâlâ fikrini değiştirmek için vaktin var, biliyorsun değil mi?" dedi Simone ve elini yorganın altından Don'ın

kemerine götürdü. "Nasıl olsa bizim bir şeyler yaptığımızı söyleyecekler." Simone başını salladı yerde uyku tulumu içinde uyuyan fotoğrafçılara dönerek.

"Teşekkürler, fakat hayır istemiyorum," dedi Don ve Simone'ın elini uzaklaştırdı.

"Pekâlâ, pekâlâ, ne kadar saygılısın..." dedi Simone. "Sonunda seni dizginlemiş ha?"

"Onun adı Bella saçma sapan lakaplar takmayı kes."

Don yorganı fırlatıp yataktan kalktı, üstünde pantolonu ve T-shirt'ü olduğu için sadece botlarını giydi. "Ben kahve bulabileceğim bir yer aramaya gidiyorum," dedi.

★★★

Saç kesimi harika olmuştu, bu yüzden Bella gözünü kırpmadan ödedi faturayı. Katlı model ve önünde bıraktığı kâküller ile on dokuz yaşında gibi görünüyordu.

Pazar akşamı, Bella buzdolabını lezzetli yiyecekler ve pahalı şaraplarla tıka basa doldurmuştu, en yeni kıyafetlerini gardırobun kapısına asmıştı. Ev toparlanmış pırıl pırıldı, ayrıca yeni toplanmış çiçeklerle ve mumlarla süslenmişti.

Bella Markie'yi erkenden yatırdı, böylece rahatça hazırlanabilirdi. Tam olarak yarım saati vardı. Hâlâ kendini tuhaf hissediyordu, Markie küçük odasında mışıl mışıl uyuyordu -üç gecedir onu kendi odasında yatırıyordu yatak odasını toparlamak için.

Çabucak banyo yapıp kurulandıktan sonra vücuduna en güzel kokan kremlerini sürdü, sonra hafif bir makyaj yaptı. Tekrar yatak odasına gidip en zevkli iç çamaşırlarını seçti: Jartiyer, dantelli g-string, sutyeni alelacele giydi.

Bella Chris'i ya da bir başkasını baştan çıkartacak cesaretinin olup olmadığını bilmiyordu, tek bildiği bu yaşlarda bunu yapmayı planlamanın oldukça *eğlenceli* olduğuydu.

Bella dantelli çorabını giydi. Göğüs dekoltesinin gö-

rünmesi için çabaladı. Üzerine sımsıkı oturan kalçasına kadar yırtmacı olan daracık bir etek giydi, üzerine de ona uyumlu yarıya kadar iliklenmemiş zümrüt yeşili bir gömlek ve bilekten bağlı yeşil ayakkabılar…

Rujunu sürüp parfümünü sıktı. Aynada kendini beğenerek kontrol ettiği anda zil çaldı. Merdivenlerden aşağı inerken kalbi deli gibi çarpıyordu.

Kapıyı açtığında Chris karşısındaydı ve hâlâ çok yakışıklıydı.

"Merhaba!" Bella Chris'i yanaklarından öpmek için uzandı. "Seni görmek çok güzel."

"Selam… Sen… Çok çarpıcı görünüyorsun," dedi Chris sırıtarak, Bella arkasından kapıyı kapattı.

Sonunda yapmıştı. Bella daha önce Chris'i hiç takım elbisesiz görmemişti. Chris üzerine fitilli kadife bir pantolon ve pürüzsüz buğday tenini gösteren göğsü açık bir gömlek giymişti. Saçları normalden biraz daha uzundu, hafifçe kıvrılmaya başlamıştı ve omuzlarında lacivert yumuşak bir kazak asılıydı.

"İçeri gel." Bella Chris'i oturma odasına davet etti.

Chris elindeki koca bir demet gülü ve bir şişe şampanyayı Bella'ya uzattı, şişe nemli olduğu için Bella'nın elinden hafifçe kaydı.

"Teşekkürler, sen gerçek bir centilmensin. Patlata bilir miyiz?" Bella elindeki şişeyi Chris'e doğru sallıyordu.

"Sanırım." Chris kaşlarını kaldırıp gülümsedi, ikisi de bir süre birbirlerine bakıp öylece kalakaldılar.

Bella Chris'in folyoyu soyuşunu seyrediyordu, eli yatkın bir şekilde başparmağını tıpaya koyup hafifçe dürttü… Pahalı bir patlama gerçekleştirmeyi başarmıştı.

"Kadehler?" diye sordu Chris.

"Aaa evet." Bella şampanya kadehlerini mutfaktan alıp geldi, kanepeye kıvrılıp yeşil sandaletlerini çıkarttı ve dikkatlice Chris'in kadehleri dolduruşunu izledi.

Kadehlerini tokuşturdular ve yudumladılar. Daha sonra Chris L şeklindeki kanepede Bella'nın hemen yanına oturdu.

"Saçlarını çok beğendim," dedi Chris.

"Teşekkür ederim."

"Susan bu gece buraya geleceğimi biliyor," dedi Chris. Bella buna oldukça şaşırmıştı.

"Aaa gerçekten mi? Ne dedi peki?"

"Senin ileride ne yapmak istediğine dair tam bir rapor istedi. Senin şu an çalışmadığını biliyor."

"Peki sen ne diyeceksin Susan'a?"

"Ne şekilde olursa olsun seni istediğini biliyorum," diye yanıtladı Chris.

Bella içkisinden büyük bir yudum aldı ve bir sigara yaktı. "Sen de bir tane ister misin?" diye sordu.

"Aslında bir tane alabilirim." Bella sigara paketini ona doğru fırlattı, Chris ara sıra sigara içerdi.

Bella sigarasını yakmak için ayağa kalktı, Chris'e doğru eğildi, ellerini kapattığında Chris'in sıcak nefesini hissedebiliyordu. Chris'e dokunmamak için kendini zor tuttu.

"Eee..." dedi Chris sigarasından derin bir nefes alırken. "Ne yapmayı düşünüyorsun."

"Ben de onu hesaplamaya çalışıyorum," diye yanıtladı Bella.

"Ne yapmak istiyorsun Bella?"

"Pekâlâ, başlangıçta haftada üç gün," dedi. "Fakat haftada üç gün benim tüm beklentilerimi yok eder -bazı şeyler kârlı ancak daha az önemli ve bazı şeyler geleceğe yön verir. Anlaşmadan anlaşmaya koşmak beni hasta ediyor."

"Bu oldukça uzun bir liste," dedi Chris.

"Her problem çözülür eğer çözümü bulmak için yeteri kadar çaba sarf edersen," dedi Bella. Kendisi problemleri çözmek için yeterince çabalamadığının farkındaydı.

"Pekâlâ... Sabırsızlıkla bekliyorum o halde," dedi Chris, ardından sordu: "Susan'a ne dememi istersin?"

"Tartışma için çok üzgün olduğumu ve ileride ne yapacağıma dair kesin bir karar verdiğimde onunla irtibata geçeceğimi söylersin," diye yanıtladı Bella, aradaki buzların erimesinde bunun işe yarayacağını düşünmüştü. "Bunlar Susan için yeterli mi?"

"Elbette."

Kanepede oturup heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı, Chris Bella'ya işte olup biten son havadisleri veriyordu, şampanya bittiğinde Bella Chris'i de alıp bir şeyler yemek için alt kata indi.

"Ne güzel bir mutfak," dedi Chris merdivenlerin son basamağına adım atarken, Bella'nın böyle bir yer yaratmak için epey uğraştığı belliydi.

Masanın üzeri kristal bardaklar, mumlar ve çiçeklerle süslenmişti. Işıklar kısılmıştı ve bahçenin ışıkları açıktı, bu odayı olduğundan daha büyük ve daha muhteşem gösteriyordu.

"Teşekkürler... Bir sandalye al ve başka bir şişe açalım." Bella Chris'in eline şarabı verdi ve servis yapmaya başladı.

Yemeklerini yavaş yavaş yiyorlardı, hâlâ işten bahsediyor, ofis dedikoduları yapıyorlardı. İki, üç kadehten sonra şişeyi bitirmişlerdi, Bella neredeyse bir yıldır bu kadar çok içmemişti fakat kendini iyi hissediyordu... Hem de oldukça iyi.

"Ben kendimi pek aç hissetmiyorum," dedi Bella Chris'e. "Sigara içelim mi?"

Komplo ile ilgili olarak birer sigara yaktılar ve kıkır kıkır gülmeye başladılar: "Bu yapılan hangi sevişme sonrası orgazm sigarası acaba," diye şaka yaptı Bella, tam flört moduna girmiş gibi hissediyordu kendini.

"Biraz daha şaraba ihtiyacımız var," dedi Chris ve kalkıp buzdolabından bir şişe şarap aldı.

"Aman Tanrım, nasıl olduysa ben hâlâ sarhoş olamadım," dedi Bella şarap kadehini eline aldığında.

"Belki de çok eğlendiğin içindir," diye yanıtladı Chris.

Bella Chris'in gür saçlarının başının tepesinde seyrelmeye başladığını fark etti ve bir an için tüm hevesi kaçtı.

"Sen beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun Chris?" Bella'nın konuşmasındaki güç geri dönmüştü.

"Yo, yo, yo." Chris Bella'ya gülümsüyordu. "Aslında sarhoşken çok şirin oluyorsun."

"Hadi be sende," dedi Bella ve gülümsedi.

"Sen her zaman ne kadar cezbedici biri olduğunun farkındasın, çünkü bazılarına en çekici olmayan hallerin bile seksi gelebiliyor." Chris kadehleri tekrar ağzına kadar doldurdu.

"Mesela?" Bella tehlikeli sularda olduğunu biliyordu, ama onun karşıya geçmesini sağlayacak bir botu vardı.

"Gömleğindeki ıslaklıklar beni gerçekten tahrik ediyor," dedi Chris.

Bella göğüslerinden sızan sütün gömleğinde kocaman iki leke yaptığını gördü ve kahkahayı bastı. Chris de gülmeye başladı, bir kaç dakika sonra şamatayı atlattılar.

Bella böylece ne kadar sarhoş olduğunun farkına vardı.

"Pekâlâ, sıra sende," dedi Chris biraz sakinleştiklerinde. "Bendeki en itici şeyler neler peki?"

Bella Chris'i dikkatlice inceledi, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Öne fırlamış iki parlak diş... Göz kamaştırıcıydı. Chris'in kaşları bitişikti... Ama muhteşem görünüyordu. Uzun bir süre Chris'e baktıktan sonra şikâyet edebileceği hiçbir şey göremedi.

"Gördün mü?" dedi Chris sonunda. "Sen beni gerçekten beğeniyorsun."

"Evet," diye karşılık verdi Bella.

Chris eğilip Bella'yı dudaklarından öptü. Bella dudaklarını aralayıp onun öpmesine izin verdi, sadece nasıl

farklı ve değişik bir dudak olduğunu düşünüyordu, uzun zamandır öptüğü tek insandı.

Öpüştüler, öpüştüler, öpüştüler... Gözleri sımsıkı kapalıydı ve dizleri birbirine sürtüyordu. Bella Chris'in ellerini bacaklarında hissetti, daha yakın olabilmeleri için onları kendine doğru çekti. Chris Bella'ya sımsıkı sarılmıştı, Bella Chris'in nasıl tahrik olduğunu hissedebiliyordu.

Sonunda Chris öpmeyi bırakıp Bella'ya baktı, bu şehvetli öpüşmenin ardından Bella'nın dilinin ne kadar pembe ve dudaklarının ne kadar şişmiş olduğunu gördü.

"Böyle güzel mi?" diye sordu Chris.

"Oh evet," diye fısıldadı Bella ve Chris'in dudaklarına tekrar yapıştı. Daha sonra boynunu öperken Chris'in nabzını hissetti dudaklarında.

"Nerede yapalım istersin?" diye sorduğunu duydu Bella Chris'in.

"Yatak odası," diye yanıtladı Chris, bir an için alkolün ve şehvetli öpüşmenin etkisi ile duraksadı.

Yukarı çıktılar, sonra holde birbirlerini durmaksızın öperek, emerek, okşayarak yürüdüler. Chris Bella'nın gömleğini çözüp bir kenara fırlattı. Göğüslerini sımsıkı saran dantel sutyenden memelerini çıkarıp ağzına aldı. Etrafını yalayıp uçlarını ısırdı. "Hmm çok tatlı..." diye fısıldadı.

Chris Bella'yı kucağına alıp merdivenlerde koşmaya başladı, Bella korku içinde tekrar Chris'in dudaklarına yapıştı.

"Chris!" diye çığlık attı. "Bunu yapamazsın!"

Bella'nın gözleri kapalıydı ve kucakta taşınmanın zevkini çıkarıyordu. Chris en son basamağa kadar çıkmayı başarmıştı ki Bella kendini bıraktığında dengesini kaybetti, ayağı takıldı ve Bella'nın üstüne düştü.

"Off." Bella kıkır kıkır gülüyordu Chris'in altında yatarken.

"Tanrım, özür dilerim." Chris Bella'nın iyi olduğunu gördü ve dudaklarını onunkilere kilitledi. Bella Chris'i şehvetle öperken kemerini çözdü ve fermuarını indirdi, erkekliğini hissedebiliyordu.

Chris ellerini daracık eteğinden içeri soktu ve parmaklarını iç çamaşırından geçirip bacaklarından aşağıya kaydırdı. Bir eliyle Bella'nın kadınlığını okşarken Bella onun nemli sıcak avucunu hissedebiliyordu.

Eğlencenin sınırındaydılar, Chris hareket etmiyordu, Bella'ya dokunmuyordu.

"Hadi odama geçelim," diye fısıldadı Bella. Tabii ki odam diyecekti her şeyi mahvetmemek için.

"Tamam, pekâlâ," diye fısıldadı Chris.

Bella kalktı ve eli ile odasını gösterdi, kalbi deli gibi atıyordu.

Odanın içi yalnızca pencereden gelen sokak lambaları ile aydınlanıyordu, perdeler hâlâ çekilmemişti.

Kar beyazı çarşaf, kaz tüyü yorgan ve yastıklar demir karyolanın üzerinde derli toplu duruyordu.

Bella eteğini çıkarttı ve sutyen, jartiyer, dantel çorapları ve topuklu ayakkabıları ile yatağın üzerine oturdu. Çok eğleniyordu doğrusu! Chris'in giysilerini çekiştirdi, Chris gözlerini Bella'dan alamıyordu. Bella Chris'in pürüzsüz tüysüz göğsüne, sımsıkı karnına ve titreyen erkekliğine baktı.

Chris yatağın üstünde dizleri üstüne çöküp, Bella'yı kalçalarından tutarak kendine doğru çekti.

Bella sırtüstü uzanıp gözlerini kapattı, Chris'in bacaklarının arasına gömülmesine müsaade etti.

Bella çok yaklaşmıştı ama bu susuzluğunu gidermiyordu. "Ne olur becer beni," dedi.

"Korunmak için bana bir şey vermeyecek misin?" Bella Chris'in sesindeki zorunluluğu hissetmişti.

"Yanındaki komodinin üst çekmecesinde," dedi Bella.

Chris çekmeceyi açtı ve paketin içinden bir kondom çıkardı.

"Jele de ihtiyacın olacak," diye ekledi Bella, "Dikişler yüzünden..." diye de açıklama yaptı.

"Oh..." dedi Chris ve jeli aramaya başladı. Bulunca da gerekenleri yerine getirdi.

Bella Chris'in jelli ellerini nereye sileceğini merak ederek ona doğru eğildi.

Chris ellerini yorganın altına gizlice sildi, sonrasında Bella'ya doğru emekleyerek yaklaştı ve ona sarıldı.

Uzun bir ön sevişme öpücüğünden sonra Bella Chris'in altında tepkisizce yatıyordu. Chris gözlerini açtı ve Bella'nın yüzüne baktı. Bella çok ciddi bir şekilde ona bakıyordu. Arzu ve sarhoşluk yüzünden çabucak gevşemiş, kendini yabancı bir bedenin altına çırılçıplak bırakmıştı ama ileri gidemiyordu işte!

"Of hayatım," dedi Chris ve yan tarafa yuvarlandı. Kollarından destek alarak Bella'ya doğru döndü. İkisi de bir anda ayılıp ciddileştiler.

"Tamam."

"Tamam değil, tamam değil işte..." Bella'nın sesi sinirliydi. "Ben kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm ama olmadı."

"Özür dilerim bu benim hatam," dedi Chris. "Senin bu halinden istifade etmeye çalıştım."

"Hayır, hayır." Bella hiç beklemediği anda gözyaşlarına boğuldu. "Hayır, ben olmasını istedim... Don'ın bir ilişkisi olmasından korkuyorum. Ve bir şekilde ondan bunun acısını çıkarmak istedim ama bu kadar acı verici olacağını düşünmemiştim... Ve sen bu kadar yakışıklı olmak zorunda mısın?"

"Ben gerçekten üzgünüm," dedi Chris tekrar ve kalkıp yatağa oturdu.

Bella da yatağa oturdu. "Don'ı karşıma alıp evliliğimiz-

de neyin yanlış gittiğini ortaya çıkarmam gerekiyor." Bella gözyaşlarını sildi. "Ben resmen depresyondaydım başka birine gitmesi gayet doğal."

"Hey bu senin hatan değil." Chris bir elini Bella'nın omzuna atıp onu avuturken diğer eli ile de hışırdatmadan kondomu çıkarmaya uğraşıyordu.

Bella ıslak suratını Chris'in çıplak omzuna koydu, Chris Bella'nın göğüslerini teninde hissedebiliyordu: "Ben sana âşığım Bella," dedi tamamen sürpriz bir şekilde -aslında gerçekten bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu.

"Hayır değilsin," dedi Bella, Chris'e bakıp gülümseyerek. "Beni önemsiyorsun ve beni arzuluyorsun. Ben de senin gibi hissediyorum."

Biraz konuştuktan sonra Chris Bella'nın haklı olduğunu anlamıştı.

"Kahretsin," diye derin bir iç çekti Bella. "Biz gerçekten bunu yapmamalıydık."

"Hayır," dedi Chris. "Zaten teknik olarak... Yapmadık. Aslında becerebileceğimizi de sanmıyorum."

"Vicdan muhasebesi ha?" diye sordu Bella.

"Bella elimde senin kocanın kondomunu tutuyorum."

Bella olay karşısında kendini tutamayıp güldüğü sırada karşıki odadan gelen ağlama sesini duydu.

Bebeği uyandırmışlardı.

"Of kahretsin," dedi Bella sabahlığına ulaşmaya çalışırken.

Chris de ayağa kalktı ve gayri ihtiyari üstünü giyinmeye başladı. "Gitsem iyi olacak," dedi.

"Emin misin aşağıda bir sürü yemek var."

"Pekâlâ..."

"Gidip biraz körili hint yemeği yemeye başla... Ben Markie'yi uyutup hemen geliyorum."

Oğlu tekrar uykuya daldıktan sonra Bella aşağı kata indi.

Chris ile birlikte koca bir tabak körili hint yemeği yediler ve su içtiler. Tamamen ayılmışlardı, gayet sakin birbirlerine en sevdikleri hint yemeklerinin tariflerini verdiler. Chris'in ayrılma vakti gelmişti, taksisi kapıda bekliyordu.

"Yemek için teşekkürler," dedi Chris elini Bella'nın omzuna koydu.

"Evet ve yardımların için," dedi Bella bitkin bir gülümseme ile.

"Önemli değil."

Birbirlerinin yanaklarından öptüler.

"Ben canını sıktığım için gerçekten üzgünüm," dedi Bella. "Sen gerçekten harika bir adamsın." Minnettar bir şekilde Chris'e sarıldı.

"Gerçekten önemli değil," dedi Chris ve Bella'yı alnından öptü. "Yapabileceğim bir şey olursa beni ara, sonra da Susan'ı. Tamam mı?"

"Olur," dedi Bella. "Sen bir kahramansın."

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Bella ön kapıyı kilitledi ve koridorda öylece kalakaldı. Tanrım, çok yorulmuştu. Bella mumları söndürüp uyumaya karar verdi ve doğruca üst kata çıktı. Sabah kalkınca ortalığı toplayabilirdi, nasıl olsa başka bir planı yoktu.

Bella sabaha karşı ön kapının açıldığını duydu.

Gözlerini açıp alarma baktı, saat 05.41'di. Tekrar gözlerini kapattı sonra holde yere atılan bir çanta sesi duydu.

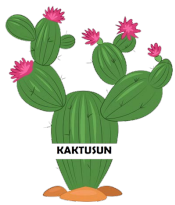
ÇANTA!!! Yüce İsa!

Bella hemen yataktan fırladı, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Don'ın yağmurluğun hışırdamasını duyuyordu ve oturma odasının kapısının gıcırdamasını.

Bella Don'ın neleri gördüğünü tahmin edebiliyordu -mumlar, hâlâ paketinde sarılı duran bir demet çiçek ve iki boş şampanya kadehi! Bella Don'ın ayak seslerinden onun mutfağa gittiğini anladı. Don orada da muhtemelen boş

tabaklar, kültablasında ruj izli izmaritler ve bir sürü boş şarap şişesi görecekti.

Don tekrar hole geçti. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!!! Bella Don'ın hızla merdivenlerden üst kata çıktığını duyabiliyordu. Çorapları ve jartiyerlerinin yerlerde gezdiğini fark ettiği anda kapı kendiliğinden açıldı.

41

"Ne haltlar dönüyor burada?" Don'ın yüzü bembeyazdı.

"Şey… Şey…" diye yanıtladı Bella, paniğe kapılmamaya çalışıyordu. "Ben de aynı kahrolasıca şeyi sana sormak üzereydim."

"Bu da ne demek şimdi?" diye haykırdı Don.

Bella gözlerini ona dikip sessizce baktı.

"Dün gece hangi onun bunun çocuğu buradaydı?" diye sordu Don.

"Bunu neden umursuyorsun ki?" diye yanıtladı Bella.

"Farkında değilsin sanırım ama ben senin kocanım."

"Aslında hiç de kocammışsın gibi davranmıyorsun."

"Burada ne haltlar dönüyor Bella?" diye sordu Don tekrar. "İç çamaşırların trabzanlarda asılı." Yatağın yanındaki jartiyeri ve dantelli yığını gördüğünden beri Don öfkesini güçlükle kontrol altında tutabiliyordu.

"Pekâlâ önce sen başla, Don. Simone ile küçük tatlı bir keşif gezisi mi yaptın? Yetişkin düzüşmesinden dolayı nefes nefese kalmış olmalısın!"

"Tanrı aşkına, Bella." Don bir anlığına kahkahalara bo-

ğulacakmış gibi oldu, sonra bu tavrından ötürü hemen çenesini kapattı.

"Tanıştığımızda Simone ile aramdaki her şey bitmişti, biliyorsun bunu. Fakat o tekrar buraya geri geldi, benim işimde çalışıyor, dahası ilişkiler konusunda eski kafalı biridir. Bununla yaşamayı öğreneceksin. Onunla ilgilenmediğimi kendisine açıkça belli ettim."

"Ah."

"Fakat sen ne yaptın?" diye kükredi Don. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Peki, sen geri dönerek ne halt ettiğini sanıyorsun?" Bella onun sorusundan kaçınmaya çalışarak ısrarla sordu. "Beş koca gün boyunca aramadın, sonra da ansızın kapının önünde belirdin."

"Eğlenceni bozduğum için özür dilerim. Savaş bölgesinden UNICEF sayesinde hava yoluyla geldim. Bunun sana güzel bir sürpriz olacağını sanmıştım!" diye bağırdı Don.

"Ah."

Don ellerini kalçasına koydu ve tek kelime etmeden Bella'nın karşısında dikilmeye başladı. Tükenmiş ve solgun görünüyordu. Siyah pantolonu çamur içindeydi, uçuk yeşil renkli T-shirt'ü lekeliydi ve günlerdir tıraş olmamıştı. Fakat Bella karşısında sadece dünyada en çok sevdiği erkeği görüyordu, sanki bir rüyadan uyanmış gibiydi. Bella muazzam bir hata yaptığını o an anladı.

"Eşyaların evin her yerine saçılmış, mutfakta dün geceden kalma mum ışığında yenmiş iki kişilik yemek var... Senden bir açıklama alacak mıyım? Ve sakın bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme."

Bella Don'ı daha önce hiç bu kadar sinirli görmemişti. Başını öne eğdi, artık onun yüzüne bakamazdı. "Chris buradaydı," diyebildi en sonunda. "Biz... Bazı şeyler..." Bu gerçekten zordu. Boğazında düğümlenen şeyi bastırdı

ve konuştu. "Onunla neredeyse yatacaktım, ama fikrimi değiştirdim."

Don bakışlarını pencereye çevirdi ve güçlükle yutkundu. Kendini hayalarına sıkı bir tekme yemiş gibi hissediyordu.

"İşten olan Chris mi?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı Bella.

Don kollarını göğsünde birleştirdi ve gözlerini pencereye sabitledi.

Upuzun bir sessizlik oldu. Bella ona baktı ve Don'ın ağlamamak için mücadele ettiğini görerek perişan oldu.

"Çok büyük bir hataydı," dedi yalvaran bir ses tonuyla. "Sadece kendimi yalnız hissediyordum ve sevilmemiş ve itici. Hem senin başkasıyla yattığını sanıyordum ve o her şeye çareymiş gibi geldi. Don, seni gerçekten özledim..." Bella hıçkırıklara boğuldu. "Eskisi gibi olmayı özledim."

"Tanrım. Biraz uyumaya ihtiyacım var," diye yanıtladı Don, sesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Hızla döndü ve odadan çıktı. Bella onun merdivenlerden çatı katına çıktığını duydu. Demek ki oradaki koltukta uyuyacaktı. Buz gibi bir odada inanılmaz rahatsız olan bir koltukta!

Bella onun için üzüldü ve pişmanlık duydu. Bir an bağırmak istediyse de bunu yapmamaya karar verdi.

Kendi haline üzülemiyordu, tüm bu olanlar onun suçuydu. Bir bebek istemişti, ona söylemeden hamile kalmıştı, tüm bu olanlarla baş edemeyen oydu, Don'ı uzaklaştıran oydu, onun e-mail'lerini okuyan oydu ve Chris'i baştan çıkaran da oydu... TANRIM! Bu nasıl bir keşmekeşdi. Markie'nin odasında kımıldandığını duyabiliyordu.

Don merdivenlerden aşağı indiğinde akşam olmuştu. Bella evi çoktan toplamış, Markie'yi parka ve süpermarkete götürüp eve geri dönmüştü. Don odaya girdiğinde Markie önündeki yemeği ağzını şapırdatarak yerken Bella da kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştiriyordu.

"Merhaba," dedi Bella.

Don cevap vermedi ama Markie'nin sandalyesine doğru eğildi. "Merhaba küçük Don," dedi sevecek bir şekilde.

Markie yemeğe gömülmüş ellerini Don'a doğru uzattı, Don etkilenmişti.

"Artık yalnız başına mı yiyorsun? Bu oldukça zekice." Markie'nin kaşığını aldı ve meyve püresine daldırdı.

Kaşığı Markie'nin ağzına götürürken, "Bella. Bir süreliğine taşınmaya karar verdim," dedi.

Bella olduğu yerde hareketsizce kalakaldı.

Don, "Sanırım bu bize neler yaşadığımızı ve bu noktaya nasıl geldiğimizi düşünmemiz konusunda biraz zaman verecek," diye ekledi.

"Hayır, bana vermeyecek." Bella sinirlenmişti. "Beni bebekle günde yirmi dört saat yalnız bırakacak."

"Belki de böylece çocuk bakımı konusunda nihayet bir şeyleri anlayacaksın," diye cevap verdi Don.

"Peki nereye gitmeyi planlıyorsun?" diye sordu Bella.

"Mike'ın yanına, boş bir odası var, onunla kalabilirim."

Nasıl olur da bu kadar rahat bir şekilde konuşurdu. "Bekâr arkadaşının yanına taşınman bizim evlilik sorunlarımızı çözmede sana nasıl bir yardım sağlayacak?" diye üsteledi Bella.

"Şey, belki de patronunla düzüşmeden evvel bunu düşünmeliydin," diye öfkeyle cevap verdi Don. "Problemlerimizi çözmenin dün gece yapılacaklar listenin en tepesinde yer aldığını pek sanmıyorum, değil mi?"

"Aslında belli ki birkaçını çözmüş," diye haykırdı Bella.

"Bunun anlamı da ne?"

"Ah boşver... Sadece git Don, sırtını bana ve oğluna dön. Hadi, eşyalarını topla ve git -umarım bu seni daha iyi hissettirir. Sen bencil, toy ve sorumluluk alma konusunda tamamen yeteneksiz birisin."

"Peki ya sen?" diye karşılık verdi Don. Markie çıtını

çıkarmadan onları seyrediyordu. "Sen bir kontrol manyağısın, oğlumuzla ilgilenmesi için kimseye güvenemiyorsun... Bana bile... Kimse senin için yeterince iyi değil. Ne yapacaksın Bella? Okula gidene kadar her gün ona mı bakacaksın?"

"Kes sesini!" diye avaz avaz bağırdı Bella. "Sadece sesini kes ve bizi yalnız bırak!"

"Yarın öğleden sonra onu görmek için geleceğim. Onu benden alamayacaksın Bella." Don'ın sesi şimdi daha kontrollü ve tehdit ediciydi.

Don odadan çıkıp merdivenlere yönelirken Bella'yı da Markie'nin sandalyesinin yanında yıkılmış halde bıraktı.

Bebek artık gülüyordu, tüm bu yaşananlar onun için korkutucu olmaktan çok bir oyundu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Bella bebeğine, sonra da kaşıkla biraz daha meyve püresi yedirdi ona. "Çok üzgünüm." Gözleri dolmuştu ama Don gidene kadar ağlamak istemiyordu.

On dakika sonra Don'ın sesini koridorda duydu.

"Yarın saat üçte, Markie'yi görmeme izin versen iyi olur yoksa Bella seni uyarıyorum avukatı ararım." Bu sözleri mutfak merdivenlerinin en tepesinden yankılanmıştı.

Bella cevap vermedi. Ön kapı hızla çarptı. Tanrı aşkına, nasıl bu hale geldik? Bebeğini sandalyesinden aldı, gözyaşları umarsızca akarken ona sıkı sıkı sarıldı.

Bu olanlardan sonra gün olağan akışında devam etti. Markie her zaman olduğu gibi uyudu, beslendi, yürüdü, banyo yaptı, fakat tüm bunlar olurken Bella her an bir sinir kriziyle paramparça olabileceğini hissediyordu.

Tanrım, çıkıp gitmeliydi, bu evden uzağa, her şey öyle yanlış gelişmişti ki! Her şeyin içine etmişti -kariyerinin, evliliğinin... Ve tüm bunlar oğlunu nasıl etkileyecekti? Muhtemelen onunla ilgili her şeyin de içine edecekti. Duvara bir yumruk indirdi, öfkesi kendineydi.

Buradan çıkmalıydı.

Markie temizlenmiş, beslenmiş ve uykuya dalmıştı. Bella onu battaniyelere ve kışlık tulumuna sarıp bebek arabasına yatırdı, sonra da yağmur geçirmemesi için arabanın üstünü kapadı. Kendi üzerine de kalın kışlık kabanını aldı ve birlikte dışarı çıktılar.

Sokak karanlık ve yağmur nedeniyle ıslaktı, hepsini aydınlatan tek şey ise üzerlerine düşün sokak lambalarının cılız ışıklarıydı.

Bella yolun sonuna kadar yürüdü ve ne halt edeceğini düşündü. Bir bara mı gitmeliydi? Bebeklere izin var mıydı? Arabayla mı bir yerlere gitmeliydi? Nereye? Nereye? Nereye? Tanrım, çıldırmanın eşiğinde olduğunu hissediyordu. Eğer bir başına olsaydı düşünmeden pahalı ve havalı bir yere arabasıyla gidebilirdi. Ama yalnız değildi.

Kendini yorgun argın Red'in evinin olduğu yöne doğru yürürken buldu. Red'in kapısını gecenin bu saatinde çalmak istediğinden emin değildi. Üstlik birbirlerini iyi de tanımıyorlardı.

Fakat gidecek kimsesi yoktu. Tania barışmak için aramamıştı... Jenna gezegenin öte tarafındaydı... Mel ve Lucy ise anlayamazdı... Chris ise tam bir belaydı. Tanrım! Taşındığı için başkasına da gidemezdi. Red bu çevrede tanıdığı tek kişiydi.

Tanrım, hiç şüphe yok ki annelerin sonu ya Prozac ya da Valium oluyordu. Çalışmayı ve barlarlarda takılmayı bıraktığı için herkes onun dünyada görünmez olmasını mı istiyordu?

Red'in sokağına gelmişti. Sokak lambalarının ışıklarıyla olağanüstü görünen Markie'ye baktı. Muhteşemdi. Bitmeyecek gibi gelen esrarengiz ağlamalar sona ermişti ve dünyaya olan sonsuz merakı yüzünden dışarıda olduğu için gülücükler saçıyordu. Red'in evinin ışıkları yandığı için derin bir nefes aldı Bella ve sonunda zile bastı.

Sandy kapıyı açmadan önce uzunca bir sessizlik oldu.

"Merhaba," dedi sesindeki şaşkınlığı saklayamadan.

"Merhaba," diye yanıtladı Bella. "Biliyorum muhtemelen iyi bir zaman değil ama sadece geçiyordum uğrayıp merhaba demek istedim... Acaba Red... Yani o...?"

"İçeri gelin lütfen -her zaman iyi bir zamandır," diye azarladı Sandy onu.

"Red!" diye kükredi içeri doğru. "Bella geldi."

Bella adını anımsadığı için ona minnettar oldu.

Red merdivenlerden seslendi. "Merhaba Bella! Sandy buraya gelip yardım edeceksin değil mi?"

Sandy hemen merdivenlere doğru gitti ve birkaç dakika sonra Red sırılsıklam ve perişan bir halde aşağı indi. "Selam, beni banyo zamanından kurtardın... Süper!" dedi ve Bella'ya doğru yürüyüp onu yanaklarından öptü. "Saçların olağanüstü görünüyor bu arada."

"Teşekkür ederim," dedi Bella. "Eğer kötü bir zamanda geldiysem söylemen yeterli."

"Keyfine bak, kabanını almama izin ver, içeri gel. Merhaba Markie," dedi yağmurluğun üzerinden ona şöyle bir göz atarak.

Bella onu mutfağa doğru takip etti; mutfak önceki gibi karmaşaya yenik düşmüştü.

"Çay, kahve ya da şarap." Red gülümsedi ve zaten açık olan şişeyi eline aldı.

"Güzel fikir." Bella Markie'yi arabasından aldı ve onu kucağına oturttu. Markie hemen masanın üzerindeki oyuncak arabalara uzanmaya çalıştı.

"Pekâlâ, nasılsın bakalım?" diye sordu Red kadehleri çıkarırken.

"Korkunç, bundan daha kötü olamazdı," diye cevapladı Bella yüzünde çılgınca bir gülümsemeyle.

"Ah canım." Red kadehleri doldururken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Tam anlamıyla mahvolmuş durumdayım. Kariyerimin içine ettim ve patronlarımdan biriyle yattım... Neredeyse yani... Ve kocam bunu anladı ve gitti." Bunları anlatırken neden Red'e gülümsediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Oh..." Red şarabından büyük bir yudum aldı. Bella da aynısı yaptı.

"Pekâlâ..." Red bir süre sonra devam etti: "Şimdi ne yapacaksın?"

"Şey, bir süre kendime acımak niyetindeyim," diye yanıtladı Bella.

"Hayır, daha da kötü olursun. Kocanla durumun ne kadar kötü peki? Gerçekten gitti mi? Yoksa düzeltebilir misin? Yani gerçekten bu işi düzeltmek istiyor musun?" diye sordu Red.

"Evet," dedi Bella sessizce. "Gerçekten istiyorum. Fakat onun ne düşündüğünü bilmiyorum."

"Tüm bunlar ne zaman oldu?"

"Şey, bugün.." Bella derin bir iç geçirdi ve tekrar ağlamaya başlamamayı diledi.

"Ah Tanrım!" dedi Red. "Muhtemelen ikinizin de biraz sakinleşmeye ihtiyacı var."

"Markie doğduğundan beri aramızdaki hiçbir şey aynı değil," dedi Bella.

Red öfkeyle burnundan soludu. "Bu gayet normal! Aranızda kocaman, ağlayan bir bebek var." Markie'ye dönüp gülümsedi, bebek de ona aynı şekilde karşılık verdi. "Varsın değil mi?" dedi bebeğe. "Buna uyum sağlamak... Yıllar alır. Jamie küçükken yatağın altına bir çanta saklardım böylece onu besleyebilirdim." Bu anısına güldü. "Ve bir seferinde doğruca anneme gitmiştim o da beni kocamın yanına geri postalamıştı."

"Red, iyi bir insan olduğumu sanmıyorum." Pat diye söyleyiverdi bunu Bella. "Don'ı ya da Markie'yi ya da mükemmel kariyerimi hak ettiğimi düşünmüyorum... Şey

aslında bir zamanlar sahip olduğum demeliydim." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ama gerçekten ağlamak ya da sigara içmek istiyordu.

"Ah canım." Red Bella'nın kadehini ağzına kadar doldurdu. "Komik olma. İşini alabilmek için ne kadar çok çalışmış olmalısın ve Markie'ye ne kadar iyi baktığını biliyorum. Şimdi ilgini kendine ve Don'a vermelisin. Kendine karşı kibar ol."

"Benim neyimden hoşlandığını bilmiyorum..." Bella burnunu oğlunun başına koydu ve yanaklarından gözyaşlarının süzüldüğünü hissetti, Markie'nin saçlarına düşen damlaların parlayışını izledi.

"Bella!" Red ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Yoga sınıfına daldığında senden dalga dalga bir enerji yayılıyordu ve kararlıydın... Ve komiktin ve çok tatlı görünüyordun... Herkes bir parça senin gibi olmak istiyordu. Şu anda ise mutsuz ve tükenmiş durumdasın. Zamana ve dinlenmeye ve birazcık da iç huzura ihtiyacın var, dostum."

Bella ona gülümsedi, bu cesaret verici konuşmadan dolayı kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. "Seninle tanıştığım için öyle mutluyum ki," dedi. "Çok akıllısın."

"Şey, teşekkürler ama kendine bu kadar acımasız olma, anneliği anlamak benim üç yılımı aldı.... Birazcık anlamak hem de..." Red kadehini bitirdi, sonra da yeni bir şişe bulmak için ayağa kalktı.

"Yapmak istediğin ne? Bunu düşündün mü hiç?" diye sordu.

"Evet, durmaksızın," diye cevapladı Bella. "Sürekli aklımda dönüp duruyor. Ne istediğimi biliyorum, ama nasıl yapacağımı bulamıyorum -önceki işimden daha çok para kazandıracak ve Markie'ye iyi bakabileceğim yarım günlük bir iş... Ah bir de geceleri onu uyutmak ve günde iki defa emzirmek istiyorum. Sonra Don'ı Markie'yi yapmadan önceki halindeki gibi geri istiyorum ama Don'ın oğlu-

muza babalık yapmasına da ihtiyacım var." Bella küçük bir kahkaha koyuverdi. "Oldukça uzun bir liste."

"Pek değil," dedi Red. "Don da muhtemelen hiçbir şeyde radikal bir değişim istemiyordur . Düşündüğün her konuda... Uyum sağlayabilirsiniz."

"Yaptığım şey için beni affedeceğini sanmıyorum," dedi Bella.

"Bir gecelik bir şey miydi?" diye sordu Red.

"Hmmm şey... Sayılır. Kafamda öyleydi," diye yanıtladı Bella.

"Pekâlâ, tek yapabileceğin bunu Don'a açıklamaya çalışmak."

Bir sessizlik oldu.

"Ne kadar süredir evlisin?" diye sordu Bella.

"Ah, en başından beri..." dedi Red. "Altı yıl oldu. Ve bazı şeyler kolaylaşırken bazıları zorlaşıyor," diye ekledi. "Aslında, bence evli ve çocuk sahibi olmak sağlıklı yiyecekler yiyip spora gitmeye benziyor -bilirsin bunlar senin için yararlıdır ama bazen gerçekten can sıkıcı olurlar."

İkisi de buna güldüler.

"Fakat her şeyi doğru yapmak çok zor," dedi Bella. "Tek ihtiyacın olan gözünü toptan ayırmamak, yoksa her şey bir anda mahvolabilir."

"Hmmm..." diye başıyla onayladı Red. "Evlenmeden önce harika bir düğün hayalin vardı, değil mi... Güzel bir elbise, çiçekler ve mihrabın önünde yakışıklı bir erkek?"

Bella gülümsedi ve başıyla onayladı.

"Sonra..." Red devam etti. "Parmağına yüzüğü geçirir geçirmez bahse girerim cenaze fantezisinin tam içine daldın? Bilirsin işte siyah güzel bir elbise, şapka ve tül takarsın harap olmuşsundur ama hâlâ genç ve... Özgürsündür!"

Bella ağzı bir karış açık kalarak Red'e baktı... Kızmış gibi yaparak şunu söyledi: "*Red*! Bunu sana söylediğime inanamıyorum ama... *Evet*!"

Katıla katıla güldüler.

"Bu sanırım sadece insan doğası," dedi Bella en sonunda. "Her zaman daha fazlasını isteme duygusu."

"Şükrettiklerine say," dedi Red, sesini değiştirerek. "Annem sürekli bunu söylerdi ve haklıydı. Neyse... Bebek işlerinde sana yardım edebilirim. Bu konuda tavsiye vermem için beni kullanabilirsin."

Emzirmekten, gece uykusundan ve biraz da çocuk bakımından bahsettiler ve Bella Red'in çocuk bakıcısıyla tanışmayı kabul etti.

Sandy kapıda belirdi: "Red bebekler senden gece öpücüğü istiyorlar."

Red, "Peki," diyerek ayağa kalktı. "Bir kadeh daha al Bella, hemen geri döneceğim."

"Hayır, teşekkürler." Bella da ayağa kalktı. "Gerçekten gitmeliyim, Markie'yi yatırmalıyım." Markie Bella'nın kollarında kestiriyordu, neredeyse derin uykuya dalmıştı.

"Kaç gibi yatıyor genelde?" diye sordu Red.

"Sekiz gibi, bu yüzden biraz geç oldu onun için."

"Pekâlâ, o zaman yarın saat yedi gibi uyku problemini çözmek için geliyorum."

"Ah Tanrım."

"Güven bana, ben anneyim!" dedi Red gülerek.

Üçü vedalaştılar ve Bella dışarı çıktığında yağan yağmurun şiddetinden Sandy'nin eve bırakma teklifini kabul etmiş olmayı diledi. Eve doğru son dönemeçte Markie'nin arabasını sıkı sıkı tutarak koşmaya başladı. Sırılsıklam olmuştu, eve girdiğinde gülüyordu ve kendini evden çıktığından çok daha iyi hissediyordu.

Markie yatağa yattığında Bella Don'ı aramayı denedi. Onun cep telefonunu aradı ancak telesekreterle karşılaştı.

"Don, tatlım, gerçekten üzgünüm," dedi. "Seni seviyorum..." Başka ne söyleyeceğini bilemedi ve telefonu kapattı.

42

Bella ertesi gün Red'in bakıcısı Sylvia'nın çok tatlı biri olduğunu anladı.

Sylvia Ellie'yi de beraberinde getirmişti. Ellie ses çıkaran bir topun peşinde emekleyerek dolanırken, Markie Bella'nın kucağında kıpırdanıp duruyordu. Bella onu yere bırakınca Markie yerde emeklemeyi denedi.

Sylvia iki bebeğe de bakmak istediğini söyledi, böylece onlar birbirleriyle arkadaş olup beraberce oynayabileceklerdi.

"Başlangıçta sadece haftada bir ya da iki sabah..." dedi Bella, hâlâ bunu yapabileceğine inanamıyordu. Oğlunu bir yabancıya... İyi görünen bir yabancıya emanet edecekti!

"Kademeli olarak başlarız, sorun değil, siz sadece saatlerinizi ayarlayın ve saat üzerinden ödeme yapın... Böylece hepimiz mutlu olalım öyle değil mi?" Sylvia bu soruyu tekrar dizlerine sıçramaya çalışan Markie'ye bakarak sormuştu. " Ne zaman başlamak istersiniz?"

"Hmmm... Onu yarın iki saatliğine yanınıza getiririm, siz de nasıl anlaştığınıza bakarsınız." Bella ağzından çıkanları duydu... Düşündü. Tanrım, ben ne yapıyorum?

"Evet, olur."

Sylvia gittiğinde Bella paniğe kapılmış bir halde yerinde duramadığını hissetti. Aman Tanrım bunun üstesinden gelebilecek miydi?

Bella kafası karışık bir halde dolanıp dururken cep telefonunun çaldığını duydu. Arayanın Don olması için dualar ederek çantasından telefonu zorlukla çıkardı.

Arayan oydu.

"Ah, tatlım," dedi Bella. "Gerçekten özür dilerim. Gerçekten üzgünüm, çok üzgünüm..."

"Bak," dedi Don. "Seni aradım çünkü bugün gelemeyeceğim."

"Peki," dedi Bella, bunun anlamının kendisini görmek istememesi olduğunu düşünerek korktu.

"Lanet olası işler..." dedi Don hiddetle. "Birkaç gün boyunca güney sahilinde işleri takip etmek zorundayım."

"Ah..." dedi Bella. Don tekrar gidecek, günlerce birbirlerini görmeyeceklerdi ve hiçbir şeyi yoluna koyamayacaklardı.

"Sana hâlâ kızgınım," diye ekledi Don.

"Seni seviyorum," dedi Bella. "Seni gerçekten seviyorum, Don. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum." Gene ağlamak üzereydi, Don telefonun diğer ucundan bunu anlayabilirdi. "Seni kaybetmeye dayanamıyorum, canım lütfen...."

Don derin bir nefes aldı ve sonra konuştu: "Hafta sonuna kadar uzakta olacağım. Sanırım ikimiz de sakinleşip olanları düşünmek için zamana ihtiyaç duyuyoruz."

"Eğer istediğin buysa..." dedi Bella. "Fakat hafta sonu geleceğine dair bana söz ver."

"Peki."

"Bana Markie'den bahset," dedi Don konuyu değiştirerek. "Onu gerçekten çok özledim."

"O harika," dedi Bella, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "Üzerinde çok güzel kıpkırmızı bir hırka ve yün bir

şapka var. Arabasında oturmuş bana bakıyor. Gözleri benimki gibi koyu renk olacak, ne yazık ki."

"Bu harika," dedi Don. "Koyu renk gözleri severim."

"Keşke senin gözlerini alsaydı, seninkileri çok seviyorum," dedi Bella. "Ve en sevdiği oyuncakta evin anahtarları, biz dışarıdayken onları düşürüp kaybedecek diye çok korkuyorum."

"Köşeye arkadaşların için yer ayırmalıyız."

"Çok duyarlısın!" dedi Bella gülmemek için kendini zor tutarak.

"Senin bu kadar vahşi bir çocuk olman bunun tek nedeni," dedi Don.

"Don, lütfen, böyle bir şeyi bir daha asla yapmayacağım."

Don konuşmadan önce kısa süreli bir sessizlik oldu. "Pekâlâ, gitmek zorundayım Bella. Seni arayacağım ve hafta sonu orada olacağım."

"Kendine iyi bak," dedi Bella.

"Hoşça kal," dedi Don duygusuz bir şekilde.

Bella telefonu kapattı ve Markie'yi de alarak mutfağa gitti. Kocasının tam olarak ne düşündüğünden emin değildi. Hâlâ kızgındı ama Bella "Koyu renk gözleri severim" yorumunu iyiye işaret olarak algılamıştı. Tanrım şu söylediklerime bir bak, ergen kızlar gibiyim diye düşündü.

Duyguları karman çormandı -Don'ı geri istiyordu ki buna hiç şüphe yoktu- ama ona çiçek getiren, evlendirme dairesine koşarak giden, doğururken onu tutan ve hayatta kalması için dua eden Don'ı geri istiyordu.

Saat tamı tamına akşamın yedisi olduğunda Red Markie'yi emzirmeden uyutması için yardım etmeye geldi. Bunun olabileceği ve Markie'nin daha iyi uyuyacağı konusunda ona güvence verdi. Fakat Bella ona inanmadı.

"Merhaba," dedi Red ve Bella'yı hızla öptü. Elindeki çantayı havaya kaldırdı. "İşte temel malzemeler..."

"Aman Tanrım, sanki bir cadının eve girmesine izin vermişim gibi hissediyorum," diyerek dalga geçti Bella. "Oğluma büyü mü yapacaksın?"

"Hayır!" diye güldü Red onu salona kadar takip ederken. "Güven bana, bugünden itibaren her gece işe yarayacağı konusunda sana söz veriyorum."

Red kabanını çıkarıp sandalyesinin arkasına astı, çantasını da kahvesinin yanına koydu. Gözü bir fotoğraf çerçevesine takıldı.

"Tanrım, baban çok genç görünüyor... Markie'yi tutarken nasıl da yakışıklı görünüyor!" dedi.

Bella kahkaha attı. "Çok utanmış olmalısın!"

"Hayır!! O değil mi?"

Bella hızla başını salladı. "Ah hayır."

"Şey o çok yakışıklı ama... Hmmm... Ama senden biraz yaşlı."

"On üç yaş kadar," diye cevapladı Bella. "Çok genç yaşta saçları beyazladı ama bence oldukça seksi, belli ki bende babamla ilgili bir takıntı var."

"Doğru..." Red fotoğrafı yerine koydu ve çantasını boşalttı. "Senin için acil durum kurtarıcıları: Bir şişe kırmızı, bir şişe beyaz şarap, aile boyu Pringles ve 10 kutu Marlboro Light! Sigara içiyorsun, yanılmıyorum değil mi?"

Bella başıyla onayladı.

"Ayrıca biraz lavanta yağı ve son olarak..." Red son parçayı göstererek, "Bu da senin için Markie," dedi. Bej renkli, uzun kulakları olan küçük bir tavşan...

"Teşekkürler." Bella tüm bunlardan ötürü çok duygulanmıştı.

Markie tavşanı eline alıp kıkırdadı.

"Pekâlâ, tam sekizde yatağa girmeden önce banyo yap-

malıyız, beslenmeliyiz ve hikâye okumalıyız. Yolu göster," dedi Red Bella'ya.

Banyodan sonra alt kata inip koltukta Markie'yi emzirdiler, uykuya dalmaması için de TV'nin sesini açıp ışıkları yaktılar.

Nihayet karnı doyduğunda etrafa yorgun gözlerle aptal aptal bakıyordu.

"Şimdi onu üst kata götürelim," dedi Red. "Dizlerinde sallayarak ona kısa bir hikâye oku, sonra da onu karyolasına yatırıp ışıkları söndür. Yanına tavşanını verip ona tatlı bir şekilde "İyi geceler" demeyi de unutma ve o uyanıkken yanından *ayrıl. Ve sakın hile yapma*."

"Avazı çıktığı kadar bağırıp evi yıkabilir ve ben buna dayanamam," diyerek ısrar etti Bella.

"Onu terk etmeyeceğiz, söz veriyorum. Güven bana."

"Tamam. Tamam. Yapacağım ama olay kötüleşirse müdahale edeceğim."

"Tamam."

Bella Markie'yi beşiğine yatırırken bebek keyifle battaniyesini tekmeledi, tekrar canlanmış gibiydi. Fakat Bella onun o küçücük alnını okşadı ve "İyi geceler," dedikten sonra ışıkları söndürüp odadan çıktı.

Bir dakikalık bir sessizliğin ardından Markie sürpriz bir şekilde ağlamaya başladı!

Bella alt kata Red'in yanına gidene kadar bebek telsizinden ağlama sesleri yükseliyordu.

"Tamam." Red alarmlı bir saati kabanının cebinden çıkarıp Bella'ya bir kadeh şarap verdi.

"Burada iki dakika otur, zaman tutacağız, sadece iki dakika hepsi bu. Sonra odasının kapısına gidip Markie'ye her şeyin yolunda olduğunu söyleyip alt kattaydım dersin ve yanından ayrılırsın."

"Pekâlâ," dedi Bella kuşkucu bir şekilde.

Şarabından büyükçe bir yudum aldı ve tekrar Markie'nin

yanına gidip ne denildiyse yerine getirdi. Markie'nin çığlıkları kesilmişti.

Bella alt kata indiğinde Red'e, "Tanrım, gerçekten bu şekilde uykuya dalmasını mı umuyorsun?" diye sordu.

"Uyuyacak, güven bana." Red hızla şarabını bitirdi, bir kadeh daha doldurdu ve cipsi açtı. "Pekâlâ," dedi. "Şimdi bekleyecek 5 dakikan var."

Bella kendini onunla tartışacak durumda hissetmiyordu.

Beş dakika oturdular, Bella şarabın dibini buldu, tüm cipsi düşünmeden yedi ve gözünü ayırmadan bebek telsizini mutsuzca seyretti.

Markie ağlamaya başladığında telsizin üzerindeki yeşil ve kırmızı ışıklar yanıp söndü.

"Pekâlâ," dedi Red saat beş dakikayı geçtiği anda. "Şimdi yine aynısını yap, başını kapısını yasla, onunla konuş sonra da oradan ayrıl."

Bella Markie'yi bu defa gördüğünde dehşete düştü, bebek kıpkırmızı olmuştu ve kafası terden sırılsıklamdı. Çok öfkeli görünüyordu ve Bella'yı gördüğünde ağlamayı kesmedi. Bella onunla elinden geldiğince yatıştırıcı konuştu, sonra da alt kata indi.

"İyi olacağından emin misin?" diye Red'e endişeyle sordu. "Ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu."

"Olacak, şimdi neşelen," dedi ve bir sigara uzattı. "On dakika beklemekle baş etmelisin bu defa."

"Bunun işe yarayacağından emin misin?"

"Saat? Tabii ki!" diye yanıtladı Rose.

Yedinci dakika civarında Markie'nin feryatları daha da artmaya ama daha az korkunçlaşmaya başlamış sonra da aniden durmuştu.

Bella telsize baktı, ardından sessizce hole doğru gitti.

Red ona baktı ve zafer kazanmışçasına gülümsedi.

"Bir saniye sonra yeniden başlayacak," dedi Bella.

"Uyuyor, sesi düzenli geliyor, uyuma sesleri bunlar," dedi Red. "İnan bana eğer bir gram enerjisi kalmış olsaydı akciğerlerinin yettiği kadar yani avaz avaz bağırarak ağlardı."

Bella telsizin sesini sonuna kadar açtı: Oğlunun ciğerlerinden gelen hırıltıları duyabiliyordu.

"Buna inanamıyorum!" dedi. Oğlunu emzirmeden, sallamadan, pışpışlamadan bir şekilde uyutabildiğine inanamıyordu!

"Ve bahse girerim sabaha kadar uyanmayacak," dedi Red. "Çünkü sen olmadan da uykuya dalmayı artık öğrendi."

"Tek bir derste mi?!"

"Şey, birkaç gece alabilir, bunu göreceğiz," diye yanıtladı Red. "Yarın gece de aynısı yap ve yakında tek bir vızıltı olmadan onu uyutabileceksin."

"Tamam." Bella hâlâ ikna olmamıştı. "Gidip onu kontrol edebilir miyim?"

"Hayır! O iyi... Peki tamam... Beş dakika içerisinde gidebilirsin. Bu arada şarabı ziyan etmeyelim," diye karşılık verdi Red.

İki şarabın da en iyi kısmını içtiler ve Bella tamı tamına yedi sigara içti. Gülüştüler...

Emzirmeyi bırakmaktan, organik mamalardan ve çocuklarının en sevdiği pürelerden bahsettiler. Bella Markie hakkındaki endişelerinin hafiflediğini hissedebiliyordu.

Sonra daha kişisel konulardan ve kendilerinden bahsetmeye başladılar. Red'in kendine has ten renginin kökeni ortaya çıktı; Red biraz Polonyalı, biraz İngiliz ve bolca da Jamaika kanı taşıyordu.

"Pekâlâ," dedi Red muzipçe. "Don ile ne zaman ve nasıl tanıştın?"

Bella ona o zamanlar nasıl da romantizme kendisini kaptırdığından bahsetti.

"Tanrım, siz ikiniz hiç zaman kaybetmemişsiniz!" dedi Red.

"İkimiz de bunun zamanı olduğunu ve hazır olduğumuzu biliyorduk... Sanırım," diye yanıtladı Bella, sonra da hemen ekledi: "Aramızda inanılmaz bir uyum vardı. Şimdi olanlarsa oldukça tuhaf... Onun ne düşündüğünü bile bilmiyorum."

"Umarım aranız düzelir," dedi Red.

"Hmmm..." Bella sigarasına bakarken kocasını düşündü. Onunla tekrar olmak zorundaydı ve onu geri kazanmalıydı.

Red'in gitme vakti gelmişti. Kabanını giyerken, "Pekâlâ Markie'yi yarın Sylvia'ya bırakacaksın değil mi?" diye sordu.

"Evet... Sanırım." Bella hâlâ doğru şeyi yapıp yapmadığından emin olamıyordu.

"O zaman senin ilgini dağıtmak için dışarı çıkmalıyız yoksa burada oturacak ve her on dakikada bir Sylvia'yı arayıp oğlunun ağlayıp ağlamadığından emin olmak isteyeceksin."

"Evet, sanırım haklısın. İşin yok mu ama senin?"

"Bir istisna yapabilirim."

"İki saatliğine nereye gidebiliriz ki?"

"Alışveriş merkezine gidebiliriz ve yolun sonundaki markete," diye cevap verdi Red.

Bella kaşlarını kaldırdı. Oraya gitmek için bir neden göremiyordu.

"Bella! Belli ki oradaki iyi şeyleri fark edemeyecek kadar kendini beğenmiş biri olmuşsun," diyerek dalga geçti Red. "Eğlenceli olacak güven bana... Seninle Markie'yi Sylvia'ya bırakmaya gittiğinde orada buluşuruz."

İkisi de kapıdaydı. "Pekâlâ... Yarın saat 10:00'da seninle

orada görüşürüz. Bu gece için teşekkür ederim Red," dedi Bella ve onu yanaklarından öptü.

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu," diyerek gülümsedi Red.

43

Ağlama sesleri Bella'yı uyandırdı -önceki yedi ay boyunca olduğu gibi. Gözlerini açtığında beyaz perdeden süzülen gün ışığını gördü. Gün ışığı?! Saate baktı -saat 07:46 olmuştu! Oğlu doğduğundan beri ilk defa gece boyunca uyumayı başarmıştı. Bella taş gibi olmuş şişkin göğüslerini bir yana bırakırsa bu *inanılmaz* bir histi!

Markie'nin odasına gitti ve onu yatağından aldı. Bebek ona güldü ve tombul elleriyle uzanmaya çalıştı. Yanına yatırdığında onun kurtlar gibi acıkmış olduğunu anladı.

Markie kaşlarını çatmış kendisine bakarken onun dünyanın en tatlı şeyi olduğunu düşündü Bella. Bu kollarında sessiz olduğu tek zamandı, genelde öylesine meraklı, kıpır kıpır küçücük bir şeydi ki... Bella onu emzirmeyi çok özleyecekti.

Sonraki iki saati hafif bir panik dalgasıyla geçirdi. Kahvaltı yaptı, Markie'nin altını değiştirdi ve onun ihtiyacı olan yüzlerce şeyi –en sevdiği oyuncaklar ve içecekler dahil olmak üzere- çantasına yerleştirdi, ardından Sylvia'nın evinde ondan ayrı kalacağı iki saat boyunca oğlunun hayatta kalmasını sağlayacak her şeyi tekrar tekrar gözden geçirdi.

Hazırladığı çantaya ayrıca ev numarasının, cep numarasının, çağrı cihazı numarasının ve Don'ın iş numarasının yazdığı bir de kâğıt iliştirdi. Gülünç davranmaya başladığından kendi kendini telkin etti. *Rahatla*!

Nihayet artık gitmeye hazırlardı. Bella hızla Markie'yi, arabasını ve artık bir valiz haline gelmiş olan çantasını alıp dışarı çıktı. Sonra da doğruca Sylvia'nın evine gitti.

Red orada Bella'yı bekliyordu, Bella ise Markie'yi oraya bırakacağı için kendini korkunç hissetmemeye çalışıyordu. Bir şeyler içmesi gerektiğinde Markie'nin muhtemel püskürtmeleri ve kestirme zamanları konusunda Sylvia'ya bilgi verdi. Sylvia'nın onu dinliyor gibi görünmesi endişelerine ket vurmuyordu.

Evden çıkarken Bella Red'e, "Benim akıl hastası olduğumu düşünüyor, değil mi?" diye sordu.

"Onu kim suçlayabilir ki?" diyerek dalga geçti Red, sonra da ekledi: "Kendine karşı çok sert olma. Her şeyi yavaş yavaş öğreneceksin."

Bella beceriksizce paketinden bir sigara çıkardı, yaktı ve derin bir nefes çekti.

"Şimdi kendini biraz daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Red.

"Evet, biraz daha iyiyim. Ana yola doğru bir yolculuğa ne dersin?"

"Şey, yürüyüş çok daha çevreci... Fakat eğer istiyorsan..."

Red Bella'nın arabasını görünce oldukça şaşırdı.

"Tanrım! Nasıl oldu da bu arabayı evinin önünde daha önce fark etmedim?" Arabaya bindiler ve Bella motoru çalıştırıp gaza bastı.

Bella becerikli bir şekilde arabasını alışveriş merkezinin otoparkına park ederken Red iş bulma konusunda konuşuyordu.

"Yarım gün iş ya da evden yürütebileceğin bir iş... Ya

da benim gibi kendi işini kurmak gibi bir şey yapamaz mısın?"

"Şey..." dedi Bella alışveriş merkezinin kirli merdivenlerini inerken. "Hepsi olabilir, hepsini kafamda tartıyorum."

Aşağı indiklerinde, "Tamam," dedi Bella ve etrafı incelemeye başladı. "Nereye gitmek istersin?"

"Bir cafeye gidelim ama öncesinde olağanüstü elbiseler satan mağazaları turlamaya ne dersin! Beni takip et!"

Bella Red'in ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Tek görebildiği berbat mağazalar ve camlara yapıştırılmış indirimli fiyatlardı. Red kendine bir yol çizerek ilerlemeye başladı.

"Ciddi olamazsın," dedi Bella.

"Hadi ama!" dedi Red.

İçeri girdiklerinde Red tüm rafları gerçek bir profesyonel gibi taradı. "Pekâlâ Bella, şimdi seni şu T-shirt'ten ve tayttan kurtarıp yirmi birinci yüzyıla taşıyalım."

Bella mağazadaki eşyalara baktı ve gülmeye başladı. "Payetli kot mu? Bunu bana yapamazsın!"

"Bak, mükemmel bir şekilde kullanabileceğin gri bir pantolon... 8 Sterline satışta... Pamuklu bir hırka 12 Sterlin, T-shirt'ler 5 Sterlin, kullanışlı kot pantolonlar ve etekler... Sıfır kol siyah T-shirt'ler... Bella buradan yepyeni bir Bella olarak çıkacaksın! Üstelik 50 Sterlinden az harcayarak."

Elleri dolu bir halde soyunma kabinlerine gittiler.

"Aman Tanrım, bunun bedeni 16," diye bağırdı Bella.

"Bu bedenler keten yün karışımı bir şey," dedi Red. "Daha az malzeme kullanarak daha çok kazanıyorlar."

"Tamam, neyse sosyal bilincimi kapının önünde bırakıyorum. Ne zaman karnın bu kadar düzleşti?" diye sordu Bella Red'i olduğundan daha da ince gösteren aynaya bakarken.

"Haftada iki defa spor salonuna gidiyorum. Ellie biraz büyüdüğünden beri yapıyorum bunu," dedi gururla.

"Ah! Spor salonu. Benim de Park'ın yakınlarında oldukça havalı bir yerde üyeliğim vardı."

"Öyleyse git!" diye yanıtladı Red. "Emzirmeyi bıraktığın zaman oraya gitmezsen göğüslerini bir kâseye bağlaman gerekecek. Hem kreşleri de var, bilirsin."

"Evet, biliyorum, sadece onu öyle bir yere bırakmaya dayanamam."

"Onu alıyorsun değil mi? Harika görünüyor," dedi Red Bella'nın üzerindeki gri spor pantolon ve önünde çiçek deseni bulunan uzun kollu kırmızı T-shirt'e bakarak.

"Genç kız gibi giyinmiş bir yaşlı gibi görünmüyor muyum?"

"Hayır! Bu Seattle modası... İşten çıkarılmış, evde çalışan bir bilgisayar bağımlısı gibi görünüyorsun. Bu konuda bir öğretmene ihtiyacın var... Peki ya bu?" diye sordu Red, üzerinde rengârenk çiçek desenleri bulunan eteği göstererek. "Podyumun tozunu attıracak bir şey bu. Bu gerçek bir tasarımcının elinden çıkma ucuz yan marka bir ürün... DKNY, Emporio ve diğerleri... Hepsi bunu yapıyor. Bu şey bomba ve şovlardan üç gün sonra tüm dükkânlarda."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" dedi Bella, bu esnada beyaz yün montun fermuarını kapatmak için mücadele ediyordu. "Ha ha, şuna bak. Tam bir felaket!" Gülmeye başladı.

"Bu mağazalar zinciri benim en büyük müşterim," diye cevapladı Red.

"Gerçekten mi?!"

"Yöneticisi geçen yıl sırf aldığı ikramiyelerden neredeyse bir milyon kazandı."

"Vay canına! İndirim yaptırabiliyor musun?" diyerek Bella Red'e takıldı.

Keşke hepsini alabilsem, diye düşündü ama bej panto-

lonu, gri ve siyah uzun eteği almaya karar verdi. Hepsi de parlaktı ve üzerlerinde şıngırdayan süslemeler vardı.

Sonra uzun kollu ön tarafında tüylü, parlak bir desenin bulunduğu anorak bir ceket aldı. Red kullandığı sahte timsah derisi çantanın yeni kıyafetleriyle uymayacağını söyleyerek dalga geçti ve ona yeni bir çanta aldırdı.

Ödemesi gereken tutar haftalık alışveriş harcamasından bile azdı, bu yüzden Bella az da olsa suçluluk hissetmedi.

"Boots bir sonraki adresimiz," dedi Red üstüne birkaç parça bir şey bakarken.

Boots'a gittiler ve liseli kızlar gibi makyaj standının önünde kalakaldılar.

"Kırmızı oje alamazsın. Dünyanın en sıkıcı rengi," diye ısrar etti Red.

"Peki ama yeşil de almıyorum!" dedi Bella

"Neden?"

"Çok fazla ergen işi."

"Yani? Yirmilerinin sonundasın, yüz yaşında değil! Annen gibi giyinmene henüz gerek yok."

"Hmmm... Peki bu gümüş grisi nasıl? Ceketime de uyar."

"Sanırım su yüzüne çıkmayı bekleyen cesur bir yanın var."

"Hayır inan bana onu gömmek için uzun yıllar savaş verdim."

"Gerçekten mi! Ama sen her zaman aşırı derecede... Muhafazakâr görünüyorsun."

"Evet, moda asla benim ilgi alanıma girmedi, sadece rasgele seks ve uyuşturucularla ilgilendim."

"Belki de sana daha az zarar verecek şeylere kanalize olman gerekiyor."

"Yeşil oje gibi mi?"

"Denesene!" dedi Red gülerek.

Kahve içmek için hâlâ zamanları vardı. Alışveriş mer-

kezinin bir köşesinde bulunan ve organik şeyler satan Bella'nın daha önce hiç gözüne çarpmayan bir dükkâna gittiler.

"Genelde Mothercare ve küçük bebek kıyafetleri satan yerlere giderim ama şimdi buradayım." Yüzü aniden sararmıştı.

"Kes şunu," dedi Red köpüklü kahvesinden bir yudum alırken. "Markie'yi düşünüyordun, değil mi?"

"Evet, ama buraya geldiğimizden beri ilk defa geldi aklıma."

"İyi."

"Fakat bugün bir bebek mağazasına bile gitmedim," dedi Bella, hemen çantasından telefonunu çıkardı ve mesajlarını kontrol etti.

"Onlar iyi," dedi Red sert bir şekilde.

Ve Bella otuz beş dakika sonra Sylvia'nın evine gittiğinde onun haklı olduğunu gördü. Markie arabasında uyuyordu ve Ellie salonda yerde oturmuş Legolarla oynuyordu.

"Hâlâ sapasağlam," dedi Sylvia.

Markie'yi eve götürdü Bella, Red ise halletmesi gereken bazı işler olduğundan Ellie'yi sonra alacaktı.

İş... Bella yol boyunca derin düşüncelere daldı... İş? Red'i az da olsa kıskandığını söylemek zorundaydı. Küçük ofisinde oturabilir, telefon görüşmeleri yapıp beyninin tüm o havalı, mantıklı kısmını kullanarak para kazanabilirdi.

Ve Bella para kazanabilseydi Don için pek çok şey daha kolay olurdu.

Bütçelerindeki açık artık en üst noktaya ulaşmıştı ve gerçekçi olmak gerekirse Bella bir iş bulamazsa çok ama çok yakında evi satışa çıkarmaları gerekecekti. Bunu düşünmek onu kederlendiriyoıdu.

Eve girdi, Markie'nin kabanının fermuarını açtı ve şapkasını gevşetip kestirmesi için onu holde arabasında bıraktı.

Sabahki alışverişten kalma torbaları üst kata çıkardı ve kendini mutlu etmek için hızlıca denemeye karar verdi. Önünde derin bir yırtmaç bulunan eteğin altına çoraplarını ve spor ayakkabılarını giydi. Üstüne ise yeni aldığı uzun kollu T-shirt'lerden birini geçirdi. Gümüş rengi ceketi de hepsinin üzerine giydi ve gülerek aynadaki görüntüsüne baktı.

Farklı görünüyordu ama rahat ve bir çekilde havalıydı. Yerde duran kıyafetlerine baktı... Neden bu kadar zaman alışverişe çıkmamak için kaytarmıştı ki?

Şık internet bağımlısı. Aynadaki görüntüsüne baktı ve Red'in büyük markaların ucuza yan markalara mal üretmesi hakkındaki yorumları aklına geldi.

Markalar, moda tasarımcıları... İnternet şıklığı. Tuhaf, kanını kaynatan bir duygu birdenbire aklında her şeyi bir araya getirdi... Ve bingo! Parçalar cuk diye yerine oturdu ve bugüne kadarki en iyi fikir geldi aklına.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı. "İşte bu! İşte bu! Fazlasıyla zekice!"

Yatağın kenarına oturdu ve hızla düşünmeye başladı. Heyecandan elleri titriyordu. Hemen telefonun ahizesini kaldırdı ve hızlı aramadan üçe bastı.

Oldukça tanıdık bir ses cevap verdi: "İyi günler, Prentice and Partners, ben Kitty size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kits!" Neredeyse bağırarak söylemişti bunu.

"BELLA!" Merhaba, nasılsın?" Kitty heyecanla cevap verdi, sonra da fısıldayarak ekledi: "Neler oldu Bella? Kimse bana bir şey anlatmıyor. Tek bildiğim şu anda iş için uygun olmadığın."

"Arayabilirdin!"

"Evet... Şey ama rahatsız etmek istemedim."

"Rahatsız etmek mi! Evde bir bebekle sinir krizinin eşiğinde yaşıyorum ve sen rahatsız etmekten endişe ediyorsun! Tanrım Kitty! Kardeşlik ne derdi bu duruma?"

"Tanrım, üzgünüm Bella. Asla bu şekilde düşünmemiştim."

"Şey..."

"Geri mi dönüyorsun?" diyerek Kitty araya girdi.

"Göreceğiz. Herkes nasıl?"

"İyi, her zamanki gibi, yeni bir kız var burada ve tam bir sürtük, yirmi dört yaşlarında falan."

"Hector ortak olmadı değil mi?" Bella sesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

"Ah Tanrım hayır, geçen hafta Susan'dan yazılı bir uyarı aldı."

"Gerçekten mi?" Bu harikaydı. Bella birden tüm o günlük dalavereleri ne kadar çok özlediğini fark etti.

"Susan nasıl... Peki ya Chris?" Zavallı Chris.

"Susan senin dönmeni bekliyor sanırım." Kitty'nin ses tonu meraklı bir şekilde azaldı. "Chris oldukça sessiz bugünlerde, belki o da geri dönmeni bekliyordur."

"Hepinizi özledim," dedi Bella, birdenbire Chris için suçluluk duymaya başlamıştı.

"Ufaklık nasıl?" diye sordu Kitty.

"Ah harika. Neyse, Susan'ı görmek istiyorum ama pat diye gelip kimseyi görmeden sadece onunla konuşmalıyım."

"Şey..." Bella, Kitty'nin Susan'ın randevu defterini karıştırıp eliyle tempo tuttuğunu duyabiliyordu. "En iyisi perşembe ya da cuma sabahı gelmen..."

"Pekâlâ, sanırım cuma en iyisi. Bir değişiklik olursa ya da Susan uygun olmazsa beni ara olur mu?"

"Evet tabii ki. Fakat *söylesene*... Bu ne hakkında?"

"Söyleyemem... En azından şimdilik. Fakat söz veriyorum eğer Susan ile işler yolunda giderse öğrenen ilk kişi sen olacaksın."

"Bella!"

"Şimdi kapatmak zorundayım. Cuma görüşürüz."

"Tamam o zaman! Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Bella derin bir nefes aldı ve hızlı arama tuşundan dörde bastı. Halletmek zorunda olduğu bir şey daha vardı. Telefon iki defa, üç defa çaldı... Bella sabrının tükendiğini hissediyordu belki de bu iyi bir zaman değildi… Belki de bunu akşama bırakmalıydı.

Derken hattın diğer ucundaki kişi, "Alo?" dedi sonunda.

"Merhaba Tania, ben Bella."

"Bella?! Tanrım… Merhaba!" Kısa bir sessizlik olmuştu bu yüzden Bella hemen konuya girdi.

"Çok üzgünüm, çok korkunçtum Tania. Sana telefon etmem neden bu kadar uzun zaman aldı bilmiyorum. Çok ama çok üzgünüm."

"Ben de üzgünüm," dedi Tania. "Ah aradığın için öyle mutlu oldum ki! Ben de telefon etmek istemiştim. İkimiz de gergindik… Sen bebeğin yüzünden ben de Greg yüzünden."

"Greg mi? Ne oldu?" diye sordu Bella.

"Olanları bilmediğine inanamıyorum," diye yanıtladı Tania.

"Neler oldu ki?"

"O evliymiş!"

"*Ne!!!!!?*"

"Evet," dedi Tania ve devam etti. "Tüm o haftalar boyunca ailesiyleydi ve beraber yaşamamızı istemedi… Sonunda bir eşi ve üç çocuğu olduğu ortaya çıktı."

"Aman Tanrım!" Bella şok olmuştu, bunu kesinlikle beklemiyordu.

"Evet... Uzun ve de oldukça can sıkıcı bir hikâye. O gece seni kuşkulandığımı söylemek için aramıştım."

"Ah Tanrım," dedi Bella ve hemen devam etti. "Çok üzgünüm. Bense dünyanın en büyük sorununa sahip ol-

duğumu düşünüyordum... Belli ki değilmişim." Tanrım, dedi kendi kendine, bu aylar önceydi. Onsuz Tania bu kadar şeyi nasıl atlatmıştı? Arkadaşının yanında olmayıp ona destek vermediği için kendine çok kızmıştı.

"Şimdi nasılsın peki?" diye sordu Bella.

"Çok kötü değil. Haftalarca bitap durumdaydım. Fakat sonunda bunu atlattım, bu yüzden daha iyiyim. Kendimi meşgul etmek için deliler gibi çalıştım, evimi dekore ettim... Yeni bir araba aldım."

"Hayır! Bir..."

"Gıcır gıcır yepyeni kırmızı bir Ferrari," dedi Tania araya girerek.

"Hadi ordan!" dedi Bella ve içten bir şekilde ekledi: "Beni aramadığına inanamıyorum."

"Bunu kaldıramazdım Bella -sen orada evli ve mutlu ve bebeğini büyütürken ben *gene* bekâr olarak başa dönmüştüm."

"Ah evet," dedi Bella. "Gerçek bir saadet ne demezsin... İşimden istifa ettim, Don ve ben ayrılma noktasındayız ve resmi olmasa da beş kuruşsuzum ama tanrıya binlerce kez şükürler olsun ki oğlum dün gece bütün bir gece boyunca uyudu."

"*Neee*?" Şaşırma sırası Tania'daydı.

"Evet bu harika, onu önce yatağına yatırıyorsun... Sonra o ağlamaya başlıyor ve sonra da kendi kendine uykuya dalıyor..."

"Bebekten bahsetmiyorum!" diye haykırdı Tania. "Sen ve Don ayrıldınız mı?"

"Evet, ama umarım uzun süreli olmaz. Gerçekten ama gerçekten çok kötüydü... Ben patronumla yattım... Yani yattım sayılır... Don umarım beni affeder."

"Ne! Biraz yavaş ol seni geveze kız."

"Tüm bu şeyleri dinlemek için zamanın var mı?"

"Eğer özet versiyonunu anlatacaksan tabii ama istersen

cumartesi günü bulaşabiliriz ve sen kaçırdığım bütün bölümleri bana anlatırsın."

Cumartesi sabahı için sözleştiler.

"Spor salonunda buluşalım lütfen," dedi Bella. "Oraya gitmek zorundayım hala pelte gibi görünüyorum."

"Ha ha -hâlâ zayıf ve taş gibiyim," diye şakıdı Tania. "Her şey tersine döndü."

"Hadi ordan! Eğer benden daha iyi görüneceksen seninle arkadaş olmamın amacı ne ki?" dedi Bella, birdenbire eskiden olduğu gibi en iyi arkadaş moduna girdikleri için mutluydu.

"Seni sürtük!" diye haykırdı Tania. "Sen önce o koca kıçını şekle sok. Şüphesiz seninki bundan dolayı dışarıda başkasını arıyor."

"O aramıyordu!" diye çığlık çığlığa cevap verdi Bella. "Arayan bendim ve bulduğumdan çok da hoşlanmadım… Aslında hiç de fena sayılmazdı ama..."

"Bella! Artık sen bir annesin. Sorumlulukların var..." dedi Tania yalandan şaşırmış gibi yaparak.

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Bella. "On buçuk gibi diyelim mi? Önce biraz spor yaparız sonra da sauna... Uzun bir öğle yemeği?" Düşünüyordu, oğlundan uzak tam dört saat demekti bu… Bunun üstesinden gelebilirdi, gelecekti. Don ona bakabilirdi… Bunun üstesinden gelebilirdi... Gelecekti!

"Mükemmel. Orada görüşürüz."

"Tania seni gerçekten çok özledim," dedi Bella.

"Ben de," diye yanıtladı Tania. "Tekrar en iyi arkadaşlar olalım ve bu sonsuza kadar sürsün."

"Peki," dedi Bella gülerek. "Cumartesi görüşürüz."

"Görüşürüz, hoşça kal."

44

Don her zamanki gibi akşam sekizde evi aradı. Konuşma kısa sürmüştü ve genel olarak iki taraf için de zararsız olduğu için Markie'den bahsetmişlerdi.

Bella Markie'yi üçüncü defa yatağına emzirmeden yatırmıştı ve bebek yedi buçuk dakika kadar ağlamıştı.

"Deliler gibi uyuyorum," dedi Don'a. "On gibi yatağa giriyorum ve Markie saat yedide uyanıp canlanana kadar uyuyorum, bu gerçek mutluluk. Tekrar normal, makul bir insan oldum, bu muhteşem."

"Hâlâ emziriyor musun?"

"Evet, günde üç defa ve bu bizim için harika oluyor."

"Pekâlâ... Peki çocuk bakıcısı durumunu hallettin mi?"

"Evet, o çok tatlı biri. Yarın ve cuma sabahı tam iki gün üst üste Markie'ye bakacak."

"Oh, bir planın var mı?"

"Kesinlikle gizli, çok gizli. Sana cumartesi günü anlatacağım. Cumartesi günü geliyorsun değil mi?"

"Evet," dedi Don ve ayrıntıya girmedi.

"Tania ile buluşmak üzere sabah spor salonuna gitmeyi planlıyorum, bu sayede sen de Markie ile biraz zaman geçirebilirsin. Ve sonra eğer şanslıysak o öğleden sonra uyur ve biz de biraz konuşuruz."

"Bu iyi Bella," dedi Don ve ekledi: "Sen spor salonuna

mı gideceksin? Tania ile buluşmak için? Şey... " Neredeyse "sen eski haline döndün" diyecekti ki kendine engel oldu. Hiçbir şeyin eskisi gibi olacağı yoktu, o sadece yeni biri olacaktı. Bebekli bir Bella. Bunu hâlâ birbirine tam olarak oturtamıyordu ama onlar birbirine uymuş durumdaydılar.

"Bir sorun mu var?" dedi Bella Don'ın uzun süren duraksamasının ardından.

"Ne sorunu olabilir. Markie'yi çok özledim," dedi Don. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet," dedi Bella ve, "Seni gerçekten çok özledim" demekten vazgeçti çünkü Don aynı şekilde karşılık vermezse kalbi paramparça olacaktı.

"Peki," dedi Don. "Kapatsam iyi olacak, iyi geceler, Bella." Bella bu sözcüklerde onu mutlu eden bir şefkat sezdi.

"İyi geceler, tatlım."

Bella telefonu kapattı ve oğlunu kontrol etmek üzere üst kata çıktı. Parmak uçlarında yürüyerek Markie'nin odasına girdi ve gecenin loş ışığında onu seyretti. Ellerini göğsünde birleştirmiş yatıyordu, yatma zamanındaki ağlamasından kalma birazcık terliydi.

Uzun kirpikleri şişkin kırmızı yanaklarının üzerine düşmüştü. Bella oğlunun sakin bir şekilde nefes alış verişini dinledi ve eğilip ılık, süt kokan nefesini içine çekti. O kusursuzdu. Bella kendini daha önce hiç bu kadar sevgi dolu hissetmemişti. İnsanı sarmalayan, kalbine dolan ve onu kavrayan bir histi.

Sanki bir şekilde kalbinde bebeği için, Don için, işi ve arkadaşları için, ve mutlaka yüzleşmesi gerektiği ailesi için de bir oda vardı.

Bella ilk başlarda Markie'nin sahip olduğu bütün sevgiyi tüketip kimseye bırakmayacağını düşünmüştü. Fakat zamanla Markie için tam gaz saldığı sevgi selini frenlemeyi öğrenmişti. Bu inanılmaz sevgi yoğunluğunu onun için

yaratmıştı ve şimdi bu sevgiyi etrafa yayıyordu. Biraz daha hafifleterek... Gülleri koklayarak... Ağaçlara sarılarak.

Gözlerinin tekrar nemlenmeye başladığını hissediyordu. Bir suluğa dönüşüyorum diye aklından geçirdi... Ve bundan memnunum.

Oğlunun başını okşadı, sonra da sessizce odasından çıktı.

Alt kata inip hızlı bir akşam yemeği hazırladıktan sonra çatı katındaki odaya yanına laptopunu da alıp çıktı. Bir planı vardı ve şimdi araştırma yapmalıydı.

Üç saat sonra nihayet yatmaya gitti, yorgundu ama heyecanlıydı. Bu işe yarayacaktı.

Bella sonraki sabah Markie'yi Sylvia'ya bıraktıktan sonra şehir merkezine gitti. Eğer yarın sabah Susan ile konuşacaksa kendini bunun için hazırlaması gerekiyordu. Radikal bir fikir sunacaksa buna uygun olarak radikal yepyeni bir görünümle onun karşısına çıkmalıydı.

Çiçekli T-shirt'ler ve pantolon birleşimleri ev için uygundu ama yeni işi daha iyi görünmesini gerektiriyordu.

Kısa etekler, yüksek topuklar ve dekolteler olmayacaktı. Neyi kanıtlamak zorundaydı ki? O evli ve çocukluydu, çekici olduğunu biliyordu ve kahrolası işinde de iyiydi. Devam etmesinin zamanı gelmişti. Düzgün, modern ve profesyonel olmak istiyordu. Artık iş kıyafetlerinin kokteyle giderken giydikleriyle aynı olmasına gerek yoktu. Bir kere giydi mi akşama kadar giyecekti.

Arabasını yeraltı garajına park etti ve Regent Sokağı'na gitti. Aralık ayının ilk günleriydi, kuru bir soğuk vardı ama gökyüzü maviydi. Saat tam olarak on olmamıştı, bu yüzden mağazalar henüz açılmıştı ve kaldırımlar boştu.

Bir saatin sonunda, bir satış temsilcisiyle yapılan uzun bir konuşmanın ardından Bella tam olarak aradığı şeyi buldu: Uzun, zarif ve açık gri renkli pantolonlu bir takımdı bu, ayrıca saçlarıyla harika görünüyordu.

Aynadaki yansımasına bakarken ne kadar genç ve zayıf göründüğüne inanamadı. Takımın omuz kısmı dar ve vatkasızdı; ceket dökümlüydü ama hafif dardı, pantolon ise hiçbir yerinden potluk yapmadan dümdüz iniyordu.

İçine ise ipekten kolsuz bir üst giymişti. Dekolte bundan sonra yoktu ama kollarını açabilirdi, hâlâ bir şekilde seksiydi ama sportifti de. Aynı üstü koyu yeşille de giymeye karar verdi.

Yeni kabanı siyah naylon bir yağmurluktu, hemen diz boyundaydı ve kenarları ekoseliydi. Yeni bir çanta da almaya karar vermişti -içine laptopunu, anahtarlarını ve bebek bezlerini koyabileceği kadar büyük, parlak siyah naylon bir çanta. Bir insanın başka neye ihtiyacı olabilirdi ki?

Hepsi paketlendikten sonra göz alıcı mavi torbalara kondu. Yarın yeni bir işi olacağından Bella çekinmeden bu aldıklarının parasını kredi kartından ödedi. Evet, yarın bir işi olacağından emindi!

Birkaç mağaza daha gezdi ve oldukça havalı, yürümeye elverişli iki yeni makosen ayakkabı aldı.

Sıra yeni makyaj malzemelerine gelmişti: Çamur yeşili göz farı ve kahverengiye dönük bir ruj. Sonra da yeni iç çamaşırları aldı. Satıcıya hâlâ emzirdiğini söyledi, o da spor bir sutyen ve ona uygun dar bir şort önerdi.

Bella kendini aynada incelediğinde bir zamanlar sahip olduğu vücudunun ana hatlarına kavuştuğunu fark etti. Göğüsleri hâlâ biraz şişkindi ama karnı gitmişti. Bunu başarabilirdi.

Saat çoktan 12:30 olmuştu, Markie'yi 13:30'da almadan önce hemen bir sandviç yemeye vakti vardı.

Öğleden sonrasını Markie ile oynayarak geçirdi, sonra ona akşam yemeği hazırladı ve banyo yaptırıp yatağına yatırdı... Hemen ardından da çalışmaya koyuldu.

Zavallı yaşlı Susan'ın nasıl bir tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

45

Onu Prentice and Partners'a götürecek olan asansöre beş ayın ardından ilk defa binecekti. İçten içe, zamanı geldi artık diye tekrarladı.

Düğmeye bastı ve asansörün kapısı açıldı. İçerideydi, ellerinin titrediğini hissedebiliyordu bu yüzden çantasına sıkıca yapıştı ve nefes alış verişini yavaşlatmaya çalıştı. Bu işe yarayacaktı, başka yolu yoktu.

Tatlı bir zil sesiyle asansörün kapıları açıldı. Dördüncü katın girişindeydi, cam kapılara doğru yürüdü. İçeride bulunan Kitty'nin ceketini çıkardığını görebiliyordu. Bella gülümsedi ve rahatlamaya çalıştı. Bu onun ofisiydi, bu onun işiydi. İyi olacaktı.

İçeri girdiğinde saat 08:25'di ve Susan orada olmalıydı.

"Merhaba," dedi Kitty'ye.

Kitty başını kaldırdı ve ona baktı: "Aman Tanrım, tamamen farklı görünüyorsun!"

"Ama iyiyim," dedi Bella.

"Evet, çok güzel. Çok modern. Sarılayım sana, seni görmek çok güzel."

Sarılıp öpüştüler.

"O burada mı?" diye sordu sessizce; Susan sürprizini bozmak istemiyordu.

Kitty başıyla onayladı ve telefona uzandı.

"Merhaba, Susan," dedi. "Randevu listende olmayan bir ziyaretçin var burada... Onu görmek isteyeceğine eminim."

Bir dakikalık bir sessizliğin ardından Susan'ın odasının kapısı açıldı.

Birkaç saniye içinde Susan'ın yüzünde beliren tek şey şaşkınlıktı, sonra da gülümsemeye başladı ve kollarını hafifçe havaya kaldırdı. "Bella, aman Tanrım. Hoş geldin!"

"Bir dakika," dedi Bella gülümseyerek. "Sadece şöyle bir uğradım. Sanırım önce konuşmalıyız."

"Evet, tabii ki, içeri gel." Susan eliyle yol gösterdi, sonra ekledi: "Kitty bize biraz kahve getirebilir misin, lütfen? Ve telefon bağlama. İçeri gir Bella." Bella Susan'dan ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu ama bu iyi bir başlangıçtı.

Bella küçük odaya girdi ve her şeyin yenilenmiş olduğunu görerek şaşırdı. Camın önünde bir masa, üzerinde dizüstü bir bilgisayar ve gümüş rengi bir cep telefonu bulunuyordu. Masanın altında parlak tekerlekli krom çekmecelerinin olduğu bir set vardı. Oda bir kahve masası çevresine dizilmiş üç koltuktan oluşan deri set tarafından doldurulmuştu.

"Bu yeni, dokunması hoş, yirmi birinci yüzyıl şeyleri gibi, sever misin?" Susan koltuğu göstererek sordu.

"Bu muazzam," dedi Bella, yumuşak deriye oturup içine gömüldü ve kendini yeni elbiseleriyle ne kadar rahat hissettiğini fark etti. Ne eteği açılacak diye bir derdi vardı, ne de rahatsız yüksek topuklardan oluşmuş bilek ağrıları!

"Harika görünüyorsun," dedi Susan, etek ve yüksek topuklarından dolayı koltuğuna dikkatlice oturdu. "Saçlarına bayıldım... Ve bunlar *yeşil* ojeler mi?"

"Evet... Teşekkürler," dedi Bella. Merak ediyordu önce

özür mü dilemeliydi yoksa Susan'ın devam etmesine izin mi vermeliydi.

Birbirlerine bakıp gülümseyen ikili arasında kısa süreli bir duraksama oldu.

"Bırakıp gidişim hakkında..." diye başladı Bella. "Çok üzgünüm ama bir nedenim vardı. Haklıydım demiyorum ama dikkate alman gereken bir nedenim vardı."

"Sanırım bu açık," diye yanıtladı Susan. "Senin gitmeni istemedim, öyle güçlü bir tepki verdiğim için üzgünüm. Geri dönmeni çok isterdim..."

"Ben de geri dönmek istiyorum Susan," dedi Bella. "Fakat eski halimde değil, ben çok değiştim."

Susan hiçbir şey söylemedi; Bella'nın söyleyeceklerine devam etmesini bekliyordu.

"İşimi eskiden olduğu gibi yapamam..." Bella devam etti. "Sanırım bunu senin anlaman oldukça zor. Yani, senin için gerçekten çok sıkı çalışmak istiyorum ama eskiden yaptığım gibi de olmasın istiyorum. Eğer iş ile bebeğim arasında bir seçim yaparsam oğlum kazanacak. Fakat bu *çalışamayacağım* anlamına gelmiyor."

Bella Susan'a bakarak tepkisini tartmaya çalıştı, sonra da asıl varmak istediği noktaya ulaşmayı denedi. "Ben oldukça yetenekli biriyim, beni saatlerce çalıştırabilirsin ve kendimi seve seve işime adarım."

Kitty kapıyı tıklattı ve kahveyle birlikte içeri girdi, bu Susan'ın kendisine ne önerileceği konusunda düşünmesi için mükemmel bir zamanlamaydı -ve Susan ne düşünürse düşünsün Bella kendi planının tıkır tıkır işleyeceğini biliyordu.

Kitty kahveleri fincanlara koydu ve, "Güzel ayakkabılar," dedi Bella'ya. Odadaki sessizlik dağılmıştı.

"Teşekkür ederim, bunlar benim zaman yönetim ayakkabılarım," diyerek şaka yaptı Bella. "Spor salonuna gitmek yerine evden işe giderken giyiyorum."

"Yani..." dedi Susan Kitty odadan çıktığında. "Aklında ne var?"

"Prentice and Partners yeni internet kolunu yönetmek istiyorum."

"Devam et," dedi Susan, kaşlarını kaldırmış onu dinliyordu.

"Şirketin küçük şirketlere internet üzerinden danışmanlık hizmeti veren ilk şirket olacak. Yıllık cirosu 5 milyondan az olanlara verecek bu hizmeti... İnsanlar internetten giriş yapacaklar, detaylı bir soru-cevap kısmından sonra ilk danışmanlık hizmetlerini bizden ücretsiz olarak alacaklar. Eğer daha fazla tavsiye istiyorlarsa makul bir bedel karşılığında internet üzerinden ya da telefon vasıtasıyla bir danışmanlık toplantısı düzenleyeceğiz... Ayrıca sitede binlerce finansal servisin reklamı da yapılacak -bankaların, faizle borç veren kurumların, sigortacıların vs. vs. vs."

"Aman Tanrım," dedi Susan fincanını havaya kaldırarak. "Bunun gerçekten para getireceğini düşünüyor musun?"

"Tonlarca kazandırmaya oldukça hevesliyim," dedi Bella, ne kadar istekli olduğunu saklamak için elinden geleni yapıyordu. "Oluşacak talep için yeni insanlar eğitmelisin. Bu ürünü isteyecek büyük bir pazar var Susan, yılda beş anlaşma yerine yüzlercesi... Ayrıca senin için devasa bir reklam bu. Oyundaki en ileri görüşlü şirket olacaksın."

"Fakat vereceğimiz danışmanlık hizmeti ücretsiz olacak..." Bunu çekinerek söylemişti Susan.

"Biliyorum, korkutucu bir konsept ama hepsi asıl büyük olan balığı yakalamak için... Sonrasında daha da fazlasını kazanacaksın. Reklam verenler sisteme giriş yapan herkes için ödeme yapacak, sonra da ortadan kaybolacak."

"Bunun için bir iş planın var mı?" diye sordu Susan.

"Tabii ki," dedi Bella gülümseyerek. "Sana e-mail atarım."

Susan neşeyle gülümsedi ve sordu, "Bunu yönetmek için nasıl zaman bulacaksın?"

"Şey, Markie'yle haftanın dört sabahı ilgilenecek bir bakıcım var ve sisteme giriş yaptığımda işin çoğunu evden idare edeceğim," dedi Bella. "Bu bana fazladan doksan dakika kazandıracak aksi takdirde o zamanı buraya gelmek için arabada harcayacağım... Ayrıca akşamları da sisteme giriş yapacağım bu sayede hiçbir şeyi gözden kaçırmayacağım ve ihtiyaç duyulduğunda ofiste insanlarla da toplantılara katılacağım tabii bu ayda birkaç defa falan olacak."

"Her şeyi düşünmüşsün," dedi Susan gülümseyerek. "Tüm bu işi üstlenmene neden izin vereceğime dair bir his var içimde?"

"Şey..." dedi Bella yüzündeki cömert gülümsemeyle. "Ya verirsin ya da seni işten ayrılmama teşvik ettiğin ve kocamla ayrılmama sebep olduğun için dava ederim."

"Ahh... Bu korkunç olurdu işte..."

"Çok korkunç olurdu," diyerek bunu kabul etti Bella.

"Bella seninle gerçekten gurur duyuyorum," dedi sonunda Susan. "Bana senin yaşlarındaki halimi hatırlatıyorsun ama sanırım benden daha iyi tercihlerde bulundun."

"Susan!" diye araya girdi Bella. "Kendine ait uluslararası bir şirketin var. Bu harika bir iş."

"Evet, ama asla bir çocuğum olmadı."

Bella bu sözleri duyduğuna çok şaşırmıştı, bugüne kadar Susan'ın hiç kendinden bahsettiğini duymamıştı.

"Bunu hep bir sonraki terfi için erteledim, bir sonraki iyi iş için erteledim, bir sonraki müşteri için erteledim ve birdenbire kırk sekiz yaşına geldim ve bu artık imkânsız." Susan devam etti. "Hamileliğine kötü bir tepki verdiysem beni affet -muhtemelen bunun nedeni tüm bu şeyleri kaçırdığım için bir parça pişman olmamdan kaynaklanıyordu."

"Çok üzgünüm," dedi Bella. "Kariyer ve bebekler için

o kadar çok şey veriyoruz ki ve sanırım ikisine birden de sahip olamıyoruz. Birazına sahip olabilirsin ama o da zamanla..."

"Anlıyorsun ya, iyi tercihlerde bulundun," dedi Susan ve sonra neşeyle ekledi: "Fakat bu ofiste olmayı özlemeyecek misin?"

"Ah, aslında... Muhtemelen birazcık özleyeceğim," diye yanıtladı Bella. "Fakat bunun sonrasında tekrar gelebilirim. İşte yeni fikirleri denemekten ve uygulamaktan hoşlanıyorum."

"Ayarlamalar için sana kimin yardım etmesini istiyorsun?" diye sordu Susan. "Chris'e nedersin?"

"Hayır. Sanırım ben ve Chris farklı hakimiyet alanlarında kalsak daha iyi olur. Yeni kıza ne dersin?"

"Milly mi? Öyleyse ondan haberin var?"

"Evet. Onunla tanışacağım ve eğer anlaşabilirsek neden olmasın. Hector... Şey..." Bella olabildiğince düşünceli davranmak istedi. "Pek benim tipim değil."

"Benim tipim olduğundan da pek emin değilim," dedi Susan. "Eğer istersen yeni birini işe al bilgisayar delisi mesela. Yakında daha büyük bir ofise ihtiyacımız olabilir," diye de kuşkuyla karışık bir merakla ekledi.

"Belki de evde çalışmak isteyen başka birini daha bulurum. Ah ve bu harika öyle birini tanıyorum..." Bella aniden Mitch'i hatırlamıştı ve onu arayabilirdi.

"Pekâlâ seçim senin," dedi Susan.

"Hmmm... Şeyi tartışmadık..."

"Ücret?" dedi Susan fincanını masaya koyarak.

"Daha az süre çalışacağım ama yarım gün olmayacak. Ücretimi indirmeyi düşünmüyorsun umarım..." dedi Bella sesini ciddi tutmaya çalışarak.

"Sakin ol, bu muhteşem yepyeni bir macera," diye yanıtladı Susan. "Sana %20'lik bir zam yapacağım yeni in-

ternet kolumuzda bizim ortağımız olacaksın ve sana bu kısmın karının %35'ini vereceğim."

"% 45!!!" dedi hemen Bella.

"Hâlâ dişe diş mücadele edecek kadar hırslısın değil mi?" diye karşılık verdi Susan. "Pekâlâ %40"

"Anlaştık." Bella Susan ile el sıkıştı, sonra da koltuğundan havaya zıplayıp, "İşte bu!" diyerek havayı yumruklադı.

Susan da ayağa kalkmıştı ve inanamayarak Bella'ya bakıyordu. Bella hızla elini yakaladı ve ona sarıldı. "Bu yeni dokunması hoş, yirmi birinci yüzyıl şeylerinden hoşlandın mı?" diyerek kıkırdadı ve Susan'a sıkıca sarıldı.

"Aman Tanrım," dedi Susan nefes nefese kalmış bir halde. "Pantolonlar, spor ayakkabılar... Yeşil oje... Çıldırmış olmalısın."

İkisi de güldüler. Bella aptalca bir şekilde kendini mutlu hissediyordu. Bu işe yarayacaktı ve Susan'a verdiği şansın karşılığını misli misli alacaktı.

"Pekâlâ, ne zaman başlamak istersin?" diye sordu Susan.

"Gelecek hafta gelip yeni kızla tanışacağım ve eğer birine ihtiyacımız olacaksa onu halledeceğim. Her şeyi halletmeden önce geri plan çalışması için birkaç ay istiyorum... Yayınlanmasına şubat ya da mart diyebiliriz. Ah ve sanırım olağan iki haftalık Noel'de de izin alabilirim..."

"Tamam," dedi Susan, kaşlarını kaldırarak. "Öyleyse sana bir hafta içerisinde ödeme yapmaya başlıyorum."

"Evet, lütfen," dedi Bella. "Yoksa batacağım."

"Bağlantıda kalsak iyi olur," diye uyardı Susan.

"Kalacağım. Bu inanılmaz olacak, gerçekten çok heyecanlıyım."

"Pekâlâ, sakin ol, yakında görüşürüz."

"Bir şey daha," dedi Bella, gözlerinde hınzırca bir ışık belirmişti.

"Ev-vet?" dedi Susan endişeyle.

"Seni alışverişe götüreceğim, Susan, yeniliğe ihtiyacın var. Ağır takımların, vatkalı omuzların, sımsıkı saçların... Modası çoktan geçti!" Bella çok ileri gitmediğini umarak parmaklarını şans için arkasında birleştirdi.

Fakat Susan kahkahalara boğuldu. "Göreceğiz, Bella. Bana yeşil oje getir... Belki işe oradan başlarım."

Bella kapıyı açıp çıkarken Susan'ın cep telefonu titredi. "Hoşça kal ve teşekkürler Susan, kalbimin en derinlerinden hem de. Pişman olmayacaksın."

Susan telefonu eline almıştı ve hızla konuştu. "Umarım! Güle güle," dedi ve telefonu sert bir sesle yanıtladı: "Merhaba ben Susan Prentice..."

Bella kapıyı kapadı, artık ofisin tam ortasındaydı. Sanki daha kimse gelmemiş gibiydi.

Kitty başını kaldırıp ona baktı: "Pekâlâ bana söyleyecek misin? Geri mi döndün?"

"Bir hafta içerisinde dönüyor gibiyim, ama bunu sana henüz söyleyemem," dedi Bella kocaman bir gülümsemeyle.

"Ama söz vermiştin seni gıcık şey."

"Bu çok heyecan verici!"

"Susan'ın önünde yuppiii diye bağırmana neden olacak kahrolasıca heyecan verici şey de ne?"

"Yuppiii değil *işte bu* diye bağırdım," diye yanıtladı Bella ve ekledi: "Kıyafetini sevdim." Kitty'nin yırtık kamuflaj pantolonunu ve parlak turuncu plastik üstünü kastediyordu.

"Aman Tanrım. Sinir krizi geçiriyor olmalısın!"

"Onun gibi bir şey... Ama kendimi daha iyi hissetmeye başladım aslında. Seninle yakında görüşürüz Kitty, kendine iyi bak." Bella ön kapıdan çıkmak üzere hareket etti.

"Bana *hiçbir şey* söylemeden gidemezsin!" diye bağırdı Kitty arkasından.

"Ah yapabilirim," diye cevap verdi Bella afacan bir şekilde gülümseyerek.

Asansör zemin kata inip kapılar açıldığında Bella çantasından sigara paketini çıkardı.

Bir tane çıkarmak için paketi sallarken ne yaptığını fark etti. Kutlamak için içiyordu ama depresyondayken de içiyordu... İçkinin yanında içiyordu içmediğinde de içiyordu. Aslında kendine sigara içmek için sürekli olarak bahaneler yaratıyordu.

Paketi eliyle ezdi, ucundan sallanan üç sigarayla beraber ana kapının hemen yanındaki çöp kutusuna attı.

Ofisten heyecanla ve zevkle iri adımlar atarak uzaklaşmaya başladı, ayağındaki düz taban ayakkabılar ve pantolonu bu zevki olabildiğince artırıyordu.

46

Bella dış kapının açıldığını duyduğunda hâlâ mutfakta Markie ile cumartesi kahvaltısı yapıyordu.

Dan holde bağırdı: "Selam, benim!" Bella onu görmek için hızla harekete geçti. Don'ı gördüğünde koşarak ona sarıldı ve hiç umursamadan onu dudaklarından öptü.

"Bu inanılmaz," dedi Don geri çekilerek. "Sen... Sıradışı görünüyorsun."

"Bu iyi anlamda mı sıradışı... Yoksa kötü anlamda mı?" diye sordu Bella, sonra spor ayakkabılarını birbirine vurup pembe üstüne uyumlu gri naylon pantolonunu hışırdattı.

"İyi anlamda, iyi... Sanırım. Bundan hoşlandım, sanırım buna alışıyorum... Sen çok seksi görünüyorsun," dedi en sonunda Don. Bir kez daha kendisini öpmeye yeltense onu durdurabileceğini hiç sanmıyordu.

"Ve saçların?!" dedi aniden. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

"Haftalar önce, fakat sen fark edemeyecek kadar öfkeliydin," diye yanıtladı Bella.

"Harika görünüyor," dedi Don, bir kez daha neden kızgın olduğuyla ilgili bir tartışmaya girmemeye karar verdi.

Konuşmaları mutfaktan gelen sabırsız bir ciyaklamayla bölündü.

"Sandalyesinde şu an," diye açıkladı Bella ve beraber mutfağa gittiler. Don'ın çantalarını yanında getirmediğini fark etti Bella. Hayal kırıklığına uğramıştı ama ne bekliyordu ki... Olanları sadece altı gün içerisinde unutmasını mı?

Don dosdoğru Markie'nin yanına gitti ve kolayca onu sandalyesinden alıp havaya kaldırdı.

"Merhaba, benim koca oğlum nasılmış?" dedi sevinçle. "Bir hafta da kocaman olmuşsun."

Markie kıkırdayarak ellerini ona doğru uzattı, bu yüzden Don'ın yüzünde salyadan bir iz oluştu.

Don ıııy, deyip oğlunu hızla yere indirip yüzünü eliyle silerken, "Dişleri çıkıyor," dedi Bella. "Çay ister misin? Ya da tost? Biz kahvaltımızı henüz bitirdik..."

"Evet, harika olurdu. Erken geldim çünkü Markie'nin bana alışmak için zamana ihtiyacı olur diye düşündüm ve... Mike muhtemelen bugünlüğüne evinin sadece kendisine ait olmasını isteyecektir."

"Evet," dedi Bella. Tekrar geri taşınması konusu ikisinin arasında duruyordu ve ikisi de bundan bahsetmeye cesaret edemiyordu henüz.

"Mike nasıl?" diye sordu. Don'ın istihbarat haberlerini severdi.

"İyi, emekli olacak," diye yanıtladı Don.

"Gerçekten mi? O henüz elli yaşında falan, değil mi?"

"Kırk altı, fakat zor bir işi var ve ikinci eşi çocuklarla birlikte İskoçya'ya geri döndü... O da onları hiç göremediğinden oraya taşınmayı düşünüyor."

Don bütün hafta boyunca Mike'ın kariyerini ailesinin önüne koymasının pişmanlıklarını dinlemişti. Tuhaf olan ise durumun onu hiç etkilememiş olmasıydı.

"Neyse, sen neler yaptın?" diye sordu Don koltuğa yerleşmiş Markie'yi dizinde hoplatırken.

"İyiydi," dedi Bella. "Çok iyiydi, yeni kıyafetler aldım, çok tatlı bir bakıcı tuttum, Markie bütün gece boyunca uyuyabiliyor, yeni bir işim var bir de... Kısacası yoğun bir hafta geçirdim!" Kaynayan suyu çaydanlığa dökmek için arkasını döndüğünden Don Bella'nın yüzündeki gülümsemeyi göremedi.

"Hadi ordan," dedi Don. "Yeni bir iş mi?" Bella'nın bir açıklama yapması için duraksadı.

Bella çaydanlığı ve bardakları masaya getirdi, sonra da, "Pekâlâ sıkı dur, sana bütün hikâyeyi anlatacağım," dedi.

Anlattı da, mağazada gördüğü kıyafetlerden aklına gelen fikri Don'la paylaştı. Don da Bella'ya hayran kalarak onu dinledi.

"Hepsi bu," dedi Bella anlatacakları bittiğinde. "Hiç fena değil ha? Yani senden az çalışıp daha fazla kazanacağım. Bu gerçek bir değişim değil de ne?" Şaka yapmıştı ama konuşmaya devam etti çünkü Don'ın cevap vermemesine dayanamazdı. "Şimdi gerçekten gitmeliyim yoksa geç kalacağım. Markie'nin yemeği buzlukta ve ne zaman ve ne kadar besleyeceğin üzerindeki etiketlerde yazılı... İyi eğlenceler. Her duruma karşı cep telefonum yanımda."

Bella Markie ve Don'ı öptü, spor çantasını aldı ve oğlunu bütün bir sabah boyunca babasının bakımına bırakacağı fikrinden caymadan önce hızla kapıya doğru gitti.

Don'ın dili tutulmuştu ve Bella'nın kapıdan rüzgâr gibi çıkışıyla ancak kendine gelebildi.

Kapı çarptığında Markie kafasını kaldırdı ve Don'a bakıp belirgin bir şekilde, "Ba-ba" dedi. Don gözyaşlarının neredeyse sel olup akmak üzere olduğuna inanamadı.

"Merhaba Markie," dedi tatlı bir şekilde. "Seni seviyorum." Küçücük oğluna sıkıca sarıldı.

Zaman kimseyi umursamadan akıyordu. Markie'nin kar kıyafetleri neredeydi? Ve taşıma askısı? Ve ayakkabı-

ları... Giymeye başlamış mıydı acaba? Abur cubur yiyor muydu? Bir sonraki yemeğinin ne zaman verilmesini umuyordu? Nasıl olur da bunları bilmezdi? İşe yaramaz can sıkıcı herifin teki olmuştu ama bu... Değişecekti.

"Pekâlâ evlat..." dedi ve oğlunun başını okşadı. "Şimdi dolaşma zamanı. Selam... Konuşan baban. Sana arabaları, futbolu, kızları, çarşafları temiz tutmayı.... Ve bunun gibi şeyleri öğretecek olan kişi."

Markie koca kafasını ona doğru çevirdi ve gözlerini kırpıştırdı; Don onun bir baykuş yavrusuna benzediğini düşündü ama oğlu çok daha tatlıydı... Ve ona aitti, gururun verdiği hazdan neredeyse patlayacaktı.

Kırmızı Ferrari yanına yaklaştığında Bella spor salonunun otoparkında aracından iniyordu.

"Selam, tatlım!" diye bağırdı Tania açık camdan.

"Lanet olsun! Bu çok tatlı!" diye haykırdı Bella arabaya doğru yürürken. İkisi de birbirlerine gülümsüyorlardı.

"Kasaba modası ha?" diye bağırdı Tania. "Tanrım Bella, böyle bir şey yapacağın aklıma gelmezdi! Gümüş rengi anorak ha?"

"Rahat ve ucuz," diyerek karşı çıktı Bella. "Neyse arabadan çık da yeni halini görelim."

Tania arabanın kapısını açtı ve yüksek topuklu kısa botunun bulunduğu ayağını yere bastı. Üzerine siyah deri bir pantolon ve kıpkırmızı bir süveter giymişti. Kafasının üzerine ise kocaman bir gözlük oturtmuştu.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Bella. "Sen Liz Hurley'sin."

"Ondan daha gencim!" dedi Tania dehşete kapılmış gibi yaparak.

"Tabii ki öylesin, bunu herkes görebilir."

"Buraya gel," dedi Bella ve kollarını açtı.

Sarıldılar ve Bella, "Seni seviyorum," dedi.

"Iyy," dedi Tania geri çekilerek. "Arkadaşım uzaylılar tarafından kaçırıldı ve yerine Amerikalı bir ergen kondu."

"Kes sesini, çok tutucusun," dedi Bella gülerek. "Hadi spora gidelim."

"Bahse girerim sigarayı da bırakmışsındır," dedi Tania spor salonunun merdivenlerinden çıkarken.

"Evet," dedi Bella ağzında yuvarlayarak.

"Şöyle konuşmaya bir son verecek misin? Sana ne oldu, çok mu fazla internette kaldın?"

"Evet... Ve daha da kötü olacak," diye dokundurdu.

Bir buçuk saatlik sıkı bir çalışmadan sonra saunada rahatlamaya karar verdiler.

"Ne kadar zordu?" diye sordu Bella saunada uzanmışken.

"Zordu, gerçekten," diye yanıtladı Tania. "İhanete uğradığımı hissettim ve çok öfkelendim... Ona... Sonra bu kadar *aptal* olduğum için kendime! Şimdi düşündüğümde... Her şey o kadar bariz görünüyor ki. Yani tüm işaretleri yanlış algılamışım Bella, yani devasa panolarda yazan şeyleri görmeyip kafamı çevirmişim gibi. Tanrım! Fakat iki haftalık ağlama krizleri, uykusuzluk, sigara ve bitmeyecek gibi gelen bir acıdan sonra normal ayrılma kurallarını işleme koydum."

"Her şeyi çöpe mi attın?"

"Evet, mücevherleri sattım, resimleri parçaladım, numarasını telefonumdan sildim, kapının kilidini değiştirdim ve yapılması gereken her şeyi yaptım."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Bella. "Peki geçiş dönemi seksini yaptın mı?"

"Evet aslında," dedi Tania gülerek.

"Ve en iyisiydi değil mi?"

"Evet ama sabahında ağladım."

"Şey seni sabahları ağlatmayacak bir erkek bulmak zordur," dedi Bella ve kocasını düşündü.

"Peki ya sen, Don'la aran nasıl?" diye sordu Tania, neden birdenbire Bella'nın daldığını tahmin ederek.

"Sanırım iyi olacak. Yani umarım... Aksi takdirde acı çeken yalnızca ben olmayacağım Markie de acı çekecek... Onu gerçekten çok seviyorum..." diye yanıtladı.

"Ah Tanrım." Tania ayağa kalktı ve arkadaşına baktı. "Çok üzgünüm Bella. Bunu ona söylemek zorundasın, ne kadar büyük bir hata yaptığını yani."

"Evet... Çok büyük bir hata."

"Yanında olamadığım için üzgünüm."

"Ben de," dedi Bella. "Ama kavga etmediğimize bir şekilde memnunum, çünkü biz daha önce böyle bir şey yaşamamıştık ve gerçekten, yani gerçekten tartıştığımızda düşündüklerimi söyleyememek beni çok rahatsız etmişti."

"Ne? Tekrar mı kavga etmek istiyorsun?"

"Hayır, sadece eğer bunu yaparsak bunun üstesinden gelebiliriz! Yani eğer tartışmasak sadece birbirini şöyle bir tanıyan insanlar oluruz, gerçekten birbirlerinin her şeyini bilen en iyi arkadaşlar olmayız..."

"Peki, bu kadar söylemek istediğin şey ne?" diye cesaretle sordu Tania.

"Ah biri sürü şey var!"

"Öyleyse devam et."

"Şaka yapıyorsun, gerçekten bunları duymak mı istiyorsun?" diyerek gülümsedi Bella.

"Eğer gerçekten güçlü olduğunu düşünüyorsan dökül bakalım," diye dalga geçti Tania.

"Pekâlâ o zaman... Bence Greg gerçekten sıkıcıydı ve sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Tamam," dedi Tania.

"Ve bence sen çok akıllı biri olmana rağmen çok aptalca davranıyorsun ki gerçekten harika birisin."

Tania gülümsedi.

"Ve böylesi tatlı bir kardeşin olduğu için seni çok kıskanıyorum… Ve sana kendi işini kurup bir ev alacak kadar para verdikleri için muhteşem bir anne babaya sahipsin… Ve modaya takıntılısın ki bu bıktırıcı biraz… Fakat benim en çok canımı sıkan ne biliyor musun, ne giyersen giy asla iyi göründüğünü düşünmüyorsun..." diyerek güldü Bella. "Anladın mı? Bunların hepsini yıllar içinde parça parça söyleyebilirdim ama şimdi resmen arkadaşlığımızı bozma pahasına da olsa..."

"Seni *sürtük*!" dedi Tania sahte bir öfkeyle. "Peki ya sen? Bayan Kendini Beğenmiş, insanların kusurlarını görmede ve patronluk taslamada oldukça iyisin. Hatta bunlar için yaşıyorsun."

"Bu çok iyiydi lanet olsun," diyerek araya girdi Bella.

"Kes sesini benim sıram! Ve giyiminin çok ahım şahım olduğunu düşünüyorsun ama aslında can sıkıcısın..."

"Hey, peki ya gümüş rengi anorağım!"

"Ve ne cüretle benden önce evlenip çocuk yaparsın."

"Bu biraz canımı acıttı!" dedi Bella ciddi şekilde.

"Ve… Senle Daniel'i üniversitede çok kıskanırdım," dedi birdenbire Tania.

"*Daniel*!!!!" Tam bir olaydı bu. "Daniel'i kıskanmış olamazsın, biz üç buçuk yıl boyunca beraberdik, biz çifttik ve birbirimize âşıktık."

"Tabii ki kıskanmış olabilirim. O çok tatlıydı, Hamlet'i oyuyordu ve her kız onu bir şekilde istiyordu!"

"Aman Tanrım! Kıskanıyor olamazsın? Biz sürekli seninle takılıyorduk, sakın senin olmadığı için sararıp solduğunu söyleme bana! Hem ayrılığımız süresince yaşanan kâbus dolu günleri unuttun mu?"

"Onu terk ettin," dedi Tania, sanki Bella'nın hatırlatılmasına ihtiyacı varmış gibi.

"Fakat o beni aldattı."

"Fakat senden özür diledi Bella, tıpkı Don'dan senin istediğin gibi."

"Tanrım," dedi Bella, mantıksız bir öfkeye tutulmuştu. "Hiç de öyle değil."

"Eğer bir şey sorarsam bana gerçeği söyleyeceğine söz verir misin?" dedi Tania kısa bir aradan sonra.

"Evet," dedi Bella huysuz bir şekilde.

"Neyse, soruyorum. Don'ı Daniel'i sevdiğin kadar çok seviyor musun?"

"Hayır," dedi Bella tereddüt etmeksizin.

"Aman Tanrım!" dedi Tania hayretler içinde kalarak.

"Artık yetişkinim," dedi Bella skaince. "Daniel'i koşulsuz sevdim. İkimiz için de iyi değildi bu. Sanırım Don ve ben özgürlüklerimiz konusunda daha doğru düşünüyoruz." Açıklamaya çalıştı. "İkimizin arasında bu; seni seviyorum, seninle olmak istiyorum ama bana kötü davranırsan da... Gözden geçiririm gibi." Bunu söylemesi zordu çünkü Don şu anda gözden geçiriyordu... Üstelik Chris ile geçirdiği o gecenin de öncesinden beri bunu yapıyordu.

"Öyleyse neden başka biriyle oynaştın?" Tania duruma pek uysal yaklaşmıyordu.

Bella, "Tanrım bilmiyorum, çünkü ben... Çünkü o oradaydı."

"Bu da ne şimdi?" diye sordu Tania. "Everest Tepesi savunması, "çünkü o oradaydı" Bu çok ama çok saçma!"

İkisi birden kıkırdamaya başladılar, sonra da kahkahalarla güldüler öyle ki histerik bir hal aldı bu durumları.

"Hadi ama," dedi Tania en sonunda. "Buradan çıkalım, lanet olsun çok sıcak oldu, neredeyse sıcak çarpacak."

Beraber hemen bir öğle yemeği yediler çünkü Bella Markie için kaygılanmaya başlamıştı. Tania vedalaşırken ona iyi şanslar diledi ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Bella onun haklı olmasını umuyordu; çok endişeli ve çaresizdi.

Eve döndüğü zaman kapıyı mümkün olduğunca sessiz bir şekilde açmaya çalıştı. Markie uyuyorsa onu uyandırmak istemiyordu, bu yüzden parmak ucunda ileleyerek içeri girdi.

Oturma odasından gelen maç sesini duyabiliyordu ve Don tuhaf yorumlarda bulunuyordu: "Güzel atış," ya da "Şaka yapıyor olmalısın!" gibi.

Bella Don'ın koltuğa boylu boyunca uzanmış olduğunu ve Markie'yi de göğsüne dayadığını gördü. İkisi de kendilerini maça kaptırmışlardı. Ve bu inanılmaz tatlı bir görüntüydü.

İkisi de başlarını ona çevirdiği an Bella, "Merhaba," dedi kapıdan, hangisinin önce fark ettiğini kestirememişti. Don'a gülümsedi, sonra da babasının kucağından ona doğru keyifle uzanan oğluna güldü.

"Merhaba canım, nasılsın? Bir kucağa ne dersin?"

"Evet, lütfen," dedi Don.

Bella güldü ve Markie'yi kucağına aldı. Don televizyonu kapatırken, "Berbat bir oyundu," dedi ve ayağa kalktı.

"Nasıl geçti?" diye sordu Bella. Markie'yi kucağında taşırken Don'ın üstünü değiştirdiğini fark etti.

"Güzel, iyiydi genel olarak. Fakat banyo yapmaya fırsatım olmadı henüz."

Bella kaşlarını merakla kaldırdı.

"Onu bebek askısıyla dışarı çıkardım ve geri geldiğimizde, şey, bebek bezinin kenarından bir şeyler aktığını gördüm. Aman Tanrım..." Don gülmeye başladı. "Her yer bok olmuştu... Markie'nin üzeri hatta benim üzerim bile."

Bella kıkırdadı. "Evet, işte buna öğrenme eğrisi deniyor."

"Fakat biliyor musun harika zaman geçirdik. O harika

bir çocuk. Heyecanlandığı zaman kollarını çırpmasına bayılıyorum ki bu da dakikada üç defa oluyor." Don gülümsüyordu.

"Uyudu mu hiç?" diye sordu Bella.

"Askısındayken on dakika kadar kestirmişti ama geldiğimizde uyandı ve pek uyumadı."

"Pekâlâ," dedi Bella. "Hadi seni üst kata çıkarıp güzelce besleyelim ve uyutalım." Markie'yi tombiş yanaklarından öptü.

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Don.

"Eğer istiyorsan," diye yanıtladı Bella, şaşırmıştı.

Yatak odasında Bella yatağa uzandı. Yastıklardan bir tarafına destek yapmıştı, sütyeninin kopçasını açtı ve Markie onun göğüslerine kolayca erişti.

Don da Bella'nın yanına uzanmış, dirseği üzerinde durarak onları seyrediyordu.

Markie göğüs ucunu bulduğunda, büyük bir çabayla emmeye başladı; çenesi bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Alışmak ve karıncalanma hissinin dağılması için biraz bekledi Bella ve Markie'nin yüzünde süte ulaştığı andaki mutluluğu gördü.

Süt ağzının kenarından çenesine doğru damlıyordu.

Don'ın kafası ise boştaki omzunun üzerindeydi, böylelikle onun minik yüzünün Bella'nın bembeyaz tenine nasıl yapıştığını izleyebiliyordu. Büyük bir sevgi yoğunlunun ve tutkunun vücudundan taştığını hissetti.

Markie onu sertçe emmeye başladığında Bella belirgin bir zevk dalgasının bedenini ürperttiğini hissetti.

Don'ın sıcak nefesi boynundaydı ve onu arzuluyordu. Tanıdık olmayan bir sabun ve deterjan kokusu aldı Don. Hızlıca Bella'ya yaklaştı.

Duruşunu değiştiren Bella onu kendine biraz daha bastırdı, Don onu boynundan öptü. Titredi ve gözlerini kapatmasına izin verdi.

Markie emmeyi bırakmıştı, bu yüzden Bella diğer göğsünü çıkardı ve bebeğinin ağzına verdi. Bebek bir kez daha yavaşça emmeye başladı, Don da Bella'nın boynuna küçük öpücükler kondurmaya devam ediyordu.

Elini belinin kıvrımında gezdirdi, sonra da aşağılara doğru indi. Bella'nın pantolonunun düğmesine uzandı ve açtı. Elini Bella'nın iç çamaşırına kaydırdı. Hissettiği ıslaklık karşısında kalbi hızla atmaya başlamıştı.

Don'ın dokunuşu Bella'nın dudaklarını ısırmasına neden oldu. Bebeği hâlâ göğüs ucuna yapışmış onu emiyordu ve Don'ın parmakları bacaklarının arasında bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Bu gerçekten keyif vericiydi.

Bella çaresizce onu arzuluyordu.

"Buna izin var mı?" diye fısıldadı hemen.

"Bilmiyorum," dedi Don aynı fısıldayan tonda. "O uyuyana kadar bekleyelim mi?"

"Neredeyse uyumak üzere."

Markie'nin ağzı göğüs ucunu bıraktı, minik bebeği neredeyse uyumak üzereydi. Onu hızla yatağın üzerine bıraktı ve hemen pantolonunu çıkardı.

Don kalçalarını kavradı, onu ters çevirdi ve erkekliğine bastırdı.

Boynunun arkasını öptü, elleri yeniden Bella'nın sıcaklığında gezinmeye başladı.

"Tanrım," diye inledi Bella. "Sanırım erken geleceğim."

"Ben de," dedi Don. "Sorun olur mu?"

Bella aslında bunun sorun olacağını biliyordu ama yine de onun prezervatif kutusuna uzanmasını bekleyemezdi.

"Hayır," diye inledi Bella ve Don'ın tatlı sıcaklığının vücuduna yayılışını hissetti, sonra da zevk veren titreşimlere kendini bıraktı.

İkisi de terlemişti ve ikisi de halinden memnundu. Don

Bella'ya sarıldı ve yüzünü Bella'nın boynuna gömdü. "Bu harikaydı," diye fısıldadı.

"Evet," diye yanıtladı Bella, bir süre sessizce yanyana uzandılar.

Don Bella'nın içinden çıktığında Bella ona doğru döndü. "Don?" Bella onun gözlerinin içine baktı ve sormadan evvel sorusunun cevabını Don'ın gözlerinde aradı. "Beni seviyor musun?"

Don elini Bella'nın yanağına koydu ve yanıtladı: "Evet tabii ki."

"Peki ya sen?" diye sordu Don. "Sen beni seviyor musun?"

"Evet."

"Fakat sakın sana kızgın olmadığımı düşünme," diye ekledi Don. "Tanrım, kızgındım... Ama buradaki küçük aldatmanı affedebileceğim sonucuna vardım. Tabii kalbinde başka biri yoksa..."

"Çok üzgünüm Don. Aradığım kişi sensin bunu şimdi anlıyorum," diye fısıldadı Bella.

"Benimle evli kalmak istiyor musun?" diye sordu Don.

"Evet," dedi Bella.

"Benimle bebek büyütmeyi kabul ediyor musun?"

"Evet."

"Diğer herkesten vazgeçip beni her şeyin önünde tutacağına söz veriyor musun?"

"Tanrım, evet." Gözlerini kırpıştırdı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Sana ve Markie'ye yardımcı olamadığım için çok üzgünüm," dedi Don. "Bu sana biraz ağır geldi. Bundan sonra daha fazlasını yapacağım, etrafta çok daha fazla olacağım. Başlangıç olarak da tatil rezervasyonu yaptırıyorum."

Bella Don'a sarıldı ve ıslak suratını onun omuzları arasına gömdü. "Çok üzgünüm, seni ihmal ettim... Bebekle

ve işimi kaybetmekle ve her şeyle o kadar çok meşguldüm ki..." Bella hıçkırıklara boğulmuştu. "Seni seviyorum, Markie de seni seviyor. Sana söz veriyorum eğer geri dönersen her şey çok daha güzel olacak."

"Bella, her şey yolunda," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı Don. "Başka türlüsü ihtimal dahilinde bile değil."

"Seni seviyorum," dedi Bella yeniden.

"Ben de seni seviyorum," diye yanıtladı Don.

"Yanıma taşınacak mısın?" diye sordu Bella.

"Evet, eşyalarım arabada ama..."

"Ah..." dedi Bella. "Ama kısmı kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Muhtemelen çok yakında iki haftalık bir geziye daha gitmek durumunda kalacağım. Çok üzgünüm, gideceğimi söylemiştim ama söz veriyorum Noel'de iki haftalık izin alacağım."

"Noel için İtalya'ya gitmeye ne dersin?" dedi Bella kendini bile şaşırtarak.

Don'ı da şaşırmıştı. "Ailen orada yaşamıyor muydu?" diye sordu.

"Eveeet... Oraya gidip on beş gün boyunca onlarla kalalım demiyorum ama sanırım onları ziyaret etmeliyiz."

"Tamam," dedi Don. "Bu büyük bir ilerleme."

Hiçbir şey söylemedi Bella ama ona gülümsedi. Konuşmadan uzun süre yatakta birbirlerine sarılarak yattılar.

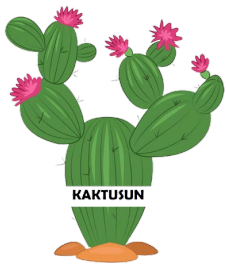
Nihayet Bella kalktı ve "Acıktım, kalkıp jambonlu sandviç yapalım mı?" diye sordu.

"Süper," dedi Don. "Markie'yi beşiğine yatıracak mısın?"

Bella ona tek kaşını kaldırarak baktı.

"Neden ben denemiyorum ki?" diye ekledi hemen Don. "Fakat uyanırsa beni suçlama."

"Fakat bu senin suçun olacak!"

47

Bella, Markie 08:45'te Sylvia'ya gittiğinden beri çatı katında, ofisindeydi.

Buradan artık daha da çok hoşlanıyordu. Bu oda için özel olarak gidip yeni raflar ve dosyalar, ayrıca masa ve sandalyenin yanı sıra bir de cappuccino makinesi almıştı. Bir kere kapısını kapadı mı bebek de dahil olmak üzere her şeyi unutup çalışma havasına kolayca girebiliyordu.

Prentice ona yepyeni bir bilgisayarla, Susan'dakinin aynısı minik gümüş grisi bir cep telefonu vermişti. Tüm bunların üzerine "Bella'nın Bebeği" yazılı bir etiket yapıştırılmıştı ve Bella bunu görünce çok eğlenmişti.

Önündeki tekliflere odaklanmış çalışırken kapının zili çalmaya başladı.

Ah Tanrım! Bir Yehova Şahidi müridin sayaç okuyucusuna ya da halı şampuanı pazarlamacısına daha katlanamazdı. Gelen kişinin gitmesini umarak yerinden kıpırdamadı. Kapı bir kez daha uzun uzun çaldı. Aşağılık! Bella önündeki dosyayı kapadı ve ayaklarını yere vura vura merdivenlerden aşağı indi.

Kapının kolunu çevirdi ve kapıyı açtı. Karşısında omzunda çantasıyla yorgunluktan tükenmiş Don'ı buldu.

"Merhaba, fıstık," dedi Don yüzünde uçsuz bucaksız bir gülümsemeyle. "Anahtarlarımı kaybettim."

"Merhaba," diye bağırdı Bella. "Bu akşama kadar döneceğini sanmıyordum." Kapının girişinde sarılıp öpüşmeye başladılar. Birbirlerini iki haftadır görmüyorlardı ve Bella Don'ı deli gibi özlemişti.

"Güzel kaban," dedi Bella Don içeri girerken. Yüzünü onun boynuna gömdü ve kokladı, sonra da öptü.

"Evet, karım aldı. Sakın ona önce buraya gelip seni gördüğümü söyleme." Don gülümsedi ve bir kez daha tutkuyla öpüştüler.

"Yorgun görünüyorsun. Bir kahve içmek ister misin?" diye sordu Bella.

"Hayır, hayır, ben iyiyim. Markie burada değil sanırım?"

"Hayır, saat bire kadar Sylvia'da olacak. Yolculuğun nasıldı?"

"Kahrolasıca berbattı, fakat boşver, bu sonuncuydu." Muzip bir şekilde gülümsedi ve ellerini arkasına sakladı.

"Ne?" dedi Bella birdenbire geriye çekilerek.

"Şey... Sana söylemem gereken bir şey var..." Duraksadı, Bella'yı merakta bırakmak hoşuna gitmişti. "Haber editörü oldum."

"Hayır!" Bella gerçekten şaşırmıştı. "Şaka yapıyorsun!"

"Yapmıyorum." Don halinden oldukça memnun görünüyordu. "Bu sabah öğrendim. Onlara çalışma saatlerimin çok uzun olduğunu ve bunu yapamayacağımı söyledim. Onlar da bana daha iyi bir teklifle geldiler ve ben de haftada dört gün bu işi yapmayı kabul ettim. Ocak ayında başlıyorum."

"Aman Tanrım! Mutlu musun?" diye sordu Bella manasızca.

"Deli gibi hem de," dedi Don gülümseyerek.

"Daha fazla seyahat yok, öyleyse…" dedi Bella, Don'ın bu seyahatleri özleyeceğinden emindi.

Fakat Don Bella'yı şaşırttı ve şöyle dedi: "Hepsinin canı cehenneme!" Ardından kahkaha attı.

"Öyleyse, tebrikler. Haftada dört gün, bu harika."

"Pekâlâ…" dedi Don. "Senden ne haber?"

"Şey… Benim de bazı haberlerim var." Bella bakışları Don'ın üzerinde sabitledi. "Fakat bir parça şok edici." Bu kulağa oldukça can sıkıcı gelmişti ve Don endişeli görünmeye başlamıştı.

"Tekrar hamile olduğumu fark ettim. Tamamen kazara ve bu defa gerçek," diye ekledi Bella.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Don, sonra da Bella'ya sarıldı. Çenesini Bella'nın omzuna gömdü, bir ıslık çaldıktan sona, "Tanrım, Bella..." dedi.

"O cumartesi günü olmuş olmalı. Geri döndüğün için çok mutluydum… Gerçekten bunun olacağını…"

"Ah evet," diyerek araya girdi Don heyecanla. "Gerçekten çok ateşliydi," dedi tatlı bir şekilde Bella'ya bakarak. "Bu bir işaret..." Gülümsedi. "Bunun bir anlamı olmalı."

Bella Don'a sıkıca sarıldı. "Teşekkürler Don," diye fısıldadı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Tanrım..." dedi Don yeniden ve yanaklarından süzülen yaşları parmağıyla sildi. "Her şey yolunda gidecek, söz veriyorum… Ve şimdi gerçekten bir kahveye ihtiyacım var."

Holden mutfak merdivenlerine doğru giderlerken Bella aniden bir şey sormak üzere durdu: "Bir dakika… Bildiğin evli olan bir haber editörü var mı?"

"Hayır, ama bunu bir meydan okuma olarak görüyorum," diye karşılık verdi Don sevinçle.

"Ve artık benden daha çok kazanacaksın?"

"Sadece birazcık, birazcık daha sanırım. Fakat ikramiye yok… O yüzden…"

"Öyleyse tamam!" dedi Bella ve hemen Don'ı dudaklarından öptü.

"Hmmm..." dedi Bella. "Sadece sen, ben ve hol... Eski zamanlardaki gibi."

"Tam olarak aklınızdan neler geçiyor Bayan McCartney?"

Bella Don'ın kabanının düğmelerini açıp yere düşmesine izin verdi. "Neden sadece göstermiyorum Bay Browning?"

